RICHARD OSMAN

#1 bestseller
Sunday Times

Vânzări de milioane de exemplare
din întreaga serie

Ultimul 'DIAVOL'

care trebuie să moară

CRIME SCENE PRESS

UN NOU MISTER PENTRU CLUBUL CRIMELOR DE JOI

virtual-project.eu

RICHARD OSMAN

ULTIMUL DIAVOL CARE TREBUIE SĂ MOARĂ

(Clubul Crimelor de Joi #4)

Original: *The Last Devil To Die* (2023)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2023 —

Richard Osman este un scriitor, producător, comediant, scenarist şi prezentator de televiziune britanic. Este cunoscut drept gazdă a mai multor emisiuni, printre care *Pointless* şi *Richard Osman's House of Games*, a lucrat ca director de creaţie pentru Endemol UK, a prezentat emisiunea *Pointless* de pe BBC One şi este invitat frecvent la emisiuni-concurs ca *Have I Got News For You, Would I Lie to You* şi *Taskmaster.*

În prezent locuieşte la Londra şi se bucură de succesul uriaş al romanelor sale.

Pentru Fred şi Jessie Wright, cu iubire şi mulţumiri.
Voi veţi fi mereu începutul poveştii mele.

Sâmbătă, 27 decembrie, ora unsprezece seara

Kuldesh Sharma speră că a ajuns unde trebuie. Parchează la capătul potecii, înconjurat din toate părţile de copaci care arată înspăimântător în întuneric.

În după-amiaza aceea la ora patru, în timp ce stătea în camera din spate a magazinului său, se hotărâse în sfârşit. *Cutia se afla pe masa din faţa lui, iar la radio se auzea „Mistletoe and Wine”.*

Dăduse două telefoane, iar acum iată-l aici.

Stinge farurile şi rămâne în întuneric deplin.

E un risc al naibii de mare, asta-i clar. Însă are aproape optzeci de ani, deci ce moment mai prielnic să şi-l asume? Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să-l găsească şi să-l omoare?

Cu siguranţă le-ar face pe amândouă, însă oare ar fi chiar aşa de rău?

Kuldesh se gândeşte la prietenului lui, Stephen. La înfăţişarea lui de acum. La cât de pierdut, tăcut, împuţinat arată. Să fie ăsta viitorul şi pentru el? Ce se mai distraseră împreună cu toţii! Câtă gălăgie făcuseră!

Pentru Kuldesh, lumea devine o şoaptă. Soţia s-a stins, prietenii au început să cadă. Îi e dor de clocotul vieţii.

Apoi, în magazin a intrat bărbatul care ducea cutia.

Undeva în depărtare, printre copaci, se joacă o lumină difuză, în liniştea rece se aude zgomot de motor. Începe să ningă, iar Kuldesh speră că drumul înapoi la Brighton n-o să fie prea dificil.

O lumină îi traversează parbrizul când o altă maşină se apropie.

Bum, bum, bum *face bătrâna lui inimă. Aproape că uitase că mai era şi ea acolo.*

Kuldesh nu are cutia la el acum. Dar obiectul este în siguranţă, lucru care îl va ţine şi pe el *în siguranţă, deocamdată. Reprezintă poliţa lui de asigurare. Tot mai trebuie să tragă puţin de timp. Iar dacă reuşeşte – ei bine, atunci…*

Farurile maşinii care se apropie îi orbesc oglinzile, apoi se sting. Roţile se opresc cu un crănţănit, motorul se opreşte şi pretutindeni se aştern din nou întunericul şi liniştea.

Să începem, aşadar. Oare să se dea jos? Aude o portieră cum se închide, apoi paşi care încep să se apropie.

Ninsoarea s-a înteţit. Oare cât va dura întâlnirea? Va trebui să le dea explicaţii despre cutie, bineînţeles, să-i liniştească puţin, dar apoi speră că va pleca la drum înainte ca zăpada să se transforme îngheaţă. Străzile ar deveni mortale. Se întreabă dacă…

Kuldesh Sharma vede străfulgerarea împuşcăturii, dar e mort înainte să-i audă zgomotul.

— PARTEA ÎNTÂI —

Şi atunci ce mai aştepţi?

1

Miercuri, 26 decembrie, pe la prânz

— M-am căsătorit o dată cu o femeie din Swansea, spune Mervyn Collins. Păr roşcat, toate cele.

— Am înţeles, replică Elizabeth. Pare începutul unei poveşti pe cinste.

— Poveste?

Mervyn clatină din cap.

— Nu, ne-am despărţit. Ştiţi cum sunt femeile…

— Chiar ştim, Mervyn, îl linişteşte Joyce în timp ce feliază o budincă Yorkshire[{1}]. Chiar ştim.

Tăcere. Elizabeth observă că nu e prima oară la acest prânz când se tace.

E a doua zi de Crăciun, iar gaşca – plus Mervyn – se află la restaurantul din Coopers Chase. Cu toţii au pe cap coroane colorate de hârtie, din cadourile pe care le-a adus Joyce. Coroana lui Joyce e prea mare şi ameninţă ca, din clipă în clipă, să-i cadă peste ochi. A lui Ron e prea mică, iar hârtia creponată, roz, îl supără la tâmple.

— Eşti sigur că nu te pot ispiti cu o picătură de vin, Mervyn? întreabă Elizabeth.

— Alcool la prânz? Nu, răspunde Mervyn.

Cei din gaşcă petrecuseră Crăciunul separat. Fusese dificil pentru Elizabeth, trebuia să recunoască asta. Sperase ca sărbătoarea să aprindă o scânteie, să-i dea soţului ei Stephen un zvâc de vitalitate, limpezime, amintiri din Crăciunurile trecute care să-l anime. Dar nu. Acum, pentru Stephen Crăciunul era la fel ca oricare altă zi. O pagină albă la sfârşitul unei cărţi vechi. Elizabeth nici nu vrea să se gândească la anul care vine.

Stabiliseră să se întâlnească la prânz la restaurant. În ultima clipă, Joyce întrebase dacă ar fi politicos să-l invite şi pe Mervyn să ia masa cu ei. Acesta venise la Coopers Chase doar de câteva luni şi, până acum, nu reuşise să-şi facă prieteni.

— E singur-singurel de Crăciun, spusese Joyce, iar ceilalţi fuseseră de acord că ar fi frumos să-l invite.

— Mişto idee, spusese Ron.

Ibrahim adăugase că, dacă la Coopers Chase exista vreun principiu, atunci acela era că nimeni nu ar trebui să se simtă singur de Crăciun.

Cât despre Elizabeth, aceasta lăudase generozitatea lui Joyce, observând în acelaşi timp că, într-o anumită lumină, Mervyn avea genul de frumuseţe care o dezarma mereu pe Joyce. Accentul galez aspru, sprâncenele negre, mustaţa şi părul argintiu… Elizabeth începea tot mai mult să se prindă care era genul lui Joyce. „Orice bărbat cu o frumuseţe plauzibilă” părea să fie o definiţie acoperitoare.

— Zici că-i tipu’ cel rău dintr-o telenovelă, fusese opinia lui Ron, iar Elizabeth îl crezuse pe cuvânt în această privinţă.

Până acum au încercat să stea de vorbă cu Mervyn despre politică („nu mă pricep”), televiziune („nu-i văd rostul”) şi căsnicie („M-am căsătorit o dată cu o femeie din Swansea” etc.).

Soseşte ceea ce comandase Mervyn. Se opusese curcanului, aşa că în loc de asta bucătarul fusese de acord să-i prepare creveţi scampi şi cartofi fierţi.

— Eşti fan al creveţilor, pasă-mi-te, zice Ron arătând spre farfuria lui Mervyn.

Elizabeth e nevoită să-i recunoască meritele, Ron chiar se străduieşte să impulsioneze lucrurile.

— Miercurea mănânc creveţi scampi, încuviinţează Mervyn.

— E miercuri? întreabă Joyce. În preajma Crăciunului pierd mereu şirul. Nu ştiu niciodată ce zi e.

— E miercuri, confirmă Mervyn. Miercuri, 26 decembrie.

— Ştiai că „scampi” e forma de plural? intervine Ibrahim, care poartă coroana de hârtie într-un mod şic, pe-o parte. Fiecare crevete luat în parte se numeşte „scampo”.

— Ştiam asta, da, răspunde Mervyn.

De-a lungul timpului, Elizabeth a spart şi nuci mai tari decât Mervyn. La un moment dat, a trebuit să interogheze un general sovietic care nu rostise niciun cuvânt în trei luni de captivitate, dar după numai o oră începuse să fredoneze cu ea cântece de Noël Coward. Joyce lucrează la Mervyn de câteva săptămâni, de la sfârşitul cazului Bethany Waites. Până acum a reuşit să afle că acesta a fost director de şcoală, a fost căsătorit, e la al treilea câine şi îi place Elton John. Dar nimic din toate astea nu înseamnă mare lucru.

Elizabeth hotărăşte să apuce frâiele conversaţiei. Uneori, pacientul trebuie readus la viaţă prin şocuri.

— Aşadar, Mervyn, pe lângă misterioasa prietenă din Swansea, cum stai cu viaţa amoroasă?

— Am o iubită, spune Mervyn.

Elizabeth observă că Joyce ridică extrem de subtil dintr-o sprânceană.

— Bravo ţie, zice Ron. Cum o cheamă?

— Tatiana, răspunde Mervyn.

— Foarte frumos nume, remarcă Joyce. Dar e prima oară când aud de ea.

— Ea unde face Crăciunu'? întreabă Ron.

— Lituania, răspunde Meryn.

— Bijuteria Mării Baltice, spune Ibrahim.

— Nu cred că am văzut-o vreodată la Coopers Chase de când te-ai mutat aici, nu-i aşa? întreabă Elizabeth.

— I-au luat paşaportul, spune Mervyn.

— Dumnezeule! exclamă Elizabeth. Ce ghinion. Cine anume?

— Autorităţile, răspunde Mervyn.

— Nu mă mir, zice Ron, clătinând din cap. Autorităţile lu' peşte…

— Cred că îţi e tare dor de ea, spune Ibrahim. Când v-aţi văzut ultima oară?

— Deocamdată nu ne-am întâlnit, zice Mervin curăţând sosul tartar de pe un crevete scampo.

— Nu v-aţi întâlnit? intervine Joyce. Cam neobişnuit.

— Am avut doar ghinioane, explică Mervyn. Mai întâi i s-a anulat un zbor, apoi i s-au furat nişte bani, iar acum e povestea cu paşaportul. Drumul iubirii adevărate nu a fost niciodată lin.

— Într-adevăr, îi dă dreptate Elizabeth. Niciodată.

— Da' după ce-şi primeşte paşaportu' înapoi vine-ncoace? întreabă Ron.

— Ăsta-i planul, confirmă Mervyn. Totul e sub control. I-am trimis fratelui ei nişte bani.

Cei din gaşcă dau aprobator din cap şi se uită unii la alţii, în timp ce Mervyn mănâncă din creveţii scampi.

— Mervyn, fără vreo legătură, începe Elizabeth potrivindu-şi o idee mai bine coroana, câţi bani i-ai trimis fratelui?

— Cinci mii, răspunde Mervyn. Cu totul. În Lituania e o corupţie teribilă. Toată lumea mituieşte pe toată lumea.

— Nu ştiam asta, spune Elizabeth. Am avut numai călătorii plăcute în Lituania. Biata Tatiana! Dar banii care i-au fost furaţi tot de la tine erau?

Mervyn încuviinţează din cap.

— I-am trimis, iar cei de la vamă i-au şterpelit.

Elizabeth umple paharele prietenilor ei.

— Ei bine, de-abia aşteptăm să o cunoaştem.

— Suntem nerăbdători, confirmă Ibrahim.

— Mă întrebam ceva, Mervyn, spune Elizabeth. Data viitoare când te contactează şi-ţi cere bani, ai putea să-mi dai de veste? Am nişte contacte care ar putea să te ajute.

— Serios? întreabă Mervyn.

— Absolut, îl linişteşte Elizabeth. Anunţă-mă, ca să nu mai ai vreun ghinion.

— Mulţumesc, spune Mervyn. Femeia asta înseamnă mult pentru mine. A trecut multă vreme de când nu mi-a mai dat cineva atenţie.

— Deşi eu ţi-am făcut multe prăjituri în ultimele săptămâni, intervine Joyce.

— Ştiu, ştiu, zice Mervyn. Dar eu mă referam la atenţie romantică.

— Greşeala mea, se scuză Joyce, iar Ron ia o înghiţitură de vin ca să-şi înăbuşe râsul.

Mervyn este un oaspete neconvenţional, dar de o bucată de vreme Elizabeth învaţă să se lase purtată de curenţii vieţii.

Curcan umplut, baloane şi ghirlande, cadouri şi pălării. O sticlă de vin roşu bun şi, în fundal, ceea ce Elizabeth bănuieşte că sunt cântece pop de Crăciun. Prietenie. Joyce flirtând fără succes cu un galez care pare să fie obiectul unei fraude internaţionale destul de grave. Elizabeth se poate gândi la câteva moduri mai neplăcute de a petrece Sărbătorile.

— Ei bine, Crăciun fericit tuturor, spune Ron şi ridică paharul.

Se alătură cu toţii toastului.

— Iar tu, Mervyn, să ai o zi de miercuri, 26 decembrie, cât mai fericită! adaugă Ibrahim.

2

În mod normal, Mitch Maxwell ar fi la milioane de kilometri depărtare atunci când se descarcă un transport. De ce să rişte să se afle în depozit odată cu drogurile? Însă, din motive evidente, acesta nu e un transport obişnuit. Cu cât sunt implicaţi mai puţini oameni, cu atât e mai bine, dată fiind situaţia lui actuală. Singurul motiv pentru care s-a oprit din a bate darabana cu degetele a fost ca să-şi roadă unghiile. Nu e obişnuit să fie neliniştit.

În plus, e a doua zi de Crăciun, iar Mitch voia să iasă din casă. De fapt, *avea nevoie* să iasă din casă. Copiii se jucau, iar el şi socrul lui se încăieraseră de la o dispută despre unde îl mai văzuseră pe unul dintre actorii din episodul special de Crăciun din *Call the Midwife*. Socrul lui e în clipa de faţă la Spitalul Hemel Hempstead, cu mandibula fracturată. Soţia lui şi soacra dau amândouă vina pe Mitch, din motive pe care nu le poate concepe, aşa că el s-a gândit că fuga e ruşinoasă, dar sănătoasă. În plus, drumul de o sută şaizeci de kilometri până în East Sussex, ca să supravegheze personal desfăşurarea lucrurilor, s-a dovedit a fi foarte convenabil.

Mitch se află aici ca să se asigure că o cutie simplă, conţinând heroină în valoare de o sută de mii de lire, e descărcată dintr-un camion care tocmai a coborât de pe feribot. Nu-s mulţi bani la mijloc, dar nu asta e ideea.

Transportul a trecut de vamă. *Asta e* ideea.

Depozitul se află într-o zonă industrială, construit la întâmplare pe un vechi teren agricol aflat la opt kilometri de coasta de sud. Cu sute de ani în urmă, probabil, aici erau hambare şi grajduri, grâu, orz şi lucernă, tropot de cai. Acum, pe aceeaşi suprafaţă utilă sunt depozite din tablă ondulată, maşini Volvo vechi şi geamuri sparte. Oasele bătrâne şi scârţâitoare ale Angliei.

Un gard înalt, de metal, înconjoară terenul pentru a-i ţine afară pe hoţii mărunţi, în vreme ce înăuntrul perimetrului adevăraţii răufăcători îşi văd de treabă. Depozitul lui Mitch afişează o firmă de aluminiu: SUSSEX LOGISTICS. Alături, într-un alt hangar în care vocile sună cu ecou, fiinţează FUTURE TRANSPORT SOLUTIONS LTD, o firmă-paravan pentru maşini ultraperformante furate. În stânga se află un container fără însemne, sediu al unei afaceri conduse de o femeie pe care Mitch încă nu a

întâlnit-o, dar care se pare că scoate MDMA şi paşapoarte pe bandă rulantă. În colţul îndepărtat al terenului se află crama şi depozitul BRAMBER: CEL MAI BUN VIN SPUMANT DIN ANGLIA, despre care Mitch a aflat de curând că e o firmă legitimă. Fratele şi sora care o conduc nici c-ar putea fi mai fermecători şi le-au dăruit tuturor de Crăciun câte un bax de vin. Era mai bun decât şampania şi a avut un aport deloc neglijabil la încăierarea dintre Mitch şi socrul lui.

Dacă fratele şi sora de la Bramber Vin Spumant bănuiesc sau nu că sunt singura companie legală din tot complexul, Mitch nu are de unde să ştie, dar cu siguranţă l-au văzut o dată cumpărând o arbaletă de la Future Transport Solutions Ltd şi nici n-au clipit, prin urmare sunt de gaşcă. Mitch bănuia că se fac bani frumoşi din vinul spumant englezesc şi s-a gândit la un moment dat să investească în firma lor. Până la urmă însă n-a mai riscat, pentru că bani frumoşi se pot face şi din heroină, iar câteodată e mai bine să te limitezi la ceea ce ştii. Acum începe să-şi revizuiască opinia, pentru că necazurile i se tot adună.

Uşile depozitului sunt închise, iar uşa din spate a camionului e deschisă. Doi bărbaţi – în fine, de fapt sunt un bărbat şi un băiat – descarcă ghivece de flori. Echipa, în formula restrânsă. Din nou, tot din pricina situaţiei actuale, Mitch le-a spus deja să aibă grijă. Sigur, cutiuţa ascunsă printre paleţi e marfa cea mai importantă, dar asta nu înseamnă că nu pot face câţiva bani şi din acele ghivece. Mitch le vinde magazinelor de grădinărit din zona de sud-est. E o afacere liniştită şi legală, dar nimeni nu dă bani pe un ghiveci spart.

Heroina se află într-o cutie mică de teracotă, făcută dinadins să arate veche, ca un obiect de grădină deteriorat, pentru eventualitatea în care cineva ar veni să adulmece. Undeva, la o fermă din Helmand, heroina a fost aşezată în cutie, iar cutia a fost încuiată şi blocată. Cineva din organizaţia lui Mitch – Lenny a tras paiul scurt – a trebuit să meargă în Afganistan să supravegheze operaţiunea, să se asigure că heroina era pură şi nu încerca nimeni să facă vreo nefăcută. Cutia de teracotă şi-a croit apoi drum, în grija lui Lenny, până în Moldova, într-un oraş unde toţi ştiau să nu-şi bage nasul în treaba altora, iar acolo a fost ascunsă cu grijă printre sute de ghivece şi dusă cu camionul de-a curmezişul Europei de către un tip pe nume Gary, care are cazier şi nu prea multe de pierdut.

Mitch e în birou, la mezaninul improvizat de la capătul celălalt al depozitului, şi îşi scarpină tatuajul de pe braţ care spune „Dumnezeu îl

iubeşte pe cel care încearcă”. Everton pierde cu 2 la 0 în faţa lui Manchester City, lucru inevitabil, dar nu mai puţin enervant. Cineva l-a invitat odată pe Mitch să se alăture unui consorţiu şi să cumpere Everton FC. Ar fi fost tentant să deţină o parte din clubul cu care a ţinut din copilărie, din pasiunea lui de o viaţă, dar, pe măsură ce s-a uitat mai bine la afacerile din fotbal, cu atât mai mult Mitch şi-a spus, din nou, că probabil ar trebui să se limiteze la heroină.

Mitch primeşte un SMS de la soţia lui, Kellie:

Tata a ieşit din spital. Zice că te omoară.

Unii ar lua-o drept o figură de stil, dar socrul lui Mitch este şeful celei mai mari bande din Manchester şi odată i-a dăruit lui Mitch de Crăciun un taser de poliţie, aşa că e bine să ai grijă în preajma lui. Dar nu cumva toată lumea trebuie să aibă grijă în preajma socrilor? Mitch e convins că totul o să fie bine. Căsătoria cu Kelly reprezentase triumful iubirii asupra tuturor lucrurilor. A fost povestea cu Romeo şi Julieta care a unit Liverpool şi Manchester. Mitch îi scrie drept răspuns:

Spune-i că i-am cumpărat un Range Rover.

La uşa firavă a biroului se aude o bătaie scurtă şi în încăpere intră Dom Holt, mâna lui dreaptă.

— Totul merge bine, anunţă Dom. Ghivecele sunt descărcate, cutia e în seif.

— Mersi, Dom.

— Vrei s-o vezi? E urâtă cu spume.

— Nu mersi, amice, răspunde Mitch. Mai mult de-atât nu vreau să m-apropii de ea.

— Îţi trimit o poză, propune Dom. Doar ca să nu zici că n-ai văzut-o.

— Când pleacă?

Mitch e conştient că încă nu au ieşit la liman, însă marea lui grijă a fost vama. De-acum ar trebui să fie în siguranţă, nu? Ce ar putea să mai meargă prost?

— La nouă dimineaţa, răspunde Dom. Magazinul se deschide la zece. Îi trimit pe băieţi acolo cu ea.

— Bravo, îl laudă Mitch. Unde se duce? Brighton?

Dom încuviinţează dând din cap.

— Un anticariat. Un tip pe nume Kuldesh Sharma. Nu-i ceva obişnuit pentru noi, dar e singurul pe care l-am găsit deschis. N-ar trebui să fie o problemă.

Man City înscriu al treilea gol, iar Mitch face o grimasă. Închide iPad-ul: e destulă suferinţă.

— Te las. M-aş duce spre casă, anunţă Mitch. Ar putea băiatul tău să şterpelească Range Rover-ul parcat în faţă la *Vin Spumant* şi să meargă cu el în Hertfordshire pentru mine?

— Nicio problemă, şefu', răspunde Dom. Are cinşpe ani, dar chestiile alea se conduc singure. Cutia pot s-o las chiar eu.

Mitch iese din depozit pe o ieşire de incendiu. Nu l-a văzut nimeni în afară de Dom şi puşti, iar cu Dom a fost coleg de clasă, de fapt au fost chiar exmatriculaţi împreună, deci în privinţa asta n-are de ce să-şi facă griji.

Dom s-a mutat pe coasta de sud acum zece ani, după ce a incendiat depozitul greşit, şi acum are în gestiune toate transporturile din Newhaven. Foarte util. Aici, jos, sunt şi şcoli bune, aşa că Dom e fericit. Fiul lui tocmai a intrat în Royal Ballet. Toate s-au aşezat frumos. Până în ultimele câteva luni. Dar au depăşit momentul dificil, cât timp nu se întâmplă nimic în neregulă cu transportul de acum. Până acum e bine.

Mitch îşi roteşte umerii, pregătindu-se de călătoria spre casă. Socrul lui n-o să fie bucuros, dar o să bea câte o bere şi o să se uite la *Furios şi iute* şi totul o să fie bine. S-ar putea să rămână cu un ochi vânăt în ciuda eforturilor – n-are încotro, trebuie să-i dea voie să-i tragă un pumn după ce a făcut –, dar Range Rover-ul ar trebui să-l potolească.

O cutie mică, un profit de o sută de miare. Bună treabă, pentru a doua zi de Crăciun.

Ce se întâmplă de mâine încolo nu mai e problema lui Mitch. El trebuie doar să transporte cutia din Afganistan până într-un mic anticariat din Brighton. Odată ce va fi ridicată de acolo, datoria lui Mitch se va fi încheiat. Un bărbat – sau poate o femeie, cine ştie – va intra în anticariat a doua zi de dimineaţă, va cumpăra cutia şi va pleca. Conţinutul va fi verificat, iar banii vor intra imediat în contul lui Mitch.

Şi, mai important, el va şti că organizaţia lui e din nou sigură. Au fost câteva luni grele. Marfă sechestrată în porturi, şoferi şi curieri arestaţi. De aceea n-a spus nimic despre transportul ăsta, a vorbit doar cu oamenii în care ştia că poate avea încredere. A încercat marea cu degetul.

De mâine încolo speră că nu va mai trebui să se gândească niciodată la cutia urâtă din teracotă, că va putea doar să încaseze banii şi să treacă la următorul transport.

Dacă la plecarea din parcul comercial s-ar fi uitat pe drumul din stânga lui, Mitch ar fi văzut un curier pe motocicletă oprit într-un refugiu. Iar atunci poate i-ar fi trecut prin minte gândul că bărbatul a parcat într-un loc neobişnuit, la o oră neobişnuită. Dar nu-l vede, astfel că gândul cu pricina nu apare, iar Mitch pleacă vesel spre casă.

Motociclistul rămâne pe loc.

3
Joyce

Salutare din nou!

Ieri n-am scris în jurnal pentru că a fost Crăciunul şi m-au copleşit toate lucrurile. E normal, nu-i aşa? Baileys, plăcinte cu fructe confiate şi televizor. În apartament era puţin prea cald, conform Joannei, dar după ce am făcut ceva în sensul ăsta s-a făcut puţin prea frig. Joanna are încălzire în pardoseală în toată casa, cum nu se sfieşte să amintească mereu.

Peste tot împrejur atârnă decoraţiuni care mă fac să zâmbesc. Globuri roşii, aurii şi argintii care scânteiază la lumina becurilor, iar pe pereţi felicitări de la prieteni vechi şi noi. În vârful bradului (nu e natural, nu spuneţi nimănui, e de la John Lewis şi, sincer, nu v-aţi da seama de diferenţă) e un îngeraş pe care mi l-a făcut Joanna când era în clasa întâi. E alcătuit dintr-un sul de hârtie igienică, nişte folie de aluminiu, dantelă şi o faţă desenată pe o lingură de lemn. Stă în vârful bradului de patruzeci şi ceva de ani. Jumătate de viaţă de om!

Primii patru sau cinci ani, Joanna a fost mândră şi entuziasmată să-şi vadă îngeraşul în vârful bradului. Au urmat apoi doi sau trei ani de stânjeneală tot mai puternică, înainte de, aş spune, treizeci de ani de ostilitate făţişă faţă de bietul îngeraş. În ultimii câţiva ani, însă, am observat o dezgheţare a relaţiilor, iar anul ăsta m-am întors în cameră cu o farfurie de biscuiţi cu jeleu de portocale şi am găsit-o pe Joanna atingând îngeraşul şi având lacrimi în ochi.

Asta m-a luat prin surprindere, dar, e drept, bănuiesc că din cauză că pentru ea înseamnă aproape o viaţă întreagă de om.

Joanna a venit aici cu iubitul ei, Scott, preşedintele clubului de fotbal. Mă aşteptasem să merg eu la ei – pe Instagram, casa Joannei arată minunat şi pare numai bună pentru Crăciun. Flori şi beteală, un brad adevărat. Lumânările sunt prea apropiate de perdele pentru gustul meu, dar e femeie în toată firea.

Joanna a aşteptat până pe 20 decembrie ca să mă anunţe că-şi petrec Crăciunul la mine şi mi-a spus să nu-mi fac griji în privinţa mâncării pentru că o să aducă ei totul, gata preparat, de la nu ştiu ce restaurant din Londra. „Nu-i nevoie să găteşti nimic, mama”, mi-a spus, şi mi-a părut rău, pentru că mi-ar fi făcut plăcere să gătesc.

De ce au venit la mine? Ei bine, în Ajun de Crăciun aveau zbor spre St. Lucia şi, în ultima clipă, plecarea s-a schimbat de pe Heathrow, de lângă ei, pe Gatwick, lângă mine.

Aşa că am devenit convenabilă; uneori mai mult de-atât nici nu poţi să ceri, corect?

Daţi-mi voie să vă mai spun ceva, până nu uit. La cina de Crăciun am mâncat gâscă. Gâscă! Le-am spus că am un curcan şi că pot să-l pun la cuptor, dar Joanna mi-a spus că, de fapt, gâsca e mai tradiţională decât curcanul. Eu am spus *Pe naiba e gâsca mai tradiţională decât curcanul!,* iar ea a zis *Mama, Crăciunul n-a fost inventat de Charles Dickens, să ştii,* la care eu i-am replicat că ştiu asta foarte bine (n-am înţeles prea bine ce a vrut să spună, dar am simţit că cearta îmi scăpa de sub control şi trebuia să fixez un cap de pod), iar atunci ea a spus *Bine, atunci rămâne gâsca.* Eu am spus *Mă duc să aduc pocnitorile,* dar ea m-a oprit, *Fără pocnitori, mama, nu mai suntem în anii ’80.* În afară de asta a fost un Crăciun frumos, ne-am uitat la Discursul Regelui, chiar dacă ştiam că Joanna nu are chef. Adevărul e că nici eu nu aveam chef, însă eram conştiente amândouă că meritam şi eu o victorie. Mi s-a părut că Charles s-a descurcat bine; îmi amintesc cum a fost pentru mine primul Crăciun fără mama.

Joanna mi-a cumpărat un cadou foarte frumos: o sticluţă cum se foloseşte în spaţiu, gravată cu *Crăciun fericit, mama! Pentru un an nou fără crime.* Mă întreb ce părere au avut cei de la magazin. Mi-a adus şi flori, iar preşedintele clubului de fotbal mi-a cumpărat o brăţară despre care aş spune că… intenţia contează.

Însă e minunat să deschizi cadouri. I-am cumpărat Joannei noua carte a lui Kate Atkinson şi un parfum a cărui denumire mi-a trimis-o pe e-mail, iar preşedintelui clubului de fotbal i-am cumpărat nişte butoni, despre care şi el cred că ar spune că intenţia contează. Întotdeauna las bonurile alături de cadouri. Mama făcea la fel. Dar nu-mi închipui că o să-i returneze, pentru că i-am luat de la Marks & Spencer din Brighton, iar el pare să fie mereu ori la Londra, ori în Dubai.

Astăzi am luat prânzul cu gaşca, aşa că am reuşit în sfârşit să am parte de curcan şi de pocnitori. Am insistat. Elizabeth era cât pe-aci să obiecteze în ambele privinţe, dar până la urmă s-a gândit mai bine, probabil păream foarte hotărâtă. Însă am făcut ceea ce bănuiesc că a fost o greşeală invitându-l pe Mervyn să ni se alăture. Mă tot gândesc că atitudinea lui de gheaţă va începe să se topească, dar tare mă tem că e posibil ca de data asta

să fi nimerit alături cu drumul. Sper doar ca într-o zi să nimeresc pe drum, înainte să rămân fără drumuri. Sau înainte să nu mă mai mişc deloc.

După aceea ne-am retras în apartamentul lui Ibrahim, iar Mervyn a plecat spre casă. Ne-a dezvăluit că are o iubită online, Tatiana, pe care n-a întâlnit-o niciodată, dar pe care, chiar şi aşa, pare s-o sponsorizeze. Ibrahim spune că Mervyn este victima unei „fraude amoroase" şi că va discuta despre asta cu Donna şi Chris. Când se întorc poliţiştii la serviciu după Crăciun? Gerry se întorcea de regulă pe patru ianuarie, dar poliţia probabil că are alt program decât Consiliul Municipal West Sussex.

Voi prezenta în detaliu cadourile pe care ni le-am cumpărat unii altora.

De la Elizabeth pentru Joyce: Un aparat de hidromasaj pentru picioare. Cel căruia îi fac reclamă la televizor. Chiar acum sunt în el. Mă rog, doar cu picioarele.

De la Joyce pentru Elizabeth: Vouchere Marks & Spencer.

De la Elizabeth pentru Ron – Whisky.

De la Ibrahim pentru Ron: Autobiografia unui fotbalist de care n-am auzit. Nu David Beckham sau Gary Lineker.

De la Ron pentru Elizabeth: Whisky.

De la Joyce pentru Ron: Vouchere Marks & Spencer.

De la Ibrahim pentru Elizabeth: O carte intitulată *Testul psihopatului.*

De la Elizabeth pentru Ibrahim: Un tablou înfăţişând Cairo, care l-a făcut pe Ibrahim să plângă, deci e evident că la un moment dat au purtat o discuţie la care eu nu am luat parte.

De la Joyce pentru Ibrahim: Vouchere Marks & Spencer. Iar asta după cadoul lui Elizabeth, aşa că am simţit că ne-am fi putut strădui cu toţii mai mult.

De la Ibrahim pentru Joyce: Vouchere Marks & Spencer. Ce bine!

De la Ron pentru Joyce: *Kama Sutra.* Foarte amuzant, Ron. De la Ibrahim pentru Alan: Un telefon care chiţăie.

De la Alan pentru Ibrahim: O tăbliţă de lut cu amprenta lui Alan. Ibrahim a plâns din nou. Da!

De la Ron pentru Ibrahim: O copie după statueta de la Oscar pe care scrie *Cel mai bun prieten.* Care ne-a făcut pe toţi să plângem.

Am băut şi am cântat puţin împreună. Elizabeth nu ştie versurile de la „Last Christmas", vă vine să credeţi? E drept, nici eu nu le ştiu pe cele de la

„In the Bleak Midwinter”. L-am ascultat pe Ron perorând împotriva monarhiei vreo douăzeci şi cinci de minute, apoi am plecat fiecare pe drumul lui.

Când am ajuns înapoi în casă am desfăcut cadoul pe care mi l-a trimis Donna, un gest foarte frumos din partea ei, pentru că nu ştiu cât câştigă agenţii de poliţie. Era un câine mic din alamă care, dacă te uiţi bine de tot, seamănă puţin cu Alan. L-a cumpărat de la Kemptown Curios din Brighton. E magazinul lui Kuldesh, prietenul lui Stephen, cel care ne-a ajutat în cel mai recent caz al nostru. Pare genul meu de loc. Poate o să merg în vizită, pentru că acum trebuie să-i cumpăr şi eu ceva Donnei. Îmi place să am persoane cărora să le cumpăr cadouri.

Aşa că, per total, a fost o zi minunată şi o să adorm la un film cu Judi Dench. Nu mai lipseşte decât Gerry, luptându-se cu o cutie de bomboane Quality Street şi lăsând ambalajele înăuntru. Era enervant pe atunci, dar aş da orice ca să-l primesc înapoi. Lui Gerry îi plăceau Strawberry Delights şi Orange Crèmes, iar mie îmi plăceau Toffee Pennies. Dacă vreţi să ştiţi reţeta unei căsnicii fericite, asta este.

Joanna m-a îmbrăţişat tare când a plecat şi mi-a spus că mă iubeşte. Poate că se înşală în privinţa curcanului şi a pocnitorilor, însă tot mai are câţiva aşi în mânecă. Care-i treaba cu Crăciunul? Tot ce nu e bine pare mai rău, iar tot ce e bine pare şi mai bun.

Prietenii mei minunaţi, fiica mea minunată. Soţul meu dispărut cu zâmbetul lui nătâng, dispărut şi el.

Simt că ar trebui să beau pentru ceva, aşa că bănuiesc că… să bem pentru ca noul an să fie fără crime!

4

Joi, 27 decembrie, ora zece dimineaţa

Kuldesh Sharma e bucuros că s-a terminat Crăciunul. E bucuros să fie din nou în anticariatul lui. Multe dintre celelalte magazine mici din zonă au fost închise de Sărbători, dar Kuldesh deschidea Kemptown Curios dimineaţa devreme în ziua de 27 decembrie.

S-a îmbrăcat elegant pentru anticariat, ca întotdeauna. Costum mov, cămaşă crem, de mătase. Pantofi galbeni. Să fii proprietar de magazin presupune mult teatru. Kuldesh se priveşte într-o oglindă de epocă, dă aprobator din cap şi face o mică plecăciune.

Va intra cineva? Probabil că nu. Cine are nevoie de o figurină de porţelan în stil Art Deco sau de un *coupe-papier* de argint la două zile după Crăciun? Nimeni. Însă Kuldesh poate face puţină curăţenie, poate aranja câteva mărunţişuri, poate verifica licitaţiile online. Practic, îşi poate găsi de lucru. Prima şi a doua zi de Crăciun trec foarte încet când eşti singur. Cât poţi să citeşti, câte ceşti de ceai să faci înainte ca singurătatea să te prindă la înghesuială? O inspiri, o verşi odată cu lacrimile, iar ceasul ticăie încet de tot, până când ai voie să dormi. De Crăciun nici măcar nu se îmbrăcase deosebit. Pentru cine să o facă?

Magazinul de unelte de vizavi e deschis. Big Dave, care îl conduce, şi-a pierdut soţia în octombrie. Cancer. Cafeneaua aflată mai în josul dealului e şi ea deschisă. E a unei tinere văduve.

Kuldesh soarbe din cappuccino în biroul din spatele magazinului. A deschis abia acum câteva minute şi e luat prin surprindere când aude clinchetul clopoţelului de la intrare.

Cine a venit la o asemenea oră, într-o asemenea zi?

Se împinge ca să se ridice din scaun, braţele făcând acum ceea ce odinioară făceau genunchii, iese din birou în magazin şi vede un bărbat puternic, bine îmbrăcat, trecut de patruzeci de ani. Kuldesh îl salută dând din cap, apoi întoarce privirea, găsind un obiect cu care să se prefacă ocupat.

La clienţii noi trebuie doar *să arunci o privire.* Unii vor să stabilească un contact vizual, dar majoritatea nu. Trebuie să-ţi tratezi clienţii ca pe pisici, să-i aştepţi pe ei să vină la tine. Dacă pari prea dornic, îi sperii. Dacă o faci

cum trebuie, clienţii vor ajunge să creadă că le faci cine ştie ce serviciu, că le dai voie să-ţi cumpere ceva din magazin.

Însă Kuldesh nu are de ce să-şi facă griji în privinţa acestui client. Nu e cumpărător, e vânzător. Păr tuns scurt, bronz scump, dinţi prea albi pentru tenul lui, după cum pare să fie moda în ultima vreme. Iar în mână are o geantă de piele care arată mai scumpă decât orice altceva din magazin.

— Tu ţii magazinu'?

Accent de Liverpool. Netemător. Ameninţător? Un pic, poate, dar nimic care să-l sperie pe Kuldesh. Indiferent ce se află în geanta aceea scumpă, va fi interesant, Kuldesh ştie asta. Ilegal, dar interesant. Ia te uită ce-ar fi pierdut dacă ar fi rămas acasă!

— Kuldesh, se prezintă Kuldesh. Sper că ai avut un Crăciun plăcut.

— Idilic, răspunde bărbatul. Vreau să vând. Am o cutie pentru tine. Foarte decorativă.

Kuldesh dă aprobator din cap. Ştie placa. Nu-i neapărat o bucurie, dar poate că toate locurile obişnuite sunt închise până de Anul Nou. Chiar şi aşa, nu are niciun motiv să cedeze fără luptă.

— Nu cumpăr, mă tem, spune el. Nu mai am loc de nimic. Întâi trebuie să mai scap de marfă. Poate ai dori să cumperi o masă victoriană pentru jucat cărţi?

Însă bărbatul nu-l ascultă. Aşază geanta, cu grijă, pe tejghea şi îi desface fermoarul pe jumătate.

— O cutie urâtă, de teracotă, e numai a ta.

— A călătorit mult, nu-i aşa? întreabă Kuldesh aruncând o privire cutiei.

E închisă la culoare şi banală, cu nişte modele cioplite ascunse de un strat de mizerie.

Bărbatul ridică din umeri.

— Cu toţii am călătorit mult. Dă-mi cincizeci de lire şi mâine-dimineaţă o să vină un tip să ţi-o cumpere cu cinci sute.

Are vreun rost să stai la discuţii? Să te certi cu omul ăsta? Să încerci să-l trimiţi pe drumul lui? N-are niciun rost. Au ales magazinul lui Kuldesh şi cu asta basta. Îi dai cincizeci de lire tipului, ţii geanta sub tejghea, o predai mâine-dimineaţă şi nu-ţi mai baţi capul cu ce-i în cutie. Uneori pur şi simplu aşa se fac lucrurile, şi cel mai bine e să intri-n joc.

Ori asta, ori te trezeşti cu un cocteil Molotov prin vitrină.

Kuldesh ia trei bancnote de zece şi una de douăzeci din casa de marcat şi i le dă bărbatului, care le vâră iute într-un buzunar adânc al pardesiului.

— Nu pari să ai nevoie de cincizeci de lire.

Bărbatul râde.

— Iar tu nu pari să ai nevoie de cinci sute. Şi totuşi, iată-ne aici.

— Pardesiul e superb, spune Kuldesh.

— Mulţumesc, răspunde bărbatul. Mă cheamă Thom Sweeney. Sigur ţi-ai dat seama deja, dar dacă geanta dispare, cineva o să te ucidă.

— Înţeleg, zice Kuldesh. Ce-i în cutie, apropo? Aşa, fie vorba între noi.

— Nimic, răspunde bărbatul. E doar o cutie veche.

Râde din nou, iar de astă dată Kuldesh îl imită.

— Mergi cu bine, tinere, îi urează Kuldesh. La colţul cu Blaker Street e o femeie fără adăpost care s-ar putea să se bucure de cele cincizeci de lire.

Bărbatul dă aprobator din cap, zice:

— Să nu te-atingi de geantă.

Şi dispare pe uşă.

— Mulţumesc că aţi trecut pe la noi, spune Kuldesh, observând că bărbatul porneşte în josul dealului, către Blaker Street. Un curier pe motocicletă trece în direcţia opusă.

Dimineaţa a început interesant, însă e adevărat că în meseria asta se petrec multe lucruri interesante. Kuldesh s-a implicat de curând în prinderea unui ucigaş alături de prietenul lui, Stephen, şi de soţia acestuia, Elizabeth. Dintre toate lucrurile pe care ar putea să le facă, Elizabeth e amfitrioana unui „Club al crimelor”.

Mâine, cutia va fi pe mâinile altcuiva şi întregul episod va fi uitat, nu va rămâne decât o întâmplare din cadrul unei branşe care nu este întotdeauna ireproşabilă.

Bibelouri şi belele, asta e branşa anticarilor.

Kuldesh ridică geanta pe tejghea şi îi desface iar fermoarul. Cutia e îndesată, are un oarecare farmec, însă nu e ceva ce ar putea vinde. O scuturã. Cu siguranţă e plină de ceva. Cocainã sau heroinã sunt variantele cele mai sigure. Kuldesh curăţă puţinã mizerie de pe capac. Oare cât valorează acum cutia asta lipsită de valoare? Mai mult de cinci sute de lire, cu siguranţă.

Kuldesh închide fermoarul la loc şi pune geanta sub biroul din camera din spate. Va căuta pe Google preţul de pe stradă al heroinei şi al cocainei. Aşa îi va trece ziua mai repede. Apoi va încuia geanta în seif. Ar fi momentul cel mai nepotrivit să fie tâlhărit.

5

— Mervyn, nu există nicio cale uşoară de a o spune: Tatiana nu e reală.

Donna îi întinde lui Mervyn o mână consolatoare, însă rămâne cu ea în aer, după cum i-ar fi putut spune Ibrahim de la bun început. Mervyn nu e genul care să accepte mâini consolatoare. El trăieşte viaţa de la o distanţă sigură.

Au rugat-o pe Donna să meargă la Mervyn în apartament şi să stea puţin de vorbă despre aşa-zisa nouă iubire a lui, Tatiana. Joyce considera că un poliţist poate avea un impact mai mare asupra lui, cu toate că ceva din privirea lui Mervyn de la prânzul de a doua zi de Crăciun îi spusese lui Ibrahim că foarte puţine lucruri aveau vreodată un impact asupra lui Mervyn.

Mervyn schiţează un zâmbet.

— Mă tem că am fotografii şi e-mailuri care sugerează contrariul.

— Ne-am putea uita la fotografiile astea, Mervyn? întreabă Elizabeth.

— M-aş putea uita prin mail-urile tale personale? contracarează Mervyn.

— Nu ţi-aş recomanda, răspunde Elizabeth.

— Ştiu că e greu, spune Donna. Şi ştiu că poate fi stânjenitor…

— Nu-i deloc stânjenitor, zice Mervyn. În privinţa asta nici c-ai putea să fii mai departe de adevăr. Eşti la kilometri întregi de adevăr, scumpo.

— Dar poate că e o neînţelegere la mijloc, propune Joyce.

— O încrucişare de fire? Numai atât, o susţine Ibrahim.

Mervyn clatină amuzat din cap.

— Poate că nu-i la modă, dar eu am un lucruşor numit încredere, despre care mă hazardez să spun că zilele astea e subapreciat. Şi în poliţie, şi aiurea.

Mervyn se uită la toată gaşca atunci când spune asta.

— Ştiu că voi patru sunteţi „copiii şmecheri” de pe-aici, înţeleg asta…

Ibrahim observă că Joyce e încântată.

— …dar nu ştiţi totul chiar de fiecare dată.

— Asta le tot zic şi io, Merv, zice Ron.

— Tu eşti cel mai rău, răspunde Mervyn. Dacă n-ar fi Joyce, nu mi-aş bate capul cu niciunul dintre voi. Am renunţat la prânzul din a doua zi de Crăciun ca să vă ţin vouă de urât, să nu uitaţi asta.

— Am apreciat foarte mult gestul, Mervyn, spune Elizabeth. Şi sunt de

acord, nu suntem perfecţi, nici ca indivizi, nici ca grup şi, în opinia mea, probabil ai dreptate când îl scoţi în evidenţă pe Ron ca fiind cel mai rău dintre noi. Însă cred că Donna ar vrea să-ţi arate câteva lucruri care te-ar putea convinge.

— Nu mă voi lăsa convins.

Donna porneşte un laptop şi începe să deschidă mai multe ferestre.

— Foarte amabil din partea ta că ai venit în vizită în ziua ta liberă, spune Joyce.

— Nicio grijă, răspunde Donna.

— Ştiai că Donna a arestat pe cineva în ziua de Crăciun? îl întreabă Joyce pe Mervyn. Nu ştiam că poţi face asta.

— Pentru ce-a fost? întreabă Ron. Furt de reni?

— Oferirea unor servicii sexuale, răspunde Donna.

— De Crăciun! exclamă Joyce clătinând din cap. Te-ai gândi că lumea e prea ghiftuită pentru aşa ceva.

Donna a găsit ce caută şi îndreaptă ecranul spre Mervyn.

— Uite, Mervyn, Joyce mi-a redirecţionat o fotografie cu Tatiana pe care i-ai trimis-o tu…

— Ei, nu zău?

— Da, spune Joyce. Nu te mai da lovit. Mi-ai trimis-o doar ca să te lauzi.

— Vanitate masculină, e de acord Ibrahim, bucuros că are ceva de adăugat.

— E o bunăciune, zice Ron. Oricine-ar fi.

— E Tatiana, spune Mervyn. Iar opiniile tale nu sunt binevenite.

— Păi, tocmai asta e problema, reia Donna.

Îi arată lui Mervyn pe ecranul laptopului fotografia de la el alături de o fotografie identică. Aceeaşi femeie, aceeaşi fotografie.

— Pe internet poţi căuta originea oricărei poze pornind de la ea imagine însăşi. Asta am făcut cu fotografia Tatianei şi vei vedea că, departe de a fi poza unei femei pe nume Tatiana, fotografia este a unei femei pe nume Larissa Bleidelis, o cântăreaţă lituaniană.

— Deci Tatiana e cântăreaţă? întreabă Mervyn.

— Nu, Tatiana nu e reală, răspunde Donna.

Cu toţii văd asta limpede ca lumina zilei, însă Mervyn nici nu vrea să audă.

Pe măsură ce ascultă, Ibrahim se gândeşte că situaţia seamănă mult cu a încerca să vorbeşti cu Ron despre fotbal. Sau despre politică. Sau despre

orice altceva. Mervyn spune că noua teorie este „elucubrantă”. Zice chiar că este o „mizerie”, care, judecă Ibrahim, e cuvântul cel mai apropiat de o înjurătură pe care l-ar folosi vreodată Mervyn. Mervyn continuă lupta, susţine că are multe alte fotografii, mesaje personale, declaraţii de iubire. Tot tacâmul. Le ţine într-un fişier dedicat, lucru care i-l face lui Ibrahim puţin mai simpatic.

Joyce preia ştafeta.

— Ai auzit vreodată de ceva numit „fraudă amoroasă”?

— Nu, dar am auzit de iubire, răspunde Mervyn.

— E o emisiune la televizor care explică totul, continuă Joyce. E după *BBC Breakfast.*

— Nu mă uit la televizor, anunţă Mervyn. Eu îi spun tembelizor.

— Da, cred că multă lume îi spune aşa, comentează Elizabeth. Nu tu ai inventat expresia.

— E un subiect tangenţial, intervine Ibrahim, şi nu vreau să sugerez nimic, însă un număr surprinzător de mare de ucigaşi în serie nu deţin televizor.

Alan, câinele lui Joyce, îi linge mâna lui Ibrahim. E hobby-ul lui preferat. Ceilalţi o privesc ca pe o legătură între cei doi, neştiind că Ibrahim are mereu un drops mentolat Polo în buzunar, de când a descoperit că Alan e mare amator de aşa ceva.

Donna deschide o altă fereastră pe laptop şi apar mai multe fotografii.

— Escrocii folosesc aceleaşi fotografii la nesfârşit. Uite aici o femeie-pilot din Canada, dincolo o avocată de la New York, aici e Larissa şi mai sunt multe altele ca ea. Găştile care fac „fraude amoroase” şi le pasează de la unii la alţii. Le place să arate frumos, dar nu ameninţător.

— Aşa îmi place şi mie să arăt.

Donna i-o arată lui Ibrahim pe femeia-pilot, iar Ibrahim îşi dă seama de atracţie. Foarte dârz.

Mervyn rămâne neînduplecat şi protestează că vorbeşte cu Tatiana de cinci sau şase luni. De multe ori pe zi.

— Vorbiţi?

— Aţi înţeles voi, ne scriem, e acelaşi lucru, zice Mervyn.

Ibrahim şi-l imaginează pe bărbatul singuratic cum îşi umple ceasurile. Nu-l sună nimeni, n-are nimeni nevoie de el.

Apoi Joyce îi atrage atenţia lui Mervyn că i-a şi trimis Tatianei cinci mii de lire, iar el se burzuluieşte că bineînţeles că i-a trimis. Dacă cineva pe care

îl iubeşti are nevoie de o maşină nouă, de exemplu, sau de o viză, tu sari să-l ajuţi. E pur şi simplu o chestiune de maniere.

— O să vedeţi cu toţii, adaugă el. O să vină pe 19 ianuarie, iar atunci multă lume de la Coopers Chase o să-şi înghită cuvintele! Mă voi aştepta la scuze.

Cu toţii simt că mai bine îl lasă în pace deocamdată. Îşi adună lucrurile şi pornesc înapoi la Joyce, având acum o dilemă pe cap. Elizabeth se duce acasă la Stephen, aşa că Joyce profită de ocazie s-o întrebe pe Donna despre Crăciunul petrecut cu Bogdan.

— Chiar e tatuat peste tot?

— Cam peste tot, da, confirmă Donna.

— Chiar şi…?

— Nu, acolo nu, răspunde Donna. Joyce, ţi-a spus cineva vreodată că eşti perversă?

— Nu mai fi aşa mironosiţă, zice Joyce.

Ibrahim se întreabă ce să facă în legătură cu Mervyn. Era un om dificil, atâta lucru era limpede, şi le-a apărut pe orbită numai pentru că Joyce nu rezistase unei voci grave şi unei aure de mister, însă e un om singuratic şi cineva profită de el. În plus, ar putea fi drăguţ să aibă şi Clubul Crimelor de Joi un proiect care să evolueze într-un ritm mai molcom decât de obicei. Ceva mai puţin *criminal* ar fi de-a dreptul inedit.

6

Samantha Barnes bea un gin tonic târziu în noapte şi adaugă semnătura lui Picasso şi câte un număr de ediţie unor desene în creion cu un porumbel. Samantha l-a semnat pe Picasso de atâtea ori de-a lungul anilor încât, din greşeală, la fel a iscălit şi pe formularul pentru cererea de împrumut ipotecar.

Mintea îi colindă aiurea. Asta e partea distractivă a meseriei. Asta, dar şi banii.

Să falsifici un Picasso e mult mai uşor decât crezi. Nu tablourile mari, desigur, acolo e nevoie de o pricepere pe care Samantha nu o are, dar schiţele, litografiile, lucrurile pe care oamenii le cumpără online fără să se uite cu prea multă atenţie… acolo e o nimica toată.

Poţi obţine bani grei din obiecte de anticariat autentice, bineînţeles, dar poţi obţine şi mai mulţi bani din obiecte de anticariat false. Mobilă falsă, monede false, schiţe false.

Să spunem că Samantha cumpără un birou Arne Vodder de la jumătatea secolului cu 3200 de lire şi îl vinde cu 7000. Obţine un profit de 3800 de lire, foarte frumos, mulţumesc.

Pe de altă parte, dacă Samantha îi dă 500 de lire unui tip pe nume Norman, care lucrează la o lăptărie din Singleton, ca să-i meşterească o copie fidelă a unui birou Arne Vodder şi apoi îl vinde pe acesta cu 7000 de lire, obţine un profit de 6500 de lire. După cum insistă Garth, faceţi voi calculele şi vedeţi ce iese.

La fel, dacă îşi petrece seara falsificând litografii Picasso în ediţie limitată, aşa cum a făcut în seara asta, după ce s-a întors acasă de la clubul de bridge, pe Samantha materialele o costă vreo 200 de lire dar, după ce le vinde online unor persoane din Londra cărora le place ideea de a avea semnătura lui Picasso pe perete şi nu fac mofturi în legătură cu provenienţa lucrării, profitul va fi de aproape 16.000 de lire.

Toate acestea explică de ce Samantha Barnes nu mai are un credit imobiliar deschis.

Începe să pozeze lucrările semnate Picasso pentru magazinul ei online. Le va pune în vânzare cu 2500 de lire şi va accepta bucuroasă 1800.

Într-o vreme, Samantha lucra legal, chiar da. Pe atunci erau ea şi William. Magazinaşul lor din Pettworth, călătoriile lor prin ţară pentru a-şi

mări stocul, clienţii lor fideli, negocierile, totul era distractiv şi cât de cât profitabil. Dar pe măsură ce au îmbătrânit, magazinul a devenit prea familiar, a început să-i apese. Ceea ce cândva fusese intim şi sigur a devenit constrângător, asemenea unei case părinteşti. Călătoriile prin ţară au devenit o corvoadă, aceleaşi figuri care vindeau aceleaşi pisici de porţelan.

Aşa că Samantha şi William au început să joace mici jocuri. Sam şi Billy. Doar de amuzament, nimic altceva. Toată lumea trebuie să treacă cumva prin fiecare zi, nu-i aşa? Iar un joc în mod deosebit a condus-o exact unde se află acum. Şi unde se află acum? Se preface că e Picasso, în timp ce ascultă *Prognoza maritimă* în cea mai scumpă casă din West Sussex.

Deseori se gândeşte la cum a început totul.

William a adus acasă o călimară, o mizerie deteriorată şi urâtă dintr-o grămadă de obiecte adunate pe Merseyside. Tocmai se pregăteau s-o arunce când William a sugerat un pariu. William a pus pariu că poate vinde călimara inutilă pentru 50 de lire înaintea Samanthei. Nu vreunui client obişnuit, bineînţeles, nu cuiva care să pară că nu şi-o poate permite, însă doar ca un mic concurs între ei. Au dat mâna şi au continuat să despacheteze adevăratele obiecte de anticariat.

A doua zi, William a pus călimara în propria ei vitrină încuiată, cu o etichetă pe care scria *Călimară, posibil din Boemia, posibil din sec. XVIII, vă rugăm să întrebaţi de preţ. Doar oferte serioase.*

Era o obrăznicie? Da, puţin. Ar fi trebuit să o facă? Nu, n-ar fi trebuit, dar erau plictisiţi şi îndrăgostiţi şi căutau metode să se distreze unul pe celălalt. Nu se numără printre cele mai grave infracţiuni pe care le poţi comite în meseria de anticar, după cum Samantha ştie foarte bine acum, după ce le-a comis pe toate.

Clienţii fideli veneau, aruncau o privire în vitrină şi întrebau ce era aşa de special la călimara aceea cu aspect atât de banal. Samantha şi William ridicau uşor din umeri – „Probabil nimic, doar o bănuială” –, însă toţi clienţii au uitat de ea la scurtă vreme după aceea. Până când, trei săptămâni mai târziu, un canadian masiv, care parcase în dreptul magazinului pe locul pentru persoane cu dizabilităţi, a cumpărat-o pentru 750 de lire. „M-a negociat în jos de la o mie”, i-a mărturisit William.

Samantha mai semnează un Picasso şi îşi aprinde o ţigară. Două lucruri nu le-a făcut înainte de Garth: să fumeze şi să producă falsuri la scară largă. Însă fumul de ţigară chiar e bun pentru a da hârtiei un aspect învechit.

Au repetat trucul cu „călimara” de câteva ori. Un ceas stricat, o farfurie

de epocă, un ursuleţ de pluş cu un singur braţ. „Antichităţile” plecau în case recunoscătoare, iar banii – majoritatea, cel puţin – se duceau în scopuri caritabile. Căutau nerăbdători printre obiectele de anticariat ca să identifice noua provocare, următorul ocupant al vitrinei cu încuietoare. Era un joc secret, între ei doi.

Iar apoi William a murit.

Erau în vacanţă în Creta. El s-a dus să înoate imediat după prânz şi a fost luat de curenţi. Samantha s-a întors în Anglia cu sicriul în cală şi a fost luată la rândul ei de un curent.

Şi-a petrecut următorii ani prea tristă ca să trăiască, dar prea speriată ca să moară, în derivă printr-o ceaţă de durere şi nebunie, întotdeauna gata să le ofere clienţilor o ceaşcă de ceai şi un zâmbet, acceptându-le condoleanţele bine-intenţionate, jucând bridge, având grijă de magazin, recitând din memorie vorbe goale şi platitudini, sperând în acelaşi timp ca fiecare zi să fie şi ultima.

Apoi, într-o dimineaţă, la vreo trei ani după moartea lui William, canadianul masiv care cumpărase călimara s-a întors în magazin, de astă dată cu un pistol.

Şi totul s-a schimbat din nou.

Acum îl aude pe Garth cum intră. La cât e de mare, nu are cum să se strecoare pe nesimţite. Şi chiar dacă ar fi putut să fie silenţios, oricum alege să nu fie.

E miezul nopţii, iar ea se întreabă unde a fost, însă uneori chiar nu se face să întrebi.

Pe Garth trebuie să-l laşi să fie Garth. Încă nu a dezamăgit-o niciodată.

Va vedea că în studioul ei lumina e aprinsă şi în curând va urca la ea cu un whisky şi un sărut.

Încă doi Picasso şi va merge la culcare.

7
Joyce

Bun, am o ghicitoare pentru voi.

Cum poţi sărbători Anul Nou cu prietenii şi totuşi să mergi devreme la culcare?

Pentru că eu exact asta am făcut azi.

Am avut cea mai frumoasă petrecere de Revelion. Am băut, am numărat secundele până la miezul-nopţii şi ne-am uitat la artificii la televizor. Am cântat „Auld Lang Syne”, Ron a căzut peste o măsuţă de cafea şi am mers cu toţii acasă.

Aşadar, La Mulţi Ani tuturor şi, cel mai bine, încă e abia zece seara, deci pot să mă pun în pat la o oră rezonabilă.

Iată că se poate.

Există un om minunat pe nume Bob Whittaker la Wordsworth Court – nu-i genul meu, înainte să intraţi la idei – care a fost cineva în domeniul calculatoarelor înainte ca toată lumea să fie ceva în domeniu. Mănâncă prânzul de unul singur, dar e foarte abordabil. Anul trecut a construit o dronă şi a făcut-o să zboare deasupra Coopers Chase, apoi ne-a invitat pe toţi în salon să ne uităm la înregistrare. A fost grozav; pusese chiar şi muzică peste imagini. Se vedeau lamele şi lacurile şi se vedea că dubele de livrare de la Ocado au OCADO scris pe plafon; chiar s-au gândit la toate. Cred că asta se întâmpla vara, înainte de prima crimă, dar cam pierzi firul evenimentelor, nu-i aşa? După film ne-a ţinut o prelegere despre drone, la care a participat mai puţină lume, dar care, conform lui Ibrahim, a fost foarte bună.

Prin urmare, asta a fost ideea lui Bob. A închiriat salonul şi ecranul cel mare şi a invitat pe toată lumea. Până la urmă cred că am fost vreo cincizeci. Câteodată, când eşti aşa, în grup, chiar îţi dai seama cât de bătrân eşti; e ca şi cum ai trece printr-o sală a oglinzilor.

Cu toţii am adus mâncare şi, în cea mai mare parte, băutură, şi ne-am uitat la câteva episoade din *Only Fools and Horses* pe care le piratase Bob.

Apoi, pe la 20.50, Bob a schimbat pe un canal turcesc, unde începuseră numărătoarea inversă pentru Anul Nou cu trei ore înaintea noastră. Nu ştiu unde l-a găsit; pe internet, îmi închipui. Există posturi turceşti pe internet, nu?

Era cu muzică, dansatori şi o gazdă pe care nu o puteam înţelege, dar ştiţi cu siguranţă genul, prin urmare vă puteţi face o idee generală despre ce spunea. Pe ecran a apărut un ceas pentru numărătoarea inversă – cifrele turceşti sunt la fel ca ale noastre – şi o formaţie de alămuri a început să cânte imnul Turciei sau ceva asemănător. Când a ajuns la „10” am început cu toţii să numărăm invers. Iar când aici s-a făcut ora nouă, în Turcia s-a făcut miezul nopţii, ei au tras cu artificii, iar noi ne-am îmbrăţişat şi am chiuit şi ne-am urat unii altora „La Mulţi Ani!” La televizor a început să cânte o formaţie rock, aşa că Bob a dat volumul mai încet, iar Ron s-a lansat în „Auld Lang Syne”, ne-am prins unii pe alţii de braţe şi ne-am gândit la persoane pe care le cunoaştem de mult şi am mulţumit stelelor norocoase că am mai apucat încă un Revelion. Vreo zece minute mai târziu am început s-o luăm uşor spre casă, cu Anul Nou sărbătorit şi pregătiţi să ne culcăm devreme.

Dacă te uiţi la Bob în restaurant, sau dacă-l vezi hoinărind prin sat, ai putea spune că e plictisitor. E tăcut şi timid, îmbrăcat mereu într-un pulovăr cenuşiu peste o cămaşă albă. Dar bărbatul ăsta a avut capacitatea să ne ofere tuturor o seară minunată. Să reuşeşti să prinzi un post turcesc pe un televizor englezesc şi să ai amabilitatea să înţelegi cât de mult se va bucura toată lumea – ei bine, trebuie să fii un bărbat deosebit.

Ştiu la ce vă gândiţi, dar, din nou, nu e genul meu. Mi-aş dori să fie.

I-am dat Joannei un SMS cu „La Mulţi Ani”, iar ea mi-a răspuns cu „LMA”, de parcă efortul de a scrie până la capăt cuvintele ar fi puţin peste puterile ei. I-am scris „La Mulţi Ani” şi lui Viktor, iar el mi-a răspuns „Să ai parte de sănătate, bani şi înţelepciune şi să-ţi vezi frumuseţea oglindită în cei din jurul tău”, mesaj care a fost mult mai pe gustul meu. Apoi am închinat un pahar şi pentru Gerry, cum fac mereu.

Am închinat un pahar şi pentru Bernard, care de Revelionul trecut era cu noi şi acum nu mai e. Nici la anul n-o să mai fim cu toţii, pur şi simplu asta-i situaţia. Cei din capătul şirului vor cădea şi nimeni nu-ţi spune unde anume te afli în şir. Deşi, la vârsta mea, mi-am făcut o oarecare idee. După cum spune Ibrahim mereu: „Cifrele nu arată bine.”

Dar sunt multe lucruri pe care să le aştept cu nerăbdare şi exact asta e şmecheria. Ce rost mai are încă un an dacă nu-l umpli cu ceva? Abia aştept să văd planul Donnei de a-l ajuta pe Mervyn, chiar dacă la Mervyn în sine am cam renunţat. De ce nu poate Bob de la Wordsworth Court să aibă sprâncenele lui Mervyn şi vocea lui groasă şi de ce nu poate Mervyn să aibă

bunătatea şi inteligenţa lui Bob? Sunt tare superficială, mi-aş dori să nu fiu.

Dacă stau să mă gândesc, Gerry avea bunătate, inteligenţă şi sprâncene, deci poate că un bărbat de genul ăsta nu-ţi este dat să întâlneşti decât o dată în viaţă.

Îl aud pe Alan cum dă cu coada în piciorul biroului meu, chiar dacă doarme tun.

Vă doresc şi vouă un An Nou fericit. Şi mulţi ani în continuare.

8

Victima e un bărbat pe nume Kuldesh Sharma, iar cadavrul e aici de câteva zile. Anticar din Brighton. Maşina a fost găsită de dimineaţă, la şase treizeci, de un localnic care îşi plimba câinele. Îşi plimba câinele pe întuneric în prima zi de Anul Nou? Mă rog, sigur, amice, cum zici tu. Însă nu e problema lui Chris; el are un cadavru de care trebuie să se ocupe.

Aşa că… iată-i aici. Aproape că e o privelişte superbă, îşi spune Chris. În aerul matinal, respiraţia lui formează aburi.

O potecă îngustă, adânc săpată, taie pădurea Kent, îngheţată pe margini, oprindu-se la un ţarc de lemn care îngrădeşte oile iernatice. O scenă transmisă peste veacuri, neîntreruptă vreme de generaţii întregi. Deasupra lor se întind ramuri alb-argintii, alcătuind un mileu pe fundalul cerului de un albastru strălucitor.

Chris a avut câteva zile libere de Crăciun. Patrice a venit la Londra, iar Chris a gătit un curcan, care a fost mult prea mare şi a durat mult prea mult să fie gata, dar a părut să fie foarte apreciat. Fugitiv, posibil în timpul *Sunetului muzicii,* când Patrice era în lacrimi, Chris a fost tentat să o ceară de soţie, dar s-a abţinut în ultimul moment. Dacă ei i s-ar fi părut că e ridicol? Că e prea devreme? Inelul a rămas în buzunarul sacoului de acasă. Aşteaptă clipa în care va da curajul peste el.

Donna a fost la serviciu. Crăciunul la secţie e deseori destul de amuzant. Plăcinte cu fructe confiate, din când în când câte-o arestare, leafă dublă. Li s-a alăturat seara, împreună cu Bogdan. Chris a intrat brusc în panică, de teamă ca Bogdan o ceruse deja de soţie pe Donna. Poate chiar cu un inel mai frumos. Însă chiar ar fi prea devreme.

Zăpada îngheţată îi trosneşte sub tălpi.

Dacă păsările au fost tulburate de împuşcătură, au uitat de mult de tulburare, iar cântecul lor vesel îi răsună deasupra capului. Până şi oile au revenit la treburile lor. E linişte şi pace, iar combinezoanele de un alb imaculat ale criminaliştilor strălucesc în soarele slab al iernii. Chris şi Donna se apleacă pe sub banda care delimitează zona şi se îndreaptă spre maşina mică, rotofeie şi roşie ca zmeura, în peştera aceea de Crăciun.

Poteca începe dintr-o alee, care la rândul ei începe dintr-un drum delimitat de un gard viu ca un canion, care şerpuieşte încet şi paşnic dintr-un sat din Kent. Satul în sine e atât de frumos încât Chris a stat pe

Rightmove[2] până când au ajuns la locul faptei. 1,8 milioane de lire pentru o fermă. Satul e descris drept „tihnit”.

Chiar şi celui mai grozav agent imobiliar din Kent i-ar fi greu să-i pună astăzi acest calificativ.

— Am înţeles bine de la mama că n-ai mâncat nicio bomboană Quality Street? întreabă Donna. Tot Crăciunul?

— Nu tu Quality Street, nu tu Terry’s Chocolate Orange, nu tu Baileys, dă Chris raportul.

Trufandalele Crăciunului Trecut. Pentru el, fantome. Partea bună e că acum aproape că are pătrăţele.

— Totuşi, nu-mi vine să cred că n-ai cerut-o de soţie, spune Donna.

— Suntem la-nceput, zice Chris. Şi mai întâi ar trebui să cumpăr un inel.

Mirosul îi loveşte înainte de orice. Conform celor mai bune estimări, cadavrul e aici din seara zilei de 27. Adică acum cinci zile. Chris şi Donna ajung la maşină. Îi întâmpină o criminalistă pe nume Amy Peach.

— La Mulţi Ani! spune Amy, introducând cu grijă o tetieră plină de sânge într-un container de plastic.

— Să fim sănătoşi, răspunde Chris. Acesta e domnul Sharma?

— Aşa zice cartea asta de vizită imprimată în relief, răspunde Amy. Şi batista cu monogramă.

Glonţul a trecut prin geamul portierei şoferului, iar apoi drept prin craniul bietului Kuldesh Sharma. Sângele împroşcat pe geamul pasagerului a îngheţat de mult, formând cristale rozalii în frigul crâncen.

După urmele de cauciuc îngheţate Chris îşi dă seama că aici au fost două maşini. Două maşini au staţionat pe cărarea asta tăcută, care nu duce nicăieri, la câteva zile după Crăciun. Din ce motiv? Afaceri? Plăcere? Indiferent de motiv, întâlnirea s-a sfârşit tragic.

Judecând după urmele de cauciucuri, Chris trage concluzia că una dintre maşini a plecat cu spatele, odată afacerea încheiată, întorcându-se la viaţă. Cealaltă a ajuns la destinaţia finală.

Cercetează zona. E fantastic de izolată. Nici ţipenie de om la mulţi kilometri împrejur. Nicio cameră de supraveghere pe traseul până acolo – nici c-ai fi putut alege un loc mai bun să omori pe cineva. Se uită la geamul maşinii şi la urma singurului glonţ.

— Pare o treabă de profesionişti, spune el.

Donna priveşte lung cadavrul. Oare a zărit ea ceva ce i-a scăpat lui Amy Peach?

Chris şi Amy Peach au petrecut împreună o noapte de beţie după petrecerea de plecare a unui coleg, dar niciunul dintre ei n-a fost în formă maximă. Lui Amy i s-a făcut rău pe canapeaua lui Chris, dar asta numai deoarece Chris a adormit pe podeaua din baie, blocând uşa. De atunci, între ei a stăruit mereu o tăcere stânjenitoare. Nimeni nu va afla vreodată, însă fără îndoială că dansul lor stingher are să continue până când unul dintre ei va ieşi la pensie, ori va muri. Mai bine aşa, decât să mai deschidă vreodată subiectul.

— Asta-i treaba voastră, nu a mea, spune Amy. Însă ai dreptate, s-a lucrat foarte curat.

Amy e căsătorită acum cu un avocat din Wadhurst. În cele din urmă, Chris a fost nevoit să renunţe la canapea.

Ceva mai încolo pe cărare sunt prelevate modele în gips după urmele păstrate în gheaţă ale cauciucurilor. Vor fi folosite ca probe. Dacă a fost într-adevăr treabă de profesionişti, urmele nu vor duce nicăieri. La un moment dat va ieşi la iveală pe undeva o maşină căreia i-a fost şters modelul de pe cauciucuri, fie lăsată într-o parcare fără camere de supraveghere, fie zdrobită la cimitirul de maşini. Chris a învăţat cu mult timp în urmă să nu se arunce niciodată la presupuneri, însă întâmplarea asta are toate semnele unei neînţelegeri între traficanţi de droguri.

De fapt, nu chiar toate semnele. Traficanţii de droguri îndeajuns de importanţi încât să fie ucişi conduc de obicei un Range Rover negru, nu un Nissan Almera roşu. Prin urmare, poate că aici se ascunde ceva mai mult decât se vede cu ochiul liber.

— M-am întâlnit cu el, spune Donna.

— Cu Kuldesh Sharma?

— Când îl investigam pe Viking, răspunde Donna.

— Iisuse, exclamă el. Aşa de curând?

Donna încuviinţează.

— Am fost la el împreună cu Stephen. Soţul lui Elizabeth.

— Bineînţeles, zice Chris. Poate reuşim să-i ţinem pe Elizabeth şi gaşca departe de cazul ăsta.

— Aaa, face Donna. Ăsta e un vis utopic. Era un tip de treabă. Tu chiar i-ai cumpărat mamei mănuşi de grădinărit de Crăciun?

— Asta a spus că-şi doreşte, răspunde Chris.

Donna clatină din cap.

— De fiecare dată când am impresia că am terminat să te instruiesc îmi

dau seama cât de mult mai avem de lucru.

Se întorc împreună pe cărare. Donna e cufundată în gânduri.

— Te gândeşti la Kuldesh? întreabă Chris. Condoleanţe.

— Nu, spune Donna. Mă întrebam care-i faza dintre tine şi criminalistă.

— Faza? Nu-i nicio fază, răspunde Chris. Suntem colegi.

Donna flutură din mână.

— Sigur. Discutăm noi mai încolo.

— Apropo, nicio vorbă lui Bogdan, zice Chris. N-o să facă altceva decât să-i spună lui Elizabeth.

— Promit, se angajează Donna. Dacă şi tu îmi promiţi că n-a fost nimic între tine şi criminalistă, niciodată.

9

— L-au împuşcat în cap, spune Bogdan, aplecat deasupra tablei de şah. Un singur glonţ.

Azi e o zi bună. Stephen îşi aminteşte de el şi îşi aminteşte cum să joace şah. Anul a început frumos.

— Groaznic, comentează Stephen. Bietul Kuldesh…

— Groaznic, e de acord Elizabeth, care intră în cameră aducând două ceaiuri. Bogdan, ţi-am pus doar cinci cuburi de zahăr, ar trebui să mai reduci consumul. Hotărâre de Anul Nou. Vreun suspect?

— Donna zice că a fost treabă de profesionişti, spune Bogdan. Un asasinat.

— Hmm, face Elizabeth şi se întoarce spre soţul ei, bucuroasă că-i vede în priviri scânteia care lipseşte aşa des în ultima vreme. A fost Kuldesh genul care să se amestece în tot felul de lucruri?

Stephen dă aprobator din cap.

— O, absolut! Kuldesh? Absolut. L-am văzut chiar deunăzi, ştii?

— L-am văzut împreună, Stephen, intervine Bogdan. Ne-a fost de mare ajutor. Un domn foarte amabil.

— Cum spui tu, bătrâne, răspunde Stephen. Dar mereu punea ceva la cale.

— Am auzit bine? S-a dat o spargere şi în magazinul lui? întreabă Elizabeth. Asta s-a întâmplat înainte sau după ce l-au omorât?

— Donna zice c-a fost după ce l-au omorât.

— N-au găsit ce căutau, trage Elizabeth concluzia. Totuşi, e ciudat că l-au ucis. Ce altceva a mai spus Donna?

— N-am voie să zic, răspunde Bogdan. Treabă de poliţie.

— Aiurea, exclamă Elizabeth. Nu strică să mai lucreze încă o minte la caz. A fost vreun martor la magazin? Ceva înregistrări CCTV?

Bogdan ridică un deget.

— Stai.

Îşi scoate telefonul, găseşte un mesaj vocal şi apasă pe *play.* Vocea Donnei umple încăperea.

— *Elizabeth, bună, Donna aici. Ştiu că Kuldesh a fost prieten cu Stephen – apropo, bună, Stephen.…*

— E dementială fata asta, comentează Stephen.

— Bogdan are instrucţiuni cât se poate de stricte să nu discute cu tine vreun detaliu al cazului, aşa că te rog să nu-ţi foloseşti trucurile obişnuite…

— „Trucuri”! repetă Elizabeth jignită.

— E conştient de consecinţe dacă alege să-ţi comunice detaliile cazului. Eşti umblată prin lume, Elizabeth, şi probabil poţi ghici care sunt consecinţele…

Stephen ridică o sprânceană spre Bogdan, iar Bogdan confirmă dând din cap.

— …aşa că ţi-aş fi enorm de recunoscătoare dacă ne-ai putea lăsa să ne vedem de meserie. Vă iubesc pe toţi, vorbim mai încolo!

Bogdan lasă jos telefonul şi ridică din umeri spre Elizabeth, parcă cerându-şi scuze.

— Bogdan, Donna joacă la cacealma. Dacă aş face sex cu tine, ar fi ca şi cum mi-aş bate un cui în talpă să renunţ la asta. Uită-te şi tu la tine! Fără supărare, Stephen.

— A, nicio supărare, spune Stephen. Uită-te şi tu la el!

— Dat cuvântul, zice Bogdan. Promisiunea mea.

— Dumnezeule, bărbaţii pot fi aşa de nobili când le convine… pufneşte Elizabeth. Bogdan, mai eşti aici următoarele două ore?

— Pot fi, răspunde Bogdan. Unde mergi?

— Mă duc s-o iau pe Joyce şi să facem o vizită la magazinul lui Kuldesh. Văd că nu am încotro.

— Ai putea să-i laşi pe Donna şi Chris să se ocupe.

— Acum, pe bune… zice Elizabeth în timp ce îşi pune paltonul pe ea. Ce pierdere de timp pentru toată lumea!

— Scumpo, o să-ţi facă plăcere, remarcă Stephen.

— Asta n-are a face, răspunde Elizabeth.

— Transmite-i toate cele bune lui Kuldesh, o roagă Stephen. Spune-i din partea mea că-i un câine bătrân.

Elizabeth vine lângă soţul ei şi îl sărută pe creştetul capului.

— Aşa am să fac, scumpule.

10

Magazinul lui Kuldesh e de nerecunoscut. A fost vandalizat, făcut bucăţi. Cineva a căutat ceva în timp ce era în toane proaste. Donna nu vrea să se gândească prea mult la toate lucrurile care trebuie să se fi pierdut pe aici. Vrea să aibă gânduri mai frumoase.

— Vreo hotărâre pentru noul an? îl întreabă pe Chris.

Hotărârea ei pentru noul an este să simuleze că învaţă poloneză, depunând exact efortul necesar încât Bogdan să fie înţelegător atunci când, în cele din urmă, o să renunţe.

— O să mă duc să înot în ocean în fiecare zi, spune Chris. E incredibil de sănătos pentru circulaţie, articulaţii, toate cele.

— N-o să faci niciodată asta în fiecare zi, comentează Donna.

— Mă subestimezi, contracarează Chris. Mare greşeală.

— Azi te duci să înoţi?

— Ei bine, azi nu, răspunde Chris. Lucrăm, nu-i aşa?

— Ieri ai fost?

— Am descoperit locul unei crime, Donna, spune Chris. Deci nu. Dar o să mă duc o dată la două zile.

Intră în biroul din spate, la rândul lui întors cu susul în jos: găsesc sertare deschise, hârtii împrăştiate pe podea şi un seif mare, verde, care a fost forţat.

— Iisuse, exclamă Donna.

Cu ochii minţii încă vede cadavrul lui Kuldesh Sharma, la costum şi cu cămaşa de mătase descheiată libertin de mult. Adevărul e că l-a recunoscut din spate, chelia lucioasă i-a rămas intactă. Donna l-a văzut ultima dată – care a fost şi prima dată, de altfel – chiar în magazinul acesta, împreună cu Bogdan şi Stephen, când i-au cerut ajutorul pentru a da de urma unor cărţi rare. A fost Kuldesh un tip ciudat? Cu siguranţă. Dar… implicat în trafic de droguri? Donna nu l-ar fi văzut în stare. Dar iată-i aici, într-un magazin făcut praf, investigând uciderea lui executată într-un mod profesionist. Un semn subtil că, poate, în ceva tot a fost implicat.

— Cineva căuta ceva, nu? întreabă Chris.

— Iar asta, după ce l-au ucis, răspunde Donna.

Poliţiştii din localitate au fost chemaţi la magazin pe la ora prânzului, în ziua de 28 decembrie, la câteva ore după ce cineva i-a înfipt lui Kuldesh un

glonţ în cap. Donna se gândeşte la statueta pe care i-a cumpărat-o Bogdan. Statueta pe care Kuldesh i-a vândut-o până la urmă pe o liră, în numele iubirii. Oare asta înseamnă că statueta aceea i-ar putea aduce ghinion? Donna speră că nu.

Crăciunul cu Bogdan a fost tot ce ar fi putut să-şi dorească şi încă ceva în plus. În fine, poate nu chiar tot – cadoul lui a fost o serie de lecţii de condus ATV-ul.

— Aşadar, cineva stabileşte o întâlnire cu Kuldesh… începe Chris.

— Kuldesh are ceva pentru persoana respectivă, persoana are ceva pentru Kuldesh. Să presupunem că e vorba de bani.

Donna începe să răsfoiască un chitanţier.

— Maşinile merg pe cărare şi opresc. Ucigaşul nostru coboară din maşină, trage un glonţ prin geam, apoi ia obiectul de la Kuldesh?

— Doar că nu-l are la el, nu e în maşina lui. L-a ţinut ascuns aici. Pe post de garanţie.

Chitanţele arată că în magazinul lui Kuldesh n-a fost activitate în ziua de 27. Trei vânzări. Un felinar – şaptezeci şi cinci de lire, bani gheaţă, un „peisaj marin nesemnat” – nouăzeci de lire cu cardul de credit al unui anume „Terence Brown” şi „linguri asortate” la cinci lire.

Donna zăreşte un telefon mobil înfipt în spatele caloriferului. Se întreabă de ce Kuldesh nu l-a luat cu el, apoi îşi aminteşte că bărbatul avea optzeci de ani. În orice caz, a făcut efortul să-l ascundă, poate conţine ceva interesant. Îl scoate cu grijă şi îl pune într-o punguţă pentru probe.

Bineînţeles, Kuldesh ar fi putut vinde oricâte lucruri fără să le treacă în evidenţă. Înregistrările camerei de supraveghere o să-i ajute să-şi facă o idee mai clară. Deşi, dacă sistemul CCTV era conectat la hard disk-ul lui Kuldesh, înseamnă că n-au baftă, pentru că hard-ul cu pricina zace sfărâmat lângă seiful gol.

— Aşadar, întrebarea este: ce căuta? Ce avea de ascuns Kuldesh?

— …Şi, continuă Donna, privind din nou seiful gol, oare au găsit ce căutau?

Când ies din birou, Donna aruncă o privire camerelor montate în magazin. Par serioase, iar ea speră că au undeva un sistem de rezervă altul decât computerul zdrobit din birou.

Afară aude glasuri cunoscute. Şi Chris le-a auzit.

— Începem dansul? întreabă Donna.

— Bănuiesc că n-avem încotro, îi răspunde Chris.

11

Elizabeth şi Joyce nu au reuşit să intre în magazinul lui Kuldesh. La intrare e încă desfăşurată banda de delimitare a poliţiei, iar geamurile sparte au fost acoperite cu scânduri mari, bătute în cuie. Fiind vorba de o locaţie din Brighton, pe scânduri s-a scris deja cu graffiti UITE CUM ARDE CAPITALISMUL şi s-au lipit flyere de la cluburile de pe faleză. Elizabeth încearcă să urnească puţin o scândură, însă degeaba.

— Ar fi trebuit să aduci un topor, remarcă Joyce. Te-aş vedea cu un topor în mână.

— Nu-ţi bate joc, Joyce, răspunde Elizabeth.

Joyce ridică privirea şi vede camerele de supraveghere.

— Camere CCTV!

— Temperează-ţi entuziasmul, spune Elizabeth. Oricine e îndeajuns de profesionist încât să ucidă un om cu un singur glonţ tras prin geamul unei maşini e îndeajuns de profesionist ca să poată să dezactiveze o cameră CCTV. Nu avem de-a face cu nişte copii.

Donna şi Chris se ivesc de pe o alee lăturalnică.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnelor? întreabă Donna. Suntem de la poliţie, ne ocupăm cu anchetele. Suntem deosebit de încântaţi de cunoştinţă.

— Ne uitam şi noi, explică Joyce.

— La Mulţi Ani! le urează Joyce. Mulţumesc pentru câinele de aramă, Donna.

— Cu plăcere, răspunde Donna, apoi se întoarce spre Elizabeth. Mi s-a părut că te-am rugat suficient de politicos să ne laşi pe noi să ne ocupăm. Politicos pentru standardele mele, cel puţin.

— Impecabil de politicos, e de-acord Elizabeth. Am fost foarte mândră de tine.

— Şi totuşi… începe Chris făcând semn spre cele două femei şi spre magazinul devastat…iată-ne pe toţi aici.

— Mi-am dat seama că n-am văzut niciodată magazinul lui Kuldesh, spune Elizabeth. Mi s-a părut că e momentul să îndrept situaţia. Donna, tu ai fost de curând aici, bineînţeles, cu Bogdan şi Stephen. Aceea a fost o mică aventură neautorizată, aşa că m-am gândit să am şi eu parte de a mea.

— Nu cred că Stephen are nevoie să-i autorizezi tu aventurile, zice Donna.

— Mă referam la tine şi Bogdan, draga mea, o lămureşte Elizabeth.

— Nu cred că am nevoie…

— Iar mie chiar îmi plac obiectele de anticariat, intervine Joyce. Gerry colecţiona potcoave de cai. La sfârşit avea şapte sau opt.

— Ei bine, ca de obicei, pari să atragi cadavre pe oriunde mergi, comentează Chris.

— Dintotdeauna, spune Elizabeth. Dar mai degrabă ele par a fi atrase de mine. Aţi reuşit ceva cu înregistrările CCTV?

— E prea devreme să ne dăm seama, zice Chris. De asemenea, nu-i treaba ta. Alege răspunsul pe care-l preferi.

— Părerea mea, spune Joyce, este că oricine e îndeajuns de profesionist încât să ucidă un om cu un singur glonţ tras pe un drum de ţară e îndeajuns de profesionist să dezactiveze o cameră CCTV.

— E părerea ta, nu-i aşa, Joyce? întreabă Elizabeth.

Joyce priveşte acum un flyer multicolor de la un club de noapte, lipit pe scândurile din fereastră.

— Mă întreb ce-o fi „Ket Donk”.{3}

— Cred că e o cafenea mai încolo pe stradă, spune Chris. S-ar putea să vă placă.

— Oo, o cafenea! exclamă Joyce.

— Lucrăm, Chris, zice Elizabeth. Prietenul lui Stephen a fost ucis. Crezi că ne poţi da deoparte cu o cafenea?

— Şi noi lucrăm, spune Chris. De fapt, e chiar meseria noastră. Sigur înţelegi asta.

— Înţeleg perfect, îl linişteşte Elizabeth. Vă lăsăm să continuaţi. Ne anunţaţi dacă descoperiţi ceva?

— Nu lucrez pentru tine, Elizabeth, observă Chris.

— Îmi pare rău, spune Donna. Când stă pe lângă tine se simte emasculat. Chiar şi eu mă simt intimidată şi nu pricep de ce. Poate n-ar strica să ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de cazul ăsta.

— Cum doriţi, zice Elizabeth. Nu e obligatoriu să împărţim mereu lucrurile.

Elizabeth îşi strecoară braţul printr-al lui Joyce şi o conduce spre cafenea.

— Ai încasat-o fără să crâcneşti, comentează Joyce. Credeam că o să faci mai mult scandal.

— Am observat cafeneaua pe drum încoace, spune Elizabeth. Prăjituri în

vitrină…

— Minunat, zice Joyce. Eu n-am mai mâncat de la ceaiul de la ora unsprezece.

— …şi o cameră CCTV afară.

Joyce zâmbeşte spre prietena ei.

— Înţeleg că au câte ceva pentru noi amândouă.

— Chiar aşa, confirmă Elizabeth. Şi tocmai am căzut de acord că nu e obligatoriu să împărţim mereu.

12

Connie Johnson îşi despachetează cadoul de Crăciun de la Ibrahim. E un carneţel învelit în piele neagră.

— Sigur ai văzut şi tu prin filme, nu-i aşa? spune Ibrahim. Traficanţilor de droguri le place să aibă carneţele. Cifre, tranzacţii şi aşa mai departe. Nu poţi avea încredere în calculatoare din pricina legii, aşa că atunci când l-am văzut m-am gândit la tine.

— Mulţumesc, Ibrahim, răspunde Connie. Ţi-aş fi cumpărat şi eu ceva, dar în închisoare nu poţi cumpăra decât Ecstasy şi cartele SIM.

— Nicio problemă, zice Ibrahim. În plus, nu se face să-i cumperi cadouri terapeutului.

— Dar se face ca terapeuţii să le cumpere carneţele traficanţilor de droguri?

— Ei, era Crăciunul, răspunde Ibrahim. Deşi, dacă vrei cu adevărat să-mi dăruieşti ceva, aş putea să-ţi pun câteva întrebări?

— Bănuiesc că nu despre copilărie.

— Întrebări despre o crimă. Elizabeth m-a pus să le notez.

Întâlnirea de ieri a Clubului Crimelor de Joi a fost un succes răsunător. În opinia lui Ibrahim chiar se făcuseră lucrurile la care te-ai fi aşteptat, dată fiind denumirea.

— Îţi promit că mai încolo ajungem şi la copilăria ta.

— Dă-i drumul, spune Connie Johnson.

— Dă-mi voie să-ţi prezint un scenariu, începe Ibrahim. Ne aflăm la capătul unui drum de ţară izolat, adânc în pădure. E noaptea târziu. Avem două maşini.

— Exhibiţionism, zice Connie.

— Nu cred că e vorba de exhibiţionism, replică Ibrahim. Şoferul maşinii A, un negustor de antichităţi…

— Cei mai răi, comentează Connie.

— …rămâne în scaunul lui, în timp ce o persoană din maşina B se apropie de geam şi îi trage un glonţ în cap.

— Un singur foc? întreabă Connie. Un foc mortal?

— Un foc mortal, confirmă Ibrahim.

Îi face plăcere să rostească cuvintele.

— Sună bine, zice Connie. Hai să vorbim altă dată despre copilăria mea.

— Maşina B se face nevăzută, în direcţia din care a venit…

— Nicio persoană pe care o cunosc nu foloseşte expresia „se face nevăzută”, observă Connie.

— Înseamnă că e timpul să-ţi lărgeşti cercul social, spune Ibrahim. Câteva ore mai târziu, magazinul anticarului este jefuit.

Connie dă aprobator din cap.

— Ok, ok.

— Nu există amprente folositoare, nici la locul crimei, nici la magazin.

— N-au cum să fie, spune Connie şi notează ceva în noul ei carneţel.

— Ah, ce mă bucur să văd că deja e util! exclamă Ibrahim.

— Vreo înregistrare CCTV?

— La magazin nu, însă la o cafenea aflată mai în josul dealului, unde Joyce spune că se servesc nişte *macarons* excelente, camerele de supraveghere surprind un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu scump. Noi ştim asta, dar poliţiştii, deocamdată, nu.

— Nu mă mir, comentează Connie.

— Bărbatul intră ca să mănânce şi poartă o conversaţie cu doamna care deţine cafeneaua. Louise, dacă vrei să ştii cum o cheamă.

— Nu vreau, zice Connie. Când am nevoie de vreo informaţie o să întreb.

— Vestea bună este că Louise spune că preferă să nu stea de vorbă cu poliţia deoarece Covidul a fost o făcătură, spune Ibrahim. În orice caz, în sensul ăsta s-a exprimat. Ei bine, deşi nu ştim cu certitudine că bărbatul a fost la anticariat, totuşi, aceea este direcţia din care a venit, iar în buzunar avea vreo cincizeci de lire, bani gheaţă, pe care le-a scos când a plătit, aşa că Louise a bănuit că e posibil, totuşi, să fi venit dintr-acolo. Mi s-a dat de înţeles că în ultima vreme lumea plăteşte rareori cu bani gheaţă.

— E un coşmar, zice Connie. Până şi eu a trebuit să accept Apple Pay. Bărbatul ăsta avea accent?

— *Liverpudlian*, răspunde Ibrahim. Adică din Liverpool.

Connie încuviinţează din nou dând din cap.

— Ştiai că uneori explici prea mult lucrurile?

— Mulţumesc, spune Ibrahim. Înţelepciunea populară, pe care nu e cazul să o iei în seamă de fiecare dată, dar care uneori e populară din motive întemeiate, spune că această crimă poartă semnele unei execuţii profesioniste. Mă întrebam dacă ai vreo opinie în acest sens.

— Da, am o opinie, spune Connie. Ai venit la cine trebuia. Drum de ţară,

un glonţ, lovitură de profesionist. Anticar, locul perfect unde să pui pe piaţă obiecte furate, dacă nu ai altceva disponibil. Îmi promiţi că poliţia nu are încă informaţiile astea?

— În continuare nu au nicio idee, răspunde Ibrahim.

— Ok, atunci tipul din Liverpool bine îmbrăcat sugerează că ar fi vorba despre un bărbat pe nume Dominic Holt, care transportă heroină prin Newhaven. Acum locuieşte aici, într-o casă de pe malul mării. Poate au folosit anticariatul ca punct de livrare. „Ai grijă de heroină douăzeci şi patru de ore”, ceva de genul ăsta. În mod normal, Dom Holt nu ar face personal o livrare, dar cu toţii mai avem scăpări.

— Are un şef? întreabă Ibrahim.

— Un alt tip din Liverpool, Mitch Maxwell.

— Şi sunt genul care ar omorî pe cineva?

— O, Doamne, absolut, răspunde Connie. Sau, mai degrabă, genul care n-ar ezita să angajeze pe altcineva ca să omoare pe cineva.

— E acelaşi lucru, remarcă Ibrahim.

— Ăăă, nu chiar, îl contrazice Connie. Să ucizi pe cineva şi să angajezi un asasin să ucidă pe cineva sunt chestii complet diferite.

— Ok, bine, vom discuta despre asta în cadrul şedinţei noastre, spune Ibrahim. Pentru că sunt acelaşi lucru.

— Hai să fim de acord că nu suntem de acord, propune Connie.

— Ştii unde i-aş putea găsi pe Dom Holt şi Mitch Maxwell?

— Da, răspunde Connie.

— Ai fi dispusă să elaborezi?

— Nu, cred că pot să las restul în seama ta, spune Connie. Tu îmi spui că un anticar a fost omorât în ziua în care i-a dat bani gheaţă unui tip bine înţolit din Liverpool. Eu îţi spun despre heroină şi îţi dau numele lui Dominic Holt şi Mitch Maxwell. Mai mult de atât ar însemna să sifonez, Ibrahim. Nu eşti singurul care a depus un jurământ.

— Nu cred că tu ai depus cu adevărat un jurământ, observă Ibrahim. Iar Dom Holt nu e un rival de-al tău?

— Nu, el e traficant de heroină. Eu fac trafic de cocaină.

— Nu se intersectează cele două lumi din când în când?

Connie se uită la Ibrahim ca la un nebun.

— Pentru ce Dumnezeu s-ar intersecta? Ca să bea ceva de Crăciun, poate. Nu şi anul ăsta, fireşte.

Ibrahim încuviinţează dând din cap.

— Dar, dacă mai aflu informaţii, ai vrea să fii ţinută la curent?

— Foarte mult, răspunde Connie. Continuăm şedinţa? M-am gândit la tatăl meu, aşa cum m-ai rugat.

Ibrahim încuviinţează iar.

— Şi? Eşti nervoasă?

— Foarte, zice Connie.

— Splendid! exclamă Ibrahim.

13
Joyce

În *Minte brici*, buletinul informativ de la Coopers Chase, apar deseori numele noilor locatari care se mută în sat. Au permisiunea celorlalţi, desigur, iar acesta poate fi un mod drăguţ de a te prezenta comunităţii înainte să apari cu duba de mutare. Ne dă şi nouă prilejul să fim puţin băgăcioşi.

În fine, săptămâna viitoare o să vină un bărbat pe nume Edwin Mayhem.

Edwin Mayhem!

Trebuie să fie un nume de scenă, nu? Poate e magician? Sau cascador? Sau un star pop din anii ’60? În orice caz, ar fi un subiect bun pentru rubrica mea, „Alegerile lui Joyce”. Luna asta i-am luat un interviu unei femei care a trecut înot Canalul Mânecii, dar au uitat s-o cronometreze, aşa că a trebuit s-o facă din nou o lună mai târziu. Mai înoată şi acum, în piscină.

Cu siguranţă îmi voi croi drum spre uşa lui Edwin Mayhem. O să-l las două zile să se acomodeze, să-şi pună mobila cum îi place şi apoi o să trec pe la el cu o tartă cu lămâie şi un bloc-notes.

E târziu şi mă uit pe fereastră la luminile care se sting la întâmplare în alte ferestre. Însă câţiva dintre noi încă suntem treji. Coopers Chase arată ca un calendar de Advent.

Anul ăsta am primit un calendar de Advent Cadbury’s şi i-am trimis unul şi Joannei, la sfârşit de noiembrie. Joanna spune că cei de la Cadbury’s au schimbat reţeta pentru ciocolată şi ea nu mai mănâncă, dar eu nu simt nicio diferenţă. Cândva îi plăcea la nebunie cea cu lapte, dar acum n-o să mai spună asta nici picată cu ceară. Poate că la anul o să-i iau un calendar de Advent plin cu diamante sau cu hummus.

Acum mă uit la sticluţa mea. *Pentru un an nou fără crime.* Ar fi fost frumos. Sau nu? Încep să uit cu ce mă ocupam înainte să înceapă să aibă loc toate crimele astea. Ţin minte că voiam să învăţ să joc bridge, dar planul s-a dus pe apa sâmbetei. Pe SkyPlus am salvate mai multe episoade din *Morse* decât ştiu ce să fac cu ele. Totuşi… bietul Kuldesh!

Există atât de multe moduri de a muri când ai aproape optzeci de ani încât mi se pare nedrept să adaugi pe listă şi crima. L-au împuşcat, deci cu siguranţă supărase pe cineva. Am întrebat-o pe Elizabeth cum de a aflat toate amănuntele, iar ea a spus că a intrat pe un grup de WhatsApp unde se

aud tot felul de lucruri. Eu am descoperit numai de curând grupurile de WhatsApp. Sunt în grupul de „Plimbări cu câinii” şi în grupul „Celebrităţi locale surprinse în Kent”. A trebuit să dau pe mut grupul „Chestii pe care le spun nepoţii” pentru că mi se pare că în mare măsură e vorba numai despre cum să te dai mare. Un ţânc de opt ani să spună „Bunicuţo, arăţi ca o prinţesă”, serios? Îmi pare rău, nu cred una ca asta. Ştiu că n-ar trebui să fiu aşa de cinică.

Prima pistă a noastră în cazul crimei este un bărbat pe nume Dominic Holt. Conduce o firmă numită Sussex Logistics, cu sediul într-un parc industrial, plasat convenabil lângă porturile mari, astfel că în ziua de după înmormântare Ibrahim o să ne ducă până acolo cu maşina ca să vedem ce e de văzut. Ca la un filaj. Elizabeth o să fie creierul operaţiunii, Ibrahim şoferul, iar eu o să mă ocup de gustări. Ron s-a plâns că n-o să aibă nimic de făcut, dar Elizabeth zice că va adăuga culoare, lucru care a părut să-l domolească.

De vreo săptămână şi ceva Ron a fost morocănos, mai morocănos decât de obicei. S-a certat cu Pauline de Crăciun. Nu vrea să-mi spună motivul, dar Ibrahim zice că are legătură cu momentul în care ar trebui să deschizi cadourile. Ron susţinea că imediat după micul dejun, dar Pauline susţinea că nu mai devreme de prânz, iar lucrurile s-au încins. În seara de Crăciun, când a trecut Ibrahim pe acolo, n-au vrut nici măcar să joace mima cu el, iar Ron ştie că lui Ibrahim îi place mult să joace mima, deci trebuie să fi fost ceva grav. Ţin minte că Ibrahim a mimat odată *Cincizeci de umbre ale lui Grey* pentru Elizabeth: n-aţi văzut niciodată aşa ceva.

Ibrahim a mâncat singur cina de Crăciun, cum spune că îi şi place. Îl invitasem la mine – rămăsese mai mult decât suficientă gâscă –, dar mi-a spus că nu e prea convins că-i place Crăciunul. E ceva prea sentimental. De remarcat însă că, atunci când a venit să-l ducă pe Alan la plimbare, purta o tichie de Moş Crăciun.

Elizabeth a rămas cu Stephen, bineînţeles. Mare lucru n-am scos de la ea, decât că i-a dat puţină carne de curcan micuţei vulpi care a început să-i viziteze. I-au spus „Snowy” pentru că are vârfurile urechilor albe. Când se întinde pe jos crede că e camuflată, dar urechiuşele o dau de gol. Pe zi ce trece se apropie mai mult de curtea lor. Sigur e şi acum acolo, undeva în întuneric.

O să mă întâlnesc cu toţi mâine, la înmormântarea lui Kuldesh. Nu-l cunoşteam cu adevărat, însă nu are rude, aşa că se cuvine să umplem

stranele, nu-i aşa? Ţi-ai dori ca şi pentru tine să fie cineva care să facă la fel.

S-a cam zis cu „fără crime”, Joanna, deşi mâine o să folosesc sticluţa. Deseori, în crematorii se face curent.

14

E opt şi jumătate în dimineaţa de 4 ianuarie, iar trupelor li s-a spus să se adune în Camera de consiliu de la secţia de poliţie din Fairhaven ca să discute cum au avansat în cazul uciderii lui Kuldesh Sharma.

Chris ar trebui să fie în faţă, să dea ordine, să discute teorii, să fie stăpân peste markere şi tablă, însă dimineaţa i-a adus o surpriză.

O surpriză sub forma inspectoarei-şefe Jill Regan de la National Crime Agency care, a devenit limpede numaidecât, a preluat conducerea investigaţiei, din motive pe care nimeni nu le-a putut încă ghici.

Un anticar din Brighton a fost ucis în Kent. Ce legătură are asta cu National Crime Agency şi cu inspectoarea-şefa Jill Regan?

În clipa de faţă scrie pe tabla lui Chris, folosind markerele lui Chris. Donna simte cum Chris se ariceşte.

— Aşadar, ce informaţii avem? întreabă Jill Regan. Avem fix radical din absolut nimic. A trecut puţin peste o săptămână de la crimă şi nu avem niciun indiciu, cu siguranţă nicio probă şi nici…

Jill îşi trece încet privirea pe la toţi membrii echipei adunaţi în încăpere.

— …inteligenţă.

— E de pus pe rană, îi şopteşte Donna lui Chris.

Jill continuă.

— Nu avem înregistrări CCTV de la magazin; n-are rost să ne mai plângem în sensul ăsta. Urmele de cauciucuri de pe cărare n-au dus nicăieri; oare duc vreodată? Nu avem amprente, nici mostre utile de ADN, nici martori oculari, iar eu stau într-o cameră plină de poliţişti care stau prea comod.

— Ne-aţi zis cumva să ne aşezăm? întreabă Donna.

— Vorbeam metaforic, dacă ştii ce-i aia, răspunde Jill. Patru zile şi n-aţi avansat deloc. Chestia asta se opreşte aici. La prânz va sosi o echipă de la NCA, care o să vă preia sarcinile. În camera asta nu mai calcă nimeni. Nici în biroul meu – Chris, am autorizaţia să folosesc biroul tău – nu calcă nimeni. Întrebări?

Chris începe să ridice o mână.

— Da, doar…

— Glumeam, i-o taie Jill. Fără întrebări. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit mai devreme. Vă rog să găsiţi alt caz pe care să-l rezolvaţi, dacă mai

aveţi vreunul.

Membrii echipei încep să se împrăştie, unii dintre ei bucuroşi că o să aibă o zi liniştită. Chris rămâne în urmă, aşa că Donna alege să facă acelaşi lucru.

— Ce se petrece aici? o întreabă Chris pe Jill.

— Nimic, spune Jill. Tocmai asta-i problema.

Chris clatină din cap.

— Ba nu. Ceva se-ntâmplă. Are loc o crimă în Kent şi vine NCA-ul?

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Chris, zice Jill.

— Ai nevoie să te pun la curent cu ce ştim până acum?

— Nu, mulţumesc, răspunde Jill. Ne descurcăm. N-avem nevoie decât de puţină linişte şi pace. Să ne dai voie să ne facem meseria. I-aţi găsit telefonul?

— Al cui? întreabă Chris. Al lui Kuldesh?

— Wow, exclamă Jill, ce minte brici! Da, al lui Kuldesh.

— Nu-l avea la el, spune Chris.

— Nu l-aţi găsit nici în magazin?

— Dacă l-am fi găsit în magazin, ar fi fost trecut pe lista probelor, doamnă, răspunde Donna.

Ar fi trebuit să-l înregistreze ieri, însă la depozitul de probe nu era nimeni. O dată în viaţă, Donna e recunoscătoare că poliţia nu e suficient finanţată.

— E ceva ce ţine de crima organizată? îşi încearcă norocul Chris. S-a intersectat cu vreun caz internaţional de transport de droguri pe care-l anchetaţi deja?

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, nu ţi-aş spune, nu? zice Jill. Bun, sunt sigură că aveţi şi altceva de făcut.

— Nu tocmai, răspunde Donna. Cuiva de lângă Benenden i-a fost furat un cal…

— Atunci anchetaţi asta, îi îndeamnă Jill. Nu vreau să vă mai văd pe niciunul în preajma Camerei de consiliu. Inspectore-şef Hudson, ţi-a fost găsit un birou temporar în containerul din parcare. Hai, fuga!

— Aşadar, pur şi simplu, oprim ancheta despre uciderea lui Kuldesh Sharma?

— Lăsaţi asta pe seama profesioniştilor, spune Jill. Voi daţi de urma sărmanului cal.

Simţind că e o bătălie pe care ar fi mai bine s-o poarte într-o altă zi,

Donna îl conduce pe Chris afară din încăpere şi porneşte în urma lui pe scara principală din secţie.

— Ce părere ai? întreabă el.

— E imposibil să fie cineva atât de insuportabil în viaţa reală, nu? răspunde Donna.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, zice Chris. E o tipă care chiar vrea cu tot dinadinsul să fie lăsată în pace. Dar de ce?

— Crima asta are ceva ce ea nu vrea ca noi să aflăm?

Chris încuviinţează dând din cap.

— Mi se pare că e ceva ce ar trebui să investigăm, nu crezi?

— Să-ncepem cu-nceputul, zice Donna. Mă duc jos la vestiar ca să iau mobilul lui Kuldesh.

Chris încuviinţează din nou.

— Mergem un pic pe urma apelurilor lui. După aia ne putem apuca imediat de furtul de cai din Benenden.

15

La înmormântare nu sunt decât două rânduri de scaune. Kuldesh nu a fost un hindus practicant – de altfel, nu a fost practicant al niciunei religii –, iar singurele instrucţiuni lăsate au fost că şi-ar dori o incinerare simplă, condusă de preotul din localitate pe care regretata lui soţie îl întâlnise o dată şi îl plăcuse foarte mult, la un curs de informare în privinţa vitezei legale („John nu-ştiu-cum, din Hove, sigur puteţi să-l căutaţi.”) Pe rândul din faţă stau Joyce, Elizabeth, Ron şi Ibrahim. În spatele lor sunt Chris, Donna, Bogdan şi un bărbat cu pălărie care până acum nu s-a prezentat decât drept Big Dave. Preotul, surprins de simplul fapt că se află aici, îşi dă toată silinţa.

— Kuldesh a fost proprietar de magazin, un om căruia i-au plăcut obiectele de anticariat. Era din Brighton, deci trebuie să fi iubit marea…

Elizabeth hotărăşte că probabil poate sări peste bucata asta şi se întoarce spre rândul din spate ca să i se adreseze lui Chris.

— Hai să facem schimb de informaţii, şopteşte ea.

— Suntem la o înmormântare, îi răspunde Chris tot în şoaptă.

— A locuit într-un bungalow în Ovingdean, continuă preotul. Kuldesh era în mod limpede un om căruia nu-i plăceau scările…

— Ok, spune Chris dând din cap spre Elizabeth. Tu prima.

— Cred că informaţiile noastre sunt mai bune decât ale voastre, zice Elizabeth. Aşadar, cu respect, voi primii.

— Mulţumim pentru respect, replică Donna.

— Are dreptate, în cazul de faţă, intervine Ibrahim, întorcându-se ca să se alăture conversaţiei. Avem o piesă mare din puzzle pe care voi nu o aveţi.

— Nu mai spune, exclamă Chris. O să-mi asum riscul. Noi avansăm chiar bine.

— Haideţi să ne rugăm împreună, zice preotul. Dacă a fost un om credincios, Kuldesh şi-a ţinut credinţa sub tăcere, dar nu se ştie niciodată. Tatăl Nostru…

În timp ce preotul continuă rugăciunea, Elizabeth şi Chris îşi continuă discuţia în şoaptă, acum ţinând capetele plecate.

— Aţi vizionat înregistrările de pe camerele de supraveghere? întreabă Elizabeth. Ştiţi cine a fost la Kuldesh în ziua în care a murit?

— Încă nu, răspunde Chris.

— Interesant, pentru că noi ştim.

— Ba nu ştiţi, contracarează Donna cu ochii încă închişi şi mâinile împreunate. Joacă la cacealma, Chris.

— Amin, spun cu toţii împreună când rugăciunea se sfârşeşte.

— Iar acum, continuă preotul, să păstrăm un moment de reculegere şi să ne amintim de prietenul nostru Kuldesh Sharma. Sau puteţi să şoptiţi în continuare. L-aţi cunoscut mai bine decât mine, cu toate că mi-a plăcut soţia lui când ne-am întâlnit.

Chris lasă să treacă câteva secunde, apoi revine la subiect.

— Serios, spune el. Ne descurcăm. N-au trecut decât cinci zile. Avem o echipă întreagă care lucrează la caz, o echipă bună, de inteligenţă rezonabilă, iar criminaliştii au luat totul la mână. O să aflăm orice s-a întâmplat aici. Nu prin magie, ci prin muncă.

— Să înţeleg că aţi vorbit cu Louise de la cafenea? întreabă Joyce, alăturându-se în sfârşit. Asta-i bine.

— Cu… cine? reuşeşte Chris să întrebe, prins pe moment cu garda jos.

— Cu Louise, repetă Elizabeth. Doamna care are cafeneaua de pe stradă. Unde ne-aţi trimis ca să ne dăm din calea voastră. Aţi vorbit cu ea?

— Da, răspunde Donna. Eu am vorbit cu ea. Cu asta se ocupă poliţia.

— Doar că ăsta-i necazul, nu-i aşa? reflectă Elizabeth. Nu toată lumea are încredere în voi, nu ştiu de ce. Mie mi se pare că faceţi o treabă excelentă – mai sunt şi câteva poame stricate, bineînţeles –, dar nu toată lumea e de aceeaşi părere. Aşa că poate a fost mai deschisă faţă de două femei mai în vârstă care au savurat o ceaşcă de cafea şi o felie de prăjitură.

— De fapt, un macaron, spune Joyce. Detaliile, Elizabeth.

— Iar acum, se aude vocea preotului, cred că un prieten al lui Kuldesh ar vrea să spună câteva cuvinte. Bogdan Jankowski.

Joyce bate din palme de încântare în timp ce Bogdan merge în faţa încăperii. Acum nu mai şopteşte nimeni. Bogdan verifică microfonul cu degetul arătător. E mulţumit de acustică.

— Kuldesh a fost un om bun, spune Bogdan. Şi nu oricine e un om bun.

— Aşa, aşa, zice Ron.

— A fost amabil cu mine, amabil cu Donna şi a fost prieten bun cu Stephen, spune Bogdan. L-am rugat pe Stephen să-mi povestească despre el. Stephen spune că era bun şi loial. Că era insultat pe stradă, dar îşi vedea de drum. Stephen spune că a fost o figură, dar în sens bun. Râdea mereu, ajuta mereu. Aşa că vreau să spun asta, înaintea lui Dumnezeu…

Bogdan priveşte micuţa congregaţie din faţa lui.

— Kuldesh, ai fost prietenul lui Stephen, iar asta înseamnă că ai fost prietenul nostru. Şi îţi promit că vom găsi persoana care te-a împuşcat. O s-o vânăm şi o s-o ucidem…

— Sau poate o s-o arestăm, scumpule? sugerează Donna.

Bogdan ridică din umeri.

— O s-o ucidem sau o s-o arestăm. Mulţumesc, Kuldesh. Acum te rog să te odihneşti.

Bogdan îşi face semnul crucii.

În timp ce el se întoarce la locul lui, Big Dave trage un chiot, lucru care îi face pe ceilalţi să izbucnească în aplauze.

Ceremonia continuă ceva mai reverenţios, chiar şi cu lacrimi de la Joyce, Bogdan şi Ron.

La final, preotul rosteşte câteva cuvinte de încheiere.

— Simt că nu prea a fost nevoie de mine astăzi. Dar vă doresc tuturor mult noroc şi chiar îmi doresc să-l fi cunoscut. Rămâi cu bine, Kuldesh.

Cei îndoliaţi încep să iasă în şir din încăpere.

— Ce v-a spus Louise? o întreabă Chris pe Elizabeth.

— Iartă-mă, răspunde Elizabeth. Parcă aţi zis că nu împărtăşim informaţii. Uite cum stă treaba. Noi avem o descriere, făcută de un martor ocular, a bărbatului care a fost la Kuldesh Sharma în ziua în care a murit. Voi aveţi aşa ceva?

Chris şi Donna se uită unul la celălalt, apoi clatină din cap.

— Mai mult, ne-a fost dat un nume care se potriveşte bărbatului cu descrierea respectivă. Numele i-a fost dat lui Ibrahim de către unul dintre cei mai mari importatori de droguri de pe coasta de sud…

— Pe care nu aş putea să-l identific, adaugă Ibrahim.

— Voi aveţi numele vreunui suspect? întreabă Elizabeth.

Chris şi Donna se uită din nou unul la celălalt şi clatină din nou din cap.

— În ultimul rând, înţeleg că National Crime Agency v-a preluat ancheta, aşadar bravada asta a voastră e de spectacol. E perfect de înţeles, însă încetineşte lucrurile.

— De unde… începe Chris, dar Elizabeth îi face semn cu mâna că nici nu vrea să audă.

— Indiferent care e cazul la care lucraţi acum, spune ea, cu siguranţă nu e vorba despre uciderea lui Kuldesh Sharma.

— Cineva a furat un cal în Benenden, explică Donna.

— O! exclamă Joyce.

— Prin urmare, noi avem multe informaţii, trage Elizabeth concluzia. Voi aveţi ceva să ne daţi la schimb?

Donna scoate din geantă un telefon.

— Avem telefonul lui, Elizabeth. N-ar trebui, dar îl avem.

— Mişto, zice Ron.

Elizabeth bate din palme.

— Minunat, Donna, minunat! Bogdan e foarte norocos să te aibă. Îmi pare rău dacă am fost pisăloagă. O să încerc să mă controlez. Ipoteza noastră este că la magazinul lui Kuldesh a fost livrat un transport de heroină de către un anume Dominic Holt. Din motive numai de el ştiute, Kuldesh a hotărât să-l fure şi, ulterior, că cineva l-a omorât pe el. Ţi se pare că te-am pus la curent, Chris?

— Confirmă multe lucruri pe care le bănuiam…

— Prostii, spune Elizabeth. Acum, la schimb, noi ce aflăm de la poliţie?

— A dat două telefoane, spune Chris. Pe la ora patru după-amiaza în ziua în care a murit.

— Un apel a fost către o femeie pe nume Nina Mishra, continuă Donna. E profesoară de arheologie în Canterbury.

— Profesoară, vai de mine! exclamă Joyce.

— Profesori… zice Ron şi îşi dă uşor ochii peste cap.

— Aţi fost să vă întâlniţi cu ea? întreabă Ibrahim.

— Am primit desfăşurătorul abia de dimineaţă, explică Donna. Aşa că… nu.

— Pare o misiune pentru noi, ce zici? propune Elizabeth.

— Da, doamnă, răspunde Chris.

— Splendid! declară Joyce. Chiar speram să mergem în Canterbury.

— Şi al doilea apel? se interesează Ibrahim.

— Cam la zece minute după cel către Nina Mishra, spune Donna. Deocamdată imposibil de urmărit.

— Imposibil de urmărit, repetă Elizabeth. Nu există aşa ceva.

— Se întoarce sub forma „Cod 777”, zice Donna. Îl mai vedem din când în când.

— Cod 777, repetă Joyce. Ce înseamnă?

— Am mai întâlnit aşa ceva la infractorii de cel mai înalt nivel, o lămureşte Chris. E un software de blocare, extrem de ilegal, foarte scump, dar înseamnă că nu e nevoie să cumperi întruna telefoane de unică folosinţă.

— Probabil provine de pe dark web, spune Ibrahim, dând cu înţelepciune din cap.

— Prin urmare, Kuldesh sună o profesoară, zice Joyce, şi imediat după aceea sună un infractor de cel mai înalt nivel?

— Mai sunt şi alte explicaţii, spune Elizabeth.

— Abia aştept să le aud, zice Chris.

— Există două întrebări fundamentale, continuă Elizabeth. Oare Kuldesh încerca să vândă heroina asta? Şi dacă da… cui?

— Io nu cred aşa ceva, intervine Ron. Pare rău. Kuldesh pune mâna pe-o grămadă de heroină şi se hotărăşte s-o vândă? Nici poveste. Cre’ că era îngrozit. Altcineva a intrat şi a şutit-o. Vă garantez. Nici vorbă s-o fure Kuldesh.

— Îmi pare rău, se aude o voce. Am auzit fără să vreau ce discutaţi.

Se întorc şi îl zăresc pe Big Dave, străinul de la înmormântare.

— Doar că mi se pare că eu sunt ultima persoană care l-a văzut în viaţă, continuă Big Dave.

— Când a fost asta? întreabă Elizabeth.

— În seara zilei de 27, răspunde Big Dave. Pe la cinci. Tocmai închideam, în ziua aia nu prea se mişcaseră lucrurile.

— A spus ceva? întreabă Chris. Ţi-a spus unde se ducea?

— Nu, doar mi-a urat Crăciun fericit, zice Big Dave şi îşi încheie nasturii de la palton. După care a cumpărat o sapă.

16

Drumul spre casă de la înmormântare a fost plin de teorii. Bande rivale de traficanţi, şantajişti. Ron, ca de obicei, întrebându-se dacă nu cumva e implicată Mafia. Însă rămâneau câteva întrebări interesante. De ce nu a făcut Kuldesh pur şi simplu ce i se spusese? De ce a sunat-o pe Nina Mishra? Şi către cine a fost al doilea apel, cel cu Codul 777? Elizabeth n-a luat în seamă comentariul despre infractori, însă Chris are dreptate. Să obţii un număr care nu lasă nicio urmă e o sarcină foarte dificilă şi e o tactică folosită de un gen anume de persoană.

Iar cheia tuturor lucrurilor, bineînţeles, e asta: unde e heroina acum?

Elizabeth cască, ziua ei lungă s-a încheiat, şi deschide uşa apartamentului.

Îşi dă imediat seama că nu e în regulă ceva. Simte că s-a întâmplat ceva foarte rău. E genul de presentiment în care a învăţat să se încreadă.

Televizorul e stins, lucru neobişnuit. De la un, timp Stephen stă şi se uită la televizor toată ziua. La History Channel. Cândva îi povestea ce văzuse, însă în ultima vreme nu prea o face. Uneori, seara, se uită împreună cu el. În cea mai mare parte, la documentare cu nazişti şi Egiptul Antic. Nu-i rău.

Îşi scoate paltonul şi îl atârnă în cuierul din hol, lângă sacoul impermeabil Barbour al lui Stephen. Cât de mult obişnuiau să se plimbe ei doi! Mărşăluiau ore întregi, apoi se opreau într-un pub cu foc în şemineu şi un câine prietenos şi ea îl ajuta pe Stephen cu jocul de cuvinte încrucişate din ziar. Acum încearcă o oră pe zi, prin pădure. Gata cu şemineurile de la ţară. Încă un lucru pierdut, din foarte puţinele care-au mai rămas. Atinge mâneca sacoului.

E linişte, dar Stephen trebuie să fie aici. În aer pluteşte un miros pe care l-a mai simţit. E cunoscut, dar de unde?

A căzut Stephen? A făcut un atac de cord? O să-l găsească pe podea, cu chipul cenuşiu şi buzele vinete? Aşa se va încheia aventura asta frumoasă, cu bărbatul ei puternic zăcând pe un covor? Cu Elizabeth rămânând singură, fără un rămas-bun?

— Elizabeth?

Glasul lui Stephen, venind de după uşa biroului său. Pe Elizabeth aproape o lasă genunchii de uşurare. Deschide uşa şi îl vede. E îmbrăcat complet, bărbierit, cu părul aranjat, stă la biroul la care a lucrat ani întregi.

E înconjurat de cărţile lui: arta islamică, antichităţile Orientului Mijlociu, un raft de Bill Bryson. Ore întregi îl auzea aici, izbind tastele unui computer vechi pe care refuza să-l schimbe cu ceva mai bun. Îl tachina mereu că tastează ca un elefant, dar ştia bucuria din spatele zgomotului. Ştia cât îi place munca lui, să scrie, să ţină prelegeri, să predea, să corespondeze. Ce n-ar da să-l audă iarăşi cum loveşte stângaci tastele!

— Bună, dragule, zice Elizabeth. Nu te-am mai găsit de mult aici.

Stephen îi face semn să stea jos. Elizabeth observă că are o scrisoare pe birou.

— Aş vrea… începe Stephen. Dacă nu te superi, vreau să spun, aş vrea să-ţi citesc o scrisoare care mi-a fost trimisă azi.

Vede plicul de pe biroul lui. Poşta a sosit după ce Elizabeth a plecat.

— Te rog, spune ea.

Stephen ia scrisoarea de pe birou, dar înainte de a începe să o citească se uită drept la Elizabeth.

— Şi am nevoie să fii sinceră, înţelegi? Am nevoie să mă iubeşti şi să fii directă cu mine.

Elizabeth aprobă dând din cap. Ce altceva să facă? Cine i-a trimis lui Stephen o scrisoare? Şi… în legătură cu ce? Kuldesh, poate? Un indiciu despre uciderea lui? Un strigăt de ajutor către un vechi prieten?

Stephen începe să citească. Pe vremuri îi citea în pat. Dickens, Trollope. Jackie Collins când avea chef.

— *Dragă Stephen*, începe el. *E greu să-ţi scriu rândurile astea, dar ştiu că vor fi mult mai greu de citit. Voi trece direct la subiect. Cred că ai demenţă incipientă, posibil Alzheimer.*

Elizabeth îşi aude inima bătându-i în piept. Cine a ales să le spulbere intimitatea în felul ăsta? Cine ştie despre asta, măcar? Prietenii ei? O fi scris vreunul dintre ei? N-ar îndrăzni, nu fără s-o întrebe. Doar nu Ibrahim, nu? El ar putea îndrăzni.

— *Nu sunt vreun specialist, însă e un subiect care mă interesează de ceva timp. Uiţi lucruri şi devii confuz. Ştiu foarte bine ce o să spui – „Dar mereu am uitat lucruri. Mereu am fost confuz!” – şi ai dreptate, bineînţeles, dar ce se întâmplă acum, Stephen, e la un cu totul alt nivel. Ceva nu e în regulă cu tine şi tot ce am citit îmi arată o singură direcţie.*

— Stephen, începe Elizabeth, însă el îi face cu blândeţe semn să tacă.

— *Trebuie să ştii şi că demenţa arată într-o singură direcţie. Odată ce începi să cobori panta – şi te rog să mă crezi când îţi spun că ai început să*

o cobori –, nu există cale de întoarcere. Pot exista puncte de susţinere ici şi colo, pot exista margini pe care să te odihneşti, priveliştea poate fi frumoasă din când în când, însă nu te vei mai căţăra la loc.

— Stephen, cine ţi-a scris scrisoarea asta? întreabă Elizabeth.

Stephen ridică un deget, rugând-o să mai aibă răbdare câteva momente. Lui Elizabeth îi scade furia. Scrisoarea asta e ceva ce ar fi trebuit să-i scrie chiar ea. Nu ar fi trebuit lăsată în seama unui străin. Stephen reia lectura: — *Poate că ştii deja toate astea, poate că stai şi citeşti şi te întrebi: „De ce îmi spune tâmpitul ăsta afurisit ceva ce ştiu deja?” Însă trebuie să scriu, pentru că… dacă nu ştii? Dacă eşti deja mult prea jos pe pantă ca să-ţi mai dai seama că alunecarea e adevărată? Dacă aceste cuvinte ţi se par distante, sper ca măcar să atingă o coardă din adâncul fiinţei tale, să recunoşti adevărul din ceea ce îţi scriu. Şi ştii că poţi avea încredere în mine.*

— În cine? întreabă Elizabeth.

— Contează? întreabă Stephen cu bunătate. Văd în ochii tăi că e adevărat. Vreau să spun, ştiam că e adevărat, dar mă bucur, cred, să văd că îmi confirmi. Dă-mi voie să continui. Nu-i o scrisoare lungă. *Trebuie să-ţi scriu acum, Stephen, pentru că, dacă acea coardă vibrează în tine, trebuie să faci două lucruri. Trebuie să-i citeşti scrisoarea cu voce tare lui Elizabeth şi trebuie să o faci să promită că te va lăsa să citeşti scrisoarea asta în fiecare zi, în cazul în care ai să o uiţi. Lucru care, din câte înţeleg, se va întâmpla.*

Elizabeth ştie acum cine a scris scrisoarea. Bineînţeles.

— Ai scris-o singur? îl întreabă ea pe Stephen.

— Se pare că eu am scris-o, da, răspunde Stephen. Acum exact un an.

Elizabeth ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta.

— Ce ai făcut? Ai trimis-o avocaţilor într-un plic şi le-ai spus să ţi-o trimită după un an?

— Probabil că da, răspunde Stephen. Probabil că da. Dar, mai concret, bănuiesc că totul e adevărat.

— Totul e adevărat, confirmă Elizabeth.

— Şi se agravează?

— Foarte tare, Stephen. Asta e una dintre rarele zile bune. Rezistăm.

Stephen încuviinţează dând din cap.

— Şi ce-i de făcut?

— Asta depinde de tine, spune Elizabeth. Întotdeauna va depinde de tine.

Stephen zâmbeşte.

— Ce prostie! auzi, să depindă de mine… Depinde de noi amândoi, şi se pare că mai avem doar ferestre destul de mici. E bine să locuiesc aici? E imposibil?

— E dificil, spune Elizabeth, dar nu imposibil.

— În curând va fi imposibil.

— Nu-mi pasă de *în curând*, zice Elizabeth. Îmi pasă de *acum.*

— Deşi gândul e minunat, simt că e posibil ca eu să nu-mi permit luxul ăsta, spune Stephen. Există locuri, sunt convins, unde aş primi îngrijiri adecvate. Unde tu ai avea parte de odihnă. Încă mai am bani, sper. Sper că nu i-am pierdut la jocuri de noroc.

— Mai ai bani, spune Elizabeth.

— De curând am vândut nişte cărţi, o anunţă Stephen. Unele scumpe.

Stephen trebuie că vede o străfulgerare în ochii ei.

— N-am vândut nicio carte?

— Nu, răspunde Elizabeth. Cu toate că ai ajutat la rezolvarea unei crime dând de urma câtorva cărţi.

— Serios? Am multe lucruri de care nu-mi amintesc.

— Vrei să termini scrisoarea?

— Da, spune Stephen, mi-ar plăcea.

Ridică din nou coala de hârtie.

— Stephen, ce viaţă ai avut! Ai umplut fiecare clipă necruţătoare. Şi ce femeie ai găsit în Elizabeth! Aţi dus ceea ce se numeşte o viaţă fermecată. Ce noroc aţi avut, ce ocazii, ce privelişti aţi văzut! Eşti un afurisit norocos şi probabil că te aştepta o cale mai împotmolită. Şi iat-o. Trebuie să te descurci pe ea oricum alegi, iar scrisoarea asta este darul meu pentru tine, ca să te anunţ cu ce te confrunţi, dacă nimic altceva nu a funcţionat. Acum citesc despre demenţă în fiecare zi, încerc să reţin cât încă mai pot. Spune acolo că în timp îi uiţi chiar şi pe cei mai apropiaţi. Citesc la nesfârşit despre familii unde soţii îşi uită soţiile, unde mamele îşi uită copiii, dar, după ce numele şi chipurile dispar din amintire, ceea ce pare să reziste cel mai mult este iubirea, din dreapta ta. Sper ca ceva de acolo să acopere nota de plată.

Stephen, îmi pierd minţile – simt cum îmi alunecă de la o zi la alta. Îţi trimit dragostea mea, dragule, la un an în viitor. Sper să fii capabil să faci ceva cu scrisoarea asta. Te iubesc şi, presupunând că ai făcut ce ţi-am spus

şi i-ai citit şi lui Elizabeth, atunci, Elizabeth, te iubesc şi pe tine. Al vostru credincios, Stephen.

Stephen pune jos scrisoarea.

— Deci… asta e.

— Asta e, îi dă dreptate Elizabeth.

— Parcă simt că ar trebui să plângem amândoi.

— E posibil să avem amândoi nevoie de capete limpezi o clipă, spune Elizabeth. Putem plânge mai târziu.

— Am mai purtat discuţia asta? întreabă Stephen. Am vorbit despre demenţă?

— Din când în când, răspunde Elizabeth. Cu siguranţă ştii că se întâmplă ceva.

— Şi cât mai durează… E o întrebare imposibilă, îmi dau seama, dar cât mai durează până când nu vom mai putea purta discuţia asta? Câte ferestre de genul ăsta ne-au mai rămas?

Elizabeth nu se mai poate păcăli singură, nu-l mai poate ţine pe Stephen pentru sine. Ziua despre care ştia că urmează să vină a sosit. L-a pierdut paragraf cu paragraf, dar acum capitolul s-a încheiat. Iar cartea se apropie de sfârşit.

Stephen, complet îmbrăcat şi bărbierit, stă în picioare printre cărţile lui, printre urnele şi sculpturile din călătoriile lui, lucruri pe care le-a găsit importante şi frumoase, adunate într-o viaţă. Premiile, fotografiile, vechii prieteni zâmbind pe bărci, băieţi la şcoală îmbrăcaţi ca nişte bărbaţi, Stephen pe munţi, la şantiere din deşert, ridicând un pahar într-un bar îndepărtat, sărutându-şi soţia în ziua nunţii. Camera asta, coconul ăsta, fiecare centimetru din ea este creierul lui, zâmbetul lui, bunătatea lui, prieteniile lui, iubitele lui, glumele lui. Mintea lui, complet expusă.

Iar el ştie că de-acum e pierdută.

— Nu multe, răspunde Elizabeth. Zilele tale bune sunt tot mai rare, iar zilele proaste se înrăutăţesc.

Stephen îşi umflă obrajii. Rămâne fără variante.

— Trebuie să mă trimiţi undeva, Elizabeth. Undeva unde să aibă grijă de mine cum trebuie, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. O să mă uit la lista mea de sugestii.

— Pot şi eu să am grijă de tine cum trebuie, zice Elizabeth.

— Nu, se opune Stephen. Nu accept.

— Sper că am şi eu un cuvânt de spus în privinţa asta.

Stephen se întinde peste birou şi o ia pe Elizabeth de mână. Dumnezeule, mâna lui, mâna mea, se gândeşte ea, cum se potrivesc împreună, amândouă…

— Trebuie să-mi arăţi scrisoarea asta în fiecare zi, spune Stephen. Înţelegi?

Elizabeth se uită la soţul ei. Apoi se uită la scrisoarea pe care omul acesta inteligent şi-a scris-o lui însuşi acum un an. Prin ce trebuie să fi trecut? Într-o zi când lovise stângaci tastatura scrisese scrisoarea asta. Probabil întorcându-se apoi în living cu un zâmbet larg pe buze. „Un ceai, draga mea?”

Să-i arate lui Stephen scrisoarea în fiecare zi ar însemna să-l piardă. Dar să nu i-o arate ar însemna să-l trădeze. Iar în cazul ăsta nu există alegere reală.

— Îţi promit, spune ea.

Acum Stephen izbucneşte în lacrimi. Se ridică în picioare şi se iau în braţe. Stephen tremură şi suspină. El spune „îmi pare rău”, ea spune „îmi pare rău”, dar cui şi pentru ce, niciunul nu ştie.

Elizabeth îşi dă seama ce era mirosul pe care l-a simţit când a intrat în apartament acum cincisprezece minute, acum o viaţă de om. A ştiut ea că-l recunoaşte.

Era mirosul fricii. O frică rece, îmbibată în sudoare.

— PARTEA A DOUA —

Indiferent ce ai căuta,
cu siguranţă îl găseşti aici!

17

Teoretic, Ron era total pentru a sta cu un ochi pe un nod important de introducere a heroinei în ţară şi a încerca să găsească un criminal.

Cu toate acestea, până acum, în practică operaţiunea a implicat preponderent să stea pe bancheta maşinii lui marca Daihatsu şi să privească printr-un binoclu cumpărat de la Lidl un hangar în care nu a intrat şi n-a ieşit nimeni de o oră, în tot acest timp ascultându-l pe Ibrahim cum îi citeşte lui Joyce un articol despre Ecuador din *The Economist.*

— Mereu e aşa plictisitor să fii spion? o întreabă pe Elizabeth, care astăzi a fost neobişnuit de tăcută.

— Nouăzeci la sută faci asta, cinci la sută te ocupi de documente şi cinci la sută ucizi oameni, răspunde Elizabeth. Ibrahim, mai durează mult articolul?

— Mie-mi place, observă Joyce.

— Lui Joyce îi place, spune Ibrahim şi continuă cu un paragraf despre presiunea resimţită de sectorul tehnologic din Quito.

Un Range Rover negru opreşte în faţa lor pe refugiu, blocându-i.

— Da, da, zice Ron lăsând jos binoclul.

Mâinile lui Elizabeth se îndreaptă instinctiv spre geanta ei. În faţa lor, un bărbat coboară de pe scaunul şoferului din Range Rover şi se apropie de maşină. Bate în geamul lui Ibrahim. Ibrahim îl coboară.

Bărbatul îşi iţeşte capul înăuntru şi priveşte rând pe rând cele patru chipuri.

— Aţi ieşit la plimbare, nu-i aşa?

Accent de Liverpool.

— Am ieşit să ne uităm la păsări, răspunde Ron ridicând binoclul.

— Foarte frumos pardesiu, comentează Joyce. Vrei un Percy Pig?

Întinde punga de jeleuri spre bărbat. El ia unul şi vorbeşte în timp ce mestecă: — Vă uitaţi la depozitul meu de o oră încoace, spune el. Aţi văzut ceva?

— Absolut nimic, domnule Holt, spune Elizabeth.

Dominic Holt se blochează o clipă când îşi aude numele.

— Spune-mi Dom, zice Dom.

— Absolut nimic, Dom, nici măcar un firicel de heroină, reia Elizabeth. Admirabil din partea ta, cu toate că bănuiesc că transporturile sunt puţine şi

rare.

— În majoritatea zilelor e doar muncă administrativă? intervine şi Joyce.

— Conduc o companie de transporturi cu acte în regulă, spune Dom.

— Iar eu sunt o pensionară inofensivă, răspunde Elizabeth.

— Şi eu la fel, completează Joyce. Mai vrei un jeleu? Eu nu reuşesc niciodată să mănânc doar unul singur.

Dom Holt refuză ridicând o mână.

— Aş putea să întreb de unde ştiţi cum mă cheamă?

— Nu e nevoie să zgârii prea mult faţada traficului cu heroină de pe coasta de sud înainte să apară numele tău, răspunde Elizabeth.

— Am înţeles, zice Dom contemplativ.

Ron a mai văzut efectul pe care-l are Clubul Crimelor de Joi asupra altora.

— Nu prea ştii ce impresie să-ţi faci despre noi, nu-i aşa, fiule? întreabă Ron.

Dom le mai aruncă o privire şi pare să se hotărască.

— Vă spun eu ce părere îmi fac despre voi, zice Dom.

Arată spre Ron.

— Tu eşti tatăl lui Jason Ritchie. Roy?

— Ron, îl corectează Ron.

— Te-am mai văzut cu el. El nu-i normal, deci bănuiesc că nici tu nu eşti.

Dom arată spre Ibrahim.

— Pe tine nu ştiu cum te cheamă, dar eşti tipu’ care merge în vizită la Connie Johnson la închisoarea Darwell. Umblă vorba că ai fi un importator de cocaină marocan. Aşa e?

— Nu comentez, răspunde Ibrahim.

Oare Ron l-a mai văzut vreodată să pară aşa de mândru?

— Tu, continuă Dom făcând semn din cap spre Elizabeth. Habar n-am cine eşti, dar în geantă ai un pistol. Prost ascuns.

— Nu-l ascund, ripostează Elizabeth.

— Acum zi-mi de mine, îl roagă Joyce.

Dom se uită la ea.

— Tu pari să te fi înhăitat cu cine nu trebuie.

Joyce încuviinţează dând din cap. Dom le face tuturor semn cu mâna.

— Haide, afară. Toţi.

Gaşca iese din maşină. Ron se gândeşte că e plăcut să-şi poată dezmorţi

picioarele. Dom îi cântăreşte ca grup.

— Aşadar am un cockney dubios, un traficant de cocaină, o bătrânică hâtră cu pistolet şi…

Se uită din nou la Joyce.

— Joyce, spune Joyce.

— Şi Joyce, încheie Dom. Care îmi filează depozitul într-o dimineaţă de ianuarie. Înţelegeţi de ce unui tip rezonabil i-ar trece prin minte tot felul de întrebări.

— Ai dreptate, spune Elizabeth. Avem şi noi întrebările noastre. Aşa că… de ce nu ne inviţi înăuntru? Putem să sporovăim cum se cuvine şi să lămurim totul.

— Ai folosit vreodată pistolul ăla? întreabă Dom arătând spre geanta lui Elizabeth.

— Pe ăsta nu, e curat, răspunde Elizabeth. Nu sunt vreo amatoare.

— Lucrezi pentru Connie Johnson, nu-i aşa? se interesează Dom. Eşti bunica ei sau ceva? Ce vrea?

— Connie este doar prietena noastră, spune Ibrahim.

— A mea nu-i, dacă e să fim cinstiţi, îl corectează Ron.

— Vrea să-l ucidă pe Ron, explică Joyce.

Dom se uită la Ron şi dă din cap.

— Da, înţeleg de ce. Deci, care-i şpilul? Ce căutaţi? E nevoie să-mi fac griji din cauza voastră sau pot să-mi văd de treabă?

— Vei fi uşurat să afli că e ceva foarte simplu, spune Elizabeth. Îl căutăm pe bărbatul care l-a omorât pe prietenul nostru.

— Ok, zice Dom. Cine-i prietenul vostru?

— Kuldesh Sharma.

Acum Dom clatină din cap.

— N-am auzit de el niciodată.

— Dar ai fost în magazinul lui imediat după Crăciun, spune Joyce. Poate ai uitat. Un anticariat din Brighton.

— Nu, zice Dom.

— A fost ucis seara târziu în ziua de 27, insistă Elizabeth. Înţelegi, aşadar, de ce credem că ai putea fi implicat?

Dom clatină iarăşi din cap.

— N-am auzit de el niciodată, n-am fost niciodată în magazinul lui şi nu l-am omorât. Dar condoleanţe, îmi pare rău.

— Ai găsit heroina când i-ai devalizat anticariatul? întreabă Ibrahim.

Poate o ai în depozit chiar în momentul de faţă?

— Trebuie să recunosc, ai o imaginaţie bogată, răspunde Dom.

— Ei bine, cu siguranţă ai auzit de Kuldesh, spune Elizabeth. Şi un nătărău ar fi văzut asta imediat ce i-am pomenit numele. Şi avem dovezi destul de solide că ai fost în magazinul lui.

— Dovezi?

— Nimic care să ţină la tribunal, zice Elizabeth. Nu intra în panică.

— Deci singura întrebare care ne-a rămas, intervine Ron, este de ce i-ai făcut felul.

— De asta ne aflăm aici, spune Joyce.

— Doar ca să vedem ce putem vedea, adaugă Ibrahim. Dar şi ca să ne plimbăm.

— Aşteptaţi aici, zice Dom şi se întoarce la maşina lui.

Joyce îl priveşte pe Dom Holt cum cotrobăie în portbagajul Range Rover-ului.

— Pare foarte amabil, pentru un traficant de heroină.

— Hopa, zice Ron uitându-se dincolo de Joyce.

Dom Holt s-a întors cu o crosă de golf, iar acum scoate un cuţit mare din pardesiul cu croială perfectă. Face semn cu capul spre cei patru prieteni.

— De curiozitate, aveţi abonament la Asociaţia Automobilelor{4}?

— Nu mi-am bătut capu', răspunde Ron. Iau şi pielea de pe tine.

— Ron, nu ştiu cum poţi trăi atât de la limită, comentează Ibrahim, iar Ron ridică din umeri. Cum de reuşeşti să dormi noaptea?

— Bine, uitaţi ce e, spune Dom, o să vă tai cauciucurile şi o să vă sparg parbrizul, deci o să aveţi nevoie de ajutor.

— Poate ai putea lua în calcul să… începe Ibrahim, însă Dom se lasă pe vine şi taie cauciucul din dreapta-faţă.

— Nu se poate să staţi pe urmele mele toată ziua. Dar aveţi un service la vreun kilometru şi jumătate mai încolo pe şosea, spune Dom ridicându-se la loc. Vă dau numărul tipului şi o să vină să vă ia de-aici.

— Mulţumim, zice Joyce. Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Dacă vă mai văd vreodată, o să fie mai rău, îi previne Dom.

— Ştii că toate astea mă fac să cred că tu l-ai ucis pe Kuldesh Sharma, observă Elizabeth.

Dom ridică din umeri.

— De-aia nu mai pot eu. Ăsta e locul meu de muncă şi nu-mi place să fiu deranjat, cu atât mai puţin de un fan cockney al lui West Ham care e prea

zgârciob să plătească pentru AA, un traficant de cocaină care stă pe lângă Connie Johnson, o bătrână prea speriată să folosească arma şi Joyce. Nu l-am omorât eu pe amicul vostru, dar dacă vă mai băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala o să vă omor pe voi.

Se ghemuieşte din nou.

— O bătrână prea speriată să folosească arma? repetă Elizabeth în timp ce maşina mai coboară puţin spre asfalt. Mai vedem noi.

— O să bănuiesc că voi nu ştiţi unde-i heroina, nu? întreabă Dom cu mâinile pe coapse, trăgându-şi suflul după atâta efort. Dacă e la voi, mai bine-mi ziceţi.

Gaşca nu scoate niciun sunet.

— Te-nşeli în legătură cu AA, spune Ron. Economiseşti mai mult dacă…

Însă restul apologiei lui Ron e înecată de zgomotul parbrizului pe care îl zdrobeşte un liverpudlian înarmat cu o crosă de golf şi multă ranchiună.

Ceva mai încolo, pe refugiu, un curier pe motocicletă urmăreşte scena în timp ce-şi cumpără un burger de la un vânzător ambulant.

18

Uitaţi care-i treaba: e mult mai uşor să fii interogat de poliţişti decât de un alt interlop. Mitch Maxwell a fost interogat de poliţişti de multe ori, iar resursele şi şansele lor sunt limitate. Totul e înregistrat, avocata ta plătită excesiv stă lângă tine şi clatină din cap când le aude întrebările şi, prin lege, sunt obligaţi să te servească cu un pahar de ceai.

Nu contează ce-ai făcut, dacă ai incendiat o fabrică, ai răpit un partener de afaceri, ai ghidat o dronă plină de canabis în închisoare, cum nu contează nici ce probe au – „Sunteţi de acord că aceste înregistrări vă arată pe dumneavoastră, domnule Maxwell, cum fugiţi de la locul faptei cu o canistră de benzină?”. Poţi să stai acolo liniştit, să spui „Nu comentez” ori de câte ori observi că se lasă tăcerea şi să aştepţi douăzeci şi patru de ore până sunt obligaţi să-ţi dea drumul.

Un interogatoriu la poliţie poate reprezenta un inconvenient, desigur. Poate aveai planificată o partidă de golf cu băieţii, poate că trebuia să ridici o servietă plină de bani din toaleta unei benzinării de pe autostradă, dar, atâta vreme cât nu eşti prost – iar Mitch Maxwell nu e vreun prost –, nimeni n-o să te acuze de nimic.

Astfel că, deşi la modul ideal ar prefera să nu fie interogat *deloc,* Mitch ar alege de fiecare dată să fie chestionat de poliţişti nu, să spunem, de fisc, de vreun jurnalist sau – în timp ce tacul de biliard e abătut iarăşi spre capul lui – de partenerul lui de afaceri Luca Buttaci.

— Dacă mă minţi, strigă Luca atunci când tacul loveşte craniul lui Mitch, te omor!

Mitch a mai fost lovit de multe ori. E în regulă. O să doară, dar va supravieţui. Dacă ar fi făcut-o la modul serios, Luca ar fi folosit o bâtă de baseball.

— Luca, amice… spune Mitch.

— Dispare heroină în valoare de o sută de bătrâne şi suntem amici, ai? zbiară Luca şi azvârle tacul într-un perete de beton.

Mitch se întreabă din nou unde se află. Luca a amenajat frumos locul. O încăpere spaţioasă, cu o masă de biliard în colţ, multe tacuri rupte, în mod limpede izolată fonic. La rigoare vorbind, Luca îşi asumă un prerogativ care nu-i al lui. Mitch e prea înalt în rang ca să fie tratat aşa – cei doi sunt egali. Luca e în branşă de puţin mai multă vreme, Mitch recunoaşte asta, însă

casele amândurora au piscină, teren de tenis şi grajduri. Înţelegeţi? Sunt egali.

În plus, Luca ştie ce probleme au tot avut la fel de bine ca Mitch. I-au afectat pe amândoi.

De obicei au o diviziune foarte clară a muncii. Mitch rezolvă sarcina dificilă de a aduce drogurile în ţară. Luca rezolvă misiunea dificilă de a le distribui odată ajunse aici. Niciunul dintre ei nu are nevoie să ştie cum îşi desfăşoară celălalt activitatea.

Însă între ei există un mecanism foarte simplu, dar esenţial. Detaliile exacte se mai schimbă, dar în general se reduc la ceva de genul ăsta: cineva în care Mitch are încredere duce o cutie de teracotă umplută până la refuz cu heroină într-un anticariat, iar a doua zi cineva în care Luca are încredere se duce în acelaşi anticariat şi cumpără respectiva cutie. Acela e momentul când se încheie misiunea lui Mitch şi începe misiunea lui Luca.

În cazul de faţă, însă, a apărut, să spunem, un mic impediment. Heroina a fost livrată la anticariat. Bifat. Însă a doua zi de dimineaţă anticariatul era închis, iar cutia dispăruse. Undeva, peste noapte, dispăruse heroină în valoare de o sută de bătrâne, iar Luca – după cum e şi de înţeles – este frustrat din cauza asta. Mai ales după toate celelalte probleme pe care le tot au, transporturile interceptate şi profiturile care se prăbuşesc.

— Pricepi de ce trebuie să fac asta? întreabă Luca, domolindu-se puţin.

— Bineînţeles, răspunde Mitch. Şi eu aş face la fel. Aş lua la rând fiecare detaliu.

Luca încuviinţează dând din cap.

— Cutia aia e pe undeva, nu-i aşa? E la cineva.

Mitch ştie la ce se gândeşte Luca. A furat-o ori Dom, curierul lui Mitch, or anticarul, ori curierul lui Luca. Ar trebui să fie o enigmă foarte uşor de dezlegat, şi totuşi nici urmă de cutie încă.

Prin urmare, Luca trebuie măcar să ia în considerare posibilitatea ca Mitch însuşi să se afle în spatele furtului, motiv pentru care Mitch este în clipa de faţă legat de un scaun, cu tâmpla sângerându-i, în timp ce pe un televizor cu ecran mare de pe un perete din partea opusă rulează cu volumul dat tare emisiunea *Celebrity Antiques Road Trip*. Mitch n-are nimic de obiectat.

— Clar, e la cineva, îi dă dreptate Mitch.

În emisiune, un cântăreţ pop din anii ’80 cumpără necugetat o halbă cu capac.

Luca aprobă iarăşi dând din cap.

— Nu-i vorba de cele o sută de bătrâne, ştii asta. E vorba de viitorul întregii afaceri. Scurgerile astea ne omoară.

— Înţeleg, spune Mitch.

Micul aranjament dintre Mitch şi Luca a fost enorm de profitabil pentru amândoi. Au mai existat hârtoape pe parcurs, însă nimic de genul ăsta. Şi, după cum bine spune Luca, nu banii sunt chestiunea principală. Întreaga relaţie, afacerea asta, e construită pe un fundament de încredere. Dacă Luca nu poate avea încredere în Mitch, întreaga construcţie se prăbuşeşte.

— Dacă tot eşti aici, zice Luca, e un tip pe motocicletă pe care l-am văzut dând târcoale de câteva ori. E de-al tău?

— Nu, răspunde Mitch. O fi de la poliţie?

— Nu, spune Luca. Nu-i de la poliţie.

În timp ce Luca începe să-l dezlege, Mitch are ocazia să privească mai bine împrejur.

— Mişto locul, Luca, remarcă el. Unde suntem?

— Sub un magazin IKEA, dacă-ţi vine să crezi, răspunde Luca.

Ei bine, asta cu siguranţă explică de ce toate armele stau pe nişte rafturi de lemn.

Mitch ştie, deşi el şi Luca sunt prieteni vechi, chiar foarte vechi, lucrul ăsta nu va avea nicio importanţă dacă Luca îşi pierde încrederea în el.

Luca îl ajută să se ridice în picioare şi îi strânge mâna. Dar când se uită în ochii vechiului său amic – pe nume John-Luke Butterworth când s-au cunoscut la Şcoala de corecţie, Luca Buttaci când simţea că are nevoie de ceva mai înfricoşător – Mitch e conştient că situaţia asta s-ar putea sfârşi cu unul dintre ei ucigându-l pe celălalt, din moment ce lucrurile sunt tensionate.

Per total, cel mai bine ar fi să găsească heroina. Aşa ar fi mulţumită toată lumea. El şi Dom au demontat magazinul scândură cu scândură şi n-au găsit nimic. Trebuie să fie undeva. Mai precis, trebuie să fie *la cineva*.

E aproape ora patru dimineaţa, iar la şapte trebuie să o ducă pe fiica lui la patinoar. Aceea e ora la care se deschide pentru antrenamente serioase.

— Am terminat? întreabă Mitch.

— Deocamdată, răspunde Luca. Te duce acasă unul dintre băieţi.

Mitch îşi dezmorţeşte umerii. Trebuie să ia nişte Nurofen, să se uite la patinaj, apoi să găsească o cutie plină de heroină.

Întâmplător, are deja o pistă neaşteptată. Dom zice că nişte pensionari

dăduseră târcoale parcului industrial, punând întrebări. Unul dintre ei lucrează pentru Connie Johnsons. Mitch va afla unde locuiesc şi le va face o mică vizită.

Cei fără de lege n-au parte de odihnă.

19

— Mi-aş dori să fi mers la facultate, spune Joyce în timp ce aşteaptă în dreptul biroului Ninei Mishra.

Elizabeth ştia ce efect urma să aibă Canterbury. Ziduri medievale, străzi pietruite, ceainării numite „ceaine”. Pentru Joyce, erau ca iarba mâţei pentru pisici. E în transă de când au coborât din tren.

— Ce ai fi vrut să studiezi? întreabă Elizabeth.

— Ah, nu ştiu dacă aş fi studiat, răspunde Joyce. Doar mi-ar fi plăcut să mă plimb ca o floricică pe bicicletă, cu fular la gât. Ţie ţi-a plăcut?

— În măsura în care îmi place orice, spune Elizabeth.

— Ai avut aventuri cu bărbaţi mai în vârstă?

— Nu totul se reduce la sex, Joyce, o apostrofează Elizabeth.

Avusese bărbaţi mai în vârstă, bineînţeles, precum şi unul sau doi mai tineri. Nu neapărat „aventuri amoroase”, cât „riscuri ale meseriei”. În colegiul ei fuseseră douăsprezece femei şi vreo două sute de bărbaţi, lucru care o pregătise foarte bine pentru lumea spionajului. Elizabeth îşi spusese de mult că prefera compania bărbaţilor, deşi mai recent i-a trecut prin minte că nici nu prea avusese de ales. Mai devreme, când s-au plimbat prin campusul Universităţii Kent, s-a bucurat să vadă că fetele erau la fel de multe ca băieţii.

— Mi te şi închipui în bibliotecă, spune Joyce. Stând vizavi de un băiat timid, cu ochelari.

— Nu mai proiecta lucruri, Joyce, replică Elizabeth privind afară pe fereastra sălii de aşteptare, pe deasupra clădirilor de piatră de sub cerul argintiu.

Studenţii stau înghesuiţi unii în alţii şi aplecaţi de spate ca să se adăpostească de frig, grăbindu-se să ajungă la căldură. Dar Joyce e de neoprit.

— Îl surprinzi că se uită la tine, el roşeşte şi coboară privirea în cartea lui. Părul îi cade peste ochi, ca lui Hugh Grant. Îl întrebi ce citeşte…

Pe fereastră Elizabeth vede cum o tânără îşi scapă cărţile. În lumea lui Joyce, un coleg s-ar opri să i le ridice, iar privirile li s-ar întâlni.

— …iar el răspunde, nu ştiu, „O carte de istorie” sau ceva de genul ăsta. Iar tu spui, „Lasă istoria, hai să vorbim despre viitorul nostru.”

— Pentru Dumnezeu, Joyce! exclamă Elizabeth.

În mod enervant, un tânăr chipeş o ajută acum pe fată să-şi adune cărţile. Ea îşi aranjează după ureche o şuviţă rătăcită.

— Tu îţi pui mâna pe masă, iar el îşi pune mâna peste a ta. Apoi îşi scoate ochelarii şi vezi că e foarte chipeş, în stil Colin Firth, şi te invită la cină.

Joyce îşi continuă povestea în timp ce fata neatentă şi băiatul chipeş îşi văd fiecare de drum. În lumea lui Joyce, acum şi-ar arunca priviri peste umăr, la câteva clipe unul de altul. Şi exact asta fac. Tipic.

— …Iar tu refuzi. Dar apoi spui „O să fiu aici şi mâine, şi poimâine, iar într-o zi o să-ţi spun da”. Iar el zice: „Nici măcar nu ştiu cum te cheamă”, la care tu răspunzi: „Într-o bună zi o să afli.”

Elizabeth se uită la prietena ei.

— Iar ai citit cărţi?

— Da, recunoaşte Joyce.

Uşa se deschide, iar Elizabeth o măsoară cu privirea pe Nina Mishra. Înaltă, elegantă, având în păr o dungă mov de care nu era nevoie, însă pare de treabă.

Nina zâmbeşte.

— Elizabeth şi Joyce? Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

— Nicio problemă, spune Elizabeth şi se ridică.

Întâlnirea are loc cu o întârziere de şapte minute, ceea ce e fără îndoială în limitele acceptabilităţii. Douăsprezece minute reprezintă punctul de la care începe impoliteţea. Nina le conduce în biroul ei şi se aşază la birou, în timp ce Elizabeth şi Joyce ocupă scaunele de vizavi.

— Îmi place şuviţa ta mov, îi spune Joyce.

— Mulţumesc, răspunde Nina. Îmi plac cerceii tăi.

Elizabeth n-a observat că Joyce poartă cercei. Arată în regulă.

— Voiaţi să vorbim despre Kuldesh? întreabă Nina. Ce şoc cumplit! Eraţi prieteni?

— Era prieten cu soţul meu, explică Elizabeth. Voi eraţi prieteni?

— Era prietenul alor mei, de fapt, răspunde Nina. Însă îmi mai cerea favoruri din când în când. Iar pe Kuldesh nu-l refuzam niciodată. Avea efectul ăsta asupra oamenilor.

— Favoruri?

— Lucruri peste care dădea, zice Nina. Voia să ştie ce părere am.

— Ca istoric? întreabă Elizabeth.

— Ca prietenă înţeleaptă, răspunde Nina. Kuldesh nu voia tot timpul să-

mi afle opinia în privinţa obiectelor de anticariat. Uneori era vorba de… *moralitate.*

— Deci nu atât în privinţa evaluărilor, cât…

— Erau mai degrabă întrebări legate de…

Alege cu grijă cuvântul.

— …provenienţă.

— La *Antiques Roadshow se* vorbeşte mult despre provenienţă, intervine Joyce.

— Cu alte cuvinte, voia să ştie dacă obiectele erau furate? întreabă Elizabeth.

— Dacă erau furate, răspunde Nina. Dacă erau prea bune ca să fie adevărate. Ce caută în Anglia. Ori de câte ori ceva i se părea nelalocul lui mă suna pe mine. Ce spune legea despre cutare lucru. Ăsta-i unul dintre domeniile mele. Şi are încredere în mine. Are încredere că n-aş spune nimănui.

— Şi cât de frecvent erau lucrurile nelalocul lor?

Nina zâmbeşte.

— Ai mei au fost anticari amândoi, Elizabeth. N-au avut succes. Erau mult prea cinstiţi. Lumea obiectelor de anticariat nu-i întotdeauna curată ca lacrima. Ai mei ştiau asta, eu ştiu asta, o ştie şi Kuldesh.

— O ştia, o corectează Elizabeth.

— Ah, Dumnezeule, da, spune Nina. Bietul Kuldesh. Îmi pare rău.

— Despre ce aţi vorbit în ziua în care a murit?

— De unde ştii că am vorbit?

— Nici noi nu suntem mereu curaţi ca lacrima, explică Joyce.

— Dar te asigur că suntem prieteni, adaugă Elizabeth. Şi te asigur că nu suntem de la poliţie.

— Atunci… cine sunteţi?

— Noi suntem Clubul Crimelor de Joi, răspunde Joyce. Dar acum nu avem timp să intrăm în toată povestea, pentru că trebuie să prindem trenul de 16.15.

Nina îşi umflă obrajii.

— Kuldesh m-a întrebat ce mai fac, am vorbit fleacuri, eu mă grăbeam, acum mi-aş dori să nu fi fost aşa grăbită, aşa că a trecut la subiect şi mi-a spus că are o problemă cu care e posibil să-l pot ajuta.

— O problemă? întreabă Elizabeth. Aşa s-a exprimat?

Nina se gândeşte o clipă.

— O dilemă, aşa a spus. O dilemă. Avea nevoie de un sfat.

— Ai înţeles care putea fi dilema?

Nina clatină din cap.

— Dar dacă ar fi să-ţi dai cu presupusul?

— Uite cum era de obicei: cineva îi aduce un obiect despre care Kuldesh ştie că a fost furat. Să-l cumpere sau nu?

— Nu, răspunde Joyce.

— Cineva îi aduce un obiect de valoare şi habar nu are cât valorează. Ar trebui Kuldesh să-i spună cât costă?

— Da, răspunde Joyce.

— Sau cineva îl roagă pe Kuldesh să vândă ceva, sau să depoziteze ceva fără să înregistreze obiectul.

— Spălare de bani, remarcă Joyce. Ei bine, la subiectul ăsta ne pricepem.

— Ei, nu zău? zice Nina.

— Iar instinctul ce-ţi spune că era de data asta? întreabă Elizabeth.

— Nu l-am mai auzit niciodată chiar aşa, răspunde Nina. Aşa că, orice ar fi fost, era grav.

— Sau valoros, spune Elizabeth.

— Sau valoros, e de-acord Nina. Însă, dacă vreţi să ştiţi ce mi-a spus instinctul, aş zice că era speriat şi entuziasmat deopotrivă.

— La fel ca Alan când vede o vacă! exclamă Joyce.

— Presupun că da, zice Nina. Era mai degrabă de tipul „În ce m-am băgat?” decât „N-o să-ţi vină să crezi ce am cumpărat!”

— Ne e de mare ajutor, Nina, spune Elizabeth. Mă întreb, ai luat vreodată heroină?

— Poftim?

— Heroină. Ai luat vreodată? Observ că ai o şuviţă mov în păr, poate că ai şi un stil de viaţă alternativ.

— Prietena ta e fermecătoare, îi spune Nina lui Joyce.

— Nu înţelege moda, răspunde Joyce.

— Crezi că la mijloc era heroină? întreabă Nina.

— Credem că un bărbat pe nume Dominic Holt a lăsat un pachet de heroină la magazin în dimineaţa zilei în care Kuldesh a murit, răspunde Elizabeth.

— Of, Kuldesh… zice Nina şi se cocoşează un pic în scaunul ei.

— Sub ameninţare, credem noi, continuă Elizabeth. Însă, da, chiar şi aşa.

— A doua zi de dimineaţă, preia Joyce, un alt bărbat vine să ridice

pachetul, dar Kuldesh nu-i nicăieri.

— Kuldesh a furat heroina? întreabă Nina. N-ar fi atât de prost. E imposibil, îmi pare rău. Imposibil.

— Şi totuşi a fost împuşcat, zice Elizabeth. După ce a vorbit cu tine şi, cine ştie, poate după ce a stabilit să vă întâlniţi. Iar heroina dispărută încă nu a fost găsită.

— Aşa că pare puţin suspect, completează Joyce.

— N-aţi stabilit să vă întâlniţi? întreabă Elizabeth.

— Nu, răspunde Nina. Posibil să fi zis ceva de genul „Ne vedem curând”, dar nimic mai mult.

— Şi nu ţi-a pomenit de heroină? insistă Elizabeth.

— De heroină? Bineînţeles că nu, spune Nina. Ştia ce reacţie aş fi avut.

— N-ai fi fost tentată să mai câştigi nişte bănuţi? întreabă Joyce.

— Nu ţi-ar face nimeni vreo vină, adaugă Elizabeth. Ai fost prima persoană pe care a sunat-o, aşa că n-ar mai fi aflat nimeni.

— Parcă ziceaţi că nu sunteţi de la poliţie, se apără Nina.

Se aude o bătaie uşoară în uşă, iar Nina îi spune oaspetelui să intre. În cameră intră un bărbat chel, uşor adus de spate, care ar putea avea oricât între patruzeci şi cinci şi aproape şaptezeci de ani. Intrarea, la fel ca bătaia în uşă, dau impresia că şi-ar cere scuze.

— Scuze, spune el. M-aţi chemat, *m’lady?*

— El este profesorul Mellor, îl prezintă Nina Mishra. Este… Cum ai descrie situaţia, Jonjo?

— Sunt oarecum şeful tău? sugerează Jonjo.

— Încântate de cunoştinţă, profesore Mellor, zice Joyce şi se ridică în picioare. Eu sunt Joyce, iar ea e Elizabeth. Şi ea e oarecum şefa mea.

Profesorul Mellor o salută dând din cap pe Elizabeth, care imită gestul, şi se aşază.

— Avem o „şedinţă săptămânală”, explică Nina. Toată catedra. Ne împărtăşim îngrijorările. Şi sper că nu vă deranjează, dar mi-am împărtăşit îngrijorările cu Jonjo. E consultant al câtorva case de licitaţii din localitate.

— În principal militare, punctează Jonjo.

— Prin urmare chiar mai ştia cineva? observă Elizabeth.

— M-am gândit doar că ar putea fi util, spune Nina.

— E fascinant, începe Jonjo. Lăsând crima la o parte, e *fascinant.* Oare ăsta-i cuvântul potrivit? Sunteţi prietene cu domnul care a murit?

— Îi cercetăm moartea, răspunde Elizabeth, întrebându-se dacă

nonşalanţa lui Jonjo e doar de faţadă; dacă da, e reuşită.

— Nina e ultima persoană care a vorbit cu Kuldesh, spune Joyce.

— Ultima de care ştim noi, completează Elizabeth.

— De care ştiţi voi, spune Jonjo scoţând din buzunar o portocală şi începând s-o cureţe. Şi tocmai ăsta-i clenciul. Putem vedea un milion de lebede albe, şi totuşi nu putem spune că toate lebedele sunt albe. Dar vedem o singură lebădă neagră şi atunci putem spune cu certitudine absolută că nu toate lebedele sunt albe.

— O lebădă l-a fugărit ieri pe Alan, anunţă Joyce.

— O felie de portocală? întreabă Jonjo oferind oricui ar fi interesat.

Joyce ia o felie.

— Vitamina C e cea mai importantă după vitamina D, spune ea.

— Nina, ştii ceva despre comerţul cu droguri? întreabă Elizabeth. Sau tu, profesore Mellor? În domeniul vostru se întâlneşte aşa ceva? Cutii pline de heroină şi mai ştiu eu ce?

— Un colet plin de heroină? zice Jonjo. Şi mai interesant.

— Se vorbeşte despre companii care folosesc anticariatele ca paravan, răspunde Nina.

— Importă lucruri care nu ar trebui importate, adaugă Jonjo.

— Dar e mult peste capacitatea lui Kuldesh, continuă Nina. El avea un mic garaj pentru depozitare, închiriat de la primărie, undeva în Fairhaven, unde ţinea „neoficial” nişte lucruri, dar nimic de genul ăsta, sunt convinsă.

— Se întâmplă să ştii unde se află garajul ăsta? întreabă Elizabeth.

Nina clatină din cap.

— Ştiu doar că îl avea.

— Dacă-mi permiteţi o ultimă întrebare, zice Elizabeth. Ştim că Kuldesh te-a sunat pe la patru după-amiaza, da? Şi nu te-a rugat să vă întâlniţi?

— Nu, nu m-a rugat, confirmă Nina.

— Asta spui tu, zice Elizabeth. Eşti singura martoră la ce s-a spus în timpul convorbirii.

— Eşti feroce, remarcă Jonjo. Îmi place.

— Câteva minute mai târziu, Kuldesh a mai dat un telefon, continuă Elizabeth.

— Dar nu putem afla cui, spune Joyce.

— Aşa că întrebarea mea e următoarea, zice Elizabeth. Dacă s-ar întâmpla să intri în posesia heroinei la fel cum a intrat Kuldesh şi ai hotărî, indiferent de motiv, să o vinzi, pe cine ai suna?

— Samantha Barnes, răspunde Nina.

— Samantha Barnes, e de acord Jonjo fără urmă de ezitare.

— Mă tem că m-aţi blocat amândoi, spune Elizabeth.

— E anticară, o lămureşte Jonjo. Locuieşte într-o casă impresionantă chiar la marginea Petworthului.

— Sunt mulţi anticari care locuiesc în case impresionante? întreabă Joyce.

— Nu, răspunde Jonjo.

— Decât dacă… zice Elizabeth.

— Aşa e, îi dă dreptate Nina. Are multe *cunoştinţe.* Mie mi-e frică de ea, dar bănuiesc că vouă n-o să vă fie.

— Şi eu bănuiesc la fel, spune Elizabeth. E genul de persoană care ar putea avea o opinie în privinţa heroinei?

— E genul de persoană care are o opinie în privinţa oricărui lucru, răspunde Nina.

— Încă una?! exclamă Joyce.

— Iar Kuldesh e posibil să o fi cunoscut?

— E cel puţin posibil să o fi cunoscut, zice Nina.

— Atunci mă întreb dacă nu i-am putea face o vizită Samanthei Barnes, spune Elizabeth.

— Canterbury, Petworth, ce vârtej social, comentează Joyce.

— Aveţi numărul ei? întreabă Elizabeth.

— Pot să-l obţin, spune Jonjo terminându-şi portocala. Dar, vă rog, nu-i spuneţi că v-am trimis noi.

20

Samantha Barnes aşteaptă de fiecare dată cu nerăbdare întâlnirea clubului ei de carte. În prima zi de marţi a lunii, cu excepţia dăţii când Eileen a fost la spital din cauza picioarelor şi a dăţii când Samantha însăşi a fost chestionată de Poliţia Metropolitană pentru escrocarea Muzeului Victoria & Albert. Amândouă scăpaseră cât ai zice peşte.

Garth le lasă întotdeauna să-şi vadă de treabă. Literatura nu-i pentru el – „Toate sunt numai minciuni, iubito, nu s-a întâmplat nimic din ce scrie acolo.” E un subiect de curiozitate pentru prietenii ei, cărora deseori le place să se înfăţişeze un pic mai devreme ca să-l zărească fugitiv. Ei spun „Bună, Garth!”, la care el răspunde „Nu ştiu care eşti” sau pur şi simplu îi ignoră cu desăvârşire. Indiferenţa lui autentică pare să-i încânte.

Samantha înţelege. În ziua în care se întorsese în magazin – cu o barbă mare, cămaşă de flanel şi fes – şi îndreptase pistolul spre ea, Samantha, cufundată în durere, pur şi simplu izbucnise în plâns. Nu tu teamă, nu tu tocmeală. N-avea decât s-o împuşte. Garth aşteptase, foarte răbdător, ca ea să se oprească din plâns înainte să vorbească.

— De ce mi-ai vândut călimara aia?

— A fost distractiv.

— Pentru mine n-a fost.

— Îmi pare rău, dar ai parcat în spaţiul pentru persoane cu dizabilităţi.

— De-abia ajunsesem în Anglia, nu ştiam de spaţiile pentru persoane cu dizabilităţi.

— O să mă împuşti?

— Nu, voiam doar să-ţi pun câteva întrebări. Unde-i soţul tău?

— A murit.

— Condoleanţe, doamnă. Îţi place să te distrezi?

— Îmi plăcea.

— Vrei să cumperi un tablou furat?

Descoperise, spre imensa ei surpriză, că voia.

Astăzi, ca de fiecare dată, Garth nu i-a spus Samanthei unde se duce dar, din moment ce avea la el o crosă de crichet, ea speră din tot sufletul că s-a dus să joace crichet. Însă cu Garth nu poţi şti niciodată.

Gaşca ei dă vinul peste cap, iar *Wolf Hall* începe să primească recenzii tot mai bune. Gill, care lucrează la cabinetul veterinar din piaţă, spune că i-

ar fi zis ea vreo două lui Thomas Cromwell dacă ar fi trăit pe vremea aceea. Oare ei ştiu din ce-şi câştigă Samantha pâinea? Trebuie să aibă măcar o idee. Bronagh de la magazinul cu delicatese, de exemplu, s-a rătăcit o dată în drum spre toaletă şi a intrat într-o cameră unde se usca un Jackson Pollock proaspăt pictat. De asemenea, nimeni altcineva din Petworth nu are un Ferrari Testarossa. Indiciile sunt vizibile cu ochiul liber.

Samantha se retrage la bucătărie să prepare cafea. Chiar înainte de a sosi toată lumea a primit un apel care o îngrijorează de atunci. O îngrijorează? Poate că e prea mult zis. Îi stăruie în gânduri, poate.

O femeie pe nume Elizabeth. Foarte sigură pe ea. Îmi pare rău că te deranjez, mă întrebam dacă ai auzit de un bărbat pe nume Kuldesh Sharma. Samantha a refuzat să-i ofere voluntar această informaţie lui Elizabeth. Nu oferi voluntar informaţii decât dacă eşti obligat. E un lucru pe care Samantha l-a învăţat în ultimii câţiva ani. Ah, a oftat Elizabeth, mare păcat, eram convinsă că ai auzit. Ceva din felul de a vorbi al lui Elizabeth a pus-o pe Samantha în gardă. Parcă era interogată de o maestră a spionajului. Mai departe, Elizabeth a vrut să afle ce ştie Samantha despre traficanţii de heroină. Ei, asta da întrebare. Samantha i-ar fi putut da răspuns lung, în schimb a ales răspunsul scurt: „nimic”. Elizabeth a făcut iar o pauză, de parcă şi-ar fi notat. Apoi a întrebat cum e parcarea în Petworth, iar Samantha, bucuroasă că primeşte în sfârşit o întrebare la care poate da un răspuns sincer, a zis că poate fi a dracului. Elizabeth a spus că n-o să le placă, dar se teme că-şi vor asuma riscul. La care Samantha a întrebat, cum e şi firesc, *cine* îşi va asuma *care* riscuri. Elizabeth a informat-o că „ei” erau Joyce şi Ibrahim, că o să vină foarte curând şi că amândoi pot fi vorbăreţi în moduri diferite, însă amândoi sunt bine intenţionaţi. Samantha a spus că nu e în oraş în următoarele câteva zile, pentru că pleacă la un târg în Arundel, mare păcat, la care Elizabeth a sfătuit-o „Samantha, să nu minţi niciodată un mincinos”.

Apoi i-a urat Samanthei o seară cât mai plăcută şi a închis.

Ce să creadă? Samantha se întoarce cu cafelele şi e răsplătită cu exclamaţii. Poate n-ar strica să-şi ia tălpăşiţa următoarele câteva zile? Să se ferească din calea primejdiei?

Samantha poate mirosi necazurile, dar poate mirosi şi ocaziile prielnice. Adevărul e că foloseşte acelaşi nas pentru ambele.

Elizabeth nu părea să fie de la poliţie. Era prea bătrână şi nici pe departe suficient de politicoasă. Prin urmare, poate ar fi bine să stea de vorbă cu

Joyce şi Ibrahim? Ce are de pierdut? Ei cu siguranţă nu ştiu nimic, nu? Dar dacă ştiu ceva?

Doamnele au trecut de la subiectul cărţii la subiectul sexului post-menopauzal. Samantha ridică ceaşca de cafea şi spune că nu are de ce să se plângă. Ceea ce-i adevărat: marele ei urs canadian nu face niciodată ceva cu jumătate de măsură.

În timpul convorbirii telefonice, Elizabeth i-a fluturat prin faţa ochilor un fruct tare ispititor. Kuldesh Sharma. Heroină. Poate că Samantha reuşea să afle ceva care s-o avantajeze. O să discute cu Garth, dar ştie ce va spune el: ce spune de fiecare dată.

„Iubito, sunt bani la mijloc?”

Iar de data asta e posibil să fie.

21

Luminile sunt slabe, muzica e dată încet şi, dacă e să fie complet sincer, nici Chris nu e prea energic. Joyce tocmai încheie o anecdotă despre Dom Holt, traficantul de heroină.

— …Cu o crosă de golf, dacă-ţi vine să crezi, spune Joyce. Şi un cuţit mare pentru cauciucuri. A fost ca într-un documentar. Aş fi făcut o poză, dar n-am avut ocazia să-i cer permisiunea şi n-am vrut să fiu necioplită.

— Presupun că nu vreţi să depuneţi plângere, nu? întreabă Chris sorbind dintr-o apă tonică cu limetă şi conţinut redus de calorii.

— Of, ia-ţi şi tu o zi liberă din când în când, spune Elizabeth, iar Patrice râde în paharul ei de whisky.

Chris e nervos. I-ar plăcea la nebunie să-l aresteze pe Dom Holt pentru distrugere de bunuri. Aşa ar arunca lupul printre oile de la secţia Fairhaven. Ieri a trecut prin dreptul Camerei de consiliu, doar ca să arunce o privire înăuntru, însă toate jaluzelele erau coborâte. Patrice i-a dus pe el şi Donna la pub ca să-i înveselească, iar Elizabeth şi Joyce li s-au alăturat.

De ce le-a fost luată investigaţia? Tot nu are răspuns la întrebarea asta.

— Biroul lui Dominic Holt e lângă Newhaven, zice Joyce. Elizabeth spune că ar trebui să dăm o spargere şi să aruncăm o privire.

— Să nu îndrăzniţi, răspunde Chris. Sincer, am o poftă nebună să arestez pe cineva, şi sunt dispus să mă mulţumesc şi cu voi.

— Bine, dar cineva trebuie să facă ceva, Chris, spune Elizabeth. Vreo veste de la anchetatoarea-şefă Regan?

— Ieri l-a rugat pe Chris să-şi mute maşina ca să parcheze pe locul lui, zice Donna. Nu ştiu dacă asta se califică ca veste.

— Învăţătoarea mea avea separeul ei personal la toaletă, spune Patrice. Pe uşă era prins cu adeziv un anunţ pe care scria A SE FOLOSI NUMAI DE CĂTRE DOROTHY THOMPSON.

— Lasă-mă să ghicesc: tu îl foloseai? întreabă Donna.

— Bineînţeles, răspunde Patrice. Cu toţii îl foloseam. Dar mi-a amintit de anchetatoarea voastră Regan. Genul ăsta de lucruri nu funcţionează niciodată pe termen lung. Până la urmă, a avut o aventură cu profesorul de religie, au fost prinşi când şi-o trăgeau într-un laborator. Pe oamenii ăştia trebuie doar să-i aştepţi până gafează.

— Mamă, câte whisky-uri ai băut? întreabă Donna.

— Câte trebuie, răspunde Patrice.

— Dar încă n-au găsit heroina? se interesează Elizabeth.

— Din câte ştim noi, nu, zice Chris.

— Bun, intervine Joyce. Aş prefera de o mie de ori să o găsim noi.

Un ospătar le aduce nota, iar Chris îi refuză pe ceilalţi printr-un gest.

— Plătesc eu. Măcar în felul ăsta să mă simt util.

— Vreo veste despre Mitch Maxwell, şeful lui Dominic Holt? întreabă Elizabeth. A fost pus sub urmărire?

— N-aş şti să-ţi spun, răspunde Chris. Care parte din chestia asta n-o înţelegi?

— Să trecem la chestiuni mai importante. Ştii cumva dacă numele Samantha Barnes e pe radarul ei? vrea să afle Elizabeth. Pe al vostru e?

— N-am auzit de ea niciodată, zice Chris privind cu părere de rău la nota de plată.

— E un soi de Connie Johnson, explică Joyce, dar în materie de obiecte de anticariat.

— Ar trebui să ne interesăm de ea? întreabă Chris.

— Nu, nu, răspunde Elizabeth. Sunt convinsă că n-are nicio legătură. Deci, ce planuri aveţi în privinţa lui Dom Holt?

— Nu putem face nimic, zice Chris. Nu mai lucrăm la caz.

— Ei, întotdeauna puteţi face *ceva,* îi încurajează Elizabeth. Dacă vă puneţi mintea la contribuţie.

— Nu suntem ca tine, Elizabeth, spune Chris atingând cardul contactless de aparatul ospătarului. Noi nu avem voie să încălcăm legea.

Elizabeth încuviinţează dând din cap, se ridică şi începe să se îmbrace cu paltonul.

— Dragule, n-ar strica să-i mai forţaţi limitele din când în când. Cred că eu şi Joyce ar trebui să-l evităm o vreme pe Dom Holt, aşa că poate e momentul să nu mai staţi pe tânjală. Mulţumim pentru băuturi, apropo.

— Cu plăcere, răspunde Chris. Până la un punct.

— Vă deranjează dacă iau şoriciul ăsta acasă pentru Alan? întreabă Joyce.

— Iar eu mă întrebam dacă v-aş putea cere o favoare, spune Elizabeth şi îşi scoate telefonul. Donna, crezi că mi-ai putea verifica desfăşurătorul apelurilor, ca să vezi pe cine am sunat?

— Nu mai ştii pe cine ai sunat? întreabă Donna.

— Nu-i un punct de vedere nerezonabil, remarcă Elizabeth, însă chiar şi

aşa, îmi faci pe plac?

Donna ia telefonul.

— E pe-aici ceva ce n-ar trebui să văd?

— Destule, răspunde Elizabeth.

— Şi ce sperăm să găsim?

— Cu puţin noroc, pe suspectul nostru principal, răspunde Elizabeth. Mulţumesc, draga mea.

22

Ron nu suportă calculatoarele. I-a tot explicat acest punct de vedere lui Bob Whittaker de la Wordsworth Court.

Discursul a fost, după mintea lui, pătimaş, dar corect. La un moment dat s-a auzit rostind fraza „Karl Marx cred că se răsuceşte în mormânt”, dar, în cea mai mare măsură, a fost concis, rezonabil şi la obiect. Ron tocmai s-a prăbuşit înapoi în fotoliu după ce a lansat ultima salvă: „… Şi asta înainte măcar să fiu pe Facebook.”

Ron încearcă să descifreze cum arată Bob. O fi impresionat? Nu, nu-i asta. Gânditor? Nici asta, nu tocmai. În plus, unde a plecat Ibrahim?

Parcă la un semn, Ibrahim se întoarce în living.

— Stau în hol de opt minute şi patruzeci de secunde, Ron, spune el. Te aşteptam să închei.

— Discutam cu Bob, explică Ron. Despre calculatoare.

— Da, o discuţie pe cinste, zice Ibrahim. În cele opt minute şi patruzeci de secunde bietul Bob a spus doar patru lucruri şi le-am notat pe toate pentru tine. A spus – şi citez – „Înţeleg”, iar asta după aproximativ un minut şi jumătate. La trei minute şi şaptesprezece secunde a spus: „Da, înţeleg de ce ai putea crede asta”. Imediat după minutul al cincilea tu ţi-ai tras răsuflarea îndeajuns de mult încât el să spună: „Ei bine, ăsta cu siguranţă e un punct de vedere pe care l-am mai auzit” şi, acum aproape nouăzeci de secunde, ultima contribuţie a lui Bob la conversaţie a fost: „Ştim unde a plecat Ibrahim?”

— Ei, da, mă rog, a stat să asculte, zice Ron. Oamenilor le place să-mi asculte opiniile. Mereu a fost aşa.

— Şi totuşi iată-l aici, părând deopotrivă plictisit şi înfricoşat.

Ah, aşa e, îşi dă Ron seama, aşa arată. Plictisit şi înfricoşat. Ron trebuie să recunoască – şi nu pentru prima oară – că uneori se lasă dus de val.

— Scuze, Bob, spune Ron. Uneori zic chiar tot ce simt.

— Nicio grijă, răspunde Bob. Mi-ai dat destule la care să mă gândesc. Şi cu siguranţă o să comunic impresiile tale cuiva de la IBM, dacă am prilejul.

— Vei constata destul de repede, Bob, că nu e nevoie să fii politicos cu Ron, spune Ibrahim. Mie mi-a luat cam o săptămână să-mi dau seama.

Bob încuviinţează dând din cap.

— Pe lângă asta, e uşor să-l distragi. Dacă simţi vreodată că Ron începe

să se îndepărteze de subiect, lucru pe care ocazional îl mai face, atunci un simplu „Te-ai uitat la meci?” sau „Te-ai uitat la box?” funcţionează ca un soi de buton de resetare.

— Cum a câştigat Chelsea meciu’ ăla n-o să pricep în ruptu’ capului, comentează Ron clătinând din cap. Jaf la drumul mare.

— La muncă, aşadar, domnilor, spune Ibrahim.

Laptopul lui Bob e deschis pe biroul lui Ibrahim, iar cei trei se strâng în jurul lui. Ron şi Ibrahim i-au mai făcut ieri o vizită lui Mervyn şi i-au explicat ce li se părea că se întâmplă, ca de la bărbat la bărbat. Mai bine să vină de la ei, judecase Ron, Mervyn fiind unul dintre bărbaţii cărora le vine mai greu să preia informaţii atunci când respectivele informaţii vin de la femei.

Mervyn a fost de acord să tacă mâlc timp de o săptămână şi să le înmâneze corespondenţa de la Tatiana lui Ron şi Ibrahim. Marea idee era să întindă o cursă, să vadă cine se află în spatele escrocheriei şi dacă putea fi adus la lumină, după care, în opinia lui Ron, trebuia „să i se tragă o chelfăneală zdravănă” sau, în opinia lui Ibrahim, „să fie predat autorităţilor competente”.

Bineînţeles, Mervyn încă mai crede că există o şansă ca Tatiana să fie Tatiana şi că singurătatea lui poate lua sfârşit. Ron înţelege asta. Şi-a petrecut Crăciunul cu Pauline, iar lucrurile nu au mers tocmai ca unse. E o făptură extraordinară, chiar e, iar Ron ştie că nu-i de nasul ei, însă el a vrut să deschidă cadourile după micul dejun, care e modul corect de a face lucrurile, în vreme ce Pauline a vrut să aştepte până după prânz. Le-au deschis după prânz, bineînţeles, dar n-a mai fost la fel. Lui Ron nu-i sunt străine compromisurile, nici pe departe, însă asta e prea de tot. Au luat o mică pauză ca să lase lucrurile să se liniştească. Lui Ron îi e dor de ea, însă nu are de gând să-şi ceară scuze într-o privinţă în care e atât de limpede că are dreptate.

Bob Whittaker a fost recrutat ca specialist în materie de tehnică după succesul fulminant de Anul Nou. S-au uitat cu toţii împreună la Revelionul turcesc, apoi au plecat pâş-pâş spre paturile lor. Ron şi Ibrahim au rămas treji, bând whisky, şi au văzut încă o dată Anul Nou, trei ore mai târziu, ciocnind şi pentru Joyce şi Elizabeth în absenţa lor.

Joyce i-a prevenit că din timiditate Bob ar putea să refuze. Însă Ibrahim i-a explicat lui Bob planul, iar Bob, care văzuse aceeaşi emisiune despre „frauda amoroasă” ca Joyce, a fost extrem de bucuros să ajute. De fapt, s-a

implicat cu toate forţele când i s-a oferit prilejul.

Tocmai a deschis cel mai recent mesaj al Tatianei către Mervyn. După o scurtă negociere, se cade de acord că Ron poate să-l citească cu voce tare, lucru care îl mulţumeşte, pentru că simte că nici Ibrahim, nici Bob nu ar citi cu accent, iar accentul reprezintă, fără îndoială, jumătate din amuzament. Ron citeşte:

— *Scumpul meu, prinţul meu, forţa mea* – bine, păpuşă, am înţeles, Iisuse Hristoase – *Mai e puţin peste o săptămână până să te văd, până să mă topesc în braţele tale, până să ne sărutăm ca doi amanţi* – de fapt de-acu' nu mai citesc cu accent – *sper că eşti la fel de nerăbdător ca şi mine. Am o singură problemă, băiatul meu dulce şi bun* – hai că-ncepe! – *Fratele meu a fost internat de curând la spital în urma unui accident de muncă, a căzut de pe o scară şi o să fie nevoie, poate, de două mii de lire ca să-i plătesc spitalizarea* – mda, cred şi io – *Dacă nu pot să plătesc, mă tem că n-am să pot să vin să te văd, pentru că o să rămân îngrijorată pentru fratele meu. Scumpule, ce să fac?* – îţi dau io câteva idei – *Nu pot să-ţi mai cer bani, pentru că deja ai fost aşa de generos. Dar fără bani mă tem că va trebui să rămân să am grijă de fratele meu. Tu te pricepi mereu la idei, Mervyn, dragul meu, şi poate că vei şti ce e de făcut. Gândul că n-o să te văd săptămâna viitoare mi-ar putea frânge inima. Veşnic iubitoare, a ta Tatiana.*

— Sărmanul Mervyn, comentează Ibrahim.

— Şi-acum? întreabă Bob.

— Acum răspundem, spune Ibrahim şi începe să tasteze. *Draga mea Tatiana, cât jinduiesc după atingerea ta…*

Oricât de mult i-ar plăcea poezia romantică, Ron hotărăşte să închine steagul şi îi lasă pe Bob şi Ibrahim să-şi vadă de lucru. Ib pare destul de fericit. Ron se simte vinovat că n-au jucat mima de Crăciun, dar Ibrahim a înţeles principiul.

În timp ce Ron străbate Coopers Chase, o vulpe îi taie calea. Are vârfurile ambelor urechi albe. Ron o vede deseori cum ţâşneşte în şi din tufişuri. Cu vulpile ştii mereu cum stai: nu încearcă să te păcălească, să pretindă că sunt ceva ce nu sunt.

— Baftă, bătrânico, zice Ron.

Poate că Ron oricum n-o să mai aibă de ce să-şi facă griji în legătură cu Pauline prea multă vreme? Cadouri după prânz, cum naiba vine asta! Au

mai fost şi alte câteva certuri, dacă e să fie sincer. Ea ascultă Radio 2 în loc de talkSPORT, l-a pus să se uite la un film franţuzesc, chestii de genul ăsta. Deşi, odată ce te obişnuieşti, Radio 2 nu-i aşa de rău. Iar filmul a fost şi el bun, o intrigă poliţistă bună, chiar dacă cu subtitrări. De fapt, era în regulă să deschizi cadourile după prânz, doar că la momentul respectiv el era prea indignat ca să-şi dea seama. Poate că ea chiar e *potrivită* pentru el? Deşi, dacă ea e potrivită pentru el – iar juriul lui Ron încă deliberează –, oare el e potrivit pentru ea? Pauline ce primeşte de la el în afară de încăpăţânarea lui? Cu toate că nu e încăpăţânat decât când are dreptate, aşa că asta n-o să se schimbe, nici poveste, nu, domnule.

Însă Ron îşi dă seama că-şi doreşte ca ea să fie cu el.

Ron se uită la telefonul lui. Niciun mesaj nou. Ei bine, spune şi asta ceva. Probabil s-a dus la culcare fără să-i trimită un pupic de noapte bună. Să-i trimită el unul? Se uită lung la telefon o vreme, de parcă răspunsul s-ar afla undeva în aparat.

De fapt, îşi va da el seama mai târziu, probabil că de asta n-a văzut semnul că era ceva în neregulă. I-a scăpat faptul că lumina din apartamentul lui era stinsă, când el o lasă mereu aprinsă.

De asta a intrat drept în capcană.

23

Stephen umblă prin living fără o ţintă anume.

E târziu şi e singur, lucru pe care nu-l simte tocmai normal. Simte că e ceva ciudat. Greu de spus ce anume.

Cunoaşte canapeaua, ceea ce îi conferă un sentiment de siguranţă. E a lui, de asta e sigur. Maronie, un soi de catifea, pe care amprenta posteriorului său a lăsat o nuanţă mai deschisă, aurie. Dacă recunoaşte canapeaua, lucrurile n-au cum să se fi stricat prea tare. În cel mai rău caz, stai jos, aşteaptă şi vezi ce se întâmplă, ai încredere că până la urmă totul va avea sens.

Nu reuşeşte să-şi găsească ţigările, oricât de tare s-ar strădui. Nu mai găseşte nici măcar o scrumieră. Nici brichetă, nimic. A deschis toate sertarele din bucătărie. De acolo, Stephen vede canapeaua, deci e evident că trebuie să fie bucătăria lui. Se petrece ceva. Ceva îi este ascuns. Dar ce şi de ce?

Esenţial este să nu intre în panică. Simte că a mai trecut prin toate astea. Prin confuzie, prin aceleaşi procese de gândire. În adâncul fiinţei ar vrea să urle, să strige după ajutor, să strige după tatăl lui să vină să-l ia, dar se agaţă de lucrurile pozitive. Canapeaua. Canapeaua lui.

Pe blatul din bucătărie e o poză cu el. O poză cu el mult mai bătrân decât îşi aminteşte, alături de o femeie bătrână. O cunoaşte, îi cunoaşte chiar şi numele. Nu reuşeşte să-l acceseze acum, dar ştie că-l are în minte. O ţigară l-ar calma. Unde le-a pus? Începe să uite lucruri? Ceva se învârte, dar nu camera, şi nici ochii, ci memoria. Memoria i se învârte. Oricât de mult ar încerca s-o strunească, ea refuză să stea pe loc.

Hotărăşte să meargă cu maşina până la benzinăria de la colţ să cumpere nişte ţigări. În cuierul din hol e un sacou, aşa că îl pune pe el şi îşi caută cheile de la maşină. Nu sunt pe nicăieri. Cineva a făcut curăţenia de primăvară. Foarte frustrant – lasă lucrurile în pace, lasă-le la locul lor, de ce trebuie totul să fie mutat? Iarăşi senzaţia de învârtire. E momentul pentru canapea.

Stephen se aşază şi încetează să se îngrijoreze. Se simte mult mai bătrân decât ar trebui, poate ar fi bine să meargă la doctor, însă ceva îi spune că nu. Ceva îi spune că deţine un secret pe care alţii nu trebuie să-l afle. Stai cuminte pe canapea, nu da alarma. În curând totul se va limpezi. Ceaţa se va

risipi cu siguranţă.

Lumina cu senzor de afară se aprinde. Stephen se uită pe fereastră. Într-un câmp pe care nu prea îl recunoaşte, care duce la o curte pe care nu prea şi-o aminteşte, deşi e convins că a trecut astăzi pe lângă ea, se află cineva pe care îl cunoaşte bine. O vulpe.

Vulpea se apropie ceva mai mult în fiecare seară, Stephen îşi aminteşte limpede lucrul ăsta. Urmează un traseu curbat, priveşte dintr-o parte în alta, ca un om care înţelege frica, înţelege că oamenii vor să-i facă rău. Apoi vulpea se aşază cu capul pe labe şi priveşte pe fereastră, ca în fiecare seară. Stephen o priveşte şi el, ca în fiecare seară. Se salută reciproc dând din cap. Stephen ştie că, de fapt, nu se salută – nu s-a ţicnit –, dar cu siguranţă îşi recunosc reciproc prezenţa. Stephen a botezat-o Snowy din pricina vârfurilor albe are urechilor. Snowy se întinde şi crede că e camuflată, dar vârfurile urechilor o dau mereu de gol. Stephen însuşi are acum păr alb – a observat de dimineaţă şi a rămas uluit. Dar şi tatăl lui are păr alb, aşa că poate a încurcat lucrurile.

Snowy se rostogoleşte pe pământ, la vreo şase metri de patio, iar Stephen îşi aminteşte. *Elizabeth.* Femeia din fotografie. Bătrâna. Stephen râde – bineînţeles că ea e bătrână, doar şi el e bătrân. Îşi poate întrezări reflexia în geam. Elizabeth i-a spus să n-o încurajeze pe Snowy, i-a spus că Snowy e o pacoste. Ea o goneşte dacă o vede. Însă cineva a lăsat pe terasă un castron cu mâncare pentru câini, şi nu Stephen a fost acela.

Elizabeth se va întoarce în curând. Îi va găsi cheile de la maşină, iar el va pleca după ţigări. Poate va merge în vizită la tatăl lui – trebuie să-i spună ceva, dar în clipa asta nici în ruptul capului nu-şi poate aminti ce anume. Cu siguranţă şi-a notat pe undeva.

Snowy, canapeaua, Elizabeth. Stephen este iubit şi în siguranţă. Indiferent ce altceva se mai întâmplă – şi cu certitudine se întâmplă ceva –, Stephen e iubit şi Stephen e în siguranţă. E un punct de plecare. O piatră pe care să se sprijine.

Afară, un câine latră şi Snowy hotărăşte să-şi facă ieşirea. Stephen îi dă dreptate. E bine să fii prevăzător. E frumos să te rostogoleşti prin iarbă, dar nu e cazul să ignori lătratul unui câine. Pe mâine, prietenă dragă.

Elizabeth locuieşte aici – Stephen îşi dă seama de asta după fotografiile de pe pereţi şi ochelarii de pe măsuţa din hol. Are grijă de el. Sunt căsătoriţi. Poate au copii. E ceva ce ar trebui să ştie. De ce nu ştie? E o întrebare pe care trebuie neapărat să o elucideze.

Când Elizabeth soseşte, el o să meargă să o sărute şi o să-şi dea seama cu certitudine dacă sunt căsătoriţi sau nu. E convins că sunt, dar niciodată nu poţi fi prea prevăzător. E bine să fii cu băgare de seamă. Câinii care latră nu muşcă şi tot restul. O să-i facă o ceaşcă de ceai. Intră absent în bucătărie, în bucătăria lui, deşi nu v-ar face nimeni vreo vină dacă n-aţi şti, şi îşi dă seama că nu prea are idee cum să înceapă. Are şi chestia asta un chichirez, ştie precis. Începe să-şi facă griji că ar trebui să fie la serviciu. Are o treabă pe care nu a terminat-o. O fi urgentă? Sau poate că a rezolvat-o deja?

Cum îl cheamă pe tip, pe prietenul lui? Kuldesh, aşa. Numele care se află pe buzele tuturor. E căsătorit cu Prisha, Stephen i-a transmis salutări cordiale.

Deschide robinetul. Ăsta e primul pas, e convins de asta, şi cu siguranţă n-are cum să fie imposibil să-ţi dai seama care e următorul. Caută indicii. Se află într-o bucătărie, dar nu e a lui. Începe să se simtă mic şi slab, dar îşi spune să se calmeze, să respire. Trebuie să existe o explicaţie. Începe să plângă. E doar frică, ştie asta. Dar adună-te odată, omule! Orice ar fi, va trece. Imaginea se va limpezi, trebuie să apară un glas care să-l liniştească, nu-i aşa?

Probabil cea mai sigură variantă e să se întoarcă pe canapea. Să se întoarcă pe canapea şi s-o aştepte pe Elizabeth. O să aibă puţin timp de gândire, să încerce să-şi dea seama ce lipseşte. Poate chiar să vadă dacă Snowy o să-l viziteze astăzi. Snowy e o vulpe cu urechi albe, o imagine deosebită, vine în vizită în fiecare seară. Elizabeth o hrăneşte pe ascuns şi crede că Stephen nu ştie.

Se aşază. În broască se aude o cheie. Ar putea fi oricine. Stephen e speriat. Speriat, dar pregătit. Apa din chivuetă dă pe afară şi curge pe podeaua bucătăriei.

E Elizabeth, femeia din fotografie. Zâmbeşte, iar când vede apa revărsându-se pe podeaua din bucătărie lipăie până acolo şi închide robinetul. E foarte frumoasă.

— Îţi făceam un ceai, spune Stephen.

Probabil că a lăsat robinetul deschis.

— Ei bine, acum sunt aici, zice Elizabeth. Haide, fă onorurile.

Vine la canapea şi îl sărută pe Stephen. Şi ce sărut! Măiculiţă, chiar sunt căsătoriţi!

— Ştiam eu! exclamă el.

Dar de ce n-a putut să-şi amintească? De ce nu era sigur? Undeva în

adâncul fiinţei e ciupită o coardă. Sunetul e aspru şi ascuţit.

Ea îl atinge pe faţă iar el izbucneşte iarăşi în plâns. Elizabeth îi şterge lacrimile cu sărutări, însă ţâşnesc tot mai multe.

— Eşti cu mine, spune Elizabeth. N-ai de ce să plângi.

Însă lacrimile curg mai departe. Pentru că Stephen şi-a amintit ceva, ca într-o străfulgerare. Străfulgerarea e difuză şi frântă, ca o rază de soare ce trece printr-un vitraliu spart. Însă e suficientă. În clipa aceea îşi dă seama exact ce se întâmplă. Vede apa pe podeaua bucătăriei, îşi priveşte pantalonii de pijama ponosiţi şi ţine laolaltă fragmentele din mintea lui suficient de mult încât să înţeleagă ce înseamnă. Şi ce vor însemna în viitor. Of, Stephen, fir-ar să fie… Se uită la soţia lui şi vede în ochii ei că şi ea înţelege.

— Te iubesc, spune el.

Pentru că… ce altceva ar mai fi de spus?

— Şi eu pe tine, răspunde Elizabeth. Ţi-e frig?

— Cu tine aici, nu, zice Stephen.

Telefonul fix al lui Elizabeth sună. Exact când se face miezul nopţii.

24

Ron e trântit la podea imediat ce deschide uşa. O mână îi acoperă gura, un genunchi îl apasă în spate. O şoaptă grăbită în ureche.

— Dacă scoţi vreun sunet te omor, ai înţeles?

Are accent de Liverpool, însă nu e Dom Holt. Ron încuviinţează dând din cap. E genul de tratament pe care-l primea din partea poliţiei în timpul grevelor din anii ’80, dar acum e cu patruzeci de ani mai bătrân. Hai să aprindem lumina şi să evaluăm situaţia.

Mâna este luată de pe gura lui Ron, iar două braţe puternice îl ridică de la podea.

— Hopa-sus, moşulică. Fără mişcări bruşte, fără zgomote.

— Mişcări bruşte? repetă Ron. Amice, am aproape optzeci de ani. Eşti mândru de tine?

— Nu te mai plânge atâta, zice bărbatul. L-am văzut pe fiu-tău cum boxează. Nu mi-am asumat niciun risc.

Se aprinde o lumină, iar Ron îi aruncă bărbatului o privire. Aproape cincizeci de ani, tricou polo pe sub un costum închis la culoare, lanţ de aur, păr negru, des, şi ochi albaştri. Chipeş individul. Un bătăuş de-al lui Dom Holt? Pare prea bogat. Bărbatul îi face lui Ron semn să ia loc în fotoliu, apoi se aşază vizavi de el.

— Ron Ritchie?

Ron încuviinţează.

— Tu?

— Mitch Maxwell. Ştii de ce sunt aici, Ron?

Ron ridică din umeri.

— Pentru că eşti psihopat?

— Mai rău, mă tem, spune Mitch. Cineva a furat ceva de la mine.

— Nu le fac nicio vină, comentează Ron.

Începe să-l doară şoldul. E genul de durere care n-o să dispară până dimineaţă.

— Lucrezi pentru Dom Holt, nu?

Mitch râde.

— Arăt ca şi cum aş lucra pentru cineva?

— Toată lumea lucrează pentru cineva, spune Ron. Numa’ un tip slab se preface că nu.

— Îţi cam merge meliţa, nu-i aşa? zice Mitch. Ca orice fan West Ham tipic. Dom Holt lucrează pentru mine.

— Serios? Spune-i că-mi datorează trei miare pentru Daihatsu.

— Domnule Ritchie, începe Mitch, în 27 decembrie o cutiuţă plină-ochi cu heroină i-a fost livrată amicului tău Kuldesh Sharma. Până a doua zi, cutia, heroina şi amicul tău dispăruseră. Acum, amicul tău a ieşit la iveală cu un glonţ în cap, mare păcat, dar heroina mea nu-i pe nicăieri. I-am făcut praf magazinul şi nimic. Aşa că poate ştii tu unde e. A fost la Kuldesh toată ziua. Poate a adus-o aici, ce zici? I-a rugat pe amicii lui să aibă grijă de ea cât a încercat să facă o figură.

— Nu-i amicul meu, observă Ron. Am auzit de el, da nu l-am cunoscut niciodată.

— Dar ai auzit că a murit. L-ai acuzat pe Dom că l-a omorât.

— Aşa-i, confirmă Ron. Are sens, nu? Un jegos care face trafic cu heroină e jecmănit, apoi îl omoară pe cel care l-a jecmănit. Nu vreau să-l jignesc pe amicul tău, la fel de bine puteai fi tu în locu' lui. Pari genul.

Acum şoldul începe să-i pulseze. Lui Ron nici prin gând nu-i trece să-şi arate durerea.

— Oamenii mai sunt ucişi, spune Mitch, dar heroina încă lipseşte. Şi am nevoie de ea rapid.

— Aşa că mi-ai spart apartamentul?

— Pune-te în locul meu, Ron, răspunde Mitch. Un transport de heroină perfect normal intră în ţară într-o cutie mică din spatele unui camion, apoi dispare. Câteva zile mai târziu, voi treceţi pe la biroul meu. Tu eşti tatăl lui Jason Ritchie, aşa că e limpede c-o să-mi stârnească interesul. Apoi aflu că mai sunt implicaţi un amic de-al lui Connie Johnson şi o bătrână cu un pistol. Tu ce-ai crede?

Ron zâmbeşte.

— Crezi că nouă ne-a dat Kuldesh heroina înainte să moară?

— E o teorie, răspunde Mitch. Până îmi aduceţi voi proba contrarie.

Ron se apleacă înainte, având grijă să nu facă vreo grimasă de durere. Îşi sprijină bărbia în palme.

— Eşti liber următoarele două ore?

Mitch se uită la ceas.

— Fiul meu are street dance înainte de şcoală, dar până atunci sunt al tău.

— O să dau câteva telefoane, zice Ron. Îmi chem prietenii. Să vedem

dacă putem rezolva povestea asta.

— Pot să am încredere în ei? întreabă Mitch.

— Nu, răspunde Ron luând telefonul şi apelând. Noi putem s-avem încredere-n tine?

— Nu, răspunde Mitch.

— Ei, atunci hai să ne descurcăm cu ce avem, propune Ron şi aşteaptă să i se răspundă.

O sună mai întâi pe Elizabeth. Trebuie. Dacă îl sună mai întâi pe Ibrahim, ea o să afle şi va fi vai şi-amar de el.

— Liz, sunt Ron, ia-ţi papucii în picioare şi hai pe la mine. Eşti ok? Sigur? Bine, eu te cred, milioane de alte persoane n-ar face-o. Sun-o tu pe Joyce, io îl sun pe Ib. Da, probabil aş veni cu un pistol.

Încheie convorbirea şi îl sună pe Ibrahim.

— Un whisky cât aşteptăm? îl întrebă Ron pe Mitch.

Mitch încuviinţează dând din cap.

— Aduc eu. Vrei ceva pentru şoldul ăla?

Ron clatină din cap. E evident că nu s-a ascuns pe cât de bine a crezut. Totuşi, n-o să-i ofere lui Mitch satisfacţia de a şti că i-a făcut rău.

— Îmi trece când merg.

Apelul lui Ron e preluat.

— Ib, io sunt. Io. Ron. Cine credeai că te sună la ora asta, Meghan Markle?

— De obicei pot face rost de heroină, spune Mitch. Dacă ai vreodată nevoie.

25

Mitch ar prefera să stea de vorbă cu Luca. Ar prefera să se ferească de loviturile unui tac rupt într-un hangar de la subsol, într-o situaţie ca aceea măcar ştii cum stai. Ştii regulile. Dar iată că acum, în crucea nopţii, se află într-un fotoliu confortabil şi bea whisky bun cu patru pensionari.

Fără nicio îndoială, Mitch se află în afara zonei sale de confort.

Planul lui fusese simplu: să-l sperie de moarte pe Ron Ritchie, apoi să-l tortureze până-i spunea unde e heroina. Însă nu aşa se vor desfăşura lucrurile. Femeia cu pistolul pare să fie capul bandei. O cheamă Elizabeth. Pistolul nu-l sperie pe Mitch, însă ea – da. De-a lungul timpului a mai văzut privirea aceea în ochii puţinor oameni. Majoritatea sunt acum morţi, la închisoare sau trăiesc în vile mari, cu garduri înalte, în Spania.

— Eşti mândru de cum îţi câştigi existenţa? întreabă Elizabeth.

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine, răspunde Mitch.

— Dacă dai o spargere în casa cuiva la miezul nopţii, probabil că e politicos să răspunzi la câteva întrebări. E o chestiune de politeţe.

A vorbit tipul care s-a prezentat drept Ibrahim. Cel care lucrează cu Connie Johnson. Îşi ia notiţe.

— Traficul de heroină e o treabă cam murdară, nu-i aşa?

Iarăşi Elizabeth, care ţine pistolul în poală. Povestea ei care-o fi? Mitch cunoaşte pe toată lumea din branşă, dar pe ea nu.

O femeie mai mărunţică, îmbrăcată într-un cardigan verde, se apleacă în faţă.

— Domnule Maxwell, nu noi te-am rugat să vii aici. A fost alegerea ta.

— Aşa e, Joyce, întăreşte Elizabeth. L-ai bătut pe prietenul nostru…

— Ba nu m-a bătut, protestează Ron.

— Rămâne de văzut mâine dacă şi medicul tău de familie crede la fel, spune Elizabeth. Sigur ai observat, domnule Maxwell, că puţin ne pasă cât de dur eşti. Am avut de-a face cu unii mult mai răi decât tine.

— Abia dacă te numeri printre primii zece, completează Ibrahim. Şi, crede-mă, eu ţin un clasament.

— Dacă-mi permiţi o observaţie, domnule Maxwell, mi se pare că avem un obiectiv comun, continuă Elizabeth. Noi vrem să aflăm cine l-a omorât pe Kuldesh, iar tu vrei să-ţi găseşti heroina. Corect?

— Îmi vreau marfa înapoi, spune Mitch. *Am nevoie* de marfă.

— O, Doamne! exclamă Elizabeth. Scuteşte-ne de eufemisme. Nu suntem copii sau poliţişti. Spune-i heroinei heroină.

— Am nevoie de heroină, confirmă Mitch. E într-o cutie mică de teracotă, valorează mulţi bani şi e a mea.

— Însă din punct de vedere moral sigur găseşti că traficul de heroină este tulburător, nu-i aşa? intervine Ibrahim.

— Vorbeşte tipul care lucrează pentru Connie Johnson, contracarează Mitch. Uitaţi ce e, am o întrebare simplă înainte să mergem mai departe: cine sunteţi?

— Eu sunt Joyce, răspunde Joyce.

— Iar noi suntem cu toţii prieteni ai lui Joyce, adaugă Ibrahim. Aşadar, acum că am limpezit acest aspect, dă-ne voie să-ţi mai punem câteva întrebări, numai ca să te cunoaştem un pic. Ca să simţim că putem avea încredere în tine.

Mitch ridică ambele mâini.

— Daţi-i drumul.

— Eşti mândru că faci contrabandă cu heroină? îl întreabă Elizabeth din nou.

— Sunt mândru de succesul meu, răspunde Mitch, dându-şi seama că nu se mai gândise la asta până atunci. Dar bănuiesc că nu. Pur şi simplu am căzut în situaţie, iar apoi am văzut că mă pricep.

— Ai putea face altceva, nu? sugerează Joyce. IT?

— Am aproape cincizeci de ani, spune Mitch.

Cât de tare i-ar plăcea să renunţe la toate astea. După ce găseşte heroina, gata. Renunţă.

— Ai fost vreodată la închisoare? întreabă Ibrahim.

— Nu, spune Mitch.

— Ai fost vreodată arestat? întreabă Joyce.

— De multe ori.

— Ai omorât vreodată pe careva? întreabă Ron.

— Dacă aş fi umblat de colo-colo recunoscând că am ucis oameni, aş fi ajuns la închisoare, nu crezi? răspunde Mitch raţional.

— Te mai doare şoldul, Ron? întreabă Joyce.

— Nu mă doare niciun şold, răspunde Ron.

— Şi întrebarea cea mai importantă, anunţă Elizabeth. Cine l-a ucis pe Kuldesh Sharma? Tu ai fost?

Mitch zâmbeşte.

— Va trebui să te străduieşti mai mult de-atât.

— Mai vrei whisky? întreabă Ibrahim.

Mitch refuză. În scurt timp trebuie să plece cu maşina înapoi în Hertfordhisre, iar în portbagaj are o armă semiautomată, aşa că n-ar vrea să fie tras pe dreapta pentru că s-a urcat la volan băut.

— O întrebare mai simplă, atunci, zice Elizabeth. Cine mai ştia despre cutia cu heroină?

— Câţiva afgani, răspunde Mitch. Însă niciunul care să fi vrut s-o fure. Un intermediar care a dus drogurile până în Moldova, dar e unul dintre băieţii mei.

— Numele lui? întreabă Ibrahim, care ia notiţe.

— Lenny, răspunde Mitch.

— Cineva de aici are un strănepot pe nume Lenny, intervine Joyce. Numele se tot întorc, nu-i aşa?

— Unde am putea da de el? se interesează Ibrahim.

— Dom are numărul lui, spune Mitch.

— Ah, prietenul nostru Dom, zice Elizabeth. Şi el ştie totul, nu-i aşa? Cu siguranţă te-ai întrebat dacă nu cumva a furat chiar el heroina. Dacă nu cumva i-a înscenat totul lui Kuldesh.

Mitch scutură din cap.

— Ştie totul, dar mi-aş lăsa şi viaţa-n mâinile lui.

— Dar ştia ce e în cutie. El a livrat cutia. L-a întâlnit pe Kuldesh.

— Şi sunt mulţi bani la mijloc, observă Joyce.

— În imaginea de ansamblu, nu, spune Mitch.

— E adevărat că tu faci mai mulţi bani decât el, zice Ron. Dacă pentru Dom, o sută de bătrâne tot sunt o sumă mare.

— Neimpozabili? întreabă Ibrahim. Da, aşa trebuie să fie. Îmi răspund singur la întrebare. Ştiai că atunci când câştigi la emisiunile de cultură generală, banii de acolo sunt neimpozabili? Iată ceva ce au în comun emisiunile de cultură generală şi contrabanda cu heroină.

Cu toţii aşteaptă până sunt ferm convinşi că Ibrahim a terminat tirada.

— Toţi sunt loiali până nu mai sunt, comentează Ron.

— Eu nu cred c-ar fi putut să se întâmple aşa ceva, spune Mitch, îmi pare rău.

— Mai e vreo persoană spre care ne-ai putea îndrepta? întreabă Elizabeth. Tu vindeai heroina, dar cine o cumpăra?

— Nu, răspunde Mitch. De la mine nu mai primiţi nimic.

— Deocamdată, spune Ibrahim.

— Pot să vă pun câteva întrebări înainte să plec? preia Mitch iniţiativa.

Cu toţii par bucuroşi de idee, aşa că el se întoarce, mai întâi, spre Ibrahim.

— Chiar lucrezi pentru Connie Johnson?

— Aşa este, confirmă Ibrahim.

— Ce faci pentru ea?

— Nu pot să-ţi spun, răspunde Ibrahim.

— Deci aşa nasol e?

Apoi Mitch i se adresează lui Elizabeth:

— Şi tu… de ce ai pistol?

Elizabeth îi zâmbeşte amuzată.

— De ce am pistol? Ca să împuşc oameni.

Iisuse. Mitch se întoarse spre Ron.

— Chiar te-am lovit rău la şold?

Ron încuviinţează dând din cap.

— Bine-nţeles. Sunt bătrân, tâmpitule.

— Scuze, spune Mitch. Credeam că mi-aţi furat marfa.

— N-am furat-o, spune Joyce.

— Şi acum vă întreb pe toţi, la modul serios, zice Mitch. Doar nu credeţi pe bune că Dom ar fura de la mine, nu? Chiar şi pentru o sută de miare, tot n-are sens. Cum ar putea crede că poate scăpa?

— Păi… zice Joyce, care până acum a fost destul de tăcută, Mitch chiar uitase că era acolo. Ai spus că ţi-ai lăsa şi viaţa în mâinile lui. El probabil că ştie asta, nu? Aşa că… de la cine ar fi mai nimerit să fure dacă nu de la tine?

O spune cu asemenea bunătate în glas încât Mitch îşi dă seama pe dată că e posibil să aibă dreptate.

26

E dimineaţă devreme şi în container e frig, aşa că Donna încă are pufoaica pe ea. Chris ţine cu ambele mâini un pahar de ceai de la automat.

— Cum aflu mai multe despre Dom Holt şi Mitch Maxwell, cu atât devine mai rău, spune Chris. Kuldesh habar n-avea cu cine stătea de vorbă.

— Dom Holt nu şi-ar fura singur heroina, nu-i aşa? întreabă Donna.

— Poate s-a certat cu şeful lui, sugerează Chris.

Ia o foaie de hârtie şi o face ghemotoc, apoi o aruncă cu boltă spre coşul de gunoi din colţul camerei. Loveşte inelul şi ricoşează în afara lui.

— Da, şefii sunt groaznici, comentează Donna. În fine, am putea arunca o privire asupra lui fără să se prindă Regan şi ceata ei veselă? Avem cu cine să vorbim?

— Jason Ritchie?

— Fiul lui Ron? întreabă Donna. Se-nvârte prin cercuri interesante.

Acum Chris îşi suflă peste mâini.

— Am putea vedea ce ştie. O să vorbesc cu Ron.

O rafală puternică de ianuarie se năpusteşte în container când Jill Regan deschide uşa.

— Ai uitat să baţi, o admonestează Chris.

— Aşa te îmbraci la serviciu? o întreabă Jill pe Donna.

— Nu ştiu ce tâmpit ne-a mutat într-un container, răspunde Donna şi îşi trage fermoarul şi mai sus. Doamnă.

Jill se aşază.

— Ai obiceiul să spui că superiorii tăi sunt idioţi, agent?

— Da, îl are, răspunde Chris. Eu m-am obişnuit. Cu ce te putem ajuta?

— M-a frapat ceva ciudat, răspunde Jill.

— Lucrezi pentru National Crime Agency, observă Chris. Sigur se întâmplă des.

— Unde-i e telefonul? întreabă Jill. Asta tot nu-mi dă pace.

— Al cui telefon? întreabă Donna.

— Al lui Kuldesh Sharma, răspunde Jill. Unde i-o fi telefonul, mă întreb?

— Nu-i cazul nostru, observă Chris.

— Da, zice Jill. Aşa mă gândeam şi eu. Voi aţi plecat în goana după cai, nu-i aşa?

— Ne dăm toată silinţa, spune Chris. Sunt foarte rapizi.

— Numai că… Donna a depus ieri o cerere pentru obţinerea unui desfăşurător al apelurilor, continuă Jill.

Îşi freacă mâinile.

— Cam rece pe-aici, nu vi se pare?

— E o investigaţie de rutină, zice Donna.

— Aşa că am verificat în urmă, spune Jill Regan. Am văzut că mai înainte ai cerut şi alte desfăşurătoare. N-am văzut nicăieri rezultatele cererilor.

— Suntem poliţişti, spune Chris. Cerem multe desfăşurătoare. Se întâmplă să ai un radiator de rezervă în Camera de consiliu?

— Dacă telefonul lui e la voi, spune Jill, zburaţi din poliţie. Sper că sunteţi conştienţi de asta.

— Ce bine că nu e, răspunde Donna.

Donna, Chris şi Jill se uită lung unii la alţii o vreme. Chris încearcă să se rotească uşor pe scaun, dar îi cade o roată. Donna e de părere că salvează situaţia destul de bine.

— Staţi departe de cazul ăsta, îi avertizează Jill.

— Bineînţeles, spune Chris. Se află în mâinile sigure ale National Crime Agency. Dacă ai nevoie de noi, ne găseşti sprijinind un gard, mestecând un pai.

Jill se ridică.

— Dacă se întâmplă să daţi de telefonul ăla…

— Ştim unde să te găsim, o linişteşte Chris.

— Un sfat colegial: nu vă băgaţi în chestia asta, spune Jill.

— S-a notat, zice Chris. Ai grijă să închizi uşa la plecare.

Jill iese, lăsând uşa larg deschisă.

Când se ridică să o închidă, Chris se asigură că nu mai e nici urmă de Jill.

— Ai primit ceva de pe telefonul lui Elizabeth?

Donna se uită la ceas.

— Ar trebui… din clipă-n clipă.

27

Cum este joi, gaşca s-a strâns în Camera de Puzzle. Pe masă se află un chec Victoria ras pe jumătate.

Din când în când le place să invite specialişti care să le vorbească, iar astăzi Nina Mishra şi şeful ei, Jonjo, au venit să le ţină o lecţie despre cum funcţionează afacerea cu obiecte de anticariat. Nu se ştie niciodată când ar putea fi de folos. Ibrahim, ca întotdeauna în astfel de situaţii, a citit câte ceva înainte şi bănuieşte că acum există doar puţine aspecte pe care nu le cunoaşte.

— Să începem cu lucrurile de bază, spune Jonjo. Un obiect de anticariat este orice obiect cu o vârstă mai mare de o sută de ani. Despre celelalte se spune că sunt de epocă sau de colecţie.

— Se potriveşte cu ce am citit, se arată de acord Ibrahim. Are dreptate.

— Nu ştiam asta, zice Joyce. Noi suntem obiecte de colecţie, Elizabeth.

— Şi orice obiect mai vechi de o sută de ani are propria lui poveste, continuă Jonjo. Cine l-a făcut şi unde?

— Cine l-a cumpărat, cu cât şi când? adaugă Nina.

— A fost îngrijit, s-a jucat cineva cu el, a fost scăpat, reparat, revopsit, lăsat în soare… spune Jonjo.

— Gerry a cumpărat odată o sosieră de la un târg de obiecte nedorite, intervine Joyce. Era convins că are sute de ani vechime, dar apoi a văzut una identică la British Home Stores.

— De fapt, chestiile de la BHS din anii ’70 sunt foarte la modă acum, observă Nina.

— Ah, i-ar fi plăcut la nebunie să ştie asta, spune Joyce. Pe atunci l-am făcut în toate felurile.

— Însă, chiar dacă au peste o sută de ani, reia Jonjo, aproape toate obiectele sunt în mare măsură lipsite de valoare. Ori sunt produse în masă, ori nu sunt de calitate, ori pur şi simplu nu sunt căutate.

— Părinţii mei aduceau uneori acasă nişte lucruri superbe, zice Nina. Tirbuşoane în formă de păun, o cutie de fursecuri în forma Big Ben-ului, după care le expuneau în magazin la zece lire.

— Nina are dreptate, spune Jonjo. Aproape nimic nu are vreo valoare. Cea mai simplă metodă de a face o mică avere în domeniu e să începi cu o avere mare şi s-o pierzi. Ceea ce înseamnă că puţinele lucruri care valorează

ceva sunt cele care ţin în mişcare branşa. În clipa de faţă, un astfel de lucru ar putea fi un set de veselă Clarice Cliff sau nişte obiecte ceramice Bernard Leach. La anul va fi altceva.

— Prin urmare, dacă vrei doar să-ţi câştigi existenţa, intervine Nina, ecuaţia e destul de simplă. Dacă vinzi lucruri la zece lire, ai grijă ca pe tine să nu te coste decât cinci şi ai grijă să ştii ce e la modă.

— Ce se vinde, adaugă Jonjo.

— Dacă faci asta cum trebuie, an de an, poţi trăi destul de confortabil, zice Nina. Părinţilor mei nu prea le-a ieşit. Întotdeauna ajungeau să se îndrăgostească de lucruri.

— Prima regulă a comerţului cu antichităţi: niciodată să nu te îndrăgosteşti de lucruri, anunţă Jonjo.

— E un sfat de viaţă excelent, comentează Ibrahim.

— E posibil să fie genul de viaţă pe care a dus-o Kuldesh? întreabă Joyce.

— Aş zice că da, răspunde Jonjo. Făcea asta de cincizeci de ani, ştia după ce să se uite, avea clienţi care aveau încredere în el şi o chirie pe care şi-o permitea. Sunt convinsă că a avut şi săptămâni fără prea mare activitate, însă nu e o reţetă greşită pentru o afacere sănătoasă.

— Şi ai bucuria de a lucra cu obiecte neobişnuite, sau superbe, sau rare, adaugă Nina. Nu devii niciodată milionar, dar te şi plictiseşti foarte rar.

— Şi dacă vrei, totuşi, milionu'? întreabă Ron. Cum ajungi să faci asta?

Jonjo ridică un deget.

— Iată întrebarea zilei.

— Aţi fost la Samantha Barnes? întreabă Nina.

— E următorul pas pe listă, răspunde Joyce.

— Daţi-mi voie să vă arăt ceva, spune Jonjo.

Jonjo scotoceşte într-o servietă de piele şi scoate un săculeţ de catifea. Apoi îşi pune o pereche de mănuşi albe, slăbeşte şnurul săculeţului şi face să-i cadă în mână o medalie de argint.

— Ooo! exclamă Joyce.

Jonjo pune medalia în mijlocul palmei şi o arată pe rând fiecăruia.

— Ce vedeţi aici – vă rog să n-o atingeţi – este o DSM, Distinguished Service Medal{5} acordată în Al Doilea Război Mondial. De atunci a rămas la aceeaşi familie, însă vor să-şi trimită strănepoţii la facultate, aşa că au adus-o la mine şi mi-au cerut să o evaluez.

— Ar arăta minunat pe Instagram, spune Joyce. Eu în principal doar îi

fac poze lui Alan. Se poate?

— O clipă, zice Jonjo. I-am întrebat pe cei din familie cât se aşteaptă să valoreze medalia, iar ei mi-au spus că au citit undeva că ar putea valora până la zece mii de lire.

— Nici vorbă, comentează Ron.

— A trebuit să le spun că au fost informaţi greşit, continuă Jonjo. Şi că, de fapt, date fiind starea şi provenienţa medaliei, faptul că a rămas în aceeaşi familie de când a fost acordată, ar valora mult mai aproape de treizeci de mii de lire.

— Fir-aş al naibii, comentează din nou Ron.

— Ron! spune Joyce.

— E frumoasă, nu-i aşa? întreabă Jonjo.

— Foarte, răspunde Joyce.

Jonjo strecoară medalia înapoi în săculeţ şi îşi scoate mănuşile.

— Ce ţi se pare că e frumos la ea, Joyce?

— Păi, e foarte… strălucitoare?

— Îţi spun eu ce e frumos la ea, zice Jonjo. Iar aşa veţi afla răspunsul la întrebarea cum să devii milionar în branşă. Frumoase au fost săculeţul de catifea, mănuşile albe şi felul cum am coborât reverenţios tonul vocii.

— Fac şi eu asta uneori, intervine Ibrahim.

— Frumoasă a fost povestea, zice Jonjo. Strănepoţii, familia care a decis în sfârşit să o vândă.

— Da, îi dă dreptate Joyce. Şi lucrurile astea au fost frumoase.

— Însă erau minciuni, continuă Jonjo, răsturnând medalia fără pic de ceremonial pe masă. E o tinichea turnată într-un atelier aflat la treizeci de kilometri de-aici. E un domn acolo care cu asta se ocupă şi trebuie să fii foarte atent la ele. Asta a scăpat prin năvod la o licitaţie locală şi, din fericire, eu am fost de faţă să le arăt greşeala. De atunci am păstrat-o ca să-i învăţ pe alţii acelaşi lucru pe care vi l-am arătat vouă, lecţia fiind aceea că dacă eşti în stare să spui o poveste poţi să vinzi o bucată de tablă cu treizeci de mii de lire. Şi aşa devii milionar.

— Cu asta se ocupă Samantha Barnes, spune Nina. Falsuri. Copii. În cea mai mare parte tablouri. Practic orice stampă Picasso în ediţie limitată pe care o vedeţi online e a ei. La fel majoritatea lucrărilor de Banksy şi Damien Hirst. Face şi Lowry… tot felul.

— Şi bănuiesc că acum s-a implicat în lucruri mult mai grave, spune Jonjo. Iar Kuldesh cu siguranţă o cunoştea.

— Şi îi cunoştea şi reputaţia, e de acord Nina.

— Am citit undeva că Banksy ar fi de fapt bărbatul de la *DIY SOS*, spune Joyce. Nick Knowles? Nu ştiu dacă e adevărat.

Ibrahim consideră că acesta se semnalul să treacă la subiectul cu adevărat important al zilei.

— Iată cronologia evenimentelor, spune el şi începe să le împartă tuturor nişte coli laminate. Încep să cred că ar fi mai bine să distribui genul acesta de informaţii în format digital. Exemplarele fizice sunt o mare risipă. Aş vrea, dacă se poate, ca până în 2030 Clubul Crimelor de Joi să devină neutru din punct de vedere al emisiilor de carbon.

— Ai putea să nu mai laminezi tot ce-ţi cade în mână, propune Ron.

— Pas cu pas, Ron, îl linişteşte Ibrahim. Pas cu pas.

În adâncul fiinţei e conştient că Ron are dreptate, dar nu se simte în stare să se despartă de aparatul de laminat. Probabil la fel simte şi America faţă de centralele cu cărbune.

— Trebuie să plec la 11:45, anunţă Elizabeth. Asta aşa, ca un apropo.

— Dar întâlnirea durează până la 12, spune Ibrahim. Ca de fiecare dată.

— Am planuri, spune Elizabeth.

— Ce planuri? întreabă Joyce.

— Un drum cu maşina cu Stephen, răspunde Elizabeth. Luăm nişte aer curat. Ibrahim, hai să mergem mai departe cu cronologia.

— Cine conduce? întreabă Joyce.

— Bogdan, zice Elizabeth. Ibrahim, te rog, te reţin.

— Poate că mi-ar fi plăcut şi mie o plimbare cu maşina, spune Joyce nimănui şi tuturor în acelaşi timp.

Ibrahim preia din nou frâiele. Îşi doreşte să fi ştiut că nu au la dispoziţie decât patruzeci şi cinci de minute. Viaţa lui e măsurată în ore. Nu-i nimic; lasă-te dus de val, Ibrahim. A pregătit un preambul de vreo opt minute cu privire la natura răului, însă va trebui să-l păstreze pentru altă zi şi să se arunce direct în subiect. Frustrant.

— Pentru a ajunge la motivul din spatele crimei, începe el, mi se pare că trebuie să găsim răspuns la două întrebări esenţiale. Prima: unde este heroina acum? A doua: pe cine a sunat Kuldesh după ce a sunat-o pe Nina? Mi-a scăpat ceva?

— De ce şi-a cumpărat sapa? sugerează Ron.

— Intră la categoria „Diverse” de pe foaia ta, Ron, spune Ibrahim.

— Te rog din suflet să mă ierţi, comentează Ron. Deci unde-i heroina?

— Nina spune că Kuldesh are un depozit în Fairhaven, zice Joyce.

— Avea, o corectează Nina. Habar nu am unde.

— Poate că heroina e acolo, propune Joyce. Pun pariu că-i putem da de urmă.

— Poate, continuă Ibrahim, sau poate că a fost deja vândută. Cred că heroina este la mare căutare. Cu siguranţă nu pare că s-ar afla în posesiunea lui Mitch Maxwell. Prin urmare, la cine se află?

— Mă întreb, intervine Elizabeth, dacă nu cumva şi Connie Johnson ar mai avea câte ceva să ne spună, Ibrahim. Tot nu ştim cui ar fi trebuit Mitch să i-o vândă.

— Mă văd cu ea luni, spune Ibrahim.

— Cine-i Connie Johnson? întreabă Jonjo.

— E un fel de Samantha Barnes a drogurilor, răspunde Joyce. Poate i-am putea coace nişte *sconcs,* Ibrahim. Cred că la închisoare nu au *sconcs.*

— Normal, zice Ron. Mie vrea să-mi ia gâtu', da' tu coace-i *sconcs.*

— Dar tu ce o să faci cât ieşiţi în lume? o întreabă Joyce pe Elizabeth.

— Ei, am nişte lucruri de rezolvat, nişte persoane cu care să mă văd, spune Elizabeth.

Telefonul lui Joyce sună. Ea se uită la ecran, apoi răspunde.

— Bună, Donna, ce surpriză plăcută, chiar mă gândeam ieri la tine. Pe ITV3 era un episod din *Cagney & Lacey,* iar Cagney, sau poate Lacey, mă rog, blonda, era într-un bar şi a zis… ah… da, sigur, da…

Joyce, uşor demoralizată, îi întinde telefonul lui Elizabeth.

— E pentru tine.

Elizabeth pune telefonul la ureche.

— Da? Mmm hmm… Mmm hmm… Mmm… hmm. Da… da… nu-i treaba ta… da… mulţumesc, Donna, îţi sunt foarte recunoscătoare.

Elizabeth îi înapoiază telefonul lui Joyce.

— Vedeţi voi, Cagney sau Lacey era într-un bar, şi…

— Ibrahim, spune Elizabeth, eşti liber în după-amiaza asta?

— Speram să fac Zumba, răspunde Ibrahim. Au adus un instructor nou şi…

— Te duci la Petworth cu Joyce, îl întrerupe Elizabeth. Vreau să vorbiţi imediat cu Samantha Barnes.

— E drept că-mi plac obiectele de anticariat, remarcă Ibrahim. Şi sunt foarte interesat şi de contrabanda cu heroină. Transgresiunile au ajuns…

Elizabeth ridică o mână ca să-l oprească.

— Donna mi-a verificat desfăşurătorul apelurilor.

— Aşa, zice Ron.

— Marţi la ora 16:41 am sunat-o pe Samantha Barnes.

Ibrahim ridică privirea din notiţe.

— Şi?

— Şi, continuă Elizabeth, în registrul telefonic numărul Samanthei Barnes a apărut sub forma Cod 777.

28

Se târăsc prin traficul de pe A23, imediat la nord de Coulsdon, dar Stephen, care stă în faţă cu Bogdan, pare să se bucure de plimbare. De când au plecat de la Coopers Chase, i-a pus întrebări neîncetat lui Bogdan.

— În Bagdad e un muzeu, spune Stephen. Ai fost acolo?

E a doua oară când îi pune această întrebare.

— Dacă am fost în Bagdad? întreabă Bogdan. Nu.

— Ah, trebuie neapărat, zice Stephen.

— Bine, o să merg, spune Bogdan.

A fost o sincronizare proastă. Elizabeth şi-ar dori să nu fi fost nevoită să întrerupă întâlnirea aşa de brusc, dar Viktor are un program încărcat şi e obligatoriu să-l vadă. Iar Viktor e obligatoriu să-l vadă pe Stephen.

Joyce i-a privit urcându-se împreună în maşină şi nici măcar nu şi-a luat la revedere, deci probabil bănuieşte că se petrece ceva nelalocul lui. Speră că Joyce va fi distrasă de misiunea de a sta de vorbă cu Samantha Barnes. Faptul că Elizabeth o rugase pe Donna să verifice dacă numărul Samanthei întoarce Cod 777 fusese un noroc, o intuiţie. Oare Kuldesh chiar a sunat-o pe Samantha? Ca să-i ceară sfatul? Ca să-i vândă heroina?

Elizabeth încearcă să-şi alungă întrebările acestea din minte. Trebuie să se concentreze asupra unor lucruri mult mai importante.

— Au acolo nişte obiecte cum nici nu-ţi poţi imagina, spune Stephen. Vechi de mii de ani. Îţi pune lucrurile într-o oarecare perspectivă. Ai atins vreodată ceva vechi de şase mii de ani?

— Nu, răspunde Bogdan. Maşina lui Ron, poate?

— Trebuie neapărat să mergem acolo, Elizabeth, trebuie să mergem cu toţii. Hai la agenţia de voiaj.

— Nu mai există agenţii de voiaj, spune Bogdan, încadrându-se pe banda pentru autobuze ca să depăşească un şir de maşini.

— Nu mai sunt agenţii de voiaj, repetă Stephen. Nu ştiam.

— O să mă ocup, spune Elizabeth. Bagdad.

Ce n-ar da pentru călătoria aceea! Stephen cu un braţ petrecut pe după mijlocul ei, vodcă rece sub soarele Orientului Mijlociu…

Bogdan trece acum pe banda de urgenţă ca să depăşească o altă maşină.

— Conduci groaznic, remarcă Elizabeth. Şi ilegal.

— Ştiu, spune Bogdan. Dar am promis că ajungem la 13:23.

— Avem tot timpul din lume, intervine Stephen. Timpul se învârtejeşte peste tot în jurul nostru şi îşi râde de noi.

— Spune-i asta lui Google Maps, zice Bogdan.

— Unde mergem? întreabă Stephen.

Şi asta a mai întrebat.

— La Londra, răspunde Elizabeth. Ca să ne întâlnim cu un prieten vechi.

— Kuldesh? se interesează Stephen.

— Nu Kuldesh, nu, îi spune Elizabeth.

Se simte vinovată. I-a pus lui Stephen tare multe întrebări despre Kuldesh. Dacă îi cunoaşte asociaţii, genul ăsta de lucruri. A pomenit chiar şi de Samantha Barnes şi Petworth, însă n-a obţinut nicio reacţie.

— Un prieten vechi de-al meu sau de-al tău? insistă Stephen. Putem trece pe la Reform Club la întoarcere? Au în bibliotecă o carte pe care o caut.

— Un prieten de-al meu, însă l-ai cunoscut şi tu, îl lămureşte Elizabeth. E cineva care ne poate ajuta.

Stephen se întoarce în scaun ca să se uite la ea.

— Acum cine mai are nevoie de ajutor?

— Cu toţii, răspunde Bogdan. Dacă e s-ajungem la 13:23.

Traficul nu se fluidizează până la Battersea. Londra e congestionată.

Lui Elizabeth abia dacă-i mai e dor de Londra. Ea şi Stephen veneau aici tot timpul: expoziţii, piese de teatru, prânzul la club. O dată l-au văzut pe profesorul Brian Cox ţinând o prelegere la Albert Hall. Maiestuozitatea cosmosului. Cu toţii venim din stele şi cu toţii ne întoarcem în stele. Îi plăcuse prelegerea, însă fuseseră câteva lasere de care s-ar fi putut lipsi.

Oare chiar înţelegea pe atunci că acelea erau cele mai bune vremuri? Că era în rai? Ea crede că da. Înţelegea că primise un mare dar. Dezlega jocul de cuvinte încrucişate în vagonul de tren, Stephen stând cu o doză de bere („Beau bere numai în tren, nicăieri altundeva, nu mă întreba de ce”), cu ochelarii la jumătatea nasului, citindu-i definiţiile. Adevăratul secret era că, atunci când se uitau unul la altul, fiecare credea despre sine că e mai norocos decât celălalt.

Însă, oricât de mult te-ar învăţa viaţa că nimic nu durează la nesfârşit, tot e un şoc când ceva dispare, când bărbatul pe care îl iubeşti cu toată fiinţa începe să se întoarcă în stele, atom după atom.

Iar Londra? Londra e lentă, cenuşie şi congestionată. Acum eşti nevoit să te strecori prin ea. Aşa va deveni viaţa fără Stephen? O târâială lentă prin

gaze de eşapament şi semafoare?

Bogdan încearcă toate manevrele posibile, în timp ce Stephen le arată atracţiile turistice.

— The Oval! Elizabeth, The Oval!

— E un stadion de crichet, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că da, răspunde Stephen.

Bogdan intră pe sens interzis pe o străduţă dosnică îngustă, pietruită.

Ajung la destinaţie la 13:22.

29

Ibrahim începe să fie cuprins de disperare. Au ajuns chiar în centrul Petworth-ului, dar încă nu se vede niciun loc de parcare. Orăşelul e foarte frumos – străzi pietruite, flori la ferestre, anticariate din cinci în cinci metri –, însă Ibrahim nu e în stare să se bucure de el. Dacă pur şi simplu nu are unde să parcheze? Atunci ce-o să facă? O să parcheze ilegal? Nu, mulţumesc, se va trezi cu o amendă pe parbriz sau, mai rău, cu maşina tractată. Atunci cum ar mai ajunge acasă? Ar rămâne blocaţi. În Petworth. Care, oricât de fermecător îl prezintă ghidurile de călătorie, pentru Ibrahim este teritoriu necunoscut. Oriunde ar fi şi orice ar face, gândul principal din mintea lui este întotdeauna: „Cum ajung acasă?” Dacă ai maşina ridicată? Imposibil.

Încearcă să-şi controleze respiraţia. E gata să spună „Se pare că nu există parcări, Joyce, hai să mergem acasă şi să încercăm într-o altă zi”, când un Volvo iese cu spatele dintr-un loc aflat chiar în dreapta lor. La fix.

— E ziua noastră norocoasă, spune Joyce. Ar trebui să cumpărăm bilet la loto!

Ibrahim oftează, dar e bucuros că are ocazia să-i predea lui Joyce o lecţie importantă.

— Joyce, e exact opusul a ce ar trebui să facem. Nu există „zile norocoase”, doar pacheţele individuale de „noroc”.

— Ah, exclamă Joyce.

Spaţiul este amplu, deschis şi primitor. Până şi oglinzile laterale se pot relaxa.

— Tocmai am avut un singur moment de noroc – locul de parcare care s-a eliberat. A ne aştepta imediat după aceea la un alt moment de noroc e nebunie curată. Micile frânturi de noroc, cum este cel de acum, sunt, de fapt, în imaginea de ansamblu, momente de ghinion.

— Hai să ne dăm jos din maşină, spune Joyce.

— *Motivul* pentru care sunt ghinion, continuă Ibrahim, este acela că am putea presupune logic că tuturor ne este alocat de-a lungul vieţii acelaşi număr de momente de noroc aleatoriu. Să lăsăm deoparte deocamdată „norocul” pe care ni-l creăm noi înşine prin muncă asiduă; mă refer doar la norocul care ne cade în poală. La soartă, cum ar spune poeţii.

— Cred că Alan are nevoie la toaletă, spune Joyce, iar Alan, care se agită

pe banchetă, latră aprobator.

— Iar dacă tuturor ne este alocat acelaşi număr de momente aleatorii de noroc, continuă Ibrahim, îndreptând maşina pentru ceea ce speră că va fi ultima oară, e mai bine să nu le irosim pe lucruri mărunte. Poate reuşeşti să prinzi autobuzul în ultima clipă, sau găseşti locul de parcare ideal, însă aceste două clipe de noroc ar putea însemna că nu-ţi mai rămâne noroc pentru lucruri mari, ca de pildă să câştigi la loto sau să-l întâlneşti pe bărbatul visurilor tale. Ţi-ar fi mult mai bine să alegi o zi când *nu* găseşti un loc de parcare şi apoi să spui „Hai să cumpărăm un bilet la loto”. Înţelegi ce vreau să spun?

— Bineînţeles, spune Joyce desfăcându-şi centura de siguranţă, îţi mulţumesc, ca de fiecare dată.

Ibrahim nu e convins că ea înţelege. Câteodată Joyce face asta doar ca să-i cânte în strună. Multă lume o face. Însă are dreptate. E bine să-ţi păstrezi norocul pentru lucrurile mari şi ghinionul pentru cele mărunte. Joyce a coborât din maşină şi îi pune lui Alan lesa. Ibrahim se dă jos şi aruncă o privire împrejur. Acum, după ce a parcat, se poate bucura de cât de frumos e Petworth. Iar dacă a memorat corect harta – şi a memorat-o –, atunci anticariatul Samanthei Barnes trebuie să fie chiar pe strada din faţa lor, a doua la dreapta şi apoi prima la stânga. Iar cafeneaua unde Joyce vrea să ia prânzul este înapoi în aceeaşi direcţie, stânga, apoi prima la dreapta. A descărcat meniul pentru ea, însă nu l-a scos la imprimantă, pentru că de undeva trebuie să începi. Ibrahim şi-a lipit pe imprimantă şi pe aparatul de laminat un post-it pe care scrie *Ce ar face Greta Thunberg?*

Joyce merge înainte, cu un Alan încântat care se opreşte să miroasă lucruri noi şi minunate la fiecare câţiva metri. Latră la un poştaş, obicei de care Alan nu se dezbară indiferent de locul unde se află, şi încearcă să o târască pe Joyce peste stradă când vede un alt câine. Cotesc a doua la dreapta, apoi prima la stânga şi se pomenesc în dreptul ANTICARIATULUI G&S (FOSTUL ANTICARIAT S&W).

Clopoţelul de la intrare scoate un clinchet reconfortant, de prăvălie de târg de provincie. Samantha Barnes îi aşteaptă, avertizată dinainte de Elizabeth, cu un ibric de ceai şi o prăjitură Battenberg pe tejghea. Elizabeth va vrea să ştie cum arată Samantha Barnes. Ibrahim nu se pricepe deloc să observe astfel de lucruri, dar va încerca. E îmbrăcată în negru şi arată foarte elegant. Ibrahim nu se simte calificat să mai facă vreun comentariu. Deşi, dacă se concentrează bine de tot, poate vedea că are părul negru şi s-a dat cu

un ruj roşu. Joyce va reuşi să completeze detaliile lipsă.

— Voi trebuie să fiţi Joyce şi Ibrahim, spune Samantha.

Joyce îi strânge mâna.

— Şi Alan, da. Eşti foarte amabilă că ne-ai primit aşa. Probabil eşti foarte ocupată.

Samantha face semn cu mâna spre magazinul gol.

— Sunt curioasă să aud ce vreţi să mă întrebaţi. Am un castron cu apă în spatele tejghelei, dacă i se face sete lui Alan.

Acum Ibrahim întinde la rândul lui mâna.

— Nu o să-ţi vină să crezi unde am parcat. Efectiv nu o să-ţi vină să crezi.

— Sunt convinsă, îi dă dreptate Samantha şi îi strânge mâna.

Îi îndeamnă să se aşeze şi toarnă ceaiul.

— Ce-i cu toată povestea asta cu heroina? Nu sună a ceva caracteristic pentru Petworth.

— Heroina apare peste tot, odată ce începi s-o observi, spune Joyce. Tai eu checul cât torni tu.

— Şi… ceva despre o crimă?

— E un fenomen alarmant de frecvent, zice Ibrahim. Ni s-a spus că aveţi o casă foarte frumoasă, doamnă Barnes.

— Spune-mi Samantha, îl invită Samantha. Cine oare v-a spus asta?

— Ei, am mai prins şi noi din zbor, răspunde Joyce.

Ibrahim vede că, în absenţa ei, Joyce imită personalitatea lui Elizabeth şi îi place să o facă.

— Ei bine, aici regula este că dacă prindeţi lucruri le plătiţi, spune Samantha. Lapte şi zahăr?

— E lapte normal? întreabă Joyce.

— Bineînţeles, răspunde Samantha.

Joyce încuviinţează dând din cap.

— Doar lapte, pentru amândoi. Ai auzit că prietenul nostru Kuldesh Sharma a fost ucis?

— Am citit în *Evening Argus*, da, zice Samantha. Şi ce credeţi? Că eu l-am omorât? Că ştiu cine l-a omorât? Că aş putea fi următoarea victimă? Aş spune că oricare dintre variante e palpitantă.

— Speram doar că poate dispui de nişte informaţii, răspunde Ibrhaim. Noi credem că s-a folosit cineva de magazinul lui Kuldesh pentru a vinde un transport de heroină. Ţi se pare neverosimil?

Samantha soarbe din ceai.

— Neverosimil? Deloc. N-aş spune că e ceva ce se întâmplă zilnic în lumea obiectelor de anticariat, dar mai auzi de lucruri din astea.

— Pe tine te-a rugat vreodată cineva să faci una ca asta? întreabă Joyce.

— Nu, zice Samantha. Şi nici n-ar îndrăzni.

— Pesemne Kuldesh a hotărât să apuce taurul de coarne şi să vândă heroina de unul singur, cugetă Ibrahim. S-a menţionat acest aspect în *Evening Argus?*

— Nu, răspunde Samantha. Ştiţi cui i-a vândut-o?

— De asta ne aflăm aici, spune Joyce. Checul e extraordinar, apropo. E de la M&S?

— L-a făcut Garth, soţul meu, zice Samantha.

— E tare priceput, remarcă Joyce. Nu am venit aici ca să ne vârâm nasul în afacerea ta, bineînţeles, şi nici să te acuzăm de ceva. Ni se pare doar că deţii un anticariat mititel…

— …dar obţii teribil de mulţi bani, completează Ibrahim.

— Aşa că ne-a trecut prin cap, continuă Joyce, e drept, datorită lui Elizabeth, că ai putea fi persoana potrivită pe care s-o consultăm în privinţa punctului unde se ciocnesc obiectele de anticariat şi ilegalitatea. Ţi se pare o ipoteză rezonabilă?

— Chiar nu-mi dau seama încotro bateţi, zice Samantha. Însă aş putea să vă ofer perspectiva unui amator, dacă vi se pare că ar putea fi de folos.

— Exact asta, spune Ibrahim. Încă o pereche de ochi.

— Dacă s-ar întâmpla să intri în posesia unei cantităţi mari de heroină… începe Joyce.

— Cât de mare? o întrerupe Samantha.

— Cât să valoreze aproximativ o sută de mii de lire, răspunde Joyce. Cui te-ai gândi să i-o vinzi? Există figuri din umbră la care poţi apela?

— Pe loc nu-mi vine nimeni în minte, spune Samantha.

— S-a sugerat, intervine Ibrahim, şi insist că doar s-a sugerat, că, dacă ar fi vrut să vândă heroina, Kuldesh te-ar fi sunat pe tine.

— Nu mai spune? replică Samantha sorbind din ceai. Şi de unde a apărut sugestia asta?

— Kuldesh a apelat un număr imposibil de urmărit, la scurt timp înainte să moară, explică Ibrahim. Şi, din motive pe care numai tu le ştii, perfect nevinovate, sunt convins, tu însăţi ai un număr imposibil de urmărit. Aşadar, ţinând cont de acest lucru, ne întrebam dacă nu cumva nu eşti chiar tu figura

din umbră pe care o căutăm.

— Mmm, se gândeşte Samantha. Vă cam hazardaţi. Şi unde mai pui că e o presupunere calomnioasă.

— Din ce îţi câştigi banii? întreabă Joyce suflând în ceai ca să-l răcească. Asta dacă nu te superi că sunt băgăcioasă.

— Vând obiecte de anticariat, răspunde Samantha.

— Ne uitam la casa ta pe Google, spune Joyce. Probabil că suporturile pentru pălării sunt o afacere foarte profitabilă.

— O să fac şi eu nişte căutări pe Google după ce plecaţi, anunţă Samantha.

— Lucrezi cumva şi altceva? se interesează Ibrahim.

— Predau dansul de grup la Clubul seniorilor, răspunde Samantha. Însă o fac voluntar, fără plată.

— Să revenim, propune Joyce, căreia ceaiul i s-a răcit, într-un final, destul încât să-l poată gusta. Vorbeam despre heroină.

Uşa magazinului se deschide şi un bărbat masiv, îmbrăcat cu o jachetă căptuşită şi fes, umple pragul, apoi se apleacă să intre.

— Garth, dragule, îl întâmpină Samantha. Ei sunt Joyce şi Ibrahim.

— Şi Alan, completează Joyce.

Garth se uită lipsit de expresie la Joyce şi Ibrahim, apoi din nou la Samantha şi ridică din umeri. Alan se duce ţintă la persoana nouă şi captivantă, dar, dacă Garth îl observă măcar ţopăind la el, nu o arată.

— Am auzit că acest chec e făcut de tine, spune Joyce cu furculiţa în mână. Chiar este delicios.

— Făină măcinată la moara cu pietre, zice Garth.

— Garth, scumpule, începe Samantha, Joyce se întreba cine ar putea să cumpere heroină în valoare de o sută de mii de lire.

Garth se uită direct la Joyce.

— Vindeţi heroină?

— Nu, chicoteşte Joyce. Un prieten de-al nostru. Deşi mai aşteaptă doi ani şi nu m-aş mira să ne apucăm.

— Cineva a ajuns să fie omorât, explică Samantha. Un schimb care a mers prost. Heroina a dispărut, iar noi suntem printre suspecţi, se pare.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, zice Garth. Ciudată întrebare pentru o zi de joi.

— Nu-i aşa? întăreşte Samantha.

Alan e pur şi simplu furios că Garth nu-i dă atenţie. A scos tot arsenalul

de giumbuşlucuri din dotare, însă Garth nici nu vrea să se uite la el. Garth gândeşte asemenea unui supercalculator care a prins viaţă. O ţintuieşte pe Joyce cu o privire lungă.

— Ştii unde e heroina acum, bătrânico?

— Joyce, îl corectează Joyce. Nu. Pluteşte pe undeva. Presupun că trebuie să fie la cineva. La cineva trebuie să fie, nu? Nu eşti de-acord, Garth?

— Undeva sigur e, îi dă dreptate Garth. Ai vreo idee? Vreo bănuială?

— Garth, tu pe cine ai suna dacă brusc te-ai pomeni în sertar cu o cutie plină de heroină? întreabă Joyce.

— Aş suna la poliţie, răspunde Garth, apoi îi face semn din cap Samanthei. Nu-i aşa, iubito?

— Orice lucru ilegal se anunţă la poliţie, e de acord Samantha. Ne-am lăsa şi viaţa în mâinile lor.

Joyce soarbe din ceai.

— Crezi că sunteţi pe aproape să găsiţi heroina? întreabă Samantha. Mai vrei o ceaşcă de ceai, Joyce?

— În ultima vreme nu mă mai ţine vezica pentru două ceşti de ceai, răspunde Joyce. Pe vremuri eram ca o cămilă în privinţa asta.

— O vom găsi, intervine Ibrahim. Am în continuare încredere. Dacă vreţi să auziţi opinia mea atent calculată…

Garth, în faţa căruia Alan încă ţopăie, se întoarce de la Ibrahim şi i se adresează lui Joyce: — Câinele ăsta e de milioane, apropo.

— Poţi să-l mângâi dacă vrei, spune Joyce. Îl cheamă Alan.

Garth clatină din cap.

— Cu câinii tre’ să te laşi greu. Tre’ să-i laşi să-ţi merite atenţia.

— Absolut, observă Ibrahim, punând discret dropsul Polo mentolat înapoi în buzunar.

— Ibrahim, am o întrebare, spune Samantha. Bărbatul care a adus heroina la magazin… se întâmplă să ştiţi cine era?

— Ştim, răspunde Ibrahim. De fapt, ne-am şi întâlnit cu el. Ni s-a părut a fi un tip destul de agreabil, chiar dacă predispus la schimbări bruşte de temperament. Însă bănuiesc că asta e în natura meseriei, nu-i aşa? A vinde droguri nu e la fel cu a vinde pantofi. Sau obiecte de anticariat. Cu siguranţă, e o activitate care atrage un anumit gen de…

Garth ridică o mână ca să-l oprească pe Ibrahim.

— Vreau să vorbeşti mai puţin. Am toleranţă scăzută la plictiseală. Aşa

m-am născut, medicii n-au ce-i face.

— Am înţeles, spune Ibrahim. Toleranţa scăzută la plictiseală poate însemna deseori…

Garth ridică iarăşi mâna. Ibrahim, cu oarecare dificultate, se abţine. Lumea îl întrerupe aşa des atunci când se află abia la începutul unei observaţii! E deosebit de frustrant. Cât de multe pierde lumea pentru că nu-i acordă lui Ibrahim suficient timp să-şi avânt. Fără îndoială că în societatea modernă există un deficit de atenţie. Stimulii copleşitori ai lumii moderne au distrus în totalitate… Ibrahim îşi dă seama că îl întreabă cineva ceva.

— Poftim? întreabă el.

— Întrebam cum îl cheamă pe domnul acela.

Samantha mai taie o felie din checul lui Garth.

— Dominic Holt, răspunde Ibrahim. Din Liverpool.

— Poate aţi auzit de el? se interesează Joyce.

— Dominic Holt?

Samantha se uită la Garth. Garth clatină din cap.

— N-am auzit, răspunde Samantha. Îmi pare rău.

Însă Ibrahim, care acceptă bucuros o a doua felie de chec, ar pune rămăşag pe locul lui de parcare din Petworth că amândoi mint.

30

— Elizabeth m-a rugat să vorbesc cu tine, Stephen, spune Viktor. Whisky?

— N-ar trebui, sunt cu maşina şi ştii cum e în ziua de azi, răspunde Stephen.

Stephen şi Viktor stau pe o canapea lată, albă, semicirculară din penthouse-ul uriaş al lui Viktor. Londra se întinde sub ei prin ferestrele panoramice. Elizabeth şi Bogdan s-au mutat afară şi stau pe terasa lui Viktor, înfofoliţi ca să se protejeze de frig.

— Stephen, ai demenţă, zice Viktor. Cred că ştii deja.

— Eu… S-a vorbit mult despre asta, nu-i aşa? N-am alunecat de tot. Încă mai am nişte suc în baterie.

— Elizabeth îţi dă scrisoarea asta în fiecare dimineaţă?

Viktor îi întinde lui Stephen scrisoarea. Stephen o ia şi o priveşte fugitiv.

— Da, cunosc scrisoarea asta.

— O crezi?

— Cred… da, cred că e singura variantă pe care o am.

— E o scrisoare foarte curajoasă, spune Viktor. Foarte înţeleaptă. Foarte tristă. Elizabeth spune că nu sunteţi siguri cum să procedaţi.

— Poţi să-mi aminteşti cine eşti?

— Viktor.

— Da, ştiu că eşti Viktor, tot drumul încoace a fost numai „Viktor în sus” şi „Viktor în jos”. Dar *cine* eşti? De ce ne aflăm aici?

— Am fost un înalt oficial KGB, răspunde Viktor. Acum bănuiesc că sunt un fel de arbitru pentru infractorii căutaţi internaţional. Rezolv dispute.

— Şi cum o cunoşti pe soţia mea?

— Am întâlnit-o pe Elizabeth pe vremea când lucra la MI6, Stephen.

Stephen priveşte afară pe balcon. O priveşte pe soţia lui.

— O femeie misterioasă şi plină de surprize.

Viktor încuviinţează dând din cap.

— Foarte.

— Ştii, când eram mic, povesteşte Stephen, era un autobuz, un troleibuz, de fapt. Ştii ce sunt troleibuzele?

— Un fel de autobuze?

— Ca nişte autobuze, fără doar şi poate. Nu chiar autobuze, dar ca nişte

autobuze. Au cabluri electrice. Te duceau peste tot prin Birmingham. Eu de-acolo sunt. Nu ştiai că-s din Birmingham, nu-i aşa?

— Nu, răspunde Viktor. Nu ştiam.

— Nu, m-au bătut la şcoală de mi-au scos Birmingham-ul din cap. Ei, era în oraş un troleibuz care te ducea dincolo de capătul străzii noastre – locuiam pe un deal abrupt, te scutea de mers pe jos. Puteai să-l iei exact din centru. Nu luam troleibuzul când mergea spre oraş pentru că, ştii tu…

— Mergeaţi în jos, zice Viktor.

— Mergeam în jos, confirmă Stephen. Dar fii atent care-i şmecheria, şefule, fii atent. Ştii ce număr avea troleibuzul?

— Nu, răspunde Viktor. Însă tu ştii.

— 42, zice Stephen. Sâmbăta era 42a, iar duminica nu circula.

Viktor încuviinţează iarăşi dând din cap.

— Şi pot să-mi amintesc asta limpede ca lumina zilei. Îmi scânteiază în minte. Dar nu ştiam că soţia mea a lucrat pentru MI6. Bănuiesc că mi-a spus.

— Ţi-a spus, confirmă Viktor.

— Pentru Elizabeth cum e să trăiască împreună cu mine? întreabă Stephen.

— E foarte dificil, răspunde Viktor.

— Nu la asta s-a angajat, nu? zice Stephen.

— Nu, dar s-a angajat la iubire, spune Viktor. Şi te iubeşte foarte mult. În privinţa asta eşti norocos.

— Norocos zici? De ce, şi ţie îţi place puţin de ea?

— Nu le place tuturor?

— Nu tocmai, şefule, zice Stephen. Doar mie şi ţie, din câte ştiu eu.

Zâmbesc amândoi.

— Are încredere în tine, spune Stephen.

— Aşa e, răspunde Viktor. Vorbeşte-mi puţin despre cum te simţi.

Stephen trage adânc aer în piept.

— Viktor, în capul meu, cât timp încă pot explica… Lucrurile nu merg înainte. Lumea merge înainte, înţeleg asta, o simt. Nu se *opreşte* din a merge înainte. Însă creierul meu să întoarce la o sută optzeci de grade. Chiar şi acum, mă duc în urmă. Mă simt ca într-o cadă, când scoate cineva dopul. Cercuri, cercuri nesfârşite şi, din când în când, ceva nou, ceva neînţeles, şi eu care dau din mâini şi încerc să mă caţăr pe margini. Iar aceea e situaţia cea mai bună, când încă sunt conştient de ce se întâmplă.

— Văd asta, spune Viktor. Explici limpede.

— Autobuzul 42, Viktor, acolo rămân. Orice altceva sunt zgomote de fond, cuvinte pe care nu le aud.

— Stephen, sunt aici să te ajut, sper, zice Viktor. Să ascult şi să văd cât de mult suferi. Asta vrea Elizabeth să ştie. Şi mai ştie că tu nu-i vei spune adevărul dacă te întreabă. Aşa că are nevoie de mine să te întreb.

Stephen înţelege.

— Cred că ştiu deja răspunsul la întrebare, începe Viktor, cred că figura ta mi-l spune, dar suferi mult?

Stephen zâmbeşte, apoi se uită în podea, apoi afară la Elizabeth şi Bogdan care stau pe terasă şi, în cele din urmă, înapoi la Viktor. Se apleacă în faţă şi pune o mână fermă pe genunchiul lui Viktor.

— Aşa e, şefule, aşa e. Sufăr cum nici nu pot să-ţi descriu.

31
Joyce

Tocmai am făcut un chec Battenberg cu făină măcinată la moara cu pietre, iar Garth avea dreptate. Tot nu e la fel de bun ca al lui, deci bănuiesc că tot nu spune ceva. Dacă ne mai întâlnim o să-l întreb ce anume.

Şi chiar am sentimentul că o să ne întâlnim iarăşi – voi nu?

Cred că eu şi Ibrahim ne-am dat amândoi seama că Samantha şi Garth minţeau – însă în legătură cu ce? Cu siguranţă ştiu mai multe decât ne spun.

Oricum ar fi, el ştie să facă prăjituri.

A fost un adevărat răsfăţ să mergem ieri la Petworth. După ce i-am vizitat pe Samantha şi Garth am trecut pe la câteva magazine. Eu am cumpărat o potcoavă, pentru că m-am gândit că Gerry ar fi de acord, iar Ibrahim, din motive pe care numai el le ştie, a cumpărat o plăcuţă veche din Londra: „Earls Court Road”. A spus că a cumpărat-o numai pentru că avea o sonoritate nobilă, dar n-am fost întru totul convinsă. Are el un motiv, Ibrahim întotdeauna are unul. L-am întrebat ce se întâmplă cu Ron şi Paulie, dar mi-a spus că se pregătea să mă întrebe acelaşi lucru, prin urmare cred că e posibil ca totul să se fi terminat. Ar fi păcat. Întotdeauna e tentant să intervii atunci când ştii că altcineva face o greşeală, nu vi se pare?

Imediat ce am ajuns acasă am trecut pe la Elizabeth ca să-i dau un raport complet, dar nu se întorsese. Aşadar, indiferent unde s-a dus cu Stephen şi Bogdan, nu e vorba despre o vizită pe fugă.

Credeţi că s-au dus să vadă un azil? Pentru Stephen? Deocamdată nu vreau să vorbesc despre asta. Vom afla în timp. Oricum, checul e pentru ea, dacă-l vrea.

În cele din urmă am hotărât că n-o să pregătesc *sconcs* pentru Connie Johnson. Ron are dreptate în privinţa asta. În plus, Ibrahim spune că ea primeşte la închisoare livrări regulate de la Brutăria Gail, deci probabil ale mele ar fi în plus. Acum există o brutărie Gail şi în Fairhaven şi, cu toate că prefer în continuare cafeneaua vegană din apropierea falezei, Donna mi-a spus să încerc un rulou cu cârnat şi trebuie să mărturisesc că m-au cucerit. De obicei iau ceaiul şi o brioşă la Anything with a Pulse, apoi îmi cumpăr un rulou cu cârnat pe drumul de întoarcere la microbuz, ca să-l iau acasă şi să-l încălzesc mai târziu, la un episod de *Bergerac*.

O dată, când am ajuns acasă, am uitat că-l aveam în geantă, iar când m-

am întors în living mi-am găsit rujurile şi geanta pe jos şi pe Alan prefăcându-se nevinovat, cu firmituri la gură.

Tot nu reuşesc să găsesc nimic online despre Edwin Mayhem, bărbatul care se mută în curând aici, lucru care pentru mine îl face şi mai misterios şi interesant. Dacă nu soseşte călare pe o motocicletă voi fi tare dezamăgită.

Mâine e sâmbătă, iar sâmbăta parcă nu se întâmplă niciodată nimic, nu-i aşa? Doar dacă eşti pasionat de sport, atunci *totul* se întâmplă sâmbăta. Sper să-i pot da raportul lui Elizabeth, însă pare să aibă altele pe cap.

E perfect de înţeles, dar nu suntem cu nimic mai aproape de a găsi ucigaşul sau heroina, deci poate că e momentul să preiau eu conducerea puţin.

Joyce la conducere. Nu ştiu. Nu prea îmi place să preiau conducerea; prefer să primesc ordine. Însă îmi place să fiu ascultată, deci poate că ar fi bine să fiu curajoasă.

Pentru că, dacă Elizabeth e absentă, cine altcineva ar putea să preia conducerea?

Ibrahim?

Ron?

Hai că m-am făcut să râd singură. În fine, câtă vreme nu se întâmplă nimic major înainte ca Elizabeth să-şi facă din nou apariţia totul va fi bine. Şi, cum spuneam, sâmbăta nu se întâmplă niciodată nimic.

Vise plăcute tuturor.

32

Uneori Donna şi-ar dori să facă parte din Clubul Crimelor de Joi, nu să lucreze în poliţie. Clubul Crimelor de Joi nu te obligă să porţi uniformă, să saluţi tot felul de bufoni sau să-ţi faci griji în legătură cu Legea probelor criminalistice, nu-i aşa? Clubul obţine rezultate, iar Donna se gândeşte că dacă ar avea voie să planteze droguri, să ameninţe cu pistolul, să însceneze morţi şi să otrăvească suspecţi probabil că ar obţine şi ea rezultate.

Azi e prima ei tentativă de a afla.

La rigoare vorbind, n-ar trebui să facă asta, bineînţeles că nu. Însă Donna s-a simţit provocată de anchetatoarea-şefă Regan. Chris e făcut dintr-un aluat mai dur, însă Donna chiar vrea să le dea peste nas lui Regan şi NCA-ului. Şi poate că vrea să-i dovedească lui Elizabeth că şi ea poate încălca nişte reguli. Aşa că astăzi va afla câte ceva despre Dominic Holt. Cu ce poate strica?

În plus, n-a mai fost niciodată la un meci de fotbal şi are ocazia să petreacă două ore cu Bogdan şi totuşi să spună că a lucrat.

Tribuna corporatistă începe să se umple pentru meciul de sâmbătă de la prânz. La căldură se află un bufet suedez şi un bar, iar afară, deocamdată în spatele unor uşi glisante, douăzeci de scaune, toate deasupra liniei de mijloc a terenului. Terenul arată superb, e ca un amfiteatru de smarald. E păcat să-l strici cu un meci de fotbal, dar asta e.

Donna nu a mai lucrat niciodată sub acoperire. Nici acum nu e sub acoperire, nu oficial. Chris ar ucide-o dacă ar şti ce face. E o operaţiune strict confidenţială. În clipa de faţă, Chris e cu mama ei la magazinul pentru grădinărit, pentru că ea e îngrijorată că apartamentul lui nu ar avea destul oxigen.

Donna s-a temut că ar fi posibil să iasă în evidenţă dar, deocamdată, toată lumea care a intrat în tribună pare că s-a chinuit atât de înduioşător cu codul vestimentar – cravate, sacouri, nu blugi, nu adidaşi – încât arată cu toţii ca nişte poliţişti sub acoperire. Bogdan îi aduce un vin spumant englezesc. E de la o cramă locală care organizează şi tururi ghidate. Bogdan bea apă plată pentru că apa acidulată afectează smalţul dinţilor.

— N-a ajuns încă? întreabă Bogdan, privind împrejur.

Donna clatină din cap. Tribuna aparţine Reprezentanţei Auto Musgrave care, potrivit computerului de la Ministerul de Interne, e o firmă autentică şi

legitimă. Statistic vorbind, e imposibil să nu mai existe şi câteva firme legitime împrăştiate ici-colo.

Donna muşcă dintr-un rulou cu cârnat vegan. La orice meci jucat acasă, Dave Musgrave îşi invită diverşi prieteni şi clienţi care să se uite la meci, să bea ceva, poate chiar să facă nişte afaceri. Dumnezeu ştie cât îl costă tot aranjamentul, însă Donna bănuieşte că merită. Nu e nevoie să vinzi prea multe automobile Range Rover şi Aston Martin ca să plăteşti pentru câteva rulouri cu cârnat.

Donna îl vede pe Dave Musgrave venind spre ei.

— Ştii să faci mişţouri? îl întreabă Donna rapid pe Bogdan.

— Mişţouri? Bine-nţeles, răspunde Bogdan.

— Eşti sigur? Nu te-am mai auzit până acum făcând mişţouri.

— E simplu, zice Bogdan. Trăiesc aici de multă vreme. Zici ceva de golf.

Dave Musgrave a ajuns la ei şi îi întinde o mână lui Bogdan. Nu se uită la Donna, nici măcar nu-i observă prezenţa. E în regulă. Dacă ar fi să aleagă între bărbaţi care nu dau femeilor nicio atenţie şi cei care le dau prea multă atenţie, Donna îi preferă oricând pe primii. În plus, e mulţumită să fie cât mai puţin vizibilă.

Îşi tot face griji că pe uşă ar putea să intre o persoană pe care a arestat-o şi care o va recunoaşte; în definitiv, aşa-i în fotbal.

— Tu eşti Barry? îl întreabă Dave Musgrave pe Bogdan.

— Eu sunt Barry, confirmă Bogdan.

— Nicko zice că eşti o afurisită de legendă.

„Nicko” e un prieten de-al lui Bogdan. Nicholas Lethbridge-Constance. A inventat un soi de turbină eoliană portabilă şi cu banii de pe urma proiectului a ieşit la pensie. Bogdan a mai lucrat pentru el. Doar în construcţii, speră Donna – nu-i place să se amestece prea mult. Nicko a acceptat bucuros să îi introducă aici şi nici măcar n-a clipit auzind numele de împrumut pe care l-a rugat Bogdan să-l folosească. Bogdan chiar e un constructor foarte bun.

— Nicko zis că „Dave e băiat bun”, spune Bogdan. Zis că maşini bune, preţuri bune, da’ praf la golf.

Dave scoate un hohot de râs şi îl plesneşte pe Bogdan pe spate.

— Ah, îmi place de tine, Barry! Îmi place de tine!

— Tu mă placi, mie-mi place berea! spune Bogdan, plesnindu-l la rândul lui pe Dave.

Dave hohoteşte din nou.

— Auzi la el… berea! Grijă mare, e pus pe glume!

Prin urmare, iată că Bogdan ştie să facă mişţouri. De ce se îndoise oare? Donna cercetează din nou bufetul suedez şi îi lasă pe băieţi să vorbească. Vede o farfurie cu creveţi, însă Donna nu a avut niciodată încredere că ştie care părţi se mănâncă şi care nu, aşa că alege în schimb un gujon de pui.

— Cât crezi c-o să fie scoru', Bazza? îl întreabă Dave pe Bogdan.

Hopa. Bogdan e specialist în multe domenii, dar fotbalul nu se numără printre ele.

— Cred că 3 la 1, răspunde Bogdan. Apărarea Evertonului prea scârţâie, lasă prea multe goluri, prea multe picioare bătrâne. Welbeck şi Mitoma prea mult pentru ei. Iar dacă Estupiñán titular, *game over.*

Deci *asta* făcea aseară în timp ce ea se uita la *Die Hard.*

— Sper să ai dreptate, Bazza, spune Dave. Mi-ar plăcea să-i facem şi noi o dată pe ăştia din Liverpool. Ah, că tot vorbeam de lup!

Dave Musgrave s-a întors cu faţa spre uşă. Donna îi urmăreşte privirea. Intră Dom Holt, elegant, cu atitudinea unuia care a dat mulţi bani să se îmbrace aşa. În sfârşit, cineva care nu arată ca un poliţist sub acoperire. Dave îl lasă pe Bogdan ca să-şi abordeze prada nouă şi mai bogată.

Vor descoperi ceva ce nu ştiu deja? Vreo scăpare fatală din partea unui tip care se bucură de fotbal şi are limba dezlegată de băutură? Un grăunte de informaţie pe care să i-l poată duce lui Chris? Ea speră că da. Sub o formă sau alta, Dom Holt e vârât până la gâtul lui înfăşurat cu un fular de caşmir în uciderea lui Kuldesh Sharma. Iar dacă e nevoie să suporte nouăzeci de minute de fotbal ca s-o dovedească, atunci va merita efortul. Şi-a adus o carte, pentru orice eventualitate, şi se întreabă dacă va avea voie să citească.

Se gândeşte la Chris, şeful ei, care la această oră împinge un cărucior printre arbuştii de la magazinul pentru grădinărit, la braţ cu mama ei. Iartă-mă, Chris, cineva trebuie să mai facă şi pe nebunul din când în când, iar tu n-o să fii niciodată acela.

33

Chris goleşte al doilea pahar de vin spumant englezesc. Primele două pahare sunt incluse în preţul turului ghidat. După aceea, dacă mai vrei, trebuie să plăteşti.

Ce-i drept, Chris n-ar trebui să fie aici, însă i-ar plăcea să i-o coacă lui Regan. Femeia aia chiar nu are niciun motiv să se comporte aşa meschin. N-ar fi trebuit să se coboare la nivelul ei, ar fi trebuit să fie puternic, la fel ca Donna, însă… iată-l aici. Două pahare de spumant, o după-amiază cu Patrice şi, la un moment dat, o toropeală convenabilă, când se va putea face nevăzut, ca să-şi bage puţin nasul prin depozitul firmei Sussex Logistics, aflat dincolo de parcare. Donna l-ar ucide dacă ar şti că e aici – ar trebui să fie la magazinul pentru grădinărit. Donna şi Bogdan au mers la o expoziţie de artă în Hastings. Nici duşmanilor nu le-ai dori aşa ceva.

Cu toate că, incredibil sau nu, femeia de la cafeneaua din Brighton îl identificase pe Dom Holt – la fel şi Clubul Crimelor de Joi –, dovada oferită de ea nu ar fi ţinut la tribunal. Era imposibil să obţină un mandat de percheziţie pentru Sussex Logistics, nici într-o mie de ani, prin urmare Chris s-a decis să apuce taurul de coarne.

Nu-i stă în fire, de fapt, dar începe să se sature să o vadă pe Elizabeth şi ceata ei veselă cum folosesc scurtături pe care el nu are voie să le folosească. Nu-i corect! Chris e hotărât să rezolve cazul înaintea anchetatoarei Regan şi, dacă e să fie întru totul cinstit cu sine însuşi, chiar înaintea Clubului Crimelor de Joi. Ce i-ar mai plăcea să vadă expresia de pe chipul lui Elizabeth dacă ar reuşi să găsească deopotrivă heroina şi pe ucigaşul lui Kuldesh! Indiferent unde se află astăzi Clubul Crimelor de Joi – probabil iscând un schimb de focuri într-un vulcan scobit pe dinăuntru –, ştie sigur că nu dau o spargere la Sussex Logistics.

Nici Dom Holt nu va fi astăzi aici, Chris e destul de convins de asta. Brighton joacă împotriva lui Everton, undeva pe coastă. Un tip ca Dom Holt cu siguranţă e acolo, cel mai probabil în tribuna oficială. Chris şi-a dorit mereu să intre într-o tribună oficială la fotbal. Le-a văzut de câteva ori pe cele de la Crystal Palace: băutură şi mâncare, scaune confortabile, căldură şi bărbaţi care strâng mâinile altor bărbaţi. Poate într-o bună zi… Munca de poliţie trebuie să fi fost mult mai uşoară în anii ’70, când puteai accepta mita în mod deschis. Îşi aminteşte de un inspector bătrân de pe vremea când

el abia intrase în poliţie; tipul obţinuse locuri în tribuna regală la Wimbledon numai rătăcind o probă esenţială.

Poate că la Sussex Logistics nu va fi nimeni. Poate că peste weekend depozitul e lipsit de personal. Chris a aflat de Mitch Maxwell, şeful lui Dom Holt, care le-a făcut ieri o vizită celor din Clubul Crimelor de Joi, însă acesta locuieşte undeva în Hertfordshire şi iese numai rareori în prima linie.

Poate că pe undeva a fost lăsat deschis un geam. Sau o uşă de incendiu a rămas întredeschisă. Cu siguranţă există alarme, însă Chris a dezarmat destule la viaţa lui. Iar dacă e chemată poliţia, Chris şi-a luat staţia radio ca să dea impresia că e primul ajuns la locul faptei ca să cerceteze intrarea prin efracţie.

Degustarea de vin s-a încheiat şi se sugerează că lumea ar putea dori să meargă la toaletă înainte să înceapă turul cramei. Chris credea că merg să viziteze o podgorie, însă podgoriile şi cramele sunt lucruri diferite. Cât de multe învaţă azi!

Se uită la Patrice şi face semn cu capul înspre uşă. Ea încuviinţează la rândul ei. Nici că s-ar fi putut arăta mai entuziasmată când el îi explicase planul („Chiar o să stau *de şase?* În sfârşit, o ieşire romantică aşa cum se cuvine.”) Se strecoară neobservaţi în aerul rece, iar el îi ia mâna şi o sărută.

— Eşti gata să încălcăm nişte legi, *m’lady?*

— Pentru tine, *sir,* întotdeauna, răspunde Patrice. Donna ne-ar ucide, nu-i aşa?

— E la o expoziţie de artă în Hastings, spune Chris. O să se sinucidă ea mai întâi.

34

Bogdan a reuşit să găsească un loc alături de Dom Holt. Trebuie doar să dea foarte uşor la o parte un copil ca să o facă, însă nu avea de gând să o dezamăgească pe Donna. Îşi aşază trupul musculos pe un scaun care abia dacă face faţă situaţiei. El şi Dom Holt se salută dând din cap, asemenea unor străini în tren. Bogdan scoate un fular cu Everton din sacou şi şi-l petrece pe după umerii lui enormi. Gestul îi atrage atenţia lui Dom.

— Ţii cu Everton? întreabă el.

— Da, cu Everton, răspunde Bogdan. Cred că-s singurul.

— Aşa credeam şi eu, replică Dom şi întinde o mână. Deci acum suntem doi. Eu sunt Dom.

Bogdan îi strânge mâna lui Dom. Strânsoare puternică, nu că ar conta. Unii dintre cei mai răi oameni pe care i-a întâlnit Bogdan vreodată aveau o strângere de mână foarte fermă.

— Eu sunt Barry, nu-i numele adevărat. Numele adevărat e polonez.

— Nu mă deranjează, spune Dom. Cum a ajuns un tip din Polonia să fie fan Everton? Bietul de tine.

— Bunicu’ a stat în celulă cu un ucigaş din Anglia. Mare fan Everton. Apoi a omorât un gardian şi l-au împuşcat, aşa că bunicu’ nu l-a mai văzut, dar de-atunci toată familia ţine cu Everton.

Dom încuviinţează dând din cap.

— Mi se pare corect, Bazza. Nu prea cred c-avem şanse cu ăştia. Tu ce zici?

— Nu ştiu de ce fac asta în fiecare săptămână, spune Bogdan. Sportul ăsta o să mă omoare.

Bogdan o simte pe Donna pe locul aflat chiar în spatele lui Dom Holt. Ascultă discuţia. Bogdan zisese că n-o să fie nevoie şi că-şi poate aminti tot, însă Donna e o femeie independentă.

— De unde-l ştii pe Davey Musgrave? întreabă Dom.

— Ştiu un tip care-l ştie, răspunde Bogdan. I-am făcut un serviciu.

— Cu ce te ocupi?

— Una-alta, zice Bogdan.

— Încă un lucru pe care-l avem în comun, remarcă Dom. Şi eu tot cu asta mă ocup.

Meciul începe, iar Bogdan se limitează să discute cu Dom despre ce se

întâmplă pe teren.

— Iwobi tot caută oameni care să alerge-n faţă. Unde sunt?

— Ai perfectă dreptate, amice, perfectă dreptate.

Vrea s-o facă mândră pe Donna. Crăciunul a fost un vis, s-a trezit târziu, s-a uitat la *reality-show*-uri australiene, a pierdut la jocuri de societate. Bogdan n-a mai vrut să facă pe cineva mândru de când a murit mama lui. Îi place sentimentul.

Everton încasează un gol în minutul zece, iar cei doi stau bosumflaţi împreună. Un al doilea gol al celor de la Brighton soseşte în minutul douăzeci şi cinci, iar atenţia celor doi începe să se îndepărteze de la meci.

— Eşti stabilit pe-aici? întreabă Dom.

— Fairhaven, răspunde Bogdan. Dar, ştii tu, umblu. Peste tot. Unde-i ceva de lucru, hop şi Barry.

— Ai fost cam dornic să te-aşezi lângă mine, remarcă Dominic Holt.

Se uită pe telefon, nu-l priveşte pe Bogdan.

— Hă? face Bogdan.

— Ai venit ţintă la mine, spune Dom.

— E loc bun, răspunde Bogdan. Şi ai haină mişto.

Dom încă se uită pe telefon.

— Cred că te cheamă Bogdan Jankowski.

— Nu pot să mint, cedează Bogdan. Aş vrea să pot. Pronunţi foarte bine în poloneză.

— Iar agenta Donna De Freitas stă şi ea în spatele nostru.

Dominic se răsuceşte în scaun şi îi întinde mâna.

— Dom Holt, zice el când Donna îi strânge mâna. Deja ştiai asta.

Bogdan a făcut-o de oaie.

— Caraghios aranjament, comentează Dom. Tu şi iubitul tău? Aşa se lucrează la poliţia din Kent? Sau eşti aici neoficial?

— Doar ne uităm la fotbal, se apără Donna. Nu ne interzice legea.

— Ştii să-mi spui vreun jucător de la Everton?

— Dumnezeule, nu, răspunde Donna.

Bogdan a încercat să-i facă o pregătire aseară, pentru orice eventualitate, dar, pe bune, cine are timp de aşa ceva?

— Dar tu ştii să-mi spui cum o cheamă pe vreuna dintre Sugababes?

— Eu mă retrag, anunţă Dom Holt şi se ridică. De data asta o las cum a căzut, e-n regulă. Dar dacă vă mai prind pe vreunu’ dintre voi că mă urmăreşte, fac plângere. Vi se pare corect?

— Unde-i heroina, Dom? îl întreabă Donna cu glas scăzut. O cauţi? Sau ai furat-o chiar tu?

Dom răspunde, cu glas la fel de scăzut:

— Nici nu mă mir că v-au luat vouă cazul şi l-au dat celor de la NCA. Eşti o amatoare.

Brighton înscriu al treilea gol, iar Dom se dezumflă în acelaşi timp în care publicul se dezlănţuie în jurul lui. Bogdan îşi pune mâna căuş la urechea lui Dom.

— Donna e politicoasă. L-am cunoscut pe Kuldesh Sharma. Dacă tu l-ai omorât, eu te omor pe tine. Ai înţeles?

Dom Holt se dă un pas în spate şi-l măsoară pe Bogdan din cap până-n picioare. Spectatorii au început să se aşeze la loc pe scaune. Dom se uită printre Bogdan şi Donna.

— Vizionare plăcută.

35

De regulă Anthony nu oferă şedinţe la domiciliu. Însă unele reguli sunt făcute să fie încălcate.

Elizabeth i-a pregătit o ceaşcă de ceai şi stă pe canapea, privind cum Anthony îl tunde pe Stephen. Ar fi trebuit să-l cheme înainte de vizita la Viktor, dar Viktor nu e genul pe care să-l preocupe astfel de lucruri.

— Cum de te-a agăţat Elizabeth? îl întreabă Anthony pe Stephen. Rămâi năuc. Ai un adevărat Clooney aici, Elizabeth.

— Clooney? întreabă Stephen.

— Cum e să trăieşti cu ea, Stephen?

Stephen se uită la Anthony în oglindă.

— Îmi pare rău, m-ai prins pe picior greşit…

— …Anthony, completează Anthony, tăindu-i lui Stephen părul din jurul urechilor. Cum e să trăieşti cu Elizabeth?

— Cu Elizabeth?

— Adică, tuturor ne place o femeie puternică, nu-i aşa? Dar cu siguranţă există o limită. Vreau să spun, tuturor ne place Cher, nu-i aşa, dar ai vrea să trăieşti cu ea? Vreo două săptămâni, poate, să dansezi prin bucătărie, dar până la urmă ai avea nevoie de o pauză.

Stephen zâmbeşte şi dă aprobator din cap.

— Da, cam aşa ceva.

— Anthony te tunde mereu, Stephen, spune Elizabeth.

Joi, drumul de întoarcere de la Viktor a fost dominat de linişte. Stephen a adormit, iar Elizabeth şi Bogdan şi-au dat seama că pentru moment nu aveau ce să mai discute.

— Serios? întreabă Stephen. Parcă-mi amintesc ceva. Nu ştiam de unde te cunosc, dar probabil că e vina mea. Nu-s mereu atent.

— Am o faţă din aia, nu-i aşa? răspunde Anthony în timp ce-l piaptănă pe Stephen deasupra frunţii, căutând unghiul precis de atac. Mă pierd în mulţime. E util dacă vrei să eviţi poliţia, e un coşmar pe Grinder.

— Am încărunţit de tot, zice Stephen studiindu-se cu privirea.

— Prostii, spune Anthony. Elizabeth e căruntă, tu eşti „platină lustruită”.

— Faci o treabă minunată, Anthony, îl laudă Elizabeth. Nu-i aşa că arată chipeş?

— E frumos-foc, îi dă dreptate Anthony. Uită-te la pometii ăştia. La

Brighton Pride n-ai rezista nici măcar un minut cu ei, Stevie, băiete. Cineva te-ar răpi şi te-ar duce în Airbnb-ul unde stă ca să-şi facă mendrele cu tine.

— Eşti din Brighton?

— Portslade, răspunde Anthony. Acelaşi lucru, nu ţi se pare?

— Poate îl ştii pe prietenul meu Kuldesh.

— O să văd dacă dau de el, spune Anthony.

— E chel ca un ou, zice Stephen şi începe să râdă.

Anthony îi surprinde lui Stephen privirea în oglindă şi începe să chicotească şi el.

— Atunci pe mine nu m-ajută!

Stephen încuviinţează dând din cap.

— Cu ce te ocupi, Anthony?

— Sunt *hairstylist*, răspunde Anthony ţinând degetele pe tâmplele lui Stephen, înclinându-i capul într-o parte şi-n alta. Dar tu?

— Ei, cu fleacuri plăcute, zice Stephen. Mai grădinăresc pe lotul de pământ pe care l-am închiriat.

— Aş ucide să închiriez şi eu un lot, spune Anthony. Cresc canabis la solar, dar cam atât. Tunsoarea e pentru vreo ocazie specială? Ieşiţi la dans?

— Am simţit doar că trebuie făcută, răspunde Elizabeth.

— Dacă-l vezi pe Kuldesh, spune-i că-l salută Stephen, zice Stephen. Spune-i că-i un hoţoman bătrân.

— Îmi plac hoţomanii, comentează Anthony.

— Şi mie, întăreşte Stephen.

Stephen îşi aminteşte de foarte puţini dintre prietenii lui. În mare măsură, e vorba de prietenii din şcoală. Elizabeth aude aceleaşi poveşti şi râde în aceleaşi momente, pentru că Stephen e genul care-ţi poate spune aceeaşi poveste de o sută de ori şi tot să te facă să râzi. Limbajul curge din el cu eleganţă şi bucurie. Mai nou, în majoritatea timpului, cuvintele îi ies greu, însă poveştile vechi rămân desăvârşite, iar zâmbetul pe care-l afişează când le spune nu lipseşte niciodată. Îşi aminteşte de Kuldesh pentru că aceea a fost ultima lui aventură. A ieşit în lume cu Bogdan şi Donna. Cu siguranţă, asta l-a făcut să se simtă viu.

— De obicei mă tundeam la Edgbaston, spune Stephen. Ştii unde e?

— N-am auzit de niciun loc, răspunde Anthony. Am crezut că Dubai e-n Spania. Nu mi-a venit să cred cât de lung e zborul.

— Era un frizer pe nume Freddie. I se zicea Freddie Broscoiul, nu ştiu de ce.

— Avea limba lungă? se hazardează Anthony.

— S-ar putea s-o fi nimerit, râde Stephen. Era bătrâior. Probabil că acum e mort, nu crezi?

— Când era asta? întreabă Anthony.

— O, Doamne… 1955? Ceva de genul ăsta.

— Atunci probabil că e mort, trage Anthony concluzia. Oare o fi orăcăit când s-a dus?

Stephen râde, umerii i se scutură sub halat. Elizabeth trăieşte pentru astfel de momente. Oare câte vor mai fi? E plăcut să stea aici cu el, să nu se gândească la caz şi să-i lase pe ceilalţi să se ocupe de tot, de data asta. Oriunde o fi, heroina mai poate aştepta. Probabil că Joyce şi-a dat seama că e ceva în neregulă. Joyce mereu îşi dă seama când e ceva în neregulă. Elizabeth va trebui să stea de vorbă cu ea, la un moment dat.

Anthony e pe terminate, iar Elizabeth îşi caută portofelul în geantă. E puţin mai greu după vizita la Viktor.

— Să nu-ndrăzneşti, spune Anthony. Ăia frumoşi sunt gratis.

Elizabeth îi zâmbeşte lui Stephen în oglindă, iar el îi răspundă la zâmbet. Uneori, iubirea poate fi tare simplă. Hotărăşte să-şi închidă telefonul. Se pot descurca o zi fără ea. Ar vrea să afle cum s-au înţeles Joyce şi Ibrahim cu Samantha Barnes, însă preferă să-i acorde toată atenţia lui Stephen. Munca nu e totul.

Anthony se uită pentru ultima oară în oglindă la Stephen.

— Poftim, ar trebui să te ţină.

Stephen se admiră.

— Ai dat vreodată peste un tip pe nume Freddie Broscoiul?

— Freddie din Edgbaston? întreabă Anthony.

— Chiar el, zice Stephen. Mai e printre noi?

— Tot se ţine bine, răspunde Anthony.

— Freddie Broscoiul, sănătos ca un taur, comentează Stephen.

Anthony îşi pune mâinile pe umerii lui Stephen şi îl sărută pe creştetul capului.

36

Să intri cu forţa în clădiri când ai mandat poate fi foarte distractiv. O razie în zori de zi e cea mai distractivă. Apuci să mănânci un sandviş cu bacon în spatele unei dube şi să arestezi un traficant de droguri cu izmenele-n vine înainte ca restul lumii să se trezească. Uneori, individul încearcă să dea bir cu fugiţii prin spatele casei, iar atunci îl vezi placat ca la rugby de un sergent care gâfâie de zor.

Alteori tipul se ascunde la mansardă şi eşti nevoit să joci cărţi pe palier până când are nevoie să meargă la toaletă.

Dar să intri cu forţa într-o clădire fără să ai mandat e o chestiune cu totul diferită. Patrice e cocoţată pe un stâlpişor din parcare, vede perfect depozitele de vin, sediul Sussex Logistics şi intrarea în parcul de afaceri. Chris aşteaptă o vreme, până când o bătrână cu palton roşu dispare din câmpul lui vizual. Spre surprinderea lui, constată că fereastra a fost deja forţată. Cine ştie cu cât timp în urmă s-a întâmplat, însă persoana care dă o spargere în depozitul ăsta e ori foarte curajoasă, ori foarte inconştientă. Chris alege să nu cugete care dintre variante l-ar putea caracteriza. Fereastra dă într-o debara mică, plină cu produse de curăţenie. Până acum, nicio alarmă.

Deschizând încet uşa încăperii, Chris se pomeneşte într-un hangar spaţios, deschis. De-a lungul peretelui de vizavi sunt stivuite cutii. Cu ce-or fi pline? Trei canapele jerpelite sunt aşezate în formă de potcoavă în jurul unui televizor atât de vechi că nici măcar ecran plat nu are. Oricine ar folosi canapelele astea nu se află aici acum. Zgomotul paşilor săi se aude cu ecou pe podeaua de ciment, iar pe gură scoate aburi în aerul rece.

Într-un capăt al hangarului, o scară de metal duce spre un birou înjghebat într-un container de lemn, care alcătuieşte un fel de mezanin. Chris vede lacătul pe uşă. În sfârşit, o formă de securitate.

Chris hotărăşte să lase deocamdată cutiile şi urcă spre birou. Ce se aşteaptă să găsească? Numere de telefon? Orice, de fapt. Orice nu ştie Elizabeth, îşi dă el seama. Chiar la asta s-a ajuns? Vrea cu tot dinadinsul să obţină un avantaj în faţa unei pensionare, doar de dragul orgoliului profesional?

Poate că heroina pur şi simplu zace acolo. În cazul ăsta n-ar fi un erou?

În clădire nu e nimeni, dar el păşeşte tiptil pe treptele din metal cu

orificii. Pe un semipalier mic vede mucuri de ţigară, iar pe uşa biroului vede ceea ce pare a fi sânge uscat. Însă urmele-s vechi. Speră că dincolo de uşa firavă nu e un cadavru proaspăt.

Se poate să fie nevoit să forţeze broasca. Oare lucrul ăsta va declanşa vreo alarmă? Până acum n-a fost nimic, ceea ce i se pare ciudat. Chris pipăie lacătul şi, în timp ce face asta, i se deschide în mână. Uşa e descuiată.

Chris rămâne nemişcat un moment prelung, doar ascultând. Din birou nu se aude niciun sunet. Din hangar, doar clănţănitul metalic al vântului de iarnă care se loveşte de uşile pentru marfa închise. Apasă pe clanţă şi deschide uşa foarte uşor, cu lateralul piciorului drept.

În continuare, nicio alarmă.

Chris vede fişete, după cum spera, şi colţul unei mese de lemn.

Păşeşte înăuntru şi vede întregul birou. La birou, într-un scaun ergonomic cu spătar înalt, e Dom Holt…

…Care are o gaură de glonţ în frunte.

37

— …Aşa că, vedeţi voi, nu pot să raportez la secţie, spune Chris, pentru că nici n-ar fi trebuit să fiu acolo.

— Priceput, spune Ron în timp ce el şi Joyce inspectează cadavrul lui Dominic Holt cu aerul detaşat al unora care vor să pară profesionişti. Şi zici că pe noi ne-ai sunat primii?

— Bineînţeles, răspunde Chris.

— Primii-primii?

— Elizabeth nu răspundea, zice Chris.

— Nu-mi vine să cred că ai pus-o pe Patrice să stea de şase, comentează Joyce şi se întoarce pe canapea lângă Patrice.

— Mi-a vândut-o ca pe o ieşire romantică. Am fost complet pentru, spune Patrice.

— E cam ca într-un *escape room*, remarcă Joyce. Joanna a mers la una din asta cu cei de la birou, dar a intrat în panică şi au trebuit să-i dea drumul. S-a blocat o dată cu liftul în Torremolinos şi n-a depăşit momentul.

— Nu aveam de gând să intru decât pentru cinci minute, spune Chris. Cât să-i cotrobăi prin documente, să văd dacă găsesc vreun număr, vreun contact.

— E ilegal, Chris, îl atenţionează Joyce. Ai găsit ceva?

— Ştii ceva, Joyce? După ce am găsit cadavrul m-am răzgândit şi n-am mai căutat, răspunde Chris.

— Amator, bombăne Ron. Şi totuşi, noi ce căutăm aici?

— Am nevoie de un serviciu, spune Chris. Am nevoie de cineva care să susţină că a auzit o împuşcătură şi apoi m-a sunat pe mine. Aşa se explică de ce sunt aici. Puteţi spune că eraţi în turul ghidat al cramei şi aţi ieşit să luaţi o gură de aer curat.

— Aşadar, să minţim poliţia, spune Ron. Da, Elizabeth s-ar fi priceput la asta.

— O să ne pricepem şi noi, protestează Joyce. N-avem mereu nevoie de Elizabeth.

— Unde e, apropo? întreabă Patrice.

— De-obicei e mai bine să nu-ntrebi, răspunde Ron.

— Vine cineva încoace? se interesează Joyce.

— Acum că aţi venit aici şi totul e în siguranţă, o s-o sun pe

anchetatoarea-şefa de la NCA, spune Chris. Jill Regan. O să-i spun că m-a sunat un cetăţean îngrijorat, că am forţat uşa şi am găsit cadavrul.

— Cam cât crezi că ar putea să dureze până ajung? întreabă Joyce.

— Vin din Fairhaven, zice Chris. Vreo douăzeci şi cinci de minute?

Joyce se uită la ceas, apoi la fişete.

— E numai bine. Hai să ne apucăm de dosarele astea.

— Acum nu le mai putem atinge, spune Chris.

Joyce îşi dă ochii peste cap şi îşi pune mănuşile.

— Elizabeth ce ar face?

— Dacă vă dau voie să vă uitaţi la dosare, jucaţi şi voi conform planului? întreabă Chris.

— Nu trebuie să ne *dai voie* să facem nimic, Chris, spune Joyce. Chiar nu te afli în postura în care să acorzi permisiunea pentru ceva.

— Acum ai început să şi vorbeşti ca Elizabeth, observă Patrice.

— Aiureli cât casa, draga mea, zice Joyce, apoi chicotesc împreună.

— Murim de dragu' planurilor, zice Ron. Acu' jumătate de oră eram cu picioarele-n sus, mă uitam la curling, şi-acu' uită-te la mine: depozit, cadavru, tot tacâmul.

— Chris, nu uita: trebuie să pară că nu mai ai suflu când o suni pe anchetatoare, îl sfătuieşte Joyce. Ţine minte, tocmai ai găsit un cadavru.

— Şi nu în sensu' că ai dat de el după ce ai intrat prin efracţie şi apoi ai chemat doi pensionari să scoată castanele din foc, adaugă Ron.

Chris iese din birou pe treptele de metal ca să o sune pe Jill Regan. Joyce trage de raftul de sus al celui mai apropiat fişet. Nu se mişcă.

— Ron, pune-ţi o pereche de mănuşi şi vezi dacă nu găseşti nişte chei.

— Să le găsesc unde? întreabă Ron.

— În buzunarele lui, răspunde Joyce arătând spre cadavrul lui Dom Holt. Serios, Ron, mai pune-ţi şi tu mintea la contribuţie.

Ron îşi pune fără tragere de inimă o pereche de mănuşi pentru condus pe care le scoate din jachetă.

Joyce trece pe la fiecare fişet în parte şi încearcă sertarele. Apoi se uită cum Ron încearcă să ajungă cu delicateţe în buzunarele lui Dominic Holt.

— Ştii ce, dacă nu te simţi în largul tău, aş putea face eu asta, zice Patrice.

— Prostii, exclamă Joyce. Îi place la culme. O să se laude în gura mare la Ibrahim imediat ce ajungem acasă.

Ron scoate un triumfător „Le-am găsit pe afurisite!" şi îi aduce un breloc

mare lui Joyce. Apoi, cu glas scăzut, rosteşte un „Scuze, amice!” către Dom Holt pentru că l-a deranjat.

Joyce începe să încerce un rând de chei mici, subţiri, când Chris se întoarce pe uşă.

— O echipă a pornit încoace, anunţă Chris.

Un sertar se deschide, apoi un altul şi tot aşa. Joyce începe să scoată mape din fişete. Le aşază pe birou, având grijă să evite petele de sânge, şi împarte ordine: — Patrice, ai telefon?

— Îţi vine sau nu să crezi, am, răspunde Patrice.

— Nu vreau să te zoresc, dar ai putea fotografia cât mai multe pagini? Chris, ia-l pe Ron afară. Ron, trebuie să arăţi mai palid, mai şocat, ca un bătrân lipsit de apărare.

— Nu-mi dau seama dacă-mi place de tine în formula nouă, bodogăneşte Ron. Nu poa’ să se-ntoarcă Joyce?

Joyce lucrează rapid. Se simte de parcă ar fi din nou asistentă medicală, într-una dintre nopţile în care nu ai cum să te opreşti şi, cu toate astea, trebuie să-ţi iasă totul perfect. Pe măsură ce Patrice pozează conţinutul fiecărei mape, Joyce le pune la loc exact de unde le-a luat, în exact aceeaşi ordine în care le-a găsit. Cele două lucrează în tandem, sub privirea moartă a lui Dom Holt.

Când ultimul fişet e golit şi umplut la loc, Joyce strecoară cheile înapoi în buzunarul lui Dom Holt, şoptind: — Mulţumesc!

Apoi îi face semn lui Patrice să o urmeze afară.

Înainte să coboare treptele de metal, Joyce se gândeşte bine la ce altceva ar mai face Elizabeth. Oare a uitat ceva? Ceva care ar face-o pe Elizabeth să-şi dea ochii peste cap când o să-i povestească la întoarcere? O loveşte inspiraţia şi o târăşte pe Patrice înăuntru din nou, rugând-o să fotografieze cadavrul din toate unghiurile posibile. Bună idee.

38

Garth se plimbă prin apartamentul lui Joyce, urmat plin de solicitudine de Alan. Dacă ştii unde să cauţi, poţi afla unde locuieşte oricine; iar Garth ştie unde să caute.

Din când în când, Alan latră la noul lui prieten, iar Garth răspunde:

— Aşa e.

Sau:

— Nu te contrazic, amice.

Sperase ca Joyce să fie acasă, dar, în lipsa ei, nu strică să arunce o privire împrejur. Simte miros de prăjitură. Miroase foarte asemănător cu checul Battenberg pe care-l face el, dar fără scorţişoară.

Apartamentul e frumos, ceea ce nu-l surprinde deloc pe Garth. Joyce e o doamnă ordonată. Lui Garth îi place cum se îmbracă, cum vorbeşte şi, uitându-se în jur, îi place şi cum trăieşte. Bunica lui Garth – bunica lui preferată – conducea o bandă de hoţi de tablouri în Toronto. Asta îi stârnise prima oară lui Garth interesul pentru branşă. Ea fura obiecte de artă, îi plăceau obiectele de artă şi îi transmisese lui Garth ambele înclinaţii. Cealaltă bunică a lui era prezentator meteo la televizor în Manitoba.

Decoraţiunile de Crăciun încă sunt montate. Aduce ghinion, Joyce. Garth îl întreabă pe Alan dacă Joyce ştie că lucrul ăsta aduce ghinion. Alan latră. Joyce ştie, dar pur şi simplu îi plac prea tare.

Garth e tentat să le dea jos, să o protejeze pe Joyce de ea însăşi, dar nu vrea ca ea să ştie că a trecut pe-aici. Nu vrea s-o sperie sau să-i invadeze intimitatea. Joyce are multe felicitări de Crăciun, aşadar mulţi prieteni; nici nu-i de mirare. Garth şi-ar dori să aibă şi el mai mulţi prieteni, dar nu a avut niciodată flerul necesar. Înainte să o cunoască pe Samantha s-a mişcat întotdeauna prea des dintr-un loc în altul.

Garth deschide frigiderul. Lapte de migdale. Joyce e în pas cu vremurile.

El şi Samantha tocmai au fost în vizită la o femeie pe nume Connie Johnson. Ea vinde cocaină, iar ei o cunoşteau după reputaţie. I-au făcut o propunere. Se pare că există nişte ocazii prielnice în afacerea cu heroină şi se întrebau dacă n-ar vrea să i se alăture. La conexiunile ei şi banii lor, toată lumea ar putea avea de câştigat.

Connie le-a spus că o să se gândească, dar Garth nu e convins. Lui i se pare că vor trebui să se descurce singuri. Cât de greu poate fi?

Garth a încercat tot felul de lucruri pe parcursul vieţii. A fost la facultatea de arte, o dată a furat o turmă de bizoni, a cântat o vreme la chitară-bas. A comis, de asemenea, cel mai mare jaf din Canada, însă nu de unul singur, l-a ajutat şi vărul lui, Paul. Iar bunica lui a spălat bună parte din bani.

Garth a lucrat o vreme şi în domeniul spionajului corporativ şi a intrat prin efracţie în multe locuri fără să afle cineva. Pentru că e atât de masiv, a crescut învăţând să fie cu băgare de seamă. E mare cât un urs, dar tăcut ca un şoricel. Dacă deranjează vreun obiect, Garth îl pune apoi la loc.

Ce anume caută în apartamentul lui Joyce? Nu ştie. Ce ar fi întrebat-o pe Joyce dacă ea ar fi fost aici? Nici asta nu ştie. Însă dacă l-a ţinut ceva în viaţă pe Garth de-a lungul timpului, lucrul acela este prudenţa. Trebuie să se asigure că Joyce nu încearcă să le-o coacă. Nimeni n-a murit vreodată din prea multă cercetare.

Trecuse să arunce o privire şi în apartamentul lui Elizabeth, însă ea invitase acolo un frizer şi mai avea şi un sistem de alarmă cum Garth n-a mai văzut decât la închisorile de maximă securitate.

Garth e convins că aici nu va găsi nimic. Se pregăteşte să plece când îl aude pe Ibrahim, prietenul lui Joyce, cum bate la uşă şi apoi începe o conversaţie cu Alan prin fanta pentru scrisori. Garth îşi pregăteşte în linişte o ceaşcă de ceai cât aşteaptă ca discuţia să se încheie. Durează o vreme.

După ce Ibrahim pleacă, Garth o să spele şi şteargă vasele, apoi o să dea o raită prin Coopers Chase, să vadă ce poate vedea.

Locul ăsta are potenţial, Garth simte asta. Şi aici există secrete, dar care?

Şi mai trebuie să se gândească la Connie Johnson.

39

După ce coboară scările şi ies în curtea parcului comercial, Joyce şi Patrice li se alătură din nou lui Chris şi Ron. Chris pare surescitat, dar nu are motive: totul e sub control.

Joyce e încântată să observe că Ron arată ca un bătrân îngrozit, lipsit de apărare. Joyce se gândeşte că uneori nu-şi dau seama cât de valoros e Ron, de fapt. Câte lucruri a realizat omul ăsta în viaţă! Îi place să facă pe bufonul, însă e orice, numai neghiob nu.

Prima maşină de poliţie intră pe poartă în scârţâit de roţi. De ce e nevoie să scârţâie din roţi, Joyce n-ar putea spune. E vorba de un cadavru.

Doi agenţi în civil coboară în fugă din maşină. Din nou, de ce aleargă?

Chris îl apucă pe unul de braţ.

— Pe aici, vă conduc eu.

Celălalt agent rămâne cu Ron, Joyce şi Patrice. Are întrebări.

— Bine, doamnelor, domnule, vreau să vă rog să vă liniştiţi. Puteţi face asta?

Ron izbucneşte în lacrimi, iar Joyce se apropie să-l liniştească, în timp ce tânărul agent pare stânjenit.

— Nu vă grăbiţi şi povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

— Noi, prietenul meu şi cu mine – el e Ron, eu sunt Joyce –, participam la turul ghidat de la Compania de Vin Spumant Bramber, e chiar acolo.

— A fost un cadou de la fiul meu, plânge Ron. Un voucher.

Gata, Ron, nu te da în spectacol. Apoi Joyce îşi dă seama că, aşa cum ea a devenit Elizabeth, Ron trebuie să devină ca ea. Ea cu siguranţă ar fi pomenit ceva despre vouchere. Toată lumea e pe faţă azi. Dă-i bătaie, Ron.

— Eram aşa de nerăbdători, spune Joyce. Însă am întârziat, ne-am rătăcit pe drum încoace.

A mai apărut o maşină de poliţie, iar agentul le face semn nou-veniţilor spre hangar.

— De-abia ne dădusem jos din maşină, efectiv nu cred că trecuseră mai mult de câteva secunde, când am auzit o împuşcătură, continuă Joyce.

— Sunteţi sigură că a fost o împuşcătură? întreabă agentul.

— Da, răspunde Joyce.

— Întreb doar pentru că multe lucruri pot să sune ca o împuşcătură, dacă nu ai experienţă, explică agentul.

— Eu am ceva experienţă, replică Joyce. Mi s-a părut că se aude dinspre clădirea din stânga, adică asta, Sussex Logistics.

— Înţeleg, spune agentul. Aşa că…

— Ei bine, Ron avea numărul unui agent cu care am mai avut de-a face.

— Inspectorul-şef Hudson?

— Un băiat tare de treabă, zice Ron, recăpătându-şi cumpătul, îi place la nebunie ce face.

— Şi foarte chipeş, adaugă Joyce.

— Aşa că-l sun pe Chris, începe Ron.

— Inspectorul Hudson, îl corectează Joyce.

— Şi zic: „Amice, s-a auzit o-mpuşcătură”. La care el „Eşti sigur?” şi eu „Sunt sigur, sunt sigur, hai, pune-ţi patinele, ar putea fi un dement în libertate”, mă rog, ceva de genul. El e băiat curajos şi se repede-ncoace, dornic să ne ţină-n siguranţă. Nu toţi gaborii-s nasoi, nu-i aşa?

Acum agentul i se adresează lui Patrice.

— Şi dumneavoastră, doamnă?

— Eu sunt iubita lui Chris, răspunde ea. Eram în drum spre magazinul pentru grădinărit când au sunat ei.

— Ok, spune agentul. Anchetatoarea-şefa o să mai aibă întrebări pentru dumneavoastră mai încolo.

Ca la un semn, Jill Regan tocmai soseşte într-un Lexus mare, cu un girofar albastru discret.

— Mişto căruţă, îi spune Ron lui Joyce.

— Te descurci minunat, Ron, îl laudă Joyce şi se strâng reciproc de mână.

— Cadavrul e în hangar, doamnă, spune agentul tânăr. Cei doi au auzit împuşcătura şi l-au sunat pe inspectorul-şef Hudson.

Jill îi studiază pe rând pe Joyce şi Ron.

— Şi cum de s-a întâmplat să aveţi numărul personal al inspectorului-şef Hudson?

În timp ce Joyce caută un răspuns potrivit, Ron izbucneşte iarăşi în lacrimi şi îşi îngroapă capul în umărul lui Joyce. Joyce formează cu buzele în tăcere cuvântul „Scuze” către Jill, care clatină din cap şi intră în clădire fără vreo vorbă.

— Credeţi că trebuie să mai stăm mult aici? îl întreabă Joyce pe agent.

— Nu, nu, răspunde el. Vă mai contactăm noi, dar acum cred că de-abia aşteptaţi să ajungeţi acasă.

Mai mult decât crezi, îşi spune Joyce în sinea ei. Au cumplit de multe poze la care să se uite.

40

Ibrahim ar fi vrut să stea de vorbă cu Elizabeth despre vizita la Samantha Barnes, însă Elizabeth avea telefonul închis. Aşa că apoi s-a gândit să-l scoată pe Alan la o plimbare, dar Joyce nu era acasă. Ibrahim l-a auzit pe Alan lătrând, aşa că au sporovăit o vreme prin fanta pentru scrisori, dar, neavând cheie, Ibrahim nu s-a putut distra mai mult de atât. Măcar pe Ron o să-l găsească acasă, şi-a zis, şi o să se poată uita la un film. Dar nu, Ron nu era nici el acasă. Unde putea fi? Poate se împăcase cu Pauline?

În timp ce mergea cu paşi greoi spre casă, gândindu-se la Samantha Barnes, la Garth, la cum le scânteiaseră ochii când le vorbiseră despre heroină, Ibrahim şi-a amintit brusc că au un nou prieten şi un alt proiect. Nu avea întotdeauna nevoie de Clubul Crimelor de Joi!

Aşa că Ibrahim şi Bob Whittaker beau acum ceai de mentă şi se distrează. Au un obiectiv serios, dar nu strică să te simţi bine în timp ce lucrezi. Ibrahim citeşte cel mai recent schimb de mesaje dintre ei – sub identitatea lui Mervyn – şi Tatiana, în timp ce Bob soarbe din ceai şi pare fericit că a ieşit din casă.

MERVYN: Iubirea mea e deschisă asemenea petalelor unei flori îndelung ferecate sub îngheţul primăverii, temătoare de lumina soarelui purtătoare de viaţă. Iubirea mea e deschisă asemenea unei răni, delicată şi vulnerabilă şi încrezătoare că va fi oblojită. Iubirea mea e deschisă asemenea uşii unei căsuţe din pădure, aşteptându-ţi paşii.

TATIANA: Banii tot n-au intrat. Poţi să mai încerci o dată, dragule?

MERVYN: Ce înseamnă banii în toate astea? O primulă într-o pajişte întreagă. O lacrimă într-o cascadă.

TATIANA: Banca n-a primit banii. Trebuie să cumpăr bilete de avion.

MERVYN: Zboară la mine, Tatiana. Lasă suflul iubirii să te poarte în braţele mele. Te voi întâmpina la Gatwick, Terminalul Nord are o parcare foarte bună, cu toate că pragurile de taxare lasă puţin de dorit.

— Aici sunt de acord cu tine, spune Bob. Cincisprezece lire cincizeci, şi n-am stat decât o oră.

TATIANA: Te iubesc, Mervyn. Trebuie să am bani în următoare şase ore

sau o să mi se frângе inima.

MERVYN: O să vorbesc din nou la bancă, dar e sâmbătă şi mă tot întreabă pentru ce sunt banii. Eu le spun că pentru iubire, iar ei spun că trebuie să mai facă verificări.

TATIANA: Spune-le că e pentru maşină. Nu pomenit iubire.

MERVYN: Cum să nu pomenesc iubirea, draga mea, când fiecare bătaie a inimii mele îţi cântă numele?

TATIANA: Spune că pentru maşină. Şi, te rog, repede. Trebuie să fiu cu tine.

MERVYN: Aş putea face rost de bani gheaţă.

— Aşa plasăm momeala? întreabă Bob.

— Exact, răspunde Ibrahim. A fost ideea Donnei.

TATIANA: Atunci tu trimis bani gheaţă?

MERVYN: Să-i trimit? Nu, la ce greve am avut la poştă. Royal Mail a fost subfinanţat în mod sistematic în ultimii ani. Să mai fie de mirare că angajaţii fideli recurg la măsuri sindicale? Ce alte opţiuni mai au? Asta e maladia capitalismului târziu.

TATIANA: Aş putea ruga un prieten să vină ia banii. Prieten din Londra.

MERVYN: Un prieten? Ce idee minunată. Să întâlnesc un prieten de-al tău ar fi un vis în sine. Vom discuta despre tine până târziu în noapte.

TATIANA: Nu poate discutat mult. Are slujbă importantă la Londra. Nu trebuie deranjat.

MERVYN: Orice-ţi doreşti tu, iubirea mea. O să retrag banii zilele următoare şi o să aştept instrucţiuni. Iar apoi începe visul.

TATIANA: 2800 £.

MERVYN: Tot mi se pare un bilet de avion foarte scump.

TATIANA: Sunt taxe.

MERVYN: Ah, mi se pare că Franklin a spus că nimic în viaţă nu e cert în afară de moarte şi taxe. Deseori lumea îi atribuie dictonul lui Oscar Wilde, nu-i aşa?

TATIANA: Nu vorbit despre moarte, frumosul meu Mervyn.

MERVYN: Un sfat înţelept, Tatiana.

TATIANA: Trebuie să merg la muncă acum. Prietenul meu te

contactează, pe urmă vom fi împreună pentru totdeauna. Ăsta e visul meu.

MERVYN: Desigur, ceva ce Oscar Wilde chiar a spus e că în viaţă există numai două tragedii. Una este să nu primeşti ceea ce-ţi doreşti, iar cealaltă este să primeşti.

TATIANA: Prietenul tău sună foarte înţelept. Îţi trimit sărutări mulţi.

MERVYN: Şi eu ţie, dulce Tatiana.

— Şi acum aşteptăm, spune Bob.

— Acum aşteptăm, e de acord Ibrahim.

Bob se uită la el.

— Scrii foarte frumos.

Ibrahim ridică din umeri.

— În meseria mea auzi câte ceva despre iubire. Mi se pare uşor să reproduc astfel de fraze. În mare măsură este vorba despre o abandonare voită a logicii.

Bob încuviinţează dând din cap.

— Nu găseşti niciun pic de adevăr în ea?

— În iubire?

Ibrahim cade pe gânduri.

— Bob, noi doi suntem făcuţi din acelaşi aluat.

— Care aluat? întreabă Bob.

— Lumea sistemelor, a tiparelor, a lui zero şi unu. A instrucţiunilor binare care dau sens vieţii. Poate că reuşim să observăm avantajele şi dezavantajele iubirii, însă a o privi ca pe o entitate obiectivă e muncă de poeţi.

— Iar tu nu eşti poet? întreabă Bob.

În uşa lui Ibrahim se aude un ciocănit surescitat.

Ibrahim se duce, deschide şi se întoarce cu Joyce şi Ron. Joyce pare entuziasmată.

Ron se uită la Bob şi Ibrahim.

— O combinaţi pe Tatiana fără mine?

— Nu erai acasă, spune Ibrahim. Te-am căutat.

Joyce abia acum îl observă pe Bob.

— Salutare, Computer Bob!

— Doar Bob, răspunde Computer Bob.

— Credeam că facem asta împreună, zice Ron.

— Sunt prieten şi cu Bob, spune Ibrahim. Aşadar, ce veşti aduceţi?

— Dominic Holt e mort, răspunde Ron.

Ibrahim fluieră încetişor.

— Şi încă într-o zi de sâmbătă! exclamă Joyce mirată.

— Dominic Holt? întreabă Bob.

— Un traficant de droguri, îl lămureşte Ron fluturând din mână.

— Tu o să ştii să-mi răspunzi, i se adresează Joyce lui Bob. Dacă avem poze pe un telefon mobil, le putem proiecta pe un televizor? Sunt sigură că Joanna a făcut asta când s-a întors din Chile.

— A, cu siguranţă, spune Bob. Nici c-ar putea fi mai simplu. Partajezi ecranul de pe telefon. E iPhone sau Android?

— Nu ştiu, răspunde Joyce. Are carcasă galbenă.

— Nu contează, zice Bob. La iPhone te duci în „Configurări”, apoi „Centru de control”. O să vezi o opţiune numită „Screen Mirroring”. O să presupun că ai Apple TV. Dacă da, atunci îl selectezi din listă, ceea ce ar trebui să…

— Crezi că ai putea veni pe la mine să faci tu asta? întreabă Joyce. Dacă nu eşti groaznic de ocupat.

— Nu, sunt sigur că aş putea să vă ajut, dacă nu vă deranjează să luaţi cu voi un străin.

— Nu eşti străin, spune Joyce. Eşti Computer Bob.

— Haide, Bobby, băiete, îl încurajează Ron. O să te potriveşti mănuşă.

— După voi, spune Bob.

— Totuşi, înainte să plecăm, trebuie să ştii ceva, se opreşte Joyce. Majoritatea pozelor sunt doar cu conţinutul unor dosare. Dar ce părere ai, poţi să priveşti poze cu un cadavru?

— Ăăă, face Bob. Sincer, chiar nu ştiu. N-a mai fost niciodată cazul.

— Te obişnuieşti, zice Ibrahim şi îşi pune paltonul.

41

Începe să ningă, iar Coopers Chase e cufundat într-o sclipire argintie, electrică. Trupele au fost adunate, chiar şi Elizabeth a fost chemată la arme prin bătăi surescitate la uşă şi prin ispita de a vedea poze de la locul faptei.

— Chiar nu pot avea nicio zi liberă? oftase ea.

Camera cu televizor e aproape întotdeauna liberă sâmbătă seara, însă de data aceasta o femeie pe nume Audrey, al cărei soţ a fost un vânzător iute de mână, stă fix în mijloc, insistând că vrea să se uite la *The Masked Singer* pe televizorul cu ecran mare. Au loc negocieri scurte, fără succes. Se oferă bani. Privind retrospectiv, nu erau destui, dat fiind câţi bani delapidase soţul lui Audrey de la Tesco înainte să fie rugat să se pensioneze anticipat. Ibrahim încearcă să apeleze la firea cumpătată a lui Audrey, dar nu izbuteşte să găsească vreo urmă de cumpătare. La un moment dat, Audrey îi ameninţă că sună la poliţie, la care Chris răspunde: „Eu sunt de la poliţie”, numai ca să se aleagă cu o privire zeflemitoare de la Audrey şi să i se spună: „În tricou? Nu prea cred.”

Într-o mână Audrey ţine telecomanda, de parcă ar ţine-o de mână pe mama ei la semafor, iar în cealaltă are o vodka tonic. Nu are de gând să se mişte.

Mai are loc o întârziere atunci când Joyce încearcă să-i explice formatul emisiunii *The Masked Singer* unei Elizabeth oripilate, apoi se pierde şi mai mult timp când Ibrahim vrea să-şi dea seama dacă cântăreaţa îmbrăcată în coş de gunoi este Elaine Page.

— Simt că ea e, declară el înainte să fie tras deoparte.

Aşadar, cu toate că apartamentul lui Joyce e prea mic pentru ei, s-au adunat la ea. Joyce, Elizabeth, Ron, Ibrahim – care încă mormăie ceva despre Elaine Paige –, Chris şi Patrice, Donna şi Bogdan şi, încă uimit de noutatea situaţiei, Computer Bob. Bogdan a trecut pe la Ron ca să aducă scaune în plus.

Alan îşi face rondul, având grijă să primească toată atenţia pe care o merită. Computer Bob e ceva nou, iar Alan petrece timp în plus cu el, asigurându-se că nu se simte exclus.

Pe ecranul televizorului lui Joyce e o fotografie frontală a lui Dom Holt, căzut pe spate în scaun, cu un glonţ în frunte.

— Mi-ai spus că vă duceţi la magazinul pentru grădinărit, îi spune

Donna mamei ei. Şi, când colo, poftim!

— Eu doar am stat de şase, se apără Patrice. Nu te mai agita atâta.

— După cum vedeţi, spune Joyce, încă o moarte, încă o lovitură de profesionist. Un singur glonţ în cap.

Bob ridică timid o mână.

— Da, Bob, zice Joyce.

— Încă o moarte?

— Prietenul nostru Kuldesh a fost împuşcat de nişte traficanţi de droguri, explică Ibrahim. Alan, îl poţi lăsa pe Bob în pace, te rog? L-au împuşcat pe un drum de ţară pentru că a furat nişte heroină de la ei.

— Alte întrebări, Bob? se interesează Elizabeth. Sau putem trece mai departe?

Bob face cu mâinile un gest care înseamnă „Nu, vă rog, nu mă luaţi în seamă.”

— Prin urmare, continuă Joyce, cine l-a omorât şi de ce?

— Tre’ să fi fost Mitch Maxwell, răspunde Ron. Dom pierde heroina, indiferent cum s-o fi întâmplat, iar Mitch nu poa’ să tolereze asta, aşa că-i vâră un plumb în scăfârlie.

— Iar Mitch presupun că ar şti unde să-l găsească pe Dom, zice Joyce.

— E o singură problemă cu teoria asta, intervine Chris. Când am forţat uşa…

Donna îşi dă ochii peste cap.

— …fereastra de la parter fusese deja forţată. Mitch Maxwell ar fi intrat direct pe uşă.

— Poate nu voia să fie văzut, sugerează Donna. Apropo, n-ai fi încăput niciodată pe fereastra aia înainte să pierzi în greutate. Slăbitul ăsta ţi-a adus numai belele.

— Pot să mă hazardez şi eu cu o opinie? întreabă Joyce. Când eu şi Ibrahim am vizitat-o pe Samantha Barnes în Petworth… Bob, ai fost vreodată în Petworth?

— Ăăă, nu, răspunde Bob.

— Trebuie neapărat să mergi, spune Joyce. E foarte frumos, iar în timpul săptămânii nu prea aglomerat, am avut tot orăşelul numai pentru noi. Iar dacă mergi, e o cafenea minunată chiar lângă…

— Joyce, parcă voiai să te hazardezi cu o opinie, intervine Elizabeth.

— Ah, da. Pentru Dumnezeu, Alan, ai mai văzut pantofi şi altă dată. Scuze, Bob. Da, când am pomenit numele lui Dom Holt de faţă cu

Samantha Barnes şi soţul ei…

— Garth, completează Ibrahim. Aproape cu certitudine canadian.

— …amândoi s-au jurat că nu mai auziseră de el, dar minţeau, nu-i aşa, Ibrahim?

— Aşa este, confirmă Ibrahim.

— Cum v-aţi dat seama? întreabă Donna.

— Pur şi simplu, răspunde Joyce. La fel cum ştiu că tu şi Bogdan n-aţi venit aici de la o expoziţie de artă. Dar despre asta putem discuta mai târziu.

— De unde aţi venit? întreabă Chris.

— Am fost la fotbal, spune Bogdan.

— La meciul lui Everton? întreabă Chris.

— N-am fost atentă cine joacă, răspunde Donna. Poate.

— Aţi dat peste cineva interesant?

— Prin urmare e posibil să-l fi ucis Mitch Maxwell sau Samantha Barnes şi canadianul ei, îi întrerupe Elizabeth. Altcineva?

— Persoana căreia îi vinde Mitch Maxwell heroina, zice Donna. Ar fi un mobil şi mai puternic, nu credeţi?

Joyce încuviinţează dând din cap.

— De asta am pozat documentele. Sper că am procedat corect, Elizabeth.

— Aţi procedat corect, Joyce, confirmă Elizabeth.

Joyce simte că, brusc, a crescut cu câţiva centimetri.

— Bob, ai putea derula fotografiile documentelor? Mă tem că va trebui să treci prin câteva prim-planuri cu rana provocată de glonţ.

Bob trece cu viteză prin acestea, până când apare primul dosar.

— Pun pariu că undeva pe-aici putem afla exact cui îi vinde, spune Elizabeth. Mulţumită lui Joyce.

— Şi io am ajutat, spune Ron.

— Aşa e, confirmă Joyce. A plâns.

— Bine lucrat, Ron, îl laudă Elizabeth, iar Ron parcă se înalţă şi el câţiva centimetri.

— Să fac nişte ceai? propune Joyce. Ne aşteaptă o seară lungă.

— Dă-mi voie să-l prepar eu, zice Ibrahim. Se pare că toată lumea în rest are ceva de făcut.

— Documentele par să fie scrise în cod, Ibrahim, zice Joyce. Vei fi de un ajutor nepreţuit la spargerea lui. Pregătesc eu ceaiul.

Ron şi Joyce îşi aruncă o privire. Aşa ceva cu siguranţă n-au mai văzut.

— Însă nu cred că am nouă căni, spune Joyce.

— Eu n-am de ce să rămân, se oferă Bob, dar e întâmpinat cu rugăminţi aprinse să stea pe loc, iar Alan, încovrigat la picioarele lui, îl face să se răzgândească definitiv.

— Dau eu o fugă şi iau căni de la Elizabeth, zice Bogdan. Şi îl salut pe Stephen cât sunt acolo.

Elizabeth îl strânge de mână pe Bogdan înainte de a intra în bucătărie.

42

Lui Bogdan nu-i prea place zăpada. Din experienţa lui îndelungată ştie că numai două tipuri de persoane o agreează: cei care nu o văd prea des, cum ar fi englezii, sau cei care trăiesc în apropierea munţilor. În Polonia a văzut multă zăpadă, dar nu schia nimeni, aşa că… la ce bun zăpada?

Deschide uşa de la apartamentul lui Elizabeth şi al lui Stephen. Lumina din living e aprinsă, aşa că Bogdan intră. Stephen stă în picioare la fereastră, privind în întunericul înzăpezit.

— Stephen, zice Bogdan, eu sunt.

— Bătrâne, se-ntâmplă ceva ciudat, spune Stephen.

— Ok, răspunde Bogdan. Vrei un ceai? Vrei un whisky? Televizor?

— Te cunosc, remarcă Stephen. Am mai vorbit.

— Sunt prietenul tău, zice Bogdan. Tu eşti prietenul meu. Am fost ieri la plimbare cu maşina.

— Mă gândeam eu, spune Stephen. Dacă-ţi povestesc ceva n-o să crezi că-mi lipseşte o doagă?

— Că-ţi lipseşte o doagă?

Bogdan n-a mai auzit expresia asta.

— Că-mi lipseşte o doagă, repetă Stephen, brusc iritat.

N-a mai fost niciodată nervos pe Bogdan.

— Ţăcănit, fără toţi boii la căruţă, pentru Dumnezeu!

— Nu-ţi lipseşte nicio doagă, spune Bogdan, sperând că e vorba de o expresie.

— E o vulpe care vine să mă viziteze, zice Stephen.

— Snowy?

— Snowy, da, confirmă Stephen. O ştii? Cea cu urechiuşele?

— O ştiu, răspunde Bogdan. E o vulpe de treabă.

— În seara asta n-a venit, anunţă Stephen.

— De la zăpadă, explică Bogdan. Stă la căldură undeva.

— Aiurea, spune Stephen. Pe vulpi nu le deranjează puţină zăpadă. Pe vulpi nu le deranjează nimic. Chiar nu ştii nimic despre vulpi?

— Nu prea, zice Bogdan.

— Ei bine, crede pe cuvânt pe cineva care ştie. Unde-o fi?

— Poate ai ratat-o? întreabă Bogdan.

— N-o ratez niciodată, spune Stephen. Întreab-o pe nevastă-mea, e pe-

aici pe undeva. N-o ratez niciodată. Nu ne ratăm niciodată.

— Vrei mă duc să caut?

— Cred că ar fi bine s-o căutăm împreună, zice Stephen. Ţin să-ţi spun că sunt îngrijorat. Ai lanternă?

— Da, răspunde Bogdan.

— Şi zici că suntem prieteni? Prieteni buni?

Bogdan încuviinţează dând din cap.

— Am fost tăios cu tine? întreabă Stephen. Mi se pare că am fost cam tăios, n-am vrut. Vezi tu, nu mă aşteptam să vii şi nu am nimic cu ce să te servesc.

Bogdan clatină din cap.

— Nu, n-ai fost tăios. Hai să te-mbraci. E frig afară.

— Adineauri a trecut pe-aici şi un tip masiv, cu barbă şi pălărie, spune Stephen. Se-ntâmplă tot soiul de lucruri.

43

În timp ce derulează imaginile documentelor şi îl lasă pe Ibrahim să lucreze, Elizabeth le ascultă descoperirile din bucătărie. Se gândise să o sune pe Kasia, femeia cu care a lucrat la un moment dat. Kasia a fost, probabil, cel mai bun criptograf din istoria MI6, iar acum lucrează pentru Elon Musk. Însă imediat ce l-a auzit pe Ibrahim explicându-i lui Joyce „Vezi tu, A = 1, B = 2 şi aşa mai departe” şi-a dat seama că pentru acest cod s-ar putea să nu fie nevoie de atenţia Kasiei.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Joyce! Ce treabă bună a făcut! În curând, Elizabeth va avea nevoie de mai mult timp liber, aşa că e de bun augur.

Elizabeth coboară privirea la ceştile de ceai pe care le-a pregătit. Joyce a avut dreptate: nu erau decât opt căni. Însă, chiar şi aşa, Elizabeth a trebuit să pună apa la fiert de trei ori. Apoi a uitat să scoată primele pliculeţe, aşa că unele ceaiuri sunt mai tari decât celelalte. Apoi a folosit din greşeală lapte de migdale, pentru că nu i-a trecut prin minte că Joyce ar avea aşa ceva în frigider. Iar în cele din urmă a întors recipientul pentru zahăr în direcţia greşită şi s-a vărsat tot pe podea. A curăţat imediat pentru că şi-a amintit că Joyce i-a spus odată că zahărul atrage furnici. Însă Joyce i-a strigat de două ori – „Ai nevoie de ajutor?” – şi de două ori Elizabeth a răspuns că e perfect capabilă să facă un ceai, mulţumesc, Joyce.

De câte lucruri era în stare Elizabeth şi, în acelaşi timp, de câte nu era!

În timp ce duce cănile pe o tavă, Elizabeth speră că vor fi în regulă pentru toată lumea. Cu toţii vor scoate sunete de încurajare, ştie asta, dar se va concentra pe ochii lui Joyce, pentru că ei nu mint niciodată.

Ibrahim a găsit un nume ascuns în documentele încifrate amatoriceşte.

— Luca Buttaci, Elizabeth, spune Joyce. Dacă aşa se pronunţă.

— Io-i zic Buttaci, spune Ron.

— Nu e de ajutor, Ron, replică Joyce.

— Caut acum pe Google, poate găsesc ceva de folos, intervine Bob. Însă nu apare nimic. Mă rog, nimic care să aibă legătură cu drogurile. Diverşi primari italieni şi grădinari contractori, un elev din South-West London, dar niciun cazier, nimic despre vreo arestare, nimic infracţional.

— Probabil e un pseudonim, sugerează Joyce.

— Probabil e un pseudonim, e de acord Elizabeth.

Doamne, a ajuns să repete după Joyce? Destul! E momentul să preia din nou conducerea. Bate din palme.

— Ok, prin urmare Luca Buttaci devine un nou suspect în cazul uciderii lui Kuldesh, dar şi al uciderii lui Dominic Holt.

— Şi-acum ce facem? întreabă Donna privind împrejur. Eu am fost văzută la fotbal, apoi Chris a găsit un cadavru. Nu cred că ne pricepem să încălcăm legea la fel de bine ca voi.

— Foarte puţini se pricep, spune Elizabeth. Avem nevoie de o întâlnire la vârf.

— O, ai auzit, Alan? O întâlnire la vârf! exclamă Joyce.

Elizabeth observă că nu s-a atins încă de ceai.

— Trebuie să adunăm pe toată lumea în aceeaşi încăpere şi să le vedem cărţile, spune Elizabeth. În momentul de faţă mi se pare că toată lumea ne minte. Mitch Maxwell ne minte, Samantha Barnes şi soţul ei la fel. Chris şi Donna, National Crime Agency vă minte şi ea. Dom Holt ne-a minţit şi, dat fiind glonţul din craniul lui, probabil mai minţea pe încă cineva.

— Aşa-i trebuie dacă mi-a nenorocit maşina, comentează Ron.

— E minunat ceaiul, Elizabeth, spune Joyce.

— Nu începe şi tu, Joyce, pentru Dumnezeu! exclamă Elizabeth. Haideţi să-l găsim pe Luca Buttaci. Ibrahim, bănuiesc că aici ne poate ajuta persoana cu care te-ai împrieteni de curând.

— Bob? întreabă Ibrahim.

— Connie Johnson, spune Elizabeth, dar ai fost înduioşător. Întreab-o unde-l putem găsi pe Butacci, apoi duminica viitoare o să-i invităm la prânz pe el, Mitch, Samantha şi Garth. Să vedem ce aflăm.

— E cel mai bun ceai pe care l-am băut de secole, zice Ron ridicând cana spre ea, lucru care îi stârneşte un fior neaşteptat.

— Chiar îmi place când suntem cu toţii împreună, spune Joyce.

— Şi, Joyce, continuă Elizabeth, m-aş bucura dacă am putea găsi depozitul lui Kuldesh înainte de întâlnire. Poate până luni?

— De data asta chiar eşti prin zonă, nu? întreabă Joyce. E o schimbare binevenită.

Joyce nu e răutăcioasă, Elizabeth e conştientă de asta. Pur şi simplu ştie că e ceva în neregulă şi îşi face griji pentru ea. Elizabeth n-a ştiut niciodată cum să reacţioneze cu cei cărora le pasă de ea.

Întâlnirea propusă e o idee bună. Aşa va avea toată lumea ocazia să lucreze la ceva. Iar când se încheie, Elizabeth poate trece la adevărata

chestiune presantă.

Apropo de asta, Elizabeth începe să se întrebe pe unde umblă Bogdan. Dacă ar fi apărut o problemă ar fi sunat-o, ştie asta. Poate joacă şah cu Stephen? E un gând liniştitor. Însă e puţin probabil. Poate că doar stau de vorbă? În ultima vreme, Stephen nu mai ştie întotdeauna cine e Bogdan, însă îi place calmul lui. Ieri a adormit pe umărul lui Bogdan, care a ratat un antrenament cu greutăţi pentru că a refuzat să-l deranjeze.

44

Cei doi îşi croiesc anevoie drum prin zăpada proaspăt aşternută, două siluete într-o lume alb-negru, scăldată într-o lumină ceţoasă, gălbuie. Zăpadă sub picioare, zăpadă deasupra capetelor. Stephen e îmbrăcat într-un pardesiu lung pe care Bogdan l-a găsit în fundul dulăpiorului din bucătărie, o căciulă îmblănită, mănuşi, două fulare şi o pereche de ghete de drumeţie. Bogdan însuşi, într-un moment rar de slăbiciune, poartă o bluză cu mânecă lungă.

Potecile sunt alunecoase, aşa că Bogdan îl ţine pe Stephen de mână. Lanterna lui se joacă de-a lungul ierbii albe, căutând-o pe Snowy. Caută fluturarea unei cozi, scânteierea unor ochi, vârfurile urechiuşelor.

Stephen se opreşte şi se uită în dreapta. Acum se află probabil la vreo patruzeci de metri de casă. În dreptul răsadului pentru flori e o moviliţă, o grămăjoară, de fapt, nimic deosebit. Dar Stephen dă drumul mâinii lui Bogdan şi se caţără pe pantă până la ea. Bogdan mută lanterna ca să lumineze pământul din faţa lui Stephen. Stephen îngenunchează şi pune mâna pe vârful moviliţei. Bogdan îl ajunge din urmă şi vede ce-a văzut Stephen. Vulpea e în zăpadă, tăcută şi lipsită de viaţă. Vârfurile urechiuşelor s-au cufundat în stratul alb.

Stephen se uită la Bogdan şi dă din cap.

— E moartă. I-a cedat inima, cred. Pare liniştită.

— Biata Snowy, zice Bogdan şi îngenunchează lângă Stephen.

Stephen dă deoparte cristalele de zăpadă proaspăt aşternute pe blana lui Snowy. Apoi se uită în urmă spre fereastra lui.

— Cred că venea să mă vadă. Venea să-şi ia rămas-bun şi n-a mai ajuns.

— Nu mereu apucăm să ne luăm rămas-bun, spune Bogdan.

— Nu, îi dă dreptate Stephen. E o baftă în toată regula când apucăm. Îmi pare rău, Snowy, dragă.

Bogdan dă din cap şi îi mângâie blana lui Snowy.

— Eşti trist?

Stephen se joacă cu urechiuşa lui Snowy.

— Ne uitam unul la altul prin geam şi ştiam amândoi că multe zile nu mai avem. Asta ne-a adus laolaltă. Nu mă simt bine, ştiai asta?

— Eşti ok, zice Bogdan. Elizabeth o să fie tristă?

— Mai spune-mi o dată…

— Soţia ta. O să fie tristă?

— Bănuiesc că da, răspunde Stephen. O cunoşti? Pare genul care să se întristeze?

— Nu prea, zice Bogdan. Dar asta o s-o facă tristă, cred.

Stephen se ridică şi îşi scutură zăpada de pe genunchi.

— Ce zici? Funeralii cu onoruri militare depline?

Bogdan încuviinţează iar din cap.

Stephen testează pământul cu vârful ghetei.

— Te pricepi să sapi? Pare că da.

— Am săpat nişte gropi în viaţa mea, da, spune Bogdan.

— Însă iarna pământul e cam afurisit, observă Stephen. E ca şi cum ai vrea să sapi în asfalt.

— Unde o ţinem până dimineaţă?

— Va fi în siguranţă aici, spune Stephen. Pe vremea asta prădătorii nu ies. Dar întoarce-o cu faţa spre fereastra mea, ca să ştiu că poate să mă vadă.

Bogdan mută cu blândeţe trupul lui Snowy. Îi pune capul pe labe, îndreptat spre apartamentul lui Stephen şi Elizabeth.

Stephen se apleacă şi o mângâie pe Snowy pe cap.

— Acum eşti în siguranţă, draga mea. În curând o să scapi şi de frig şi n-o să mai dormi iepureşte. A fost minunat să te cunosc.

Bogdan pune o mână pe umărul lui Stephen şi strânge uşor.

45

Chris şi Donna au întrebat dacă ar fi posibil să schimbe două vorbe cu Jason. Întrebarea lor a fost foarte politicoasă, e adevărat, iar lui Ron nu i s-a părut o idee groaznică. Ron l-a întrebat pe Jason, acesta n-a crezut că ar fi vreo problemă, aşa că iată-i aici, în zorii zilei de luni.

Lui Ron îi place la nebunie să vină acasă la fiul lui. Pivniţa lui e un adevărat bârlog masculin. Are o masă de biliard, tonomat, bar, echipamentul de sală… Ron e mândru.

Banii grei i-au venit din box, iar Jason n-a fost fraier. Nu i-a cheltuit pe toţi, ca alţii. Chiar şi aşa, au fost câţiva ani când Ron a observat că fiului său a început să-i meargă mai greu. Nu tu zile de plată, nu tu serviciu. Dar apoi s-a reorientat, şi-a construit o carieră în *reality show*-uri, a prestat ocazional comentarii de specialitate, chiar şi puţină actorie, iar banii au început să curgă din nou. Jason munceşte pe rupte, iar pe Ron nimic nu-l face mai mândru decât asta. Acum pare hotărât să se stabilească la casa lui.

Ron stă pe o canapea neagră ca smoala, alături de Chris şi Donna. În momentul ăsta se uită cu toţii cum Jason exersează mişcări de box pe un covor din mijlocul camerei. I-a rugat să rămână câteva minute în tăcere, aşa că se conformează. Ron nu suportă să fie tăcut. Jason comentează în timpul exerciţiilor: — O directă a lui Jason Ritchie, care încearcă să-l zguduie pe Tony Weir, dar nu trece de apărarea acestuia. Tony Weir, acest luptător rezistent, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, a apărut de nicăieri, iar acum luptă pentru titlul de campion mondial la categoria mijlocie. Ce meci face până acum! Weir loveşte puternic cu mâna dreaptă. Ritchie se fereşte. Ce luptă între aceşti doi boxeri extraordinari! Şi se aude gongul…

Jason se opreşte din exerciţii, îşi pune un prosop pe umeri şi se apleacă deasupra laptopului aşezat pe bar. Se uită ţintă în camera laptopului.

— Salutare, Tony, prietene, aici Jason Ritchie. La mulţi ani, Uriaşule, grozavă luptă! Soţia ta Gabby îmi spune că azi ai împlinit patruzeci şi cinci de ani şi că te iubeşte la nebunie. Aşa că fereşte-te şi trânteşte-te în continuare, frate, iar când te doboară ceva, să te ridici imediat înapoi. Gabby şi copiii, Noah şi Saskia, m-au rugat să-ţi transmit toate cele bune, aşa că îţi doresc să ai o zi minunată, să nu mănânci prea mult tort şi mâine să te întorci la sală. Să ai o zi grozavă, amice! Pace şi iubire de la Jason.

Jason face ştrengăreşte cu ochiul, o figură caracteristică lui, apoi apasă

butonul de „stop” de pe ecran şi îşi îndreaptă atenţia spre oaspeţii lui.

— Cine-i Tony Weir? întreabă Ron.

— Un tip, răspunde Jason. Nu ştiu.

— Frumos din partea ta că i-ai zis la mulţi ani, spune Ron. Elegant. Bun băiat.

Ultimul comentariu le e adresat lui Chris şi Donnei. Ron ştie că Jason are cunoştinţe care nu rămân întotdeauna în limitele legii, dar, în acelaşi timp, vrea să le reamintească faptul că e un copil cumsecade. Un copil cumsecade de cincizeci de ani.

— Mă plătesc, tata, spune Jason. Se numeşte *„cameo”*. Pui o vedetă să-ţi trimită un mesaj. La mulţi ani, orice-o fi, casă de piatră… Tocmai am înregistrat unul pentru un divorţ.

— Te plătesc? întreabă Chris.

— Patruzeci şi nouă de lire pe mesaj, răspunde Jason. Toate vedetele fac asta, iar dacă vreau pot să le înregistrez şi-n chiloţi.

— Eu n-am nimic împotrivă, comentează Donna.

Ron clatină uluit din cap.

— Câte de-astea eşti rugat să faci?

— Vreo zece pe zi, răspunde Jason. Ceva de genul ăsta. Sunt mulţi fani ai boxului.

— Primeşti cinci sute de lire pe zi pentru că zici „Fereşte-te şi trânteşte-te” şi faci cu ochiul? întreabă Donna.

— La un moment dat eram plătit ca să-mi iau pumni în cap, zice Jason. Cred că mi-am câştigat dreptul să fiu plătit pentru ceva mai lejer.

— Oare David Attenborough face aşa ceva? se interesează Ron.

— Nu cred, tata, nu, răspunde Jason. Probabil are mai mulţi bani decât mine.

— Nici tu nu pari s-o duci rău, observă Chris uitându-se împrejur la masa de biliard şi barul din pivniţa lui Jason. Apropo de asta, avem câteva lucruri cu care e posibil să ne poţi ajuta.

— O tot ţin pe-a lor că eşti un tip dubios, Jase, îl lămureşte Ron. Da’ n-au nicio dovadă.

— Nu spunem că e dubios, se apără Donna. Doar spunem că toate persoanele pe care le cunoaşte sunt dubioase.

— Adevărul e că din când în când lucrurile se mai animă, e de acord Jason. Ce căutaţi?

— Ai auzit ceva de vreo heroină? întreabă Ron. Recent, mă refer.

— Adică? răspunde Jason.

— A dispărut o grămadă de heroină, zice Ron. Şi e posibil să ne conducă la cineva care l-a omorât pe-un prieten de-al nostru. Ştii vreun tip pe nume Dom Holt?

— Din Liverpool? întreabă Jason. Cel care s-a pomenit cu creierii pe jos după meciul cu Everton?

— Chiar el, răspunde Donna.

— Am auzit câte ceva, spune Jason.

Karen, iubita lui Jason, îşi iţeşte capul de după uşă.

— Mă duc să iau sfeclă şi papaya, bună Ron, bună tuturor, altceva ne mai trebuie?

— Bună, scumpo, zice Ron.

Chris şi Donna ridică o mână.

— Am terminat quinoa, spune Jason.

— Bine, frumosule. Mă-ntorc în douăzeci. Te iubesc.

— Te iubesc, scumpo, zice Jason în timp ce Karen se face din nou nevăzută.

— S-a mutat cu tine? întreabă Ron.

— Cam da, răspunde Jason.

— Mişto, comentează Ron.

Apoi, iarăşi, către Chris şi Donna:

— E băiat bun. E băiat bun.

— Aşa… Vorbeam despre heroină, reia Chris. Ce ştii?

— Aici e o bandă principală, începe Jason. Şi există o singură rută principală. Un tip pe nume Maxwell. A umblat vorba că are necazuri şi atunci au început să-i dea târcoale rechinii.

— Care rechini? întreabă Chris.

— De exemplu amica ta, tată, spune Jason. Connie Johnson. A început să adulmece prin jur.

— Cum de a aflat Connie Johnson că Maxwell are necazuri? vrea să ştie Donna.

— E un tip în vârstă care o vizitează la închisoare, spune Jason. A fost acolo acum câteva săptămâni, iar după ce a plecat el, ea a trecut pe poziţii. Toată coasta de sud a înnebunit. Însă nimeni nu ştie cine-i tipul, aşa că nu mă-ntrebaţi.

— Ştim cine e tipul, zice Chris.

— Ibrahim, spune Ron.

— Iisuse, tată! exclamă Jason, râzând. De ce nu mă mir că e Ibrahim? Tu şi amicii tăi aţi început acum să iscaţi războaie pentru droguri. Preferam vremea când trimiteai scrisori la primărie şi te plângeai de coşurile de gunoi.

— Ar trebui să vină o dată pe săptămână, Jase, zice Ron. Îmi plătesc taxa municipală.

— Când spui „pe poziţii”, la ce te referi? întreabă Chris.

— Doar că a început să facă mişcări, răspunde Jason. A vorbit cu oamenii lui Maxwell ca să vadă dacă vor să schimbe tabăra şi să vină la ea.

— Ca să controleze şi traficul de heroină, şi pe cel de cocaină? întreabă Chris.

— Nu ştiu. Amazon nu vinde doar cărţi, nu-i aşa? răspunde Jason.

— A vorbit cu Dom Holt? se interesează Donna.

— N-am idee, zice Jason. Toate astea sunt doar vorbe auzite la pub.

— Luca Buttaci? încearcă Chris. Cu el a vorbit?

— Nu-l cunosc, spune Jason. Cred că probabil mi-am terminat rolul. Tot uit că voi doi sunteţi poliţai.

— Şi eu, mărturiseşte Chris. De vină e tatăl tău, cred.

— Dacă Connie ar vrea să ucidă pe cineva? întreabă Donna. E ceva ce ar putea aranja din celulă?

— E simplu, răspunde Jason. E cel mai simplu lucru din lume.

Asta e o temă de gândire pentru toată lumea. Ibrahim este acum la Connie. Însă Ron are altceva în minte.

— Pot să-ţi pun şi io o întrebare?

— Sigur, tata, răspunde Jason.

Ron se apleacă în faţă.

— Tu şi Karen când deschideţi cadourile în ziua de Crăciun?

— Imediat după micul dejun, spune Jason. Când altcândva?

— Fir-ar să fie, eram sigur, zice Ron.

Ron se uită la Chris, apoi la Donna. E răzbunat. Chris aşteaptă una-două clipe, apoi reia subiectul anterior.

— Jason, pe cine ar folosi Connie dacă ar vrea să ucidă pe cineva?

— Bună întrebare, remarcă Jason, care s-a ridicat din nou în picioare pentru că trebuie să mai înregistreze un clip. Ibrahim n-a fost singurul ei vizitator misterios din ultimele două săptămâni. O femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani, sau poate un pic sub patruzeci. A fost de două ori. N-o cunoaşte nimeni, dar are un aer periculos. Şi asta o spun deţinuţii.

— Niciun nume? insistă Chris.

— Nimic, răspunde Jason. A apărut dintr-odată, acum două săptămâni. La scurtă vreme după crima voastră, nu-i aşa?

46

Ibrahim a crezut că lunea la închisoare ar putea fi uşor diferită, însă pare identică oricărei alte zile. Bănuieşte că, de fapt, ăsta e scopul închisorii.

Deşi e psihiatru şi are o datorie profesională, astăzi Ibrahim are nevoie de ceva de la Connie. Elizabeth i-a dat o misiune, iar el se va strădui să o ducă la îndeplinire.

Connie se lasă pe spate în scaunul ei. La mână are un ceas nou, scump.

— Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Luca Buttaci? întreabă el.

Connie se gândeşte puţin în timp ce rupe un baton de KitKat şi îl înmoaie în *flat white*-ul ei.

— Ibrahim, ţi se pare vreodată că nu eşti un psihiatru prea bun?

— Cred, obiectiv vorbind, că sunt priceput, spune Ibrahim. Am îndoieli? Sigur. Mi se pare că am ajutat mulţi oameni? Iarăşi, da. Pe tine te-am ajutat?

Connie se luptă acum cu un al doilea baton de KitKat. Arată cu el spre Ibrahim.

— Dă-mi voie să-ţi spun o poveste.

— Pot lua notiţe?

— Poliţia va vedea notiţele?

— Nu.

— Atunci poţi lua notiţe, spune Connie şi începe povestea. O fată s-a băgat azi în faţa mea la coada de la prânz…

— O, vai, exclamă Ibrahim.

— Îhî, o, vai. Cred că nu ştia cine sunt. Uneori cele mai tinere nu ştiu. În fine, se bagă cu cotul în faţa mea, aşa că eu o ating pe umăr şi îi zic că-mi pare foarte rău, dar se pare că mi-a luat locul.

— Ai folosit exact aceste cuvinte?

— Nu, răspunde Connie. Aşa că ea s-a întors spre mine şi a spus „Scuze, da’ eu nu stau la coadă, iar dacă ai o problemă cu asta, atunci ai o problemă cu mine”. Din nou, nu astea au fost exact cuvintele. După care m-a împins.

— O, vai, repetă Ibrahim. Tânăra aceasta are un nume?

Connie se gândeşte o clipă.

— Paramedicii parcă i-au spus Stacey. Bun, lângă noi s-a făcut linişte, bineînţeles. Toată lumea se uita. Se vedea că începe să priceapă că poate a împins pe cine nu trebuia…

— De unde ar fi putut pricepe?

— Unul dintre paznici se pregătea să intervină, iar când l-am expediat n-a făcut decât să dea din cap şi să-i spună „Scuze” pe muteşte. Cred că atunci i-a picat fisa. Apoi i-am ars una şi ea a căzut pe podea.

— Ok, zice Ibrahim. Există o mizã? Nu prea îmi place povestea.

— Miza e ce s-a întâmplat după, continuă Connie. O văd acolo, zăcând pe linoleum, tocmai îmi suflecam mânecile şi mă pregăteam să-i arăt cât de greşite sunt căile pe care a apucat, când în minte ţi-am auzit vocea.

— Dumnezeule! exclamă Ibrahim. Ce spuneam?

— Îmi spuneai să număr descrescător de la cinci. Simţi că deţii controlul? În clipa asta te simţi că ai căzut la pace cu tine însăţi? Cine conduce, tu sau furia ta? Care este calea raţională de a acţiona?

— Înţeleg, spune Ibrahim. Şi ce răspuns ai găsit?

— Nu mi-am putut da seama ce aş fi rezolvat dacă i-aş fi pus un genunchi în piept şi aş fi cotonogit-o mai departe. Ca şi cum pumnul acela ar fi fost de ajuns şi îmi demonstrasem punctul de vedere. Orice lucru în plus ar fi fost numai ca să-mi satisfac egoul.

— Iar tu nu eşti egoul tău, spune Ibrahim. Sau nu numai egoul, cel puţin.

— Iar fata asta… zice Connie. Trebuie să-i recunosc meritele: ai nevoie de curaj să sari coada la închisoare, deci ceva trebuie să aibă ea. Am văzut că şi-a învăţat lecţia, aşa că pur şi simplu am păşit peste ea, mi-am luat prânzul şi mi-am văzut de treabă. M-am simţit mândră de mine şi mi-am spus „Pun pariu că şi Ibrahim ar fi mândru de mine”.

— Şi fata? întreabă Ibrahim. Ea cum se simte?

Connie ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Deci…? Eşti mândru de mine?

— Până într-un punct, da, răspunde Ibrahim. Chiar este un fel de progres, nu crezi?

— Ştiam eu că o să fii, spune Connie radioasă.

— Mă întreb dacă într-o bună zi ar fi posibil să te abţii chiar şi de la primul pumn, cugetă Ibrahim.

— S-a băgat în faţa mea, zice Connie.

— Ţin minte, spune Ibrahim. Şi, fără să te gândeşti, fără să eziţi, reacţia ta a fost un act rapid şi instantaneu de violenţă.

— Mulţumesc, răspunde Connie. Chiar m-am mişcat destul de repede. Acum dă-mi voie să te ajut să laşi deoparte blana de lup moralist, pentru că mi se pare că voiai să mă întrebi despre Luca Buttaci.

— Ei bine… începe Ibrahim.

— Uită-te la mine, zice Connie. Pasărea cu aripa frântă, care te plătesc să mă vindeci, să mă îndepărtezi de calea violenţei şi egoului, să găseşti un sens într-o viaţă trăită în haos… Apropo, toate astea sunt citate directe…

— Ştiu, recunoaşte Ibrahim, impresionat.

— …Dar la fiecare şedinţă mă tragi înapoi în ea. „Cum ai ucide pe cineva, Connie? Poţi fura ceva dintr-o celulă, Connie?” Şi acum: „Îl cunoşti pe unul dintre cei mai mari traficanţi de heroină de pe coasta de sud?”

— Este o abordare neortodoxă, ai dreptate, zice Ibrahim. Îmi pare rău.

Connie flutură din mână de parcă n-ar conta.

— Pe mine nu mă îngrijorează, dar pe tine te împiedică să fii prea cucernic. Vreau doar să te mai uiţi în oglindă din când în când. Vii aici şi întrebi un pacient vulnerabil despre un infractor de doi bani, iar asta e în regulă. Eu îţi spun o poveste despre cum am lovit pe cineva o singură dată, nu de treişpe sau paişpe ori şi, o să fiu sinceră cu tine, Ibrahim, n-ai părut din cale-afară de impresionat.

— Îmi accept defectele, răspunde Ibrahim. Iar dacă nu am fost îndeajuns de impresionat de faptul că ai lovit o tânără atât de tare încât să aibă nevoie de îngrijiri medicale, atunci îmi cer scuze.

— Mulţumesc, spune Connie. Da, îl cunosc pe Luca Buttaci. Ştiu cine e.

— Şi ai avea vreo metodă de a intra în contact cu el?

— Aş avea, răspunde Connie. De ce întrebi?

— Dorim să-l invităm la prânz, spune Ibrahim.

— Cred că individul nu mănâncă decât ceea ce ucide el însuşi, îl previne Connie.

— E într-o duminică, la un local unde îţi taie friptura la comandă, explică Ibrahim. E foarte bun. Chiar trebuie să vii şi tu, dacă te eliberează vreodată şi dacă promiţi să nu-l ucizi pe Ron. Crezi că mi-ai putea da numărul lui Luca Buttaci?

— Te rog să-mi aminteşti cum ţine asta de terapie, zice Connie. Sper că n-ai uitat că te plătesc.

— Terapia este întotdeauna un dans, răspunde Ibrahim. Trebuie să ne mişcăm pe ritmul muzicii.

— Baţi câmpii, spune Connie. Ai noroc că-mi placi. Nu pot să-ţi dau numărul lui, dar pot transmite un mesaj. Cumnatul lui lucrează aici.

— În sistemul penitenciar?

— Straniu, nu-i aşa? În rest par curaţi ca lacrima.

Ibrahim îşi priveşte notiţele. E momentul să schimbe subiectul.

— Elizabeth se întreba dacă ai vreo părere despre crima de sâmbătă.

Connie rupe un al treilea baton de KitKat. Nu-i stă în fire; de obicei mănâncă două în timpul şedinţei şi pe celelalte două le ia în celulă. Meseria lui Ibrahim constă în a observa astfel de lucruri.

— Cine a fost omorât? întreabă Connie.

— Dominic Holt, răspunde Ibrahim. Unul dintre cei despre care ne-ai spus. Îţi place KitKat-ul?

— Hm, pufneşte Connie. Bănuiesc că până la urmă o încasăm cu toţii.

Telefonul lui Ibrahim bâzâie. În mod normal, telefoanele tuturor vizitatorilor de la închisoarea Darwell sunt confiscate la intrare, dar dacă pomeneşti numele lui Connie te lasă să-l păstrezi. Verifică mesajul. Donna.

— Mai ai vreo persoană care să te viziteze în mod regulat? se interesează Ibrahim.

— Mai multe, răspunde Connie. Maseurul sportiv, cititoarea în cărţi de tarot, meditatorul de spaniolă…

— O femeie puţin trecută de patruzeci de ani, spune Ibrahim. A început să apară acum câteva săptămâni.

Connie ridică din umeri.

— Mai e o florăreasă care vine din când în când. Celulele pot deveni foarte mohorâte.

— Nu cred că e florăreasă, remarcă Ibrahim.

— Atunci e un mister, zice Connie. Mai vrei ceva de la mine sau putem face şi terapie propriu-zisă?

— Îmi spui totul, Connie? întreabă Ibrahim. Tot ceea ce ştii?

— Tu eşti specialistul, răspunde Connie. Tu să-mi spui.

47
Joyce

Ei bine, am găsit depozitul lui Kuldesh fără prea mare efort, însă nu vă entuziasmaţi prea tare.

Elizabeth a vrut să-l găsească înainte de „întâlnirea la vârf” pe care o plănuim. De asemenea, vrea ca mâine să-i facă o vizită anchetatoarei-şefe Regan. Nu ştiu de ce, dar abia aştept să aflu.

Spuneam că „noi” l-am găsit. Elizabeth a avut ideea strălucită să se dea drept văduva lui Kuldesh şi s-a dus la birourile consiliului local din Fairhaven.

I-a zăpăcit cum scrie la carte. Văduva îndoliată care a pierdut numărul depozitului, care e plin de fotografii de familie şi amintiri. I-au trebuit vreo cinci minute, chiar îşi intrase în rol. Din când în când, femeia de la consiliu – o chema Lesley – dădea compătimitor din cap. Elizabeth a încheiat cu o înfloritură, aruncându-se la mila lui Lesley, a consiliului local din Fairhaven şi a zeilor înşişi.

Moment în care Lesley a dat compătimitor din cap pentru ultima oară, apoi i-a spus că n-au voie să-i dezvăluie unde se află depozitul, din pricina legii protecţiei datelor personale.

Îi spusesem lui Elizabeth că aşa o să fie. Tot drumul până la microbuz îi spusesem: *Îţi pierzi vremea, n-o să obţinem nimic de la consiliu.* Ea a zis că *Dacă am obţinut secrete nucleare ruseşti de la KGB probabil că mă pot descurca şi cu consiliul Fairhaven.* Însă eu ştiam că se înşală şi a fost drăguţ să văd şi dovada. Chiar i-am aruncat privirea mea de „Ţi-am spus eu”, lucru care o înfurie de fiecare dată.

Aşa că atunci mi-a furat trucul obişnuit şi a izbucnit în plâns. Mai convingător decât de obicei, trebuie să recunosc, însă i-aş fi putut spune că şi aşa ceva e inutil. Lesley de la consiliul Fairhaven a rămas neînduplecată. La un moment dat i-a sugerat lui Elizabeth să bea un pahar cu apă, însă mai mult de atât nu s-a înmuiat.

Aşa că am intrat eu în acţiune.

În timp ce Elizabeth se lăsa neputincioasă, suspinând, în scaunul ei de plastic, eu i-am amintit lui Lesley că, din moment ce e mort şi conturile i-au fost blocate, Kuldesh probabil nu a achitat chiria pe luna asta. I-am captat atenţia. Dacă e ceva ce le place consiliilor locale mai mult decât legea

protecţiei datelor, acel lucru sunt banii.

I-am zis că sunt dispusă să plătesc datoria. Ba chiar, mai mult, că simţeam că e de datoria mea să o fac. Câteva minute mai târziu aveam în mână o factură scoasă la imprimantă: 37 de lire şi 60 de penny pentru închirierea depozitului numărul 1172 din Pevensey Road, Fairhaven.

I-am spus lui Lesley că plata urmează să fie efectuată, i-am mulţumit pentru eficienţă şi am condus-o pe Elizabeth pe uşile duble către libertate.

Elizabeth a fost plină de laude şi amândouă am căzut de acord să lăsăm KGB-ul pe mâna ei, iar consiliile locale pe mâna mea. Toată lumea trebuie să aibă o specializare. De exemplu, am întrebat-o pe Elizabeth cum o să intrăm în depozit fără cheie, iar ea a râs.

I-am sugerat că, dacă tot o să scotocim pe acolo, ar trebui să o sunăm pe Nina Mishra. Dacă nu găsim heroina, e posibil să găsim ceva care să ne conducă la ea, iar Nina ar şti mai bine după ce să se uite. Elizabeth m-a acuzat că „mi s-a pus pata” pe Nina, ceea ce probabil că e adevărat. Îmi plac femeile puternice. Nu culturistele, înţelegeţi la ce mă refer. În fine, Nina a fost de acord să ne întâlnim după ce avea să-şi încheie programul de dimineaţă.

Ne-am plimbat până pe Pevensey Road; e chiar lângă faleză. Am întrebat-o pe Elizabeth dacă e de părere că vom fi invitaţi la nuntă, în caz că Donna şi Bogdan se căsătoresc vreodată, iar ea a răspuns: „Nu te poţi concentra măcar două secunde la heroină?”

Erau două rânduri de depozite, faţă în faţă. Uşi verde-deschis, fiecare având prins pe ea un anunţ de securitate. Două sau trei aveau uşile deschise, iar dinăuntru se auzeau zgomote de ciocan şi fierăstrău. Am mers pe mijlocul culoarului, făcând din când în când câte un pas în lateral, ca să lăsăm pescăruşii să treacă pe lângă noi, până am găsit numărul 1772.

Elizabeth a scos ceva din geantă, n-am văzut exact ce, însă era o bucată subţire de metal. A introdus-o în încuietoarea depozitului şi a împins scurt cu podul palmei, apoi a deschis uşa.

Nu ştiu la ce mă aşteptam. La un fel de comoară, probabil. Genul de lucru pe care l-ai vedea într-un desen animat Disney: aur, bijuterii şi dubloni. De fapt, înăuntru nu erau decât nişte cutii vechi de carton lipite de pereţi, fiecare având un număr mâzgălit pe ea. Tocmai ridicam capacele primelor câtorva cutii când Nina a sosit cu un taxi şi ni s-a alăturat.

Avea o agrafă de păr minunată.

Nu am găsit heroina, bineînţeles. Dacă am fi găsit-o până la momentul

ăsta v-aş fi spus, pe cuvânt de onoare. Dacă aş avea heroină în valoare de o sută de mii de lire pe masa din living n-aş ţine-o langa cu agrafe de păr şi culturiste.

În cutii erau tot felul de lucruri: ceasuri vechi, bijuterii, chiar şi două litografii semnate Picasso. Elizabeth a întrebat-o pe Nina dacă le poate găsi un cămin potrivit, dar Nina a fost de părere că mare parte dintre obiecte erau, probabil, furate şi că prima oprire ar trebui să fie la secţia de poliţie din localitate. Eu am spus că vom merge acolo mâine. Elizabeth a întrebat dacă litografiile sunt valoroase, însă Nina le-a aruncat o privire şi a spus că sunt nişte falsuri destul de evidente, aşa că eu şi Elizabeth n-avem decât să luăm fiecare câte una, ceea ce am şi făcut. A mea este schiţa unui porumbel şi în clipa de faţă stă rezemată pe policioară. În Hayward Heath e un bărbat care se pricepe să înrămeze tablouri, aşa că o voi duce acolo data viitoare când merg în vizită. Bineînţeles, o să pretind că e autentică. Bănuiesc că aşa scapă falsificatorii: tuturor le convine să pretindă că lucrarea e autentică.

Apropo, mai devreme e posibil să fi dat impresia că, deşi îmi plac femeile puternice, nu-mi plac culturistele. Nu asta am vrut să spun. Culturismul nu e pentru mine, dar înţeleg de ce altcuiva i-ar plăcea. E o distracţie sănătoasă, adică al doilea cel mai grozav tip de distracţie care există.

Poate credeţi că după-amiaza a fost o dezamăgire, însă n-a fost nici pe departe aşa. Elizabeth spune că depozitul este atuul nostru. În timpul prânzului de duminică trebuie doar să facem aluzie la existenţa lui, iar apoi să-l ţinem sub supraveghere. Cu toţii au capacitatea să-l găsească şi cu toţii vor vrea să arunce o privire.

Bineînţeles, dacă vreunul nu va arunca o privire, putem presupune că heroina e deja la persoana respectivă.

Ăsta e planul lui Elizabeth, care a rugat-o pe Nina să vină şi ea la prânz, ca s-o ajute să arunce momeala. Nina a părut îngrozită şi entuziasmată în egală măsură, cum cred că mă simt şi eu nonstop de când am cunoscut-o pe Elizabeth.

Aşa că mâine ne întâlnim cu anchetatoarea Regan. Cu cât obţinem mai multe informaţii înainte de prânzul de duminică, cu atât mai fericită o să fie Elizabeth. Nu că în clipa de faţă ar părea deosebit de fericită. Astăzi a avut loc o înmormântare neobişnuită. O să vă povestesc mai multe când îmi dau seama ce gândesc despre ea.

Am întrebat-o pe Elizabeth dacă pentru mâine avem programare în

audienţă la anchetatoarea Regan, iar ea mi-a răspuns că bineînţeles că nu avem, dar să nu-mi fac griji. I-am amintit, de asemenea, că marţea microbuzul nu circulă, dar ea mi-a zis că o să ne ducă Ron cu maşina, pentru că oricum se simte cam lăsat pe dinafară, iar maşina lui tocmai s-a întors de la service.

Simt că asta e săptămâna în care vom afla cine l-a omorât pe Kuldesh. Poate chiar vom găsi şi heroina. Elizabeth pare să aşeze toate piesele la locul lor. Oare ştie ceva?

Alan e în toane proaste pentru că am fost plecată toată ziua. Pe un câine nu-l poţi lămuri cum stau lucrurile cu heroina şi crimele. În fine, poate un câine poliţist ar pricepe. Acum stă bosumflat în baia pentru oaspeţi, oftând la fiecare câteva minute ca să ştiu că e acolo. Dar ştiu că n-o să continue mult aşa. Staţi să-l chem.

…Şi iată-l cum vine dând din coadă. Totul a fost iertat.

48

— Cu anchetatoarea-şefă Regan, vă rog, îi spune Elizabeth sergentului de serviciu de la secţia de poliţie din Fairhaven.

— Cine să-i spun că o caută? întreabă sergentul de serviciu, o femeie trecută puţin de cincizeci de ani.

— Puteţi spune că o caută Elizabeth şi Joyce, răspunde Elizabeth. În legătură cu uciderea lui Dominic Holt.

— Aţi venit să mărturisiţi crima? întreabă femeia în timp ce formează numărul de la etaj. Elizabeth şi Joyce o caută pe anchetatoarea Regan. Au informaţii despre Dominic Holt.

Urmează o aşteptare scurtă, apoi sergentul dă din cap şi spune: — Mersi, Jim. Mă tem că nu este, zice apoi, întorcându-se spre ele. Poate îmi puteţi lăsa un număr de telefon?

— Nu este? întreabă Elizabeth.

— Mă tem că nu, confirmă sergentul. Mărturisirea va trebui să aştepte.

— E ciudat, nu-i aşa, Joyce?

Elizabeth face semn spre Joyce.

— Ea e Joyce.

— Chiar e foarte ciudat, îi dă dreptate Joyce. Am văzut-o cum a venit la…

Joyce îşi deschide caietul.

— …10:23 A.M. De atunci am tot supravegheat intrarea principală, iar pe acolo nu a ieşit.

— Au maşini, spune sergentul. Şi n-ar trebui să supravegheaţi secţii de poliţie.

— A, ne aflam pe domeniu public, zice Elizabeth. Pe o băncuţă din parc.

— Am adus un termos, adaugă Joyce.

— De atunci doar două maşini au plecat de la secţie, iar ea nu se afla în niciuna dintre ele, încheie Elizabeth. Este ora… Joyce, cât e ceasul acum?

— 11:04, răspunde Joyce.

— Este 11:04…

— Acum 11:05, intervine Joyce.

— Şi ne-am gândit că a trecut mai mult decât destul timp ca anchetatoarea-şefă Regan să se instaleze şi să primească raportul de dimineaţă. Probabil că acum bea o cafea şi îşi citeşte e-mailurile.

— …Aşa că un moment mai bun nici că se poate, remarcă Joyce.

— Nici că se poate, întăreşte Elizabeth. Aşadar, poate sunaţi din nou şi verificaţi dacă nu cumva a fost o greşeală. Am vrea foarte mult să stăm de vorbă cu ea. Microbuzul se întoarce la Coopers Chase la ora 15, iar astăzi mai avem şi alte chestiuni de rezolvat.

Sergentul de serviciu se ridică în picioare şi se sprijină cu palmele pe tejghea.

— Doamnelor, cu toate că e amuzant acest dialog, anchetatoarea Regan nu este aici. Clădirea are mai multe ieşiri şi…

— Da, Ron era la ieşirea din spate, o întrerupe Elizabeth. Nu a plecat.

— Iar eu vă spun că a plecat, replică sergentul. Aşa că, dacă îmi lăsaţi un număr de telefon, mă voi asigura că ajunge la ea. Între timp, vă sfătuiesc insistent să nu mai ţineţi sub supraveghere vreo secţie de poliţie, dacă nu vreţi să fiţi arestate.

Elizabeth îşi scoate telefonul şi îi face sergentului o poză.

— Poză făcută la 11:07, anunţă Joyce.

— Dacă mai faceţi vreo poză, spune sergentul uitându-se lung la Elizabeth, vă arestez.

Elizabeth se uită la Joyce, ridicând o sprânceană. Joyce se uită la ceas, rămâne o clipă pe gânduri, apoi încuviinţează dând din cap aproape imperceptibil.

Elizabeth mai face o poză.

49

Sayed se uită în jos la munţi. Tot ce se vede pe fundul văii îi aparţine, la fel şi tot ce se vede pe versanţii dinspre nord. Versanţii dinspre sud sunt teritoriu pakistanez. Sayed nu ştie cui îi aparţin, însă nu i-au provocat niciodată necazuri. Mai mult nici nu poţi să ceri. În ultima vreme apar destule necazuri.

Nu a mai primit niciun semn de la Hanif de miercuri. Era în Moldova, punea întrebări şi spunea că se îndreaptă spre Anglia, deci trebuie să fi găsit ceva. Sayed nu se va simţi întru totul mulţumit până nu se va aranja totul. Bineînţeles că nu. Nici n-ar trebui să fie în elicopterul ăsta. Ar putea aduce ghinion şi e suficient un singur glonţ rătăcit ca să fie doborât. Însă alternativa ar fi fost un drum de şase ore cu jeepul şi apoi călare.

Nu e o situaţie în care s-a mai găsit şi trebuie neapărat să o repare. Îi va mai da lui Hanif încă vreo săptămână. Ştie că e pe urma transportului. Nu e ca şi cum ar putea să-l sune pur şi simplu şi să stea la taclale.

Hanif va vorbi cu Mitch Maxwell, iar Mitch Maxwell va vorbi cu Luca Buttaci. La început politicos, apoi mai puţin politicos dacă nu va obţine ce vrea. Lui Sayed nu-i place să fie tras pe sfoară sau înşelat. E un drum care nu se termină decât cu moartea celui care încearcă.

Hanif va trebui şi el pedepsit, bineînţeles, dacă nu reuşesc să găsească transportul împreună, aşa că măcar e motivat.

Din uşa deschisă a elicopterului, Sayed vede câmpurile unde macii vor înflori în curând, iar asta îl înveseleşte puţin. Oricine ştie că plantaţiile de maci în plină floare nu pot însemna decât un singur lucru.

Profit.

50

Anchetatoarea-şefă Jill Regan nu e câtuşi de puţin impresionată.

— Iar tu, arată ea către Joyce. Tu erai la depozitul unde a fost împuşcat Dominic Holt.

— Aşa este, spune Joyce. Bravo, lumea în general îmi uită figura. Sau nu-şi amintesc de unde mă ştiu. Am avut pacienţi care după ani întregi veneau la mine în Sainsburys şi-mi spuneau…

— Te rog, scuteşte-mă, spune Jill. Încerc să anchetez o crimă.

— Nu prea îţi iese, dacă nu te superi că fac această remarcă, intervine Elizabeth.

— Ba mă supăr, spune Jill. A mai prins vreuna dintre voi vreun criminal vreodată?

— Da, răspunde Elizabeth.

— Nu doar unul, întăreşte Joyce.

— Aveţi cinci minute, cedează Jill. Ce informaţii aveţi? Sper să fie foarte bune.

— Dacă-mi dai voie mai întâi, începe Elizabeth, tu ce faci aici?

— Stau într-o cameră de interogatorii cu fetele din Epoca de Aur? răspunde Jill. Habar n-am.

— Ba nu, o corectează Elizabeth. Ştii foarte bine la ce mă refer. De ce a fost chemată National Crime Agency să ancheteze uciderea lui Kuldesh Sharma?

— De când ar fi asta treaba voastră?

— Suntem contribuabili, spune Elizabeth. Dar şi observatori interesaţi.

— Îl cunoaşteţi pe inspectorul-şef Hudson? o întreabă Jill pe Joyce.

— Da, răspunde Joyce. Pe Patrice, iubita lui, o cunoşti?

— El v-a rugat să veniţi încoace, nu-i aşa?

Elizabeth râde.

— Dumnezeule, nu! Îmi închipui că ar fi îngrozit să ştie că suntem aici.

— Mai sunt şi alţii la fel de îngroziţi, comentează Jill.

— Cel puţin o să-ţi prezint teoria mea, spune Elizabeth. Nu cred că eşti interesată în mod deosebit de Kuldesh, sau cel puţin NCA nu este. Cred că ai un interes profesional în legătură cu heroina.

— Nu e nevoie ca totul să fie o aventură de capă şi spadă, zice Jill. Nu suntem la Netflix.

— Ah, am dus o viaţă care i-ar face pe cei de la Netflix să roşească, replică Elizabeth. Cred că heroina făcea parte dintr-o operaţiune NCA de amploare. Aţi plănuit s-o urmăriţi şi aţi lăsat-o să intre în ţară înainte să tăbărâţi asupra tuturor şi să-i arestaţi. Am dreptate?

— Dacă asta e tot ce aveţi, cred că ar trebui să mă întorc la birou, spune Jill.

— Dar heroina a dispărut, continuă Elizabeth. Acea heroină pe care voi aţi lăsat-o să intre în ţară. Căreia i-aţi dat undă verde, prin Newhaven. Prin urmare, operaţiunea voastră e un eşec, iar reputaţia NCA e în mare primejdie; să fim sinceri, nu ar fi pentru prima oară. Mai mult, a fost împuşcat un om nevinovat. Mă rog, vorba vine „nevinovat”. În orice caz, un prieten de-al nostru. Sunt dispusă să cred că nu ai auzit niciodată de Kuldesh Sharma şi nu ţi-ai dat seama că ar putea ajunge să fie implicat. Aşadar, cu toate că sunt convinsă că ţi-ar plăcea să elucidezi crima, cred că mai presus de orice ai nevoie să găseşti heroina.

— Ok, spune Jill. Cred că a expirat timpul.

— Iar apoi Dom Holt a fost ucis şi el, continuă Elizabeth. Mă întreb dacă nu cumva era omul tău din interior şi cineva a aflat lucrul ăsta.

— Cine eşti? întreabă Jill.

— În sfârşit, o întrebare inteligentă, remarcă Elizabeth. Sunt cineva care ar putea să te ajute.

— În ce fel?

— Te-am putea ajuta să găseşti heroina, spune Elizabeth. Nu-i aşa, Joyce?

— Am mai dat de urma unor diamante la un moment dat, confirmă Joyce.

— Dacă ştiţi unde e heroina şi nu…

Elizabeth o şuşuieşte pe Jill.

— Nu e la noi, doamnă Regan, bineînţeles că nu e. Însă aş fi dispusă să pun pariu că suntem mult mai aproape de ea decât eşti dumneata. Iar pentru că îmi doresc cu adevărat să aflu cine ne-a ucis prietenul, aş vrea tare mult să aflu următorul lucru de la tine: cine lucrează pentru tine? Pe cine protejezi din interior? Era vorba despre Dom Holt?

— Nu protejez pe nimeni, răspunde Jill.

— Mmm, face Elizabeth. Prin urmare aţi planificat operaţiunea fără ajutor din interior? E posibil. Am făcut aşa ceva în Budapesta în ’68, dar mă tem că nu te cred.

— Ce s-a întâmplat în Buda…?

— Prin urmare, Joyce va rosti patru nume pentru tine, continuă Elizabeth. Unul dintre lucrează – sau lucra – pentru tine şi ne vom da seama de asta după reacţia ta. Nu ne trebuie decât o tresărire minusculă.

— Destul, zice Jill. E un circ.

— Mitch Maxwell, spune Joyce.

Jill se ridică să plece.

— Îmi pare rău, doamnelor.

— Luca Buttaci, spune Joyce.

— Aşa se pronunţă, Jill? se interesează Elizabeth.

— Samantha Barnes, spune Joyce.

— O să chem un agent să vă conducă, răspunde Jill.

— Dominic Holt, spune Joyce.

Jill se opreşte la uşă.

— Dacă vă mai văd pe vreuna dintre voi, ar fi bine să se întâmple pentru că mi-aţi găsit heroina.

— Cu siguranţă vrei să spui doar că *„am găsit* heroina”, zice Elizabeth în timp ce Jill închide uşa.

Se întoarce spre Joyce.

— E bună.

— Nu i s-a clintit niciun muşchi, observă Joyce.

— Ceea ce înseamnă unul din două lucruri, spune Elizabeth. Ori e psihopată…

— Uuu! exclamă Joyce.

— …ceea ce nu cred, continuă Elizabeth. S-a dat cu ruj chiar înainte să coboare la noi. Voia să facă impresie bună.

— Cred că şi psihopatele se dau cu ruj, îşi dă Joyce cu părerea.

— Cealaltă variantă, Joyce, este că nu i-a tresărit niciun muşchi pentru că nimeni din bandă nu lucrează pentru NCA.

— Şi atunci de ce ar fi venit ei aici?

— Poate pentru că cineva din NCA lucrează pentru bandă?

51

Restaurantul de la Coopers Chase a fost martorul multor evenimente în ultimii câţiva ani. A fost martor la cum un fost judecător de la Înalta Curte a murit, aşteptând o tartă cu banane şi caramel. A fost martor la o ceartă atât de aprinsă, încât o femeie de optzeci şi nouă de ani a divorţat de cel care i-a fost soţ timp de şaizeci şi opt de ani şi a fost martor chiar şi la o cerere publică în căsătorie, întâmpinată la momentul respectiv cu multă fanfară, dar în legătură cu care s-a pus batista pe ţambal când s-a constatat că bărbatul implicat era deja căsătorit. A fost martor la aniversări, priveghiuri, iubiri noi, alaiuri de copii, nepoţi şi strănepoţi, ba chiar şi la un centenar, care s-a sfârşit prin chemarea poliţiei din pricina unui incident care implicase un dansator de striptease.

Însă nu a fost niciodată martor la genul de adunare care are loc la masa privată din seră. Doi dintre cei mai prolifici traficanţi de droguri din Marea Britanie, o anticară multimilionară şi uriaşul ei soţ canadian, un profesor de arheologie de la Universitatea din Kent, un constructor polonez tatuat din greu, iar în capul mesei mândrele gazde: o fostă asistentă medicală, o fostă spioană, un fost sindicalist şi un psihiatru care încă mai profesează ocazional.

Subiectul discuţiei este locul unde ar putea găsi cu toţii un transport de heroină. S-au făcut prezentările. Conversaţia este întreruptă din când în când de chelnerii care aduc mâncarea şi s-a stabilit ca în astfel de momente să simuleze că sunt un comitet organizatoric care pune la cale un banchet caritabil pentru la vară.

— Fiecare dintre noi are propriile motive pentru care se află aici, spune Elizabeth. Mitch, ţie ţi-a fost furată heroina, iar secundul tău a fost împuşcat. Deşi, bineînţeles, e posibil ca tu însuţi să-l fi împuşcat pe Dom Holt…

— Nu l-am împuşcat eu, zice Mitch Maxwell.

— Cineva tot l-a împuşcat, spune Luca Buttaci.

— Ei bine, de asta ne aflăm aici, intervine Ibrahim. Ca să discutăm făţiş aceste chestiuni.

— Luca, reia Elizabeth, şi tu ai pierdut din punct de vedere financiar deşi, din nou, ai fi pe lista suspecţilor atât în cazul dispariţiei heroinei, cât şi în cazul uciderii prin împuşcare a lui…

— Şi un castel gonflabil pentru copii, spune Joyce când trei chelneriţe tinere se apropie cu aperitivele. Preţul de închiriere e foarte rezonabil. Am putea cere cincizeci de pence intrarea.

— Două lire intrarea, plusează Samantha Barnes.

— O liră cincizeci, spune şi Mitch Maxwell. Pe bune acum… *două lire?*

— Nu vorbi aşa cu soţia mea, îl previne Garth, mulţumindu-le chelneriţelor printr-o mişcare a capului.

— Esenţial va fi să nu intre nimeni încălţat în castelul gonflabil, cugetă Ibrahim. Chiar şi având asigurare trebuie să…

— …Şi în cazul uciderii prin împuşcare a lui Dom Holt, reia Elizabeth când ultima chelneriţă se îndepărtează.

— Io n-am împuşcat pe nimeni, se apără Luca.

— E o dublă negaţie, observă Ibrahim. Poate ar fi mai bine să…

Ron pune o mână pe braţul lui Ibrahim.

— Nu acum, amice, omul e traficant de heroină.

Ibrahim încuviinţează din cap şi începe să-şi savureze mozzarella de bivoliţă.

— Samantha şi Garth, zice Elizabeth. Vă aflaţi aici din mai multe motive. În primul rând, cunoştinţele voastre în domeniu. În al doilea rând, pentru că i-aţi minţit pe Joyce şi Ibrahim când aţi spus că nu aţi mai auzit de Dominic Holt.

— Minţim, ai? întreabă Samantha. Cine zice asta?

— Joyce şi Ibrahim aşa spun, iar pentru mine e suficient.

— A fost clar că minţiţi, îmi pare rău, spune Joyce. Acum îmi pare rău că nu mi-am luat şi eu creveţi, ai tăi arată foarte bine.

— Şi, cel mai important, numărul tău de telefon e blocat de un Cod 777, lucru extraordinar de rar, prin urmare bănuim că pe tine te-a sunat Kuldesh în după-amiaza dinainte să fie ucis.

— Pun pariu că şi Mitch şi Luca au la fel, zice Samantha.

Cei doi clatină din cap.

— Noi doar ne aruncăm telefoanele, spune Mitch.

— Prin urmare, de asta am vrut să fiţi aici, Samantha, trage concluzia Elizabeth. Deşi mă întreb de ce aţi acceptat invitaţia. Ce aveţi voi de câştigat din această mică întâlnire?

— O întrebare foarte bună, remarcă Samantha. Suntem cu toţii sinceri?

— În măsura în care poate fi sincer oricine stă la o masă de mincinoşi şi trişori, da, răspunde Elizabeth.

— Pe undeva se află heroină în valoare de o sută de mii de lire, iar eu pun pariu… începe Samantha…că am putea avea standuri unde să se vândă gemuri şi chutney-uri.

— Am putea chiar să organizăm un concurs pentru cel mai bun, propune Joyce. Prezidat de o vedetă locală. Îl cunoaştem pe Mike Waghorn, prezentatorul de ştiri.

Chelneriţa a aşezat o nouă carafă cu apă pe masă şi a plecat.

— Şi pun pariu că cineva de aici va găsi heroina, încheie Samantha. Iar eu şi Garth am vrut să vă ascultăm ca să vedem dacă dibuim vreun indiciu cu privire la locul unde se află.

— Şi apoi s-o furăm pentru noi, adaugă Garth. Doar de distracţie. Pentru noi nu sunt cine ştie ce bani. Dar am impresia că suntem cei mai deştepţi de la masa asta, deci mi se pare că avem şanse bune.

— Am făcut odată un test IQ, spune Ibrahim, când eram la şcoală şi…

Ron pune din nou mâna pe braţul prietenului său.

— Lasă-l să creadă că-i cel mai deştept, Ib. Ne cade în plasă.

— Dar chiar sunt cel mai deştept, se apără Garth.

Ibrahim dă să vorbească, dar Ron îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Nina se află aici pentru că e ultima persoană despre care ştim sigur că a vorbit cu Kuldesh şi, prin urmare, e în mod firesc suspectă. Se poate dovedi, îmi pare foarte rău, draga mea.

— Nicio problemă, spune Nina. M-aş simţi desconsiderată dacă nu m-aţi lua în calcul.

— Iar Bogdan se află aici pentru eventualitatea în care vreunul dintre voi ar încerca să ne ucidă, spune Elizabeth. Am pistol, dar voi sunteţi cam mulţi, aşa că e mai bine să fim prevăzători decât să ne pară rău după aceea.

— În plus, mi-era foame, adaugă Bogdan. Şi îl ştiam pe Kuldesh.

— Dar voi patru? întreabă Samantha Barnes. Voi de ce vă aflaţi aici? Pentru voi care-i miza?

— Miza pentru noi, răspunde Elizabeth, este că cineva l-a omorât pe prietenul soţului meu, şi aş fi gata să arunc în joc bani grei că e vorba despre cineva aflat la masa asta.

— Aşa că doar o să stăm să ascultăm, spune Joyce. Şi o să mâncăm un prânz bun şi o să vedem dacă se dă cineva de gol.

— Indiferent cât de inteligent ar fi, zice Ibrahim fără să privească pe cineva în mod deosebit.

— Dacă găsiţi heroina, reia Elizabeth, e numai a voastră, pe noi nu ne interesează nici cât o ceapă degerată. Aşadar, să începem cu începutul? Ibrahim?

Ibrahim scoate o mapă.

— Domnule Maxwell, începem cu tine. Heroina este originară de unde? Afganistan?

— Şi un cort de bere, zice Ron. Beri locale, poate ne fac reducere.

Au sosit felurile principale.

52

Hanif stă la un hotel numit Claridge’s. Se află chiar în inima Londrei, iar el are camera la ultimul etaj, unde există o singură cameră. Are majordom personal, piscină şi pian de concert. Hanif nu ştie nici să înoate, nici să cânte la pian, dar ambele arată grozav pe Instagram.

E hotelul lui preferat, din foarte multe motive. Locaţia nici c-ar putea fi mai bună, e aproape de magazinele de pe Bond Street şi Savile Row, dar şi de galeriile de artă de pe Cork Street. Barul şi restaurantul reprezintă esenţa Londrei, relaxate şi în acelaşi timp elegante şi sensibil de scumpe. Însă partea cea mai bună este discreţia absolută a personalului. Hanif, care în cele mai bune momente ale lui este doar uituc, lăsase un revolver şi opt mii de lire bani gheaţă pe pat când coborâse să ia micul dejun, iar la întoarcere descoperise că menajera le ordonase frumos într-un sertar de noptieră. La hotelurile care aparţin unui lanţ pur şi simplu nu ai parte de astfel de servicii.

A stabilit contactul cu Mitch Maxwell şi i-a oferit un ultimatum. Ori găseşte transportul până la sfârşitul lunii, ori va fi executat. A avut grijă ca acelaşi mesaj să ajungă şi la Luca Buttaci. Termenul-limită ar trebui să fie mai apropiat, dar Hanif e nerăbdător să se bucure de două săptămâni la Londra. N-a mai fost aici din facultate şi vrea neapărat să-i vadă pe Coldplay cântând pe Wembley. Dacă-i omoară pe Mitch şi Luca va trebui să plece imediat, şi nici lor nu le strică nişte timp în plus. Hanif nu s-a întâlnit niciodată cu Luca Buttaci, însă el şi Mitch s-au cunoscut în tribuna oficială FIFA, în timpul Campionatului Mondial din Qatar şi s-au înţeles de minune. Însă Mitch l-a asigurat că totul e sub control, aşa că Hanif e optimist că nu va trebui să-l ucidă.

Toată povestea asta, cu transportul, a fost ideea lui Hanif, iar Sayed e foarte nemulţumit de cum se desfăşoară. Dacă transportul nu e găsit, atunci, desigur, Hanif îi va ucide pe Mitch şi Luca, dar la întoarcerea în Afganistan nu-i garantează nimeni că Sayed n-o să-l omoare. Însă ăsta e jocul, pentru asta e plătit. Va face o şedinţă de masaj după-amiază şi va încerca să uite de subiect vreo oră.

În seara asta va fi o petrecere în Mayfair, o serată de duminică. E dată de unul dintre vechii lui prieteni de la Eton, încântat să vadă pe Instagram că Hanif e în Londra, chiar dacă e puţin surprins să-l vadă cântând la pian.

Va fi frumos să reîntâlnească nişte prieteni vechi, să afle ce mai fac, să mintă în legătură cu ce mai face el, să întrebe dacă are cineva chef de o baie.

Hanif îşi roteşte umerii. Simte un junghi de care nu reuşeşte să scape. Speră ca persoana cu masajul să facă minuni.

Chiar ar vrea ca planul să-i reuşească. Hanif nu vrea să fie nevoit să mai omoare pe cineva. Şi, cu siguranţă, nu vrea să fie el cel omorât. Are timp până la sfârşitul lunii.

Ar fi o veste binevenită dacă ar reuşi cineva să găsească pur şi simplu caseta.

Ar fi frumos să se poată bucura de concertul Coldplay fără ca, înaintea acestuia, să fie nevoit să îngroape vreun cadavru.

53

Cazul a fost discutat şi disecat la felul principal şi la desert. În timp ce erau servite cafelele s-a încins o dezbatere despre dacă să închirieze un cort de petrecere sau să aibă încredere în vremea englezească din august.

— Nu ştiam cine e Kuldesh până n-a murit, zice Mitch Maxwell.

— La fel, spune şi Luca Buttaci. Era doar un tip cu un magazin.

— Da' aveţi rivali, nu-i aşa? se interesează Ron. N-aveţi cum să fiţi singurii care vând heroină pe coasta de sud.

— O să dau un răspuns cinstit, anunţă Mitch. Dacă cineva de pe-aici ar avea heroină de vândut, noi am auzi despre asta. Poţi s-o întrebi şi pe amica ta Connie Johnson.

— Nu-i amica mea, protestează Ron.

Elizabeth întreabă:

— Samantha, în continuare susţineţi că nu v-a contactat Kuldesh? Dar tu, Garth?

— Mi-aş dori s-o fi făcut, răspunde Samantha. Ar fi fost un târg frumos şi simplu. Şi nu l-aş fi ucis.

— Garth?

— Eu probabil că l-aş fi omorât. Numai ca să fie lucrurile curate. Dar n-am făcut-o.

— Mi-a venit un gând, zice Samantha. Poate e de ajutor.

— Te rog, o încurajează Elizabeth.

— Cum arată caseta în care a fost ascunsă heroina? întreabă Samantha. Nu-mi închipui că heroina a rămas înăuntru prea multă vreme, deci probabil că se află pe undeva. Poate caseta răsare într-o bună zi în magazinul cuiva şi aşa îl veţi găsi pe ucigaş?

— E foarte puţin probabil, îşi dă Nina cu părerea.

Mitch râde.

— Mie-mi zici? V-o arăt, aşteptaţi o clipă. Nu cred că o s-o vândă nimeni în vreun anticariat.

Ibrahim preia frâiele.

— Tot n-am discutat despre uciderea lui Dominic Holt, despre făptaş sau despre mobil.

Mitch s-a uitat prin telefon şi a găsit poza pe care o caută. I-l întinde Samanthei. Ea îşi scoate ochelarii şi îşi apropie ecranul.

— Chiar ai pus heroină de o sută de mii de lire în aşa ceva? N-ai pic de clasă.

I-l pasează lui Garth, care face o grimasă.

— Poate la magazinul de gunoaie. Dar e bună ideea, scumpo. Stăm cu ochii-n patru.

Împinge telefonul înapoi spre Mitch.

— În depozit cu siguranţă nu era, spune Nina.

E o replică pe care i-a dictat-o Elizabeth.

— Unde? întreabă Mitch.

— Ei, aşa numea el spatele magazinului, îl lămureşte Elizabeth. Am scotocit noi pe-acolo.

— Nimeni nu denumeşte aşa locul ăla, intervine Luca. Vrei să spui că Kuldesh avea un depozit?

— Îmi pare rău, îi spune Nina lui Elizabeth.

Din nou, ca la carte.

— Bine, cedează Elizabeth. Da, Kuldesh avea un depozit închiriat de la consiliul local, nu, n-o să vă spun unde e…

Garth ridică mâna.

— Nu, Garth, nici măcar dacă ameninţi că mă omori.

Nimeni nu pare încântat de situaţie. Ceea ce e perfect.

— Până la urmă, însă, spune Elizabeth, mi-ar plăcea să găsesc heroina înaintea anchetatoarei Ronson.

— Regan, o corectează Luca.

— Greşeala mea, zice Elizabeth. E de la sine înţeles că, dacă toată lumea spune adevărul, nu vor apărea probleme, pentru că avem cu toţii un obiectiv comun. Ne putem uni forţele ca să găsim heroina şi persoana – sau persoanele – din spatele crimelor.

— Dar dacă nimeni de aici nu spune adevărul… începe Ibrahim.

— …atunci, mai devreme sau mai târziu, se lasă cu o baie de sânge, încheie Ron. Şi poate cu călărit de măgăruşi. Mai ai voie să călăreşti măgăruşi sau a fost interzis?

Chelneriţele au venit să debaraseze ceştile de cafea, iar prânzul ia sfârşit.

Cu toţii pleacă să-şi vadă de comploturi şi urzeli, Elizabeth e gata să facă prinsoare. Când se ridică să plece, Nina Mishra întreabă: — Şi-acum?

— Acum vedem cine mai supravieţuieşte după săptămâna asta, zice Elizabeth.

54
Joyce

Ieri am luat prânzul cu nişte personaje tare neplăcute şi a fost foarte distractiv. Am închiriat un separeu privat şi a fost limpede că unii au început să strâmbe din nas. Am auzit pe cineva şoptind „Cine se crede?” când m-am dus la toaletă.

Au fost acolo Mitch Maxwell, traficantul de heroină, Luca Buttaci, şi el traficant de heroină, care pare că ar trebui să fie italian, dar nu e. Apoi Samantha şi Garth, pe care i-am cunosc la Petworth. Samantha m-a pupat pe obraz, dar Garth a spus doar „Unde-i Alan?” şi apoi „Nu asta sperasem” când i-am zis că moţăie în faţa unui calorifer de acasă. Nina Mishra a venit şi ea şi a vorbit tare drăgăstos despre Coopers Chase. Soarele de iarnă era sus pe cer şi trebuie să recunosc că locul arăta minunat. Deja îşi face planuri să se mute aici peste treizeci şi cinci de ani.

Nu am aflat nimic, însă ăsta era chiar obiectivul prânzului. Elizabeth nu voia decât să aducă pe toată lumea laolaltă, să scuture copacul.

Să-i ţii din scurt se spunea pe vremuri, însă Elizabeth a folosit expresia „Hai să vedem cine pe cine mai omoară”.

Mie mi s-a părut că toată lumea ştia o parte din imaginea de ansamblu, dar nimeni nu o ştia pe toată; bănuiesc că pe asta mizează Elizabeth.

Aşa că acum aşteptăm. Îi lăsăm să se sfârtece între ei, iar între timp vedem ce secrete le cad din buzunar.

După aceea Elizabeth mi-a spus că o să iasă din circulaţie două zile. Necontactabilă. Spune că are nişte treburi de rezolvat, şi poate că are.

Treburile ei nu sunt şi ale mele; bineînţeles, din când în când, cu toţii avem nevoie de puţină intimitate. Mai ales pe-aici. Uneori putem ajunge să ne băgăm prea tare unii în viaţa altora, ceea ce ştiu că nu e pe placul tuturor. Mie-mi place. Îmi place să fiu în preajma oamenilor. Îmi place să sporovăiesc, nu prea mă interesează despre ce.

Însă Elizabeth e altfel şi am învăţat să respectul lucrul ăsta. Să-i las puţin spaţiu şi să rezist ispitei de a o spiona. Acestea fiind zise, am văzut pe fereastra mea că ieri în clădirea ei intra Anthony, frizerul, şi, după cum are grijă să ne anunţe de fiecare dată, el nu vine niciodată la domiciliu, prin urmare ceva sigur se întâmplă. Mai târziu, când merg la magazin, s-ar putea s-o iau pe ocolite, numai ca să văd dacă are draperiile trase. Lucrul ăsta va

însemna în sine ceva.

De ce intra Anthony la Elizabeth? La cum o cunosc, probabil trebuie să meargă la Palat. Să-l întâlnească pe rege, să primească o medalie. Pentru spioni se fac tot timpul lucruri din astea. Pentru asistentele medicale mai rar. Însă jur că dacă se întâlneşte cu Regele Charles înainte să-mi spună mie mai întâi o să-i zic vreo două. Un prieten de-al lui Gerry a fost invitat o dată la un garden party la Palatul Buckingham. Era şeful Rotary Club sau aşa ceva şi strânseseră nişte bani pentru un orfelinat. În fine, nu s-a dus, pentru că avea programată o partidă de golf. Vă puteţi închipui aşa ceva? Cred că eu şi Regina ne-am fi înţeles bine. Îmi amintea mult de Elizabeth. Poate ceva mai abordabilă.

Cum Elizabeth nu poate fi contactată, m-am pomenit cam fără treabă. Nu mă simt întotdeauna în largul meu când sunt aşa. Pot să-mi găsesc câte ceva de făcut prin casă un timp sau să mă uit la *Vânătorii de chilipiruri* cu Alan, dar mai devreme sau mai târziu am nevoie de activitate şi de cineva împreună cu care să fac respectiva activitate. Cu Gerry era simplu: îl ajutam cu jocul de cuvinte încrucişate din ziar sau îi spuneam ce cred despre un subiect ori altul. Deseori îi spun lui Alan ce cred despre un subiect ori altul şi funcţionează foarte bine până când îmi dau seama că nu-mi poate răspunde.

Poate ar trebui să lucrez câteva zile cu băieţii la planul lor pentru frauda amoroasă? Le-aş putea oferi perspectiva unei femei. Deşi, din câte spune Ron, Ibrahim e foarte capabil să scrie mesaje „care l-ar face să roşească şi pe-un muncitor de la docuri”.

Ştiu şi ei că nu se poate da de Elizabeth, aşa că n-o să se mire să mă vadă. O să le pregătesc ceva la cuptor.

Poate ar trebui să merg şi să-l văd pe Mervyn. Mă întreb cum se mai simte. Ne-am cam evitat unul pe altul, am tot ieşit la plimbare cu câinii în momente diferite ale zilei. Câteodată, Alan o vede pe Rosie pe fereastră şi îşi pierde minţile. Uneori chiar îmi aminteşte de mine însămi.

În clipa asta mă uit pe fereastră spre locul unde am văzut parcată maşina lui Anthony. E unul dintre locurile pentru musafiri. Da, ştiu la ce vă gândiţi – vă asigur că nu sunt toantă. Ştiu de ce a venit aici, de fapt.

Acum câteva zile am îngropat-o pe Snowy. N-am apucat să vă povestesc, la câte s-au întâmplat. Snowy e vulpea cu urechiuşele albe la vârf care se înstăpâneşte pe sat cât noi dormim. Bogdan i-a săpat lui Snowy un mormânt, „frumos şi adânc, să n-o poată atinge nimeni”. Nu e primul

mormânt pe care l-a săpat Bogdan de curând, deci ştie câte ceva despre chestiile astea. A-l privi pe Bogdan cum sapă un mormânt e unul dintre puţinele lucruri care m-ar putea face să mă răzgândesc şi să nu mai vreau să fiu incinerată după ce mor.

Bogdan şi Stephen au găsit-o pe Snowy weekendul trecut. Acum se află într-un coş de răchită biodegradabil pe care lumea a aşternut flori albe.

A venit surprinzător de multă lume. Am crezut cu toţii că era secretul nostru special dar, odată ce am afişat detaliile la avizier, jumătate din sat a venit să-i aducă un ultim omagiu. Cu toţii au cunoscut-o sub nume diferite – „Norocel”, „Urechiuşă”, „Lunişor”, tot felul. Numele „Zăpezica” prevenise de la Stephen. Eu i-am spus mereu „Domnul Fox”, dar probabil că mie-mi lipseşte imaginaţia{6}. Joanna aşa zice de fiecare dată.

O femeie din Ruskin Court care a devenit de curând văduvă îi spunea „Harold” şi a fost una dintre numeroasele persoane care au plâns când am cântat un imn şi am coborât-o în locul unde se va odihni veşnic.

În fine, ca să ajung unde voiam… Printre cei îndoliaţi, ieşit în lume pentru prima oară după nu ştiu câtă vreme, era Stephen.

El şi Elizabeth au venit până la lotul închiriat, braţ la braţ, iar Stephen a salutat congregaţia. Toată lumea era numai cu „bătrâne”, „prietene”, „şefule”. Ibrahim l-a îmbrăţişat, iar Stephen a zâmbit bucuros şi i-a spus „Kuldesh”.

Ron, destul de formal, i-a strâns mâna; el a avut mereu o problemă cu îmbrăţişările. Stephen s-a uitat la tatuajele lui Ron şi a zis „Carevasăzică Westham! Trebuie să am grijă cu tine”, la care Ron l-a îmbrăţişat şi el. Când a venit la mine a spus „Uite-o şi pe Joyce!”

În orice caz, am avut senzaţia că Elizabeth ne dădea voie să ne luăm rămas-bun. Eu ştiu sigur că atunci când l-am îmbrăţişat nu voiam să-i mai dau drumul.

Bineînţeles, părul lui Stephen era aranjat impecabil.

Aşa că, da, nu sunt complet toantă. În sinea mea, ştiu de ce a trecut Anthony pe la Stephen şi de ce Elizabeth „este ieşită din circulaţie” următoarele câteva zile: pentru că merg să-l ducă pe Stephen la un azil unde poate fi îngrijit cum se cuvine. În sfârşit, se dezlipeşte de el. Ar fi putut face asta cu multe luni în urmă, îşi dă seama şi ea, dar, cât timp ai ceva de care să te agăţi, rămâi agăţat. Mă întreb ce a făcut-o să se răzgândească. Sunt oare capabili să discute despre motiv?

Anthony a făcut o treabă minunată. Elizabeth vrea doar ca Stephen să

arate cât poate de bine. Indiferent unde merge, Elizabeth vrea ca el să facă impresie bună, să-i facă pe ceilalţi să înţeleagă cât de special şi de iubit este.

Nu ştiu cum se vor descurca separaţi unul de celălalt. Stephen va intra într-o lume nouă, bineînţeles, dar spaţiul dintre pereţii lui a început să se restrângă cu mult timp în urmă. Elizabeth îl iubeşte din toată fiinţa – şi este iubită de el cu toată fiinţa –, iar acum lucrul ăsta îi e răpit.

Sper să găsească un loc în apropiere, unde să-l poată vizita des. Sigur au discutat împreună subiectul, atât cât s-a putut. Iubirea găseşte întotdeauna un limbaj. Elizabeth nu a venit la mine să-mi ceară ajutorul sau sfatul şi o înţeleg pe deplin. Ştiu din experienţă că durerea nu acceptă tovarăşi de drum.

Nici nu pot începe să-mi imaginez prin ce trece Elizabeth. Poate simte că Stephen a plecat deja. Poate că în punctul ăsta au ajuns. Rămâne între ei doi şi tot ce ştiu este că voi fi lângă ea. E singurul lucru pe care i-l pot oferi.

Se spune că trecerea timpului atenuează durerea, dar ăsta-i un basm. Cine ar mai iubi vreodată din nou dacă i s-ar spune adevărul? Mă tem că sunt unele zile când îmi vine să-mi smulg inima din piept şi să plâng după Jerry până mă usuc. Unele zile? În fiecare zi e aşa. Ei bine, asta e călătoria pe care a început-o prietena mea cea mai bună.

Aşa că iertaţi-mă dacă, încă o vreme, aleg să mi-o imaginez pe Elizabeth mergând la Palat să-l întâlnească pe Rege.

55

Ron se aştepta să audă interfonul. A estimat momentul aproape la secundă.

Elizabeth e plecată câteva zile, aşa că Ron ştie că la uşă trebuie să fie Joyce. Nu are ocupaţie, fără îndoială şi, speră el, va aduce o prăjitură. Îi lasă pe Ibrahim şi Computer Bob să-şi vadă de lucru şi îi deschide.

— Bob, cu siguranţă e Joyce şi cu siguranţă aduce o prăjitură, spune Ibrahim. Sunt convins.

— Da apropo, Elizabeth pe unde e? îi întreabă Ron ţinând uşa deschisă pentru sosirea lui Joyce.

Ibrahim ridică din umeri.

— Poate a plecat să împuşte pe cineva?

Joyce apare în capul scărilor ducând o caserolă. Alan tropăie în spatele ei, adulmecând noi aventuri.

— Nucă de cocos şi zmeură, anunţă ea ridicând caserola ca pe o ofrandă. Bună, băieţi.

Bob se ridică în picioare când ea intră în apartament.

— Stai jos, Bob, nu mă lua în seamă, zice Joyce.

— Un ceai? întreabă Ron.

— Ai lapte?

— Nu, recunoaşte Ron.

— Ai ceai?

Ron cade pe gânduri.

— Nu, şi fără ceai am rămas. Am nişte bere.

— O să-mi iau un pahar cu apă, spune Joyce.

Îşi croieşte drum în bucătăria lui Ron, apoi strigă peste umăr: — Deci, care-i situaţia cu Tatiana?

— Am urmat sfatul Donnei la virgulă, răspunde Ibrahim.

— N-a zis nicăieri ceva de vreo poezie în cinşpe versuri, comentează Ron.

— Mi-am adăugat propriile nuanţe, recunoaşte Ibrahim. Însă momeala a fost plasată, iar capcana, sperăm, e gata să se activeze.

Joyce se întoarce în living, îşi trage un scaun lângă biroul lui Ron şi se aşază lângă Bob şi Ibrahim.

— Te distrezi, Bob?

Bob se gândeşte o clipă.

— Da, cred că da. De fapt, mă aflu aici doar ca să ofer consultanţă tehnică, Ibrahim face partea cea mai grea, se ocupă de poezie şi tot restul. Însă din când în când mai cade internetul wireless şi pot fi şi eu util. Aşa că mi se pare distractiv.

— Şi punem lumea la cale, adaugă Ron.

— Şi, da, punem lumea la cale, îi dă dreptate Bob.

— Spune-mi un lucru pe care-l crede Bob despre lume, Ron, îl roagă Joyce. Din tot ce aţi discutat până acum.

Ron cugetă.

— Îi plac calculatoarele.

Joyce se răsuceşte spre ecran. Ibrahim a început să tasteze.

— Deci, cum stăm?

— Am fost de acord să le plătim încă 2800 de lire, răspunde Ibrahim. Dar i-am spus Tatianei că banca nu ne dă voie să-i transferăm banii pentru că au marcat transferul drept o plată suspectă.

— Aşa mi-au făcut şi mie când mi-am cumpărat canapeaua, spune Joyce. M-au făcut să mă dau peste cap ca să rezolv problema.

— Aşa că am întrebat-o dacă ştie pe cineva în Anglia care poate veni să ia banii direct de la noi şi să i-i ducă ei.

— Un complice? întreabă Joyce.

— Noi aranjăm întâlnirea, intervine Ron. Se-nfăţişează o persoană adevărată, noi îi dăm banii, iar Donna şi amicii ei dau buzna şi o arestează.

— Aşadar un prieten de-al Tatianei, nu Tatiana însăşi, observă loyce.

— Nu există nicio Tatiana, remarcă Ibrahim.

— Ah, da, îi dă dreptate Joyce.

— Comunic chiar acum cu acest prieten al Tatianei, spune Ibrahim. Îl cheamă Jeremmy. Cu doi „m”.

Joyce citeşte ce apare pe ecran în timp ce discuţia continuă.

JEREMMY: Ai banii?

MERVYN: Mai spune-mi despre Tatiana. De cât timp o cunoşti? Sunt ochii ei la fel de limpezi şi albaştri cum par? Chiar simţi că te prăvăleşti în ei?

JEREMMY: Sunt liber miercuri.

MERVYN: Nimeni nu este cu adevărat liber, Jeremmy, pe toţi ne încătuşează ceva. Ai un nume tare neobişnuit. Are vreo poveste în spate?

JEREMMY: Eşti liber miercuri şi tu?

MERVYN: Îi vei duce personal banii Tatianei? Dacă da, te invidiez. Eu trebuie să aştept o săptămână să-i văd chipul, să-i inspir parfumul.

JEREMMY: Londra e cel mai bine. Londra şi miercuri.

MERVYN: Este imposibil, mă tem, Jeremmy. Sunt greu deplasabil, iar Londra mi se pare foarte dificilă. Şi zgomotoasă, nu crezi? Tu cum suporţi, Jeremmy? Bănuiesc că eşti tânăr şi efervescenţa oraşului îţi înteţeşte pulsul. Va trebui să vii tu aici.

Deocamdată niciun semn că ar urma vreun răspuns.

— O să fie amuzant dacă vine la Coopers Chase şi e arestat, spune Joyce. Un subiect demn de buletinul informativ.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnească Mervyn, zice Ibrahim. I-ar prinde bine, ar avea parte de o încheiere. El cum se simte?

— Nu ne-am mai văzut, răspunde Joyce.

— Cred că lui Alan îi e foarte dor de Rosie.

Auzindu-şi numele lui şi pe al lui Rosie, Alan se trânteşte pe podea cu burta în sus. Ron face onorurile.

— Ce crezi despre ziua de ieri? o întreabă Ron pe Joyce.

— Nu am încredere în Mitch, nu am încredere în Luca, nu am încredere în Samantha şi nu am încredere în Garth, răspunde Joyce. Cu toate că e drept că e foarte aspru.

— V-am văzut în camera privată, spune Bob. Tot restaurantul numai despre voi a vorbit.

— Însă mai cred ceva, continuă Joyce. Dacă vreunul dintre ei ar avea heroina, sau dacă ar şti unde e, nu ar fi venit la prânz. Cred că au venit cu toţii să pescuiască după indicii.

— Şi Kuldesh?

— Cred că l-a ucis cineva de la masa aceea, răspunde Joyce. Cel puţin unul dintre ei.

— Şi cum rămâne cu bărbatul pe care l-am văzut eu? întreabă Bob. Dominic, cel împuşcat în cap.

— Putea să-l fi ciuruit oricare, zice Ron. Tipii răi se mai împuşcă între ei. Cui îi pasă?

— Mulţumesc, Ron, spune Ibrahim. Chiar eşti de mare ajutor cât timp Elizabeth nu e cu noi.

— Chiar, Joycey, unde e?

— Ştii unde e la fel de bine ca şi mine, răspunde Joyce. Te-am văzut cum l-ai îmbrăţişat pe Stephen.

— Aşa-i, recunoaşte Ron şi se uită la eticheta berii în loc să o privească pe Joyce. Ar trebui să ajutăm?

— Nu avem ce face, spune Ibrahim. Ea ştie că suntem aici.

Pe ecranul calculatorului apare un mesaj nou.

JEREMMY: Ok, vin la tine. Sigur ai bani?

MERVYN: O, e tare amabil din partea ta, Jeremmy, mulţumesc că te deranjezi aşa. Deseori oamenii nu sunt înţelegători cu cei mai în vârstă decât ei. Simt că eşti un om bun şi sensibil. Vrei să rămâi la cină? Mi-ar plăcea să te cunosc ceva mai bine. Poate că vom deveni prieteni la cataramă după ce ajunge Tatiana!

— Chiar n-au observat că nu mai vorbeşti deloc ca Mervyn? întreabă Joyce.

— Sunt atât de aproape să pună mâna pe bani încât pur şi simplu îşi doresc să creadă, răspunde Ibrahim. E aceeaşi festă pe care o joacă şi ei: îţi flutură în faţa ochilor lucrul pe care ţi-l doreşti, exact cât să nu poţi ajunge la el. Mervyn vrea iubire, ei îi vor banii.

JEREMMY: Nu pot cină. Trebuie să plec. Ai banii gheaţă?

MERVYN: Da. Toate cele 2800 de lire. Bani cheltuiţi cu cap.

JEREMMY: Acum 5000 de lire. Pentru cheltuieli.

MERVYN: Nu am 5000 de lire.

JEREMMY: Cere. Altfel nu pot să vin şi Tatiana se supără pe amândoi.

MERVYN: Ei bine, nu vreau asta. Când poţi să vii?

JEREMMY: Mâine.

— Nu, zice Joyce. Aşteaptă până se întoarce Elizabeth. O arestare o să-i facă plăcere.

MERVYN: Săptămâna viitoare. Săptămâna asta îmi fac operaţie la testicule.

Ibrahim se uită la Joyce.

— „Testiculele” sunt argumentul suprem. Niciun bărbat nu va vrea să

negocieze când aude de aşa ceva.

JEREMMY: OK, miercuri viitoare. Avem adresa ta.
MERVYN: Excelent. Abia aştept să ne întâlnim, Jeremmy.

Joyce bate din palme şi îl trezeşte pe Alan.

— Minunat! Acum ce mai facem?

— Noi aveam de gând să bem whisky şi să ne uităm la snooker, explică Ron. E singuru' sport care ne place la amândoi.

— Cu toate că încep să mă apropii de darts, spune Ibrahim.

— Poate rămân, propune Joyce. Putem trage o sporovăială cinstită.

— Dacă ne uităm la snooker, atunci singura sporovăială cinstită e despre snooker, comentează Ibrahim. Cu câte puncte conduce Mark Selby, de exemplu. Sau dacă sunt şanse ca Shaun Murphy să reuşească o lovitură de siguranţă deosebit de complicată. Nu putem face conversaţie pe subiecte generale.

— Poate îl scot pe Alan la plimbare, zice Joyce. Bob, vrei să mi te alături?

— Eu, ăăă…

E ceva ce Bob se codeşte să spună.

— Îţi place snookeru', Bob? întreabă Ron.

— Da, îmi place, răspunde Bob. Tocmai voiam să plec acasă şi să mă uit.

— N-ai chef să te uiţi cu doi amici?

— Ba da, aş avea, ar fi foarte plăcut, zice Bob de parcă l-ar invita un prieten acasă după şcoală.

— Da' nu se discută nimic dacă nu-i despre snooker, îl previne Ron.

— Perfect, spune Bob.

Joyce se ridică în picioare. Alan îşi aleargă coada pe covorul lui Ron.

— N-o s-o prinzi niciodată, Alan, încearcă Ron.

— Tocmai asta-i problema, nu-i aşa? remarcă Joyce. Întotdeauna e ceva la care aproape că ajungi, dar e un pic prea departe. Iubirea, banii… Coada lui Alan. Heroina. Toată lumea aleargă după ce nu are. O ia razna până obţine lucrul respectiv.

— Îhî, face Ron şi porneşte televizorul pe snooker.

— Aşa e în fiecare noapte. Visez la Gerry. Ştiu că nu pot să-l am, dar nu renunţ niciodată să încerc.

Ibrahim şi Ron se uită amândoi la Joyce, apoi unul la celălalt. Ibrahim

încuviinţează uşor din cap, iar Ron îşi dă ochii peste cap.

— Bine, poţi să stai şi să pălăvrăgeşti despre ce vrei tu.

— Numai dacă eşti sigur că asta vrei, spune Joyce cu paltonul deja scos din nou pe jumătate.

56

Ninei Mishra nu-i place cu adevărat serviciul ei. Cu siguranţă nu-i place cât e plătită. A simţit puternic lucrul ăsta ieri, când a stat la masă cu traficanţii de droguri şi falsificatorii de obiecte de artă, având grijă să nu-şi dea cu nimic pe rochie ca să poată să o împăturească la loc şi să o returneze a doua zi la ASOS{7}.

De fapt, nu-i chiar aşa. Există părţi din serviciul ei care chiar îi plac. Îi place să citească, să se cuibărească într-un fotoliu şi să se cufunde în lecturi despre politicile sexuale din Mesopotamia, asta e partea distractivă. Îi place să călătorească – Turcia, Iordania, Irak –, a fost peste tot. E destul de mulţumită şi să se culce cu colegii de breaslă la conferinţe. Ce nu îi place deloc, în afară de suma cu care e plătită, e partea cu predatul. Sau, mai concret, studenţii.

Are chiar acum un student lângă ea, un băiat de vreo douăzeci de ani care arată ca un portret-robot, cu siguranţă din anul întâi. Îl cheamă Tom sau Sam, sau poate Josh. Băiatul poartă un tricou cu Nirvana, în ciuda faptului că s-a născut la mulţi ani după ce Kurt Cobain a murit.

Discută despre un eseu pe care el nu l-a scris. „Arta romană şi manipularea memoriei istorice”.

— Ţi-a plăcut bibliografia măcar? întreabă Nina.

— Nu, răspunde băiatul.

— Înţeleg, spune Nina. Mai ai ceva de adăugat? Poate motivele pentru care nu ţi-a plăcut?

— Pur şi simplu plictisitoare, zice el. Nu-i domeniul meu.

— Şi totuşi cursul se numeşte „Studii clasice, arheologie şi civilizaţii antice”. Care ai spune că ar fi domeniul tău?

— Spun doar că nu plătesc nouă mii de lire pe an doar ca să citesc nişte universitari stângişti care rescriu istoria Romei.

— Îmi închipui că mama şi tata sunt cei care plătesc cele nouă mii de lire, corect?

— Nu mă luaţi pe mine cu cine ce privilegii are, zice Tom sau Sam sau Josh. Aş putea să vă reclam.

— Aha, spune Nina. Să înţeleg că nu ai de gând să termini eseul prea curând?

— Citiţi-mi dosarul, răspunde băiatul. Nu sunt obligat să fac eseuri.

— Ok, zice Nina. Ce îţi închipui că faci aici? Ce şi cum te gândeai să înveţi?

— Înveţi prin experienţă, zice băiatul adoptând aerul unui înţelept blazat care e sătul să le tot explice diverse lucruri unor tâmpiţi. Înveţi interacţionând cu lumea reală. Cărţile sunt pentru rata…

La uşa Ninei bate cineva, în ciuda biletului cu ORE DE CONSULTANŢĂ afişat pe ea. Nina e gata să-l alunge pe oaspetele nevăzut când uşa se deschide şi cine intră oare, dacă nu însuşi Garth, canadianul masiv pe care l-a întâlnit la prânzul de duminică.

— Scuze, e o şedinţă între patru ochi, anunţă Nina. Garth te cheamă, nu-i aşa?

— Am nevoie de ceva, răspunde Garth. Şi am nevoie chiar acum. Zi mersi că am bătut.

— Predau, spune Nina, apoi se uită la tânărul din faţa ei. Până la un punct.

Garth ridică din umeri.

— …Aşa că va trebui să aştepţi. Discutăm despre arta romană.

— Eu nu aştept, spune Garth. Îmi pierd răbdarea.

— Probabil ai ADHD, zice băiatul, în mod limpede fericit că în cameră a apărut un bărbat.

Garth se uită la el de parcă l-ar observa pentru prima oară.

— Porţi tricou cu Nirvana?

Băiatul încuviinţează dând din cap cu înţelepciune.

— Da, sunt pe filmu’ meu.

— Care-i melodia ta preferată?

— „Smells Like…”

— …Iar dacă zici „Smells Like Teen Spirit” te arunc pe geam.

Acum băiatul e vizibil mai puţin fericit că în cameră a apărut un bărbat.

— Garth, încerc să predau, reia Nina.

— Şi eu la fel, zice Garth.

— Ăăă… face băiatul.

— O întrebare simplă, spune Garth. Nirvana e a patra cea mai mare trupă din istorie. Zi care e piesa lor cea mai bună.

— „The Man Who…”, ăăă…

— Dacă ai de gând să spui „The Man Who Sold the World”, mai gândeşte-te, îl sfătuieşte Garth. Ăla-i un cover la o piesă de-a lui Bowie. Despre Bowie putem discuta separat după ce terminăm cu asta.

— Lasă-l în pace, Garth, zice Nina. E un copil. Un copil aflat în grija mea.

— Nu sunt un copil, protestează băiatul.

— Vrei să te ajut sau nu? întreabă Nina. Oricum, mai bine încheiem. Dacă nu ţi-ai făcut eseul n-are niciun rost.

— Plăcerea e de partea mea, răspunde băiatul, ridicându-se cât poate de repede.

— Stai aşa, nu-ţi scrii eseurile? vrea să afle Garth.

— Lasă-l în pace, Garth, spune Nina.

— Despre ce era eseul?

— Arta romană sau ceva, răspunde băiatul.

— Şi nu l-ai făcut? N-ai avut chef?

— Eu doar… n-am… nu m-a… interesat.

Garth rage şi se bate cu pumnul în piept. Instinctiv, băiatul se fereşte lângă Nina, iar ea îl cuprinde protector cu un braţ.

— Nu te-a interesat? Arta romană? Ai luat-o *razna*. Te afli în camera asta frumoasă cu femeia asta inteligentă, ai ocazia să vorbeşti despre arta romană, iar pe tine nu te interesează. Nu te interesează? Mai ai trei ani până când tre’ să-ţi găseşti o slujbă! Tu ştii cum sunt slujbele? Groaznice. Crezi că după ce te angajezi mai stai să discuţi despre arta romană? Crezi că mai *citeşti?* Ce te interesează pe tine?

— Am un canal de TikTok, răspunde băiatul.

— Zi mai departe, îl îndeamnă Garth. Mă interesează TikTok. Mă gândeam să mă bag şi eu. Ce faci acolo?

— Facem… recenzii la fast-food, zice băiatul.

— A, sună bine, zice Garth. Recenzii la fast-food. Cel mai bun burger din Canterbury?

— Yak House, răspunde băiatul.

— Am reţinut, spune Garth. O să mă uit pe canalul tău. Acu’ tre’ să stau de vorbă cu doamna Mishra aici de faţă, aşa că o să te rog să-ţi iei tălpăşiţa.

Băiatul nu are nevoie să fie rugat de două ori şi se repede glonţ spre uşă. Garth întinde un braţ masiv ca să-l oprească.

— Trei lucruri înainte să pleci. Unu: dacă eseul nu e gata până săptămână viitoare, te omor. Vorbesc serios. Nu la modul „Te omoară mama dacă nu-ţi faci curat în cameră”. Te omor pe bune. Mă crezi?

Băiatul încuviinţează dând din cap.

— Bun. Nu-ţi mai bate joc de prilejul ăsta, frate, mă jur. Doi: te omor şi

dacă spui cuiva că te-am amenințat. Ok? Nicio vorbă.

— Ok, răspunde băiatul.

— Ar fi bine să fie ok. Dumnezeu varsă o lacrimă ori de câte ori cineva minte un canadian. Și trei: cea mai bună piesă Nirvana este „Silver” sau „Heart-Shaped Box”. Ai priceput?

— Am priceput, e de acord băiatul.

— Am cântat la chitară-bas în două spectacole de turneu cu o trupă numită Mudhoney. Ai auzit de ei? întreabă Garth.

— Cred că da, se preface băiatul.

— Foarte bine, ascultă-i, iar io o să mă uit pe TikTok-urile tale. Joc de glezne, campionule.

Garth îi ciufulește părul și se uită la el cum iese în fugă. Se întoarce din nou spre Nina.

— Simpatic puștiu’. Unde-i depozitul, Nina?

— L-ai băgat în sperieți, Garth, spune Nina. E doar un copil.

— Nu-mi pasă, zice Garth. Din nou, nu în sensul de „Nu-mi pasă ce film vedem”, ci efectiv nu-mi pasă, nu știu cum să subliniez asta mai tare. Unde-i depozitul?

— Nu știu, răspunde Nina.

— Haide, insistă Garth. Facem chestia asta rapid sau încet? Te asigur că rapid e mai bine.

Nina trebuie să gândească repede. Există o chestiune care o preocupă în primul rând. Vor să afle cine l-a ucis pe Kuldesh. Așadar, cum să profite de situația actuală? Individul ăsta are de gând să-i ajute sau să le pună bețe-n roate? E exact ce-și dorea Elizabeth, să-i trimită pe toți pe o pistă falsă, să vadă ce praf se stârnește. Se hotărăște.

— Să presupunem că-ți zic, începe ea.

— Să presupunem, e de acord Garth.

— Mie ce-mi iese?

Garth râde.

— E destul de evident. Nu te arunc pe geamul ăla.

— Garth, tot amenințI că arunci lumea pe geam, dar eu cred că, de fapt, n-ai făcut asta niciodată, spune Nina.

— Mai bagă o fisă, don’șoară, răspunde Garth. Unde-i depozitul?

— Vreau zece la sută, dacă o găsești, încearcă Nina.

— Vrei zece la sută din heroină?

— Nici nu vreau să mă apropii de heroină, răspunde Nina. Dar vreau

zece la sută din ce obţii când o vinzi.

— Hmm, face Garth căzând pe gânduri. Dar fac pariu că ai căutat deja prin depozit. Să ghicesc că nu-i acolo?

— Nu ştiam ce anume să caut, spune Nina. Poate ai mai mult noroc.

— N-are nicio legătură cu norocu', observă Garth. Nu trebuie decât să insişti.

— Iar Elizabeth şi gaşca au încredere în mine. Orice îmi spun mie eu pot să-ţi spun ţie.

— De ce nu faci târgu' ăsta cu ei?

— Ei n-o să vândă heroina, nu-i aşa? replică Nina. Nu există profit.

— Da, drăguţii de ei ar preda-o direct gaborilor. Bine, batem palma, spune Garth. Unde-i depozitul? După aia dau o tură pe la Yak House. De ce crezi că nu i-au zis „The Yak Shack"?

E limpede că Garth chiar aşteaptă răspuns. Nina se opreşte o clipă din scris.

— Mă tem că nu ştiu. Va trebui să-i întrebi pe ei.

— Aşa o să fac, zice Garth. Să fii sigură că-i întreb.

Nina îi dă adresa. Să fie o idee foarte bună sau o idee foarte proastă? E convinsă că se va dovedi ori una, ori alta.

57

Donna ia o înghiţitură de cafea şi citeşte mesajul.

Nu e urgent, dar dacă ar fi să te căsătoreşti, crezi că ai face o nuntă mare? Cam la câte persoane te-ai gândi? Ieri am văzut într-un film un poliţist împuşcând pe cineva într-o parcare şi m-am gândit la tine.

— E de la Joyce? întreabă Chris.

Donna încuviinţează din cap. Elizabeth i-a rugat să stea cu ochii pe depozit după un prânz pe care l-au luat ieri. „Să vedeţi ce puteţi vedea”, spusese.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că nu mă mărit şi că tot n-am voie să port armă, zice Donna. Iar ea a răspuns că e păcat, că mi s-ar potrivi ambele.

Chris duce binoclul la ochi o clipă, apoi îl lasă jos.

— Alarmă falsă. Deci nu vrei să te măriţi?

— Am nişte lucruri de făcut mai întâi, spune Donna. N-am fost în India, n-am sărit din avion… Nu i-am tras niciodată cuiva un pumn.

— Da, neapărat să faci toate astea înainte, zice Chris. Doar n-ai vrea să te măriţi şi încă să te apese aşa ceva.

— Sigur ai şi tu lucruri pe care vrei să le faci măcar o dată în viaţă, replică Donna.

Chris cade pe gânduri.

— Păi, n-am văzut niciodată *Titanic.* Şi mi-ar plăcea să merg în Bruges. Însă probabil că le-aş putea face pe ambele cu mama ta.

— E o femeie norocoasă, remarcă Donna.

Acum e rândul ei să ia binoclul şi să cerceteze rapid zona.

— Nimic, spune ea. Crezi că e o pierdere de vreme să stăm pe un deal şi să aşteptăm nişte traficanţi de heroină?

— Elizabeth spune că vor veni, prin urmare vor fi aici, răspunde Chris.

— Chiar te-a vrăjit, nu-i aşa?

— Da, zice Chris. Am ales să accept faptul.

Donna şi Chris au parcat sus pe un deal care se înalţă deasupra depozitelor de pe faleza din Fairhaven. Au mai fost şi altă dată exact în

locul ăsta, atunci când au ţinut sub supraveghere biroul lui Connie Johnson. Acum Connie are biroul într-o celulă de la închisoarea Darwell, cu toate că umblă vorba că ar fi la fel de ocupată ca întotdeauna.

În absenţa lor, cazul furtului de cai din Benenden este încă în desfăşurare, iar de curând furturile s-au extins chiar până la Peasmarsh. Niciun un cal nu este în siguranţă, iar oamenii sunt revoltaţi.

Însă Chris şi Donna au deja o idee destul de clară despre personajul care comite furturile: un individ pe nume Angus Gooch, care deţine în Battle un grajd de unde se închiriază cai şi pe numele căruia stă agăţat un şir de condamnări anterioare. Fură cai la comandă, apoi îi transportă de-a curmezişul ţării. Conduce un Audi TT, deci probabil că afacerea e profitabilă.

Le-a luat aproape o zi să rezolve cazul şi cu siguranţă au destule probe să-l aresteze, însă o iau încet, ca să pară că sunt ocupaţi în timp ce, de fapt, caută heroina împreună cu Clubul Crimelor de Joi. Tipul nu ucide caii, deci îşi pot permite să-l lase să mai şterpelească câţiva, ştiind sigur că foarte în curând aceştia se vor întoarce la proprietarii lor de drept.

Dacă ar şti cu ce se ocupă ei, anchetatoarea-şefa Regan ar lua imediat măsuri disciplinare, dar Chris şi Donna sunt acum ca pâinea caldă la secţie, lăsându-i spaţiu cât cuprinde şi nefăcându-i necazuri, astfel că ea, la rândul ei, îi lasă în pace. Indiferent care ar fi problema ei, acum nu e vorba despre Chris şi Donna, ceea ce le conferă o oarecare libertate.

Dacă ar fi să-i întrebe vreodată de ce ţin sub observaţie acest depozit în mod special – ceea ce n-o să se întâmple, deoarece, pentru un poliţist, dă dovadă de foarte puţină curiozitate –, ei o să-i spună că verifică un pont despre un localnic din Fairhaven care brusc a intrat posesia unui număr important de şei.

— Hai că-ncepe, zice Donna ridicând iarăşi binoclul.

I-l întinde lui Chris, ca să vadă şi el ceea ce tocmai a zărit ea.

Mitch Maxwell, aruncând priviri într-o parte şi-n alta, umblă printre garaje ţinând o bucată de hârtie. Ajunge la numărul 1772 şi încearcă uşa. Nu se clinteşte. Scoate din palton o bucată de metal, o înfige în lacăt şi împinge. Clinchetul surd ajunge până pe panta dealului. Dar uşa nu se deschide. Încearcă din nou.

— Are un schepsis, zice Donna.

La a cincea încercare lacătul se descuie, iar Mitch deschide uşa garajului.

— Deci pe Mitch Maxwell îl tăiem de pe listă, spune Chris. Dacă ar fi

ştiut unde e heroina, n-ar fi căutat-o aici. O să-i scriu şefei.

— Şefei? repetă Donna.

— Elizabeth, răspunde Chris.

— Ce fleaţă sunt, comentează Donna. Cum merge cu înotul în mare?

— Am fost o singură dată, recunoaşte Chris. Am îngheţat. Bun, mi-am închipuit că o să fie frig, dar pe bune… Aşa că în loc de asta o să învăţ să cânt la trompetă.

În depozit, Mitch e cu siguranţă ocupat. Caută heroina, despre care Chris şi Donna i-ar fi putut spune deja că nu e acolo.

— Ai aflat ceva despre Samantha Barnes? întreabă Donna.

— Am dat un telefon la Departamentul de investigaţii criminale din Chichester, spune Chris. Le-am zis că anchetăm cazul cu furturile de cai şi că pe listă a apărut şi numele ei. Au zis că e foarte politicoasă şi nu calcă niciodată strâmb.

— Are vreo legătură cu lumea drogurilor?

— Mi-au zis că are legătură cu orice lume, cu toate că inspectorul a remarcat că furtul de cai e ceva nou şi că o să-l adauge pe listă.

Chris să uită din nou prin binoclu.

— Bietul Mitch… Nu are pe nimeni în care să aibă încredere.

— E mare păcat când chiar şi traficanţii de heroină îşi pierd încrederea, comentează Donna. Elizabeth ţi-a răspuns?

Chris îşi verifică telefonul.

— Nici măcar n-a văzut mesajul. Ce-o fi punând la cale?

— Dar tu? întreabă Donna. Ai de gând să te căsătoreşti cu cineva?

— Îţi promit că vei fi a doua persoană care află, o linişteşte Chris.

Un Range Rover negru intră uşor pe aleea dintre garaje şi opreşte în dreptul depozitului cu numărul 1772.

58

Mitch e prea inteligent pentru Elizabeth şi, în această după-amiază senină de luni, a intrat deja în depozit, scotocind prin cutii de carton. Mitch văzuse expresia lui Elizabeth când Nina Mishra pomenise depozitul. *Ceva* era aici, cu siguranţă.

Un funcţionar de la Consiliul municipal Fairhaven căruia heroina îi plăcea puţin cam tare s-a dovedit mai mult decât dispus să-l ajute cu adresa, cu toate că a rămas puţin descumpănit când Mitch l-a anunţat că, din pricina unor întâmplări neprevăzute, în clipa aceea nu avea deloc heroină.

Hanif a aterizat şi i-a dat timp lui Mitch până la sfârşitul lunii să găsească heroina. Mitch l-a asigurat că o va recupera până atunci.

Dacă Dom chiar a fost veriga slabă din organizaţia lui, moartea acestuia ar trebui să simplifice puţin lucrurile. Poate că Hanif va fi înţelegător chiar dacă Mitch nu va găsi drogurile? Dar le va găsi, e convins de asta.

Mitch scoate un ceas TAG Heuer de epocă dintr-o cutie şi îl strecoară în buzunar. Cine nu risipeşte nu duce lipsă de nimic.

Uşa depozitului se deschide cu un răget metalic, iar Mitch îşi scoate pistolul. Silueta lui Luca Buttaci se ghemuieşte ca să intre, iar Mitch pune pistolul înapoi la centură.

— Mă-ntrebam eu cât mai întârzii, băiete, spune Mitch. Cum l-ai găsit?

— Dispozitivul de urmărire de pe maşina ta, răspunde Luca. Ai găsit ceva?

— Nişte ceasuri mişto, spune Mitch. Nici urmă de heroină.

— A mai fost cineva aici? Canadianul?

— Dac-a fost, a lăsat totul frumos şi ordonat, zice Mitch. Şi nu-mi pare genul.

Luca se aşază pe un maldăr de cutii şi îşi aprinde o ţigară.

— Unde naiba o fi?

— N-ai auzit nimic? Tot n-am încredere în Connie Johnson.

— Pur şi simplu…

Luca face cu degetele un gest care aminteşte de un norişor de fum.

— …a dispărut. Puf. Ştii că la un moment va trebui să găsesc pe altcineva care să-mi aducă heroină, Mitch, dacă tu tot ai probleme de genul ăsta.

— Ştiu, răspunde Mitch. Pot să te întreb ceva şi să-mi spui adevărul?

— Depinde de întrebare, zice Luca. Hai să vedem.

— Ok, acum îl întreb pe John-Luke Butterworth, vechiul meu amic, nu pe Luca Buttaci. Ai vorbit cu afganii?

Luca scutură din cap.

— Nu-i cunosc pe afgani. Nici nu vreau să-i cunosc – asta e treaba ta.

— Ok, zice Mitch. Eşti sigur?

— Sunt convins, răspunde Luca. N-am nevoie de genul ăsta de belele. De ce întrebi?

— Unul dintre ei a venit încoace, îl lămureşte Mitch.

— În ţară?

— Da.

— Da’ parcă nu veneau niciodată.

— Ştiu, spune Mitch. Vor să se întâlnească cu noi.

— Vai de noi, zice Luca. Ce vor?

— O să aflăm, bănuiesc, spune Mitch. Dar o să fie mai uşor dacă găsim heroina înainte să apară ei. Iar heroina în depozitul ăsta nu e.

— Ce ştim despre individul ăsta, Garth, canadianul?

— Nu destule, răspunde Mitch. Ştim despre nevastă-sa. E o figură ea însăşi.

Mitch simte greutatea ceasului în buzunar. Va fi un cadou frumos de bun-venit pentru Hanif. Dacă e să fie ucis, o să fie ucis, dar ceasul n-are cum să strice.

În plus, poate că există un motiv absolut nevinovat pentru care Hanif a zburat mii de kilometri ca să se întâlnească cu el.

Mitch îl urmează pe Luca afară din garaj, în aerul de mare de pe timp de iarnă.

Cei doi le fac veseli cu mâna poliţiştilor care îi privesc de sus, de pe deal.

59

Samantha Barnes va ţine săptămâna viitoare o prelegere la Institutul pentru Femei din Petworth. Subiectul: imitaţii, falsuri, şi cum să-ţi dai seama că vrea cineva să te tragă pe sfoară. Zilele astea e tot mai uşor să se întâmple.

A pregătit multe informaţii pertinente.

Esenţial este ca, atunci când cumperi un tablou de Banksy, de exemplu, lucrarea să aibă un certificat de autenticitate conferit de o organizaţie numită Biroul pentru combaterea dăunătorilor. Certificatul de autenticitate are capsat pe el o jumătate de bancnotă de zece lire. Dacă lucrarea nu are aşa ceva, e un fals. A nu se cumpăra în niciun caz.

E un sistem de autentificare inteligent, iar Samantha însăşi a petrecut după-amiaza tăind bancnote false de zece lire şi capsându-le pe nişte hârtii cu antet falsificat pentru tablourile pe care le imprimă la mansardă. Dacă ar vrea cu adevărat să verifice chestiunea, cumpărătorii ei ar descoperi falsul, dar cine ar vrea să studieze mai îndeaproape problema după ce tocmai a dat zece mii de lire pe un Bansky semnat, având un certificat de autenticitate? Doar o să-l pună într-o ramă şi o să-l agaţe în sufragerie, unde prietenii o să-l vadă şi o să gângurească apreciativ. Iar când va veni vorba să-l vândă din nou, nu pot spera decât că următorul proprietar nu se va uita nici el prea atent. Întotdeauna se întâmplă aşa. Dacă se plânge cineva, le dă banii înapoi, însă până acum, după ce a vândut multe mii de Banksy, Picasso, Lowry, Hirts şi Emin, nu a primit nicio reclamaţie, cu excepţia momentului când un livrator a aruncat un Kandinski peste gardul cuiva. Rambursare integrală.

E o infracţiune fără victime. La fel ca aceea pe care urmează să o comită împreună cu Garth.

Îl aşteaptă pe Garth să se întoarcă şi mai aşteaptă ca planul să se aşeze. Prânzul de la Coopers Chase a schimbat totul. Absolut totul.

Şi când te gândeşti că erau cât pe ce să nu meargă, că fusese nevoită să-l convingă pe Garth că, poate, ar merita să se ducă. „Prânzul? Cu nişte oameni aproape morţi?” Dar îl convinsese şi amândoi erau bucuroşi că reuşise. În maşină, în drum spre casă, Garth spusese: „Scumpo, când ai dreptate, chiar ai dreptate.”

Samantha înţelege că, din exterior, relaţia lor poate părea ciudată. O

doamnă engleză foarte cumsecade şi un munte canadian tăcut, hirsut, cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea. Însă, din clipa în care îndreptase pistolul spre ea şi-au dat amândoi seama că erau pe cale să se îndrăgostească. Ce drum de foc străbătuseră de atunci încoace! Samantha cu spontaneitatea şi priceperea ei, Garth cu inteligenţa şi alura ameninţătoare. Câteodată se mai uită la conturile lor bancare şi râde în hohote. Organizaţiile filantropice din zonă au dus-o foarte bine de pe urma lor, deşi Samantha e conştientă că o picătură într-un ocean. Nu e ca şi cum ar plăti vreo taxă, deci măcar atât poate să facă şi ea. Ori de câte ori ea trimite o donaţie către o cauză locală, Garth îşi dă ochii peste cap şi îi spune că e sentimentală. Garth donează către Adăpostul pentru câini şi pisici Battersea şi nicăieri altundeva. Anul trecut le-a dat şapte sute de mii de lire.

Samantha îşi calculează următoarea mişcare.

N-a fost deloc impresionată de Mitch Maxwell şi Luca Buttaci. Probabil sunt buni la ceea ce fac, bănuieşte ea, traficul de droguri fiind un domeniu foarte competitiv, dar nu îi crede capabili să găsească heroina. Elizabeth. Ea o s-o găsească. Ea şi ceata ei veselă.

Iar când o s-o găsească, Samantha şi Garth o să-i aştepte. Ninei deja i-a scăpat informaţia despre depozit. De acolo o să înceapă. Garth a ieşit azi să-l caute. Elizabeth Best ştie unde se află, profesoara de la facultate ştie unde se află şi nici lui Garth nu-i va lua mult să descopere. Caseta poate că nu e acolo, însă ea pune pariu că, totuşi, ceva se află acolo, un indiciu pe care să-l urmeze, ceva ce bătrânei i-a scăpat. Oare Mitch şi Luca au reţinut povestea cu depozitul? Dacă da, cu siguranţă şi ei au pornit căutările şi, odată ce-l găsesc, o să-l facă praf căutând heroina. Garth se va îngriji ca ei doi să câştige jocul ăsta. Garth nu o dezamăgeşte niciodată.

Mâine o să meargă împreună cu maşina până la depozit. Poate ascultă pe drum un podcast despre cazuri de crimă adevărate. În clipa de faţă ascultă unul despre un jucător de hochei care a murit într-o toaletă de avion. Are paisprezece episoade.

Samantha începe să citească un articol despre Grayson Perry, artistul care e invitat uneori la televizor. Lucrările lui sunt foarte valoroase acum dar, uitându-se la ele, destul de greu de falsificat. E convinsă că ar putea găsi pe cineva să o facă, dar preferă oricând să le falsifice singură. Mai mult profit, mai puţine componente în angrenaj. Damien Hirst este preferatul ei de departe, fiindcă îi găseşte lucrările superbe şi pentru că sunt foarte uşor de falsificat.

Uşa de la parter scârţâie. Probabil s-a întors Garth, aşa că o să încheie şi ea activitatea. Se ridică în picioare şi se întinde, auzindu-l cum se mişcă la parter, ceva mai silenţios decât de obicei. A început să slăbească? Speră că nu. Gabaritul lui e cel care o ţine pe ea cu picioarele pe pământ. O împiedică să plutească înapoi, spre William.

Coborând treptele înguste de la mansardă, Samantha ajunge pe casa principală a scărilor. Treptele au costat o sută cincizeci de mii, din marmură şi lemn de cireş, cu numai un strop de fildeş, dar vă rog să nu mai spuneţi nimănui. Strigă:

— Garth, sunt la etaj.

Dacă Garth îi răspunde cumva, Samantha nu-l mai aude, pentru că o lovitură în cap o face să se rostogolească pe scări. Miile de lumini ale candelabrului sunt ultimul lucru pe care-l mai vede. Mereu a visat la ziua când va pluti din nou, până sus, la William, dar ultima senzaţie dinainte să moară este una de cădere. În jos, tot mai jos.

60

Draperiile sunt trase, căldura e pornită, iar din gramofon se aude Dvořak. Exact aşa cum s-au înţeles.

Faptul a fost îndeplinit. Faptul? E imposibil să fie ăsta cuvântul. În orice caz, cale de întoarcere nu mai există. Au avut grijă de asta, amândoi.

Vorbesc de ore în şir. Au râs, au plâns, amândoi înţelegând că râsetele şi lacrimile erau de-acum acelaşi lucru. El e foarte frumos îmbrăcat, la costum. Bogdan le-a făcut o poză înainte să plece. Înainte să-l îmbrăţişeze pe Stephen şi să-i spună că-l iubeşte. Stephen i-a spus lui Bogdan să nu mai fie aşa de caraghios. Bogdan a îmbrăţişat-o şi pe ea la plecare, întrebând-o dacă e convinsă.

Convinsă? Bineînţeles că nu. Nu va mai fi niciodată convinsă de nimic. Convingerile sunt pentru cei tineri şi pentru spioni, iar ea nu mai e nici una, nici alta.

Dar aşa au convenit. Stephen a injectat el însuşi substanţa. A insistat. Elizabeth ar fi făcut-o şi singură dacă ar fi fost nevoită.

— Am înţeles timpul complet greşit, spune Stephen, cu capul în poala lui Elizabeth. Îţi dai seama?

— Nu m-ar mira, răspunde Elizabeth. Înţelegem greşit majoritatea lucrurilor, nu crezi?

— Aşa e, îi dă dreptate Stephen cu glas încet. Ai pus punctul fix pe „i”, bătrânico. Ni se pare că timpul merge înainte, mărşăluieşte în linie dreaptă, aşa că alergăm pe lângă el ca să ţinem pasul. Repede, repede, să nu rămânem în urmă. Dar, vezi tu, el nu face asta. Timpul pur şi simplu se roteşte în vârtejuri pe lângă noi. Totul e prezent în orice clipă. Lucrurile pe care le-am făcut, oamenii pe care i-am iubit, oamenii pe care i-am rănit… cu toţii sunt încă aici.

Elizabeth îl mângâie pe cap.

— Asta am ajuns să înţeleg, zice Stephen. Amintirile mele sunt ca nişte smaralde, limpezi, strălucitoare şi adevărate, dar fiecare nouă zi se sfărâmă ca un pumn de nisip şi nu mai reuşesc deloc să o prind.

Injecţia a fost cam stângace. Nu traumatizantă, nu paşnică, nu devastatoare, doar stângace. Doar o sarcină cotidiană într-o viaţă întreagă de sarcini cotidiene.

— Am văzut minciuna chestiunii, continuă Stephen. Minciuna timpului.

Tot ce am făcut şi tot ce am fost este prezent în acelaşi loc, dar noi credem în continuare că lucrul care tocmai s-a întâmplat, sau care tocmai urmează să se întâmple, este cel mai important. Amintirile mele nu sunt amintiri, prezentul meu nu e prezent; toate sunt acelaşi lucru, Elizabeth. Bărbatul acela…

— Care bărbat? întreabă Elizabeth.

— Polonezul?

— Bogdan, spune Elizabeth.

— Aşa, chiar el, confirmă Stephen. Nu este – şi scuză-mă dacă pare evident sau dacă am mai vorbit despre asta –, dar nu este fiul meu, nu?

— Nu.

— Mă gândeam eu, doar e polonez, zice Stephen. Dar nu totul are sens în viaţă, nu-i aşa?

Elizabeth se vede nevoită să-i dea dreptate.

— Nu totul are sens.

— Am vrut să-l întreb dar, indiferent dacă era sau nu, m-aş fi simţit penibil. Tu ai prieteni?

— Da, răspunde Elizabeth. Pe vremuri nu avem, dar acum am.

— Prieteni de nădejde? întreabă Stephen. Poţi conta pe ei într-o situaţie de criză?

— Aş spune că da.

— Asta ţi se pare că este o situaţie de criză?

— Hmm, se gândeşte Elizabeth. Viaţa în sine este o situaţie de criză, nu-i aşa?

— Corect, răspunde Stephen. De ce ar fi moartea altfel? Prietenii tăi ştiu ce facem?

— Nu, spune Elizabeth. E doar între noi.

— Vor înţelege?

— Poate, zice Elizabeth. E posibil să nu fie de acord, dar vor înţelege.

— Închipuie-ţi cum ar fi fost dacă nu ne-am fi întâlnit, spune Stephen. Închipuie-ţi.

— Dar ne-am întâlnit, zice Elizabeth şi îi îndepărtează o scamă de pe umărul costumului.

— Închipuie-ţi de câte lucruri n-aş fi avut parte, continuă Stephen. O să ai grijă de lotul de pământ?

— Nu ai niciun lot, spune Elizabeth.

— Cel cu ridichile, insistă Stephen.

Trec pe lângă el în fiecare zi, iar Stephen se uită la ridichi şi spune „Scoateţi-le şi puneţi trandafiri în locul lor, pentru Dumnezeu.”

— O să am grijă de el pentru tine, îl linişteşte Elizabeth.

— Ştiu că o să ai, zice şi Stephen. Ştii, în Bagdad e un muzeu… Am fost împreună?

— Nu, dragule, răspunde Elizabeth.

În câte locuri n-o să mai meargă împreună de-acum…

— Ţi-am scris numele muzeului, zice Stephen. E pe biroul meu. Are obiecte de acum şase mii de ani, îţi dai seama? Iar pe ele poţi să vezi amprente, zgârieturi în locurile unde cine le făcea o fi fost distras de un copil. Înţelegi că oamenii ăştia încă sunt în viaţă? Toţi cei care mor sunt încă în viaţă. Spunem că sunt „morţi” doar pentru că avem nevoie de un cuvânt, dar „a fi mort” înseamnă doar că pentru persoana respectivă timpul nu se mai mişcă. Înţelegi? Nimeni nu moare cu adevărat.

Elizabeth îl sărută pe creştetul capului. Încearcă să-l inspire cu totul.

— Un lucru înţeleg, spune Elizabeth. Că oricâte cuvinte ar exista pe lume, diseară, când merg la culcare, mâna mea nu o să fie în a ta. Asta e tot ce înţeleg.

— Aici m-ai încuiat, zice Stephen. La asta n-am răspuns.

— Durerea nu are nevoie de răspuns, cum nici iubirea nu are, spune Elizabeth. Nu e o întrebare.

— Ai luat lapte? întreabă Stephen. Lumea o să vrea ceai.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu ceaiul, spune Elizabeth.

— Nu ştiu de ce ne aflăm pe pământ, zice Stephen. Chiar nu ştiu. Însă dacă aş vrea să găsesc răspunsul, aş începe cu cât de mult te iubesc. Răspunsul e şi el pe-acolo pe undeva, sunt sigur. Sunt sigur. Mai e jumătate de bere în frigider, dar n-o să fie de ajuns. Uneori uit că te iubesc, ştiai asta?

— Bineînţeles, răspunde Elizabeth.

— Mă bucur că îmi amintesc acum, spune Stephen. Şi mă bucur că n-o să mai uit niciodată.

Pleoapele lui Stephen încep să se închidă. Exact cum a spus Viktor că se va întâmpla. Exact cum au discutat ea şi Stephen, atât cât au putut, ultima oară când au citit scrisoarea împreună.

— Ţi s-a făcut somn? întreabă Elizabeth.

— Puţin, răspunde Stephen. A fost o zi aglomerată, nu-i aşa?

— Aşa este, Stephen, aşa este.

— Aglomerată, dar fericită, spune el. Te ador, Elizabeth. Îmi pare foarte rău pentru toate astea. Dar ai văzut şi părţile mele cele mai bune, nu-i aşa? N-a fost mereu aşa.

— A fost un vis, răspunde Elizabeth.

În momentele de luciditate, Stephen a fost foarte ferm: cursa lui s-a încheiat.

— Prietenii tăi o să aibă grijă de tine?

— O să facă tot ce le stă în puteri, spune Elizabeth.

Se vor gândi cu toţii la alegerea pe care ar face-o în locul lui Stephen. Elizabeth ce ar alege? Nu ştie. Dar Stephen a fost sigur.

— Joyce, zice Stephen. Joyce e prietena ta.

— Aşa este.

— Să-i spui lui Kuldesh că ne vedem în curând. În weekend, dacă e prin preajmă.

— O să-i spun, dragul meu.

— Cred că o să închid o clipă ochii, spune Stephen.

— Aşa să faci, zice Elizabeth. Cred că meriţi să te odihneşti.

Ochii lui Stephen se închid. Vocea lui sună toropită.

— Povesteşte-mi cum ne-am întâlnit, o roagă Stephen. E povestea mea preferată.

E şi povestea preferată a lui Elizabeth.

— Am văzut odată un bărbat chipeş, începe Elizabeth. Şi mi-am dat seama că m-am îndrăgostit. Aşa că am lăsat mănuşa să-mi cadă în dreptul unei librării, iar el a ridicat-o şi mi-a adus-o, iar viaţa mea s-a schimbat definitiv.

— Şi zici că era chipeş?

— Tare chipeş, confirmă Elizabeth, cu lacrimile şiroindu-i. Cum nici nu-ţi poţi închipui. Şi să ştii că în ziua aceea viaţa mea nu s-a schimbat, Stephen – atunci a început.

— Pare a fi un norocos afurisit, zice Stephen pe jumătate adormit. O să te gândeşti la mine când visezi?

— Da. Să te gândeşti şi tu la mine când visezi, spune Elizabeth.

— Mulţumesc, oftează Stephen. Mulţumesc că mă laşi să dorm. E exact ce-mi trebuie.

— Ştiu, scumpule, spune Elizabeth şi îl mângâie pe cap până când respiraţia i se opreşte cu totul.

61
Joyce

Ei bine, nu ştiu ce să spun sau ce să fac, aşa că-mi daţi voie doar să scriu? Să gândesc cu voce tare?

Ambulanţa a sosit pe la cinci după-amiaza. Cu sirena oprită, lucru care de obicei vorbeşte de la sine. Nicio grabă.

De fiecare dată te întrebi încotro se îndreaptă ambulanţa, e firesc. Într-o zi va veni şi după tine, iar atunci alţii vor privi, alţii vor sta de vorbă. Aşa e în firea lucrurilor. Firma de pompe funebre foloseşte o furgonetă mare, albă, care nici ea nu e străină de Coopers Chase.

Stephen a murit. Elizabeth a mers cu ei în ambulanţă. Eu am dat fuga jos imediat ce mi-am dat seama ce se întâmplă. Elizabeth tocmai se urca în ambulanţă. Mi-a surprins privirea şi a dat din cap. Arăta ca o fantomă, sau ca o persoană cu totul nouă. Am întins mâna şi ea mi-a strâns-o.

I-am spus că o să fac puţină ordine în casă cât e plecată, iar ea mi-a mulţumit zicând că i-ar face plăcere. Am întrebat-o dacă s-a întâmplat în linişte şi mi-a răspuns că pentru Stephen da.

L-am văzut pe Ron grăbindu-se spre noi, chiar dacă-l supărau şi genunchiul, şi şoldul. Părea tare bătrân. Elizabeth a închis uşa ambulanţei înainte să ajungă el la noi.

Ron m-a ţinut în braţe în timp ce ambulanţa se îndepărta. Ar fi trebuit să-mi dau seama, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama ce puneau la cale Elizabeth şi Stephen. Ce aş fi spus dacă mi-aş fi dat seama? Voi ce aţi fi spus?

Nu e nimic de spus, dar totuşi vreau să spun ceva.

Ştiu că e o alegere pe care eu nu aş fi făcut-o. Dacă eu aş fi fost Elizabeth şi Gerry ar fi fost Stephen, aş fi ţinut cu dinţii de el. I-aş fi găsit un loc plăcut într-un azil bun şi l-aş fi vizitat în fiecare zi, în timp ce el ar fi trecut de la a şti cine sunt la a mă recunoaşte, apoi la a nu mă mai recunoaşte şi în cele din urmă la a nu fi auzit de mine niciodată. Iubirea mea nu ar fi permis vreun alt sfârşit. Cunosc destule persoane care au partenerii la azil, murind încet, şi e ceva ce nici duşmanilor nu le-ai dori. Dar să pui capăt? Să pui capăt înainte de linia de sosire? Nu e o decizie pe care eu aş lua-o. Câtă vreme iubirea e în viaţă nu aş alege niciodată să-i pun capăt.

Dar presupun că vorbesc despre iubirea *mea*, nu-i aşa? Dacă iubirea mea ar fi în viaţă şi Gerry nu ar mai fi? Dacă mă gândesc numai la bucuria pe

care mi-ar aduce-o să-l privesc şi să-l ţin în braţe? O bucurie care ar dura mult mai mult decât a lui. Şi în tot acest timp să ştiu că în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă doarme şi se trezeşte singur, speriat şi confuz…

Chiar nu ştiu. Demenţa nu le răpeşte tuturor bucuria şi iubirea, chiar dacă se străduieşte din răsputeri. Există zâmbete şi râsete, dar, da, există şi strigăte de durere. Acum vreo doi ani am avut la Coopers Chase o dezbatere despre eutanasie. A fost pătimaşă, raţională, profundă, blândă şi emoţionantă de ambele părţi. Nu-mi amintesc dacă Elizabeth a luat cuvântul. Eu am spus câteva vorbe despre experienţa mea cu îngrijirea pacienţilor înaintea morţii, de pe vremea când lucram la spital, şi despre cum la sfârşit de tot creşteam doza de medicamente ca să accelerăm lucrurile, doar ca să oprim cruzimea durerii.

Dar Stephen nu era la capăt de tot, nu-i aşa? Poate că fiecare defineşte capătul într-un alt mod.

Ei doi trebuie să fi luat o decizie foarte conştientă. Închipuiţi-vă numai discuţiile! În mod normal lumea merge în Elveţia, la Dignitas – am avut două-trei exemple aici. Însă de multe ori decizia trebuie luată mult mai devreme decât ţi-ar plăcea. Trebuie să fii capabil, cu mintea şi cu trupul, să-ţi dai acordul. Trebuie să fii capabil să călătoreşti. Aşadar, nu poţi aştepta până în ultima clipă, ceea ce e o altă formă de cruzime. Am studiat toate lucrurile astea, bineînţeles. La vârsta mea, oricine spune că nu a aruncat o privire minte.

Bineînţeles, Elizabeth şi Stephen n-ar fi avut nevoie de Dignitas. Când ambulanţa a sosit, din casă tocmai pleca un medic generalist pe care nu l-am mai văzut niciodată pe aici.

De multe ori fac glume despre cât de lipsită de emoţii e Elizabeth, iar uneori chiar poate fi aşa, e adevărat. Însă nu acum. Va vorbi despre ce s-a întâmplat când va fi pregătită să o facă, sunt convinsă de asta, dar în spatele planului trebuie să fi fost Stephen. Mereu a fost un bărbat foarte puternic, foarte hotărât. Nu cred că putea suporta ce i se întâmplă. Viaţa pe care o pierdea. Şi încă mai era, la limită, într-un punct în care putea avea un cuvânt de spus în sensul ăsta.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Elizabeth şi-a luat câteva zile libere. Anthony a venit în vizită. Ar fi trebuit să pricep că Elizabeth şi Stephen nu aveau de gând să se separe şi că Stephen nu avea de gând să o lase pe Elizabeth să aibă grijă de el pe măsură ce val după val de demenţă aveau să-i izbească mintea. Că nu avea de gând să o lase să-l vadă trecând prin toate

astea. Unii trăiesc viaţa după alte reguli; mie întotdeauna mi-a fost prea teamă.

Înţeleg, chiar înţeleg. Dacă Gerry m-ar fi implorat şi eu aş fi fost de acord. Nu-mi place să recunosc asta faţă de mine însămi, dar aş fi fost. Iubirea poate însemna multe lucruri, nu-i aşa? Doar pentru că e nepreţuită nu înseamnă că nu poate fi şi dură.

Când am văzut-o pe Elizabeth în ambulanţă şi am ţinut-o de mână, aceea a fost iubire. Iar când l-am văzut pe Ron încercând să alerge până la ea… şi aceea a fost iubire. Ibrahim l-a scos pe Alan la plimbare pentru mine, doar timp de jumătate de oră, iar lucrul ăsta e şi el iubire.

Acum gătesc o plăcintă cu carne de oaie, o să i-o las lui Elizabeth în frigider când mă duc acolo. O cunosc pe Elizabeth suficient de bine încât să ştiu că apartamentul e imaculat, dar nu strică să dau puţin cu aspiratorul, poate să aprind o lumânare.

Îmi va fi dor de Stephen, însă e drept că deja începuse să-mi fie dor. Poate că aşa s-a simţit şi Elizabeth. Şi, cel mai important, probabil că aşa se simţea şi Stephen. Cred că îi era dor de el însuşi în fiecare zi.

Le-aş dori aşa ceva vreunuia dintre ei? Nu.

Mi-aş dori să facă cineva acelaşi lucru pentru mine? Nu.

Mă voi agăţa cu unghiile şi cu dinţii de fiecare clipă pe care mi-o oferă viaţa. Vreau imaginea completă, bună sau rea, cum o fi.

Ştiu că Ron şi Ibrahim vor sta împreună în seara asta şi ştiu că m-ar primi cu braţele deschise, dar am nevoie de timp să mă gândesc. La Gerry şi Stephen, la Elizabeth şi la iubire.

O să mă gândesc la Stephen, cum şi-a luat rămas-bun de la noi acum câteva zile. Soţul mândru, chipeş, cu zâmbetul lui fermecător ca de obicei. Aşa voia Stephen să ne amintim de el şi sigur i se permite asta, nu credeţi?

Eu aşa o să-mi amintesc de el. Ultimul mesaj al lui Stephen către lume: „Salutare, şefule”, „Salutare, bătrâne”. În lumina soarelui de iarnă, cu păsările zburând pe deasupra şi iubirea plutind peste tot împrejur.

62

Sus pe deal se aude zgomot de şantier, jos în sat lumea îşi vede de treburi. Câinii se fugăresc între ei, dubele de curierat descarcă marfa, sunt expediate scrisori.

Însă soarele rece pur şi simplu nu poate face faţă. Coopers Chase poartă moartea ca pe o cămaşă de zale.

Este ora unsprezece, într-o zi de joi, dar în Camera de Puzzle nu e nimeni.

Cei de la şedinţa de Istoria Artei au aranjat scaunele, ca de obicei, iar acestea vor rămâne acolo până la prânz, când vin cei de la Franceza prin Conversaţie. Ghemotoace de praf plutesc prin aer, apoi se aştern pe suprafeţe. Astăzi, Clubul Crimelor de Joi nu se vede pe nicăieri. Absenţa lor este asemenea unui ecou.

Ron i-a scris un mesaj Paulinei, sperând, contrar oricărei logici, că ea îi va răspunde în cele din urmă. Joyce a făcut nişte cumpărături pentru Elizabeth şi i le-a lăsat în dreptul uşii. A sunat, dar nu a primit niciun răspuns. Ibrahim stă în apartamentul lui, privind lung la un tablou cu o barcă.

Elizabeth? Ei bine, deocamdată ea nu mai este prezentă în vreun timp sau spaţiu. Este nicăieri şi nimic. Bogdan stă cu ochii pe ea.

Joyce închide televizorul; nu are nimic ce să-i ofere. Alan stă întins la picioarele ei şi o priveşte cum plânge. Ibrahim se gândeşte că probabil ar fi bine să facă o plimbare dar, în loc de asta, se tot uită la tabloul de pe perete. Ron primeşte un mesaj, însă e de la furnizorul de curent electric.

Încă mai au o crimă de rezolvat, însă nu astăzi îi vor găsi soluţia. Cronologia, fotografiile, teoriile şi planurile vor trebui să aştepte. Poate că nu va fi rezolvată niciodată. Poate că moartea i-a înfrânt pe toţi cu acest ultim renghi pe care l-a jucat? Pe cine mai lasă acum inima să meargă la luptă?

Încă se mai au unii pe alţii, dar nu astăzi. O să râdă, o să se tachineze, o să se certe şi o să iubească din nou, dar nu astăzi. Nu în joia asta.

În timp ce valurile lumii se sfărâmă în jurul lor, joia asta e pentru Stephen.

63
Joyce

Incinerarea a avut loc în Tunbridge Wells. Am mers cu toţii acolo, într-o mică procesiune. Dricul, apoi Elizabeth, iar eu şi Bogdan am venit în urma lor într-o maşină a celor de la pompe funebre. Apoi maşina reparată a lui Ron, avându-i înăuntru pe Ron, Pauline şi Ibrahim. A fost o surpriză plăcută să o văd pe Pauline. La sfârşit, Chris, Donna şi Patrice în maşina nouă a lui Chris. Nu sunt sigură în privinţa mărcii, dar e argintie, aşa că s-a potrivit.

Am crezut că la crematoriu era posibil să se fi strâns o mică mulţime dar, când am oprit, n-am văzut decât patru persoane, trei bărbaţi şi o femeie, care arătau cu toţii la fel de bătrâni ca şi noi. Au îmbrăţişat-o pe rând pe Elizabeth şi s-au prezentat faţă de mine: o Marianne şi un foarte chipeş Wilfried, însă numele celorlalţi nu le-am înţeles. Wilfried probabil că e polonez, pentru că a vorbit o vreme cu Bogdan. Îl cunoştea pe Stephen de undeva din Orientul Mijlociu, n-am reţinut toate amănuntele. Marianne îl cunoştea pe Stephen de la facultate. Era limpede că au fost iubiţi.

Aşadar numai ei mai rămăseseră din vechea gaşcă a lui Stephen; sau poate doar pe ei a simţit Elizabeth că ar trebui să-i invite. Nu cred că a aruncat plasa mai mult decât era strict necesar.

La crematoriu a fost frumos, în măsura în care pot fi frumoase întâmplările de genul ăsta. Cerul era albastru, soarele strălucea. Bogdan, Donna şi Chris şi-au ocupat poziţiile ca să poarte sicriul, împreună cu unul dintre ciocli. În ultima clipă, Ron l-a bătut pe umăr şi i-a luat locul.

Mai întâi am intrat noi în şir, eu stând braţ la braţ cu Elizabeth. Nu erau nici momentul, nici locul, dar i-am spus că-i vine bine în negru, ceea ce e adevărat. Pe mine mă face palidă, mă tem. Am purtat o broşă frumoasă, un soare, despre care m-am gândit că i-ar plăcea lui Stephen, iar lucrul ăsta mi-a dat o mică scânteie. L-am văzut pe Wilfried ochind-o.

Locurile astea încearcă din greu să fie blânde şi liniştite, să dea impresia unui loc în care lumea exterioară nu poate pătrunde, ca un cocon. Dar apoi vezi că deasupra uşii scrie IEŞIRE DE INCENDIU, iar lumea exterioară dă iarăşi năvală înăuntru. Într-una dintre strane cineva lăsase un pix vechi, fără capac.

După ce sicriul a fost pus la locul lui, Bogdan a venit şi s-a aşezat de partea cealaltă a lui Elizabeth. El plângea, ea nu. Donna stătea în rândul din

spate şi, din când în când, întindea mâna şi îl strângea de umăr. Îi dădea de înţeles că e acolo. Am făcut acelaşi lucru pentru Elizabeth, dar eu n-am avut pe cineva care să-mi facă şi mie aşa.

Slujba a ţinut-o o tânără foarte drăguţă. A spus poveşti despre Stephen – adunate de Ibrahim – şi a citit două pasaje din Biblie, cum ştiu că se face. Am fost la multe înmormântări şi tare mulţi oameni au trecut prin valea umbrei morţii. La înmormântarea mea poate o să am ceva mai energic. Mi se pare greu să păstrez o atitudine solemnă, dar bănuiesc că e necesar. Singura dată când m-am oprit din plâns în timpul slujbei pentru Gerry a fost când preotul ne-a spus cât de bun şi milostiv e Dumnezeu.

Am încercat să-mi imaginez cum se simţea Elizabeth, ştiind ce rol a jucat în moartea lui Stephen. Dar sper că s-a gândit mai mult la ce rol a jucat în viaţa lui. S-a cântat un imn pe care nu-l cunoşteam, apoi sicriul a dispărut încet, în sunet de muzică clasică. Nu am recunoscut bucata – nu era din vreo reclamă sau aşa ceva, Stephen era foarte pasionat de muzica lui. Atunci a început şi Elizabeth să plângă. Avea braţul lui Bogdan petrecut pe după umeri, pe al meu în jurul mijlocului, dar mi-am dat seama că nu ne simţea pe niciunul.

Am aruncat o privire pe furiş, iar Ron şi Pauline erau şi ei copleşiţi. Ibrahim îşi ţinea capul plecat, cu ochii închişi. Mai în spate, am văzut că Marianne plecase.

Am stabilit să bem şi să ciugulim ceva la mine; n-avea rost să închiriem o sală şi s-o expunem pe Elizabeth. Prietenii lui Stephen nu au venit cu noi, şi-au luat rămas-bun la crematoriu. Marianne nu plecase, de fapt: era afară şi plângea pe o bancă. Wilfried s-a dus la ea să o liniştească. Toată lumea are o poveste, nu-i aşa? Dacă i-am fi urmărit pe Marianne sau Wilfried până acasă, oare ce am fi descoperit?

Am pus o poză cu Stephen pe masa din sufragerie. Fuma un trabuc şi era limpede că spunea o glumă. Am aprins nişte lumânări, iar Bogdan a pregătit o tablă de şah. Piesele erau aranjate în aceleaşi poziţii ca în ultima partidă pe care a câştigat-o Stephen. A încercat să-mi explice, dar i-am spus că e mai bine să mă limitez la lumânări.

Am băut nişte vin spumant englezesc adus de Chris. Patrice l-a cumpărat, chiar după ce a fost ucis Dominic Holt, „pentru că beneficiai de o reducere treizeci la sută, cu participarea la tur”. E o femeie pe sufletul meu.

Gustările au fost în mare parte de la Aldi, dar câteva şi de la Waitrose, pentru impresie artistică.

Am dat radioul pe Classic FM, lucru care a fost minunat, cu excepţia reclamelor.

A fost important să-i arătăm lui Elizabeth că suntem cu toţii acolo pentru ea. Că are o gaşcă. Nu doar Clubul Crimelor de Joi, ci şi trupa de rătăciţi şi vagabonzi pe care se pare că i-am adunat pe parcurs. Bogdan, bineînţeles. Şi Donna. Chris şi Patrice. Pauline, care acum pare că va rămâne definitiv cu noi. Până şi Computer Bob a venit să aducă un ultim omagiu. Nici urmă de Mervyn, deşi i-am spus că ar fi binevenit. „Nu l-am cunoscut”, a fost răspunsul lui.

Chris avea de făcut un anunţ, dar se vedea cu ochiul liber că nu e sigur dacă să-l rostească sau nu. O clipă am crezut că o s-o ceară pe Patrice de soţie, lucru care mi se pare că ar fi fost puţin cam prea mult în condiţiile date, dar în loc de asta ne-a spus, în cel mai mare secret, că Samantha Barnes a fost ucisă. A zis că nu e o discuţie pentru azi, dar a considerat că ne-ar plăcea să aflăm mai devreme mai degrabă decât mai târziu.

Elizabeth a ales momentul acela ca să-şi facă ieşirea. O vreme nu va mai investiga nimic. Bogdan a condus-o până acasă şi s-a întors abia după vreo oră.

Am vorbit despre Stephen, am vorbit puţin despre Samantha Barnes, dar fără mare convingere, pentru că fără Elizabeth ce rost ar avea să continuăm? Donna a vorbit cu băieţii despre Mervyn şi Tatiana. Se distrează. Viaţa merge mai departe, orice ai face. E ca un buldozer.

Toată lumea a plecat pe la nouă şi eu am spălat vasele. Acum ne aşteaptă pe toţi nişte nopţi lungi.

Cred că o s-o sun pe Joanna. Ştiu că e destul de târziu, dar nu cred că avem acelaşi program. O dată am sunat-o la nouă dimineaţa într-o sâmbătă şi mi-a ţinut o predică. Eu mă trezisem deja de trei ore. Sper să răspundă, vreau doar să aud cum i-a fost ziua, doar lucruri normale. Poate o să vorbim puţin despre tatăl ei.

Alan ştie că sunt tristă. Stă întins lângă fotoliul meu, cu lăbuţele pe picioarele mele, asigurându-se că nu mă mai răneşte nimic.

64

Ron a cuprins-o cu braţul pe Pauline.

Lui îi era dor de ea, aşa că i-a scris un mesaj. Ei îi era dor de el, dar nu i-a răspuns la mesaj. Lui îi era dor de ea, aşa că i-a scris un alt mesaj, de astă dată o glumă despre un cal care joacă cricket. Ei îi era dor de el, a râs la mesaj, dar nu i-a răspuns. Lui îi era dor de ea, aşa că a sunat-o chiar dacă ştia că nu ar trebui să o facă. Ei îi era dor de el, dar nu i-a răspuns.

Lui îi era dor de ea, aşa că i-a scris un mesaj despre înmormântare. I-a spus cum se simte, i-a spus că o iubeşte şi că-i e dor de ea. Aşa că ea şi-a luat liber de la serviciu, s-a îmbrăcat în negru şi a venit cu maşina la Coopers Chase, i-a bătut la uşă, l-a sărutat, i-a explicat că nu poate să se ducă la slujba lui Stephen cu o cravată cu West Ham, apoi a cedat când el i-a spus că alta nu are. El i-a spus cât de mult îi place de ea în negru, ea a răspuns că nu se cade să-i zică aşa ceva, apoi l-a luat de mână şi de atunci nu i-a mai dat drumul.

— Crezi că doarme cineva? întreabă Ron.

— Nu. Elizabeth sigur plânge, Joyce prepară ceva la cuptor şi Ibrahim se plimbă, prefăcându-se că se gândeşte la altceva.

— Crezi că Stephen şi Elizabeth au făcut ce trebuia?

— Nu există un „ce trebuia”, Ronnie, răspunde Pauline. Nu există „ce trebuia”, nu există „ce nu trebuia”, dacă asta au vrut. Nu şi-au făcut rău decât lor înşişi, iar ţie însuţi ai voie să-ţi faci rău.

— Ca atunci când îi scrii fostei tale când n-ar trebui? sugerează Ron.

— Poate că să-ţi ajuţi partenerul să se sinucidă şi să-i scrii fostei nu sunt chiar acelaşi lucru, răspunde Pauline. În plus, nu sunt fosta ta.

— Nu eşti? întreabă Ron.

— Nu, zice Pauline. Suntem doi caraghioşi, Ronnie. Dar poate că e ok aşa.

— Io nu-s caraghios, se burzuluieşte Ron. N-ai decât să cauţi mult şi bine până să găseşti pe cineva…

Pauline îi pune un deget la buze.

— Şşş! Eşti caraghios. De asta te iubesc toţi prietenii tăi, Ronnie. Eşti un bărbat adorabil, mare, puternic şi caraghios.

— Ei bine, tu nu eşti caraghioasă, zice Ron.

— Sunt în pat cu tine, nu-i aşa? Şi nu e ca şi cum am trecut pe lângă o

coadă de femei cu capul pe umeri ca să ajung aici, observă Pauline.

Ron zâmbeşte, apoi se simte vinovat că zâmbeşte.

— Ce ne facem cu Elizabeth?

— Daţi-i timp, spune Pauline. Trebuie doar să fiţi aici pentru ea şi să-i acordaţi timp. O să aibă nevoie de câteva săptămâni de…

Telefonul lui Ron începe să sune. Se uită la Pauline, care îi face semn din cap să răspundă. Pe ecran scrie LIZZIE.

65

Ibrahim nu poate să doarmă. Ştia că asta o să se întâmple. Ştia că o să rămână treaz toată noaptea şi ştia la ce o să se gândească.

La Marius.

A ieşit la o plimbare prin sat. La fereastra lui Ron se vede o lumină blândă. Pauline sigur e acolo, iar Ibrahim e foarte recunoscător pentru asta. De asta are Ron nevoie acum. Ron se preface că nu are nevoie de nimic şi de nimeni. Oare de cine îi aminteşte lui Ibrahim?

Şi la Joyce se vede o lumină. Ea îl are pe Alan, care cu siguranţă e entuziasmat să fie treaz în toiul nopţii. Ea sigur se uită la televizor la nişte reluări şi se gândeşte la Gerry. Poate că în seara asta a vorbit cu Joanna. Ibrahim speră că Joanna a înţeles de ce voia mama ei să stea de vorbă.

Zilele cu moarte sunt zilele în care ne cântărim cu mâinile goale relaţia pe care o avem cu iubirea. Sunt zile când ne amintim ce-a fost şi ne temem de ce urmează. De bucuria pe care o aduce iubirea şi de preţul pe care îl plătim. Zile când mulţumim, dar şi când ne rugăm pentru îndurare. De asta se gândeşte Joyce la Gerry, de asta sunt Ron şi Pauline unul în braţele altuia şi de asta se plimbă un egiptean bătrân prin Coopers Chase, gândindu-se la Marius. Gândindu-se la o altă viaţă.

Poate că într-o zi va vorbi despre el, dar la fel de bine poate că nu. Este o cutie care, odată deschisă, nu mai poate fi închisă, iar Ibrahim se întreabă dacă îl ţine inima să facă acest pas. Oricum, cu cine să stea de vorbă? Cu Elizabeth? În fine, acum ar înţelege.

Cu Ron? Şi să aibă parte de o îmbrăţişare stângace? Cu Joyce? Dacă ar zări milă în ochii ei? Ibrahim nu e convins că ar putea suporta aşa ceva.

Mai e aprinsă o lumină, bineînţeles. A lui Elizabeth. De-acum, lumina aceea va rămâne aprinsă multe nopţi. Are parte de tot întunericul care-i trebuie.

Ibrahim se gândeşte la cutii. La caseta cu heroina, care a stârnit atâtea necazuri. La „caseta” cu Marius, care conţine atât de multă durere. Presupune că acum vor abandona căutarea heroinei. La cine o fi? Cine ştie? Cine l-a omorât pe Kuldesh? Oricine ar fi, o să scape.

Dar caseta care-l conţine pe Marius… să îndrăznească s-o deschidă? Să îndrăznească să spună povestea *aceea?*

O zi a morţii e o zi a iubirii. Ibrahim ştie suficiente despre ambele. Poate

că a sosit momentul să…

Îi sună telefonul.

66

Este trei dimineaţa şi Bogdan plânge în braţele Donnei.

Plânge din cauza a ce a făcut şi plânge după cel pe care l-a pierdut.

A fost curajos şi puternic pentru Elizabeth. Nu a plâns în faţa ei decât la înmormântare. Doar a ascultat şi a ajutat.

El şi Stephen au jucat ultima lor partidă de şah acum o săptămână. Nu a fost tocmai o partidă. Bogdan s-a oferit să-l înveţe pe Stephen să joace, iar Stephen a acceptat. „Mereu mi-am dorit să încerc.”

Bogdan a sperat că Stephen o să-şi amintească jocul pe măsură ce-i arăta mutările, dar Stephen doar a clătinat din cap. „Nu pricep, *compadre.”* Dar au stat de-o parte şi de alta a tablei şi au sporovăit, iar Bogdan ştie să simuleze. Stephen a ştiut mereu că e în siguranţă cu Bogdan, chiar dacă nu ştia exact cine e. Iar Bogdan s-a simţit mereu în siguranţă cu Stephen.

Stephen i-a povestit planul. Elizabeth i-l spusese deja, dar Bogdan s-a bucurat să-l audă şi de la Stephen. Să-i audă siguranţa din glas. Stephen nu avea de gând să dispară puţin câte puţin, să se risipească în spaţiu, rostogolindu-se fără vreo ţintă. Voia să deţină controlul, iar Bogdan nu intenţiona să-i refuze acest drept.

La slujbă Bogdan a stat alături de Elizabeth şi a fost foarte bucuros că a putut face asta. Donna a stat în spatele lui, legată de el, alt lucru de care s-a bucurat foarte tare.

Donna îi şterge lacrimile cu sărutări.

— Povesteşte-mi altceva, zice Bogdan dând voie glasului său să-i oprească lacrimile. Cântă-mi un cântec de leagăn.

Donna îşi îngroapă capul în gâtul lui şi şopteşte:

— Samantha Barnes a fost lovită cu un obiect contondent, dar a murit din pricină că a căzut pe scări.

— Mulţumesc, spune Bogdan şi pleoapele i se închid.

— Garth e de negăsit, continuă ea. Aşa că ori a făcut-o chiar el, ori poate că fuge de persoana care a făcut-o.

— Dar de ce s-o omoare? întreabă Bogdan. Doar dacă nu cumva ea avea heroina. Crezi că o avea?

— Cine ştie? răspunde Donna. Mitch Maxwell şi Luca Buttaci au fost amândoi la depozit şi au plecat cu mâna goală, deci poate că au trecut pe la ea. Iar Garth nu a fost la depozit, deci poate că heroina e la el.

— Hmm, face Bogdan. Nu cred că pe Elizabeth o s-o lase inima să caute mai departe.

— Are nevoie de mult timp, spune Donna. Crezi că a avut ceva de-a face cu moartea lui Stephen? Crezi că… ştii tu…

— Nu, zice Bogdan. E ilegal.

— Fii serios, exclamă Donna. Doar vorbim despre Elizabeth. Şi nu-i fac nicio vină, ar fi de înţeles dacă a avut vreo legătură. Pentru ea n-are nicio importanţă dacă ceva e ilegal sau nu.

— Ar fi ilegal să-l ajute pe Stephen, spune Bogdan. Şi ar fi ilegal ca altcineva să ştie că l-a ajutat. Ar fi ilegal ca eu să ştiu, ar fi ilegal ca tu să ştii.

— De acord, zice Donna. Dar, ipotetic vorbind, ai fi ajutat-o?

— Aş fi ajutat-o pe Elizabeth şi l-aş fi ajutat pe Stephen, răspunde Bogdan.

— Ştiu, zice Donna.

— Deci crezi că e posibil ca heroina să fie la Garth? Crezi că a găsit-o cumva?

— Cred că merită cercetat, spune Donna. Mi se pare că ai dreptate, Elizabeth nu poate să facă nimic deocamdată. N-ar fi frumos să rezolvăm noi singuri cazul? Să fie micul nostru cadou pentru ea?

— Ar fi un cadou neobişnuit, zice Bogdan.

— E o femeie neobişnuită, replică Donna.

— Chiar crezi că poţi să gă…

Telefonul lui Bogdan începe să vibreze pe masa de lângă pat. E trei şi un sfert dimineaţa. Se uită la Donna, care îi face semn din cap să răspundă. Ecranul îi spune că e Elizabeth.

— Elizabeth, zice Bogdan. Eşti ok? Ai nevoie de mine?

— Am nevoie de tine, confirmă Elizabeth. Donna e cu tine?

— Da, răspunde Bogdan.

— Adu-o şi pe ea, spune Elizabeth. Ştiu unde e heroina.

67

Va mai dormi vreodată? Elizabeth stă întinsă în pat şi se întreabă cum de o inimă frântă poate să bată atât de repede.

E trei fără cinci dimineaţa. Oricine a lucrat noaptea sau a fost ţinut treaz noapte de noapte vă va spune că ora dintre trei şi patru e cea mai lungă. E ora când singurătatea necruţătoare preia complet controlul. Când fiecare ticăit al ceasului este un chin.

A făcut exact ce trebuia, e nevoită să-şi repete asta întruna. Stephen îi dăduse ordinele, iar Elizabeth ştie să urmeze ordine. Fusese corect, fusese fără durere, Stephen fusese la comandă şi în control, lucru care îi conferise nişte ultime momente de demnitate unui bărbat care preţuia demnitatea şi o merita.

După ce vorbise cu Stephen, Viktor îi dăduse raportul. Am căzut de acord. Stephen ştie ce vrea.

Viktor îi dăduse o cutiuţă magică. De unde făcuse rost de ea, Elizabeth nu se mai sinchisise să întrebe. Nu voise să ştie decât că va fi rapid şi fără durere. Şi, da, nedectabil; ăsta fusese un ultim amănunt de ordin practic. Stephen n-ar fi vrut ca ea să ajungă la închisoare şi, la drept vorbind, nici majoritatea tribunalelor din ţară n-ar fi vrut, însă n-ar fi avut de ales. Dacă stai pe margine şi nu faci nimic devii complice. „Să nu ucizi.”

Medicul era un vechi prieten din Servicii. Îi comunicase o oră şi un loc, iar el apăruse. Calificările îi erau impecabile, dacă s-ar fi interesat cineva. Era posibil, cine ştie. Ora decesului, cauza decesului, o îmbrăţişare şi vorbe de alinare pentru văduvă şi pe-aici ţi-e drumul. Nu fusese nevoie să meargă în Elveţia, nu fusese nevoie să-l ducă pe Stephen departe de casă.

Prin urmare, durerea lui Stephen a luat sfârşit. Nu mai e prizonier în zgomotul alb din mintea lui. Nu mai e chinuit de junghiuri de limpezime, ca unul care se îneacă şi din când în când reuşeşte să se mai ridice deasupra valurilor înainte de a fi înghiţit la loc. Nu va mai avea loc niciun declin. De-aici încolo, declinul va fi numai al ei. Durerea va fi numai a ei. E bucuroasă, meritată să o suporte. O simte ca pe un act de căinţă.

Căinţă că a ajutat la uciderea lui Stephen? Aşa să fie? Nu. Elizabeth nu se simte vinovată pentru gestul ăsta. În sinea ei, ştie că a fost făcut din iubire. Joyce sigur ştie şi ea că a fost un gest făcut din iubire. De ce se preocupă de ce va crede Joyce?

E un act de penitenţă pentru toate celelalte lucruri pe care le-a făcut în viaţă. Tot ce a făcut în cariera ei îndelungată, fără îndoială. Toate hârtiile pe care le-a semnat, toate ordinele la care doar a dat aprobator din cap. Plăteşte o taxă pentru păcatele ei. Stephen i-a fost trimis, iar apoi luat de lângă ea, ca pedeapsă. Va sta de vorbă cu Viktor despre asta; şi el va fi de aceeaşi părere. Indiferent cât de nobile au fost cauzele din timpul carierei, nu au fost îndeajuns de nobile încât să scuze lipsa de consideraţie pentru viaţă. Zi de zi, misiune după misiune, ca să scape lumea de rău? Ca să aştepte să moară şi ultimul diavol? Ce glumă! Întotdeauna vor răsări alţi diavoli, asemenea narciselor pe timp de primăvară.

Aşadar, la ce bun totul? La ce bun atâta sânge?

Stephen a fost prea bun pentru sufletul ei pângărit, iar lumea ştia acest lucru, aşa că lumea l-a luat de lângă ea.

Dar Stephen a cunoscut-o, nu-i aşa? A văzut-o drept ce şi cine era. Şi, chiar şi aşa, Stephen a ales-o. Stephen a creat-o, ăsta era adevărul. O lipit-o laolaltă, din bucăţi.

Şi acum ea zace aici. Destrămată. Dezlipită.

Cum va merge viaţa înainte de-acum încolo? Cum e posibil să o facă? Aude o maşină pe o şosea îndepărtată. De ce naiba conduce cineva acum? Unde mai e de mers? De ce încă mai ticăie ceasul din hol? Nu ştie că s-a oprit cu multe zile în urmă?

În drum spre slujbă, Joyce a stat lângă ea în maşină. N-au vorbit pentru că nu erau prea multe de spus. Elizabeth s-a uitat la un moment dat pe geam şi a văzut o mamă ridicând o jucărie de pluş pe care o scăpase din cărucior copilaşul ei. Elizabeth aproape că a izbucnit într-un hohot de râs din pricină că viaţa îndrăznea să continue. Ei chiar *nu ştiau?* Chiar *nu auziseră?* Totul s-a schimbat, totul. Şi totuşi, nimic nu s-a schimbat. Nimic. Ziua merge mai departe ca în mod normal. La un semafor, un bătrân îşi scoate pălăria când trece dricul dar, în rest, strada principală e la fel. Cum pot exista în acelaşi timp cele două realităţi?

Poate că Stephen avea dreptate în privinţa timpului. În afara maşinii, el mergea înainte, mărşăluia necontenit, nu rata niciun pas. Dar în interiorul maşinii timpul se mişca deja în sens invers, deja se împăturea.

Viaţa pe care a avut-o cu Stephen va însemna întotdeauna mai mult decât viaţa pe care o va avea de acum încolo. Va petrece mai mult timp aici, în trecut, e conştientă de asta. Iar pe măsură ce lumea va goni înainte, ea va rămâne tot mai mult în urmă. Vine un moment când ajungi să te uiţi la

albumele de fotografii mai des decât te uiţi la ştiri. Când te retragi din timp şi îl laşi să-şi vadă mai departe de treburile lui, în timp ce tu îţi vezi de ale tale. Pur şi simplu încetezi să mai dansezi pe ritmul tobei.

Vede asta la Joyce. Oricât de activă, oricât de tonică ar fi, o parte din ea – partea cea mai importantă – este încuiată undeva departe. O parte din Joyce se va afla întotdeauna într-un living ordonat, unde Gerry stă cu picioarele ridicate pe ceva, iar o Joanna mică, radiind toată, îşi deschide cadourile.

O parte care trăieşte în trecut. Elizabeth nu a înţeles niciodată, dar acum înţelege cu o limpezime intensă. Trecutul ei a fost mereu prea întunecat, prea nefericit. Familia, şcoala, serviciul periculos, compromiţător, divorţurile… Însă de acum trei zile Stephen este trecutul ei, iar acela e locul unde va alege să trăiască.

La slujbă n-au venit mulţi prieteni, cu toate că a reuşit să strângă câţiva. Se întreabă dacă Kuldesh ar fi venit şi el, în alte condiţii. În ultimele lui săptămâni, Stephen a vorbit mult despre el.

Elizabeth aprinde iarăşi lumina de veghe. Nu o să doarmă. Poate iese la o plimbare. Cât timp nu o vede nimeni şi nu e nimeni care să-i spună „condoleanţe”. Tocmai se gândeşte că poate dă de Snowy care-şi face rondul, dar apoi îşi aminteşte. Sărmana Snowy. Elizabeth începe să plângă. După Snowy, după Kuldesh… Lacrimile pentru Stephen le mai păstrează deocamdată. Vor fi de o cu totul altă natură.

Sărmana vulpe. Îngropată lângă lotul de pământ închiriat, lângă ridichile de care Stephen ajunsese obsedat în ultimele lui zile. Nu fusese niciodată grădinar, era doar creierul care-i juca încă o festă.

Şi-l şi imaginează stropi…

Elizabeth nu a ştiut niciodată de unde vin cu adevărat momentele de inspiraţie. Gândul care explică brusc lucruri, care aruncă o lumină acolo unde mai înainte nu era decât întuneric. Descrierea cea mai apropiată este aceea că inspiraţia te loveşte atunci când două gânduri complet diferite se alătură şi, dintr-odată, fiecare îl explică pe celălalt.

Stephen care a vorbit aşa mult despre Kuldesh în ultimele lui zile. „L-am văzut recent.” Stephen care a vorbit despre lot şi ridichi. „Promite-mi că o să te îngrijeşti de lotul de pământ.”

Ah, bărbat inteligent ce eşti, zice Elizabeth în sinea ei. Chiar şi prin ceaţă ai aprins o lumină pentru mine!

De când a ieşit din Servicii, Elizabeth are anumite măsuri de protecţie. Butoane pentru crize, linii telefonice de urgenţă, pentru eventualitatea în

care trecutul ei ar ajunge-o vreodată din urmă. Iar acum îşi dă seama că şi ea are aproape cu certitudine un număr netrasabil. Un cod 777.

E o toantă. Al doilea apel al lui Kuldesh din după-amiaza aceea a fost către telefonul ei fix. Către minunatul ei Stephen.

Acum Stephen este trecutul lui Elizabeth, şi poate că într-o bună zi ea va găsi o cale să facă acest lucru să fie suportabil. Dar poate că, preţ de încă nişte zile, Stephen poate fi şi viitorul ei.

Elizabeth se întreabă dacă e prea târziu să-l sune pe Bogdan. Apoi îşi aminteşte că timpul s-a oprit cu totul şi că, asemenea ei, nici Bogdan nu va putea să doarmă, aşa că hotărăşte că o să-l sune.

Mai întâi îşi pune nişte încălţări şi paltonul, apoi urcă dealul doar ca să fie sută la sută sigură. Forţează lacătul magaziei de pe lotul închiriat şi, în totalitate graţie lui Ron, acolo o aşteaptă o sapă nou-nouţă.

— PARTEA A TREIA —

Nicăieri nu-i ca acasă

68

Joyce a primit apelul acum vreo douăzeci de minute şi deja urcă dealul, înfofolită în haina ei de iarnă. Elizabeth şi Bogdan o aşteaptă deja acolo, iar mai jos îi vede pe Ibrahim, Ron şi Pauline cum încep urcuşul.

— Sper că nu te-am trezit, spune Elizabeth.

— Ştii bine că nu, răspunde Joyce. Mă uitam la *Antiques Road Trip* şi plângeam. Bogdan, chiar ar trebui să pui o geacă pe tine.

— Bogdan consideră că ar fi un semn de slăbiciune, zice Elizabeth.

— Da, îi dă dreptate Bogdan.

— Aş fi adus un termos dacă aş fi ştiut, spune Joyce, chiar când Ibrahim, Ron şi Pauline ajung la ei. Aş putea să dau o fugă înapoi.

— Mişto dimineaţă pentru plimbare, comentează Ron şi o îmbrăţişează pe Elizabeth.

Elizabeth acceptă fără tragere de inimă.

— Hai să nu devină un obicei, zice ea şi se desprinde. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit.

— Credeam că o să renunţăm la heroină, după ce ai spus, zice Joyce.

— Şi eu la fel, o aprobă Elizabeth. Dar eram trează, după cum vă puteţi închipui. Mă gândeam la Stephen.

— Normal, zice Joyce. Şi eu la fel. Mă rog, la Stephen şi la Gerry.

— Mă gândeam la tot felul de lucruri, mă pedepseam cu fericirea întâmplărilor din trecut. Dar apoi am început să mă gândesc la Kuldesh, explică Elizabeth. La cât de frumos ar fi fost să fie aici. La cât de mult vorbea Stephen despre el în ultima vreme.

Joyce vede cum Ron, după ce i-a aruncat o privire lui Bogdan, începe să-şi scoată geaca. Nu va lăsa pe altcineva să fie mai macho decât el.

Elizabeth continuă:

— Apoi mintea mi-a fugit într-o sută de direcţii. De ce vorbea Stephen aşa mult despre el? Spunea că se întâlnise recent cu Kuldesh şi cu toţii am presupus că se referea la vizita de la magazin, cu Bogdan şi Donna.

— Dar nu era aşa? întreabă Bogdan.

— Pur şi simplu m-a lovit, zice Elizabeth. Poate că-mi scăpase ceva. Dacă Stephen chiar s-a întâlnit cu Kuldesh mai recent de atât?

— Adică? se interesează Ron prefăcându-se că nu tremură.

— Dacă s-a văzut cu Kuldesh după Crăciun?

— După ce Kuldesh a dispărut? întreabă Joyce.

— Ştim că avea necazuri, merge Elizabeth mai departe. A sunat-o pe Nina şi i-a spus direct asta. Iar dacă ea nu putea să-l ajute, pe cine ar fi sunat Kuldesh după aceea?

— Pe Stephen, răspunde Ibrahim.

— Kuldesh avea o dilemă, continuă Elizabeth. Tocmai dăduse peste nişte droguri de primă mână şi hotărâse, în înţelepciunea lui, să le fure.

— Şi avea nevoie de cineva în care să aibă încredere? propune Donna.

— Întocmai, confirmă Elizabeth. Un vechi partener de năzbâtii. Cineva cu care se întâlnise de curând. Cineva în care putea avea încredere deplină. Cineva care locuia undeva departe.

— Dar Stephen l-ar fi refuzat imediat, zice Joyce.

— Poate, spune Elizabeth. Dar eu nu cred. Eu cred că Kuldesh a venit încoace pe 27, în timp ce noi eram cu Donna şi Mervyn. Doi bărbaţi în vârstă, o avere sub formă de droguri şi o mulţime de necazuri pe urmele lor. Ce loc mai sigur în care să ascundă caseta decât Coopers Chase?

— Când am găsit-o pe Snowy, intervine Bogdan, Stephen a spus că pământul e tare ca piatra. Eu nici nu m-am gândit la asta.

— Iar mie mi-a spus să am grijă de un lot pe care nu l-a avut niciodată, adaugă Elizabeth. Mi-a repetat întruna. Kuldesh şi lotul ăsta.

— Deci e îngropată aici? întreabă Donna. Asta e teoria?

— Urmează să aflăm, răspunde Elizabeth. Bogdan, ai putea să faci onorurile?

Bogdan apucă lopata cea nouă şi începe să sape cât mai aproape de ridichi.

— Ai nevoie de ajutor, Bogdan? se oferă Ron.

— Sunt ok, Ron, zice el. Mulţumesc.

În vreme ce Bogdan sapă mai departe şi metalul scârţâie în pământul tare, Ibrahim ridică o mână ca un şcolar.

— Iertaţi-mă, spune Ibrahim. Poate că sunt neghiob, dar de ce l-ar fi ajutat Stephen pe Kuldesh?

— Doar erau prieteni, nu? răspunde Ron. Io te-aş ajuta pe tine.

— M-ai ajuta dacă aş îngropa heroină? întreabă Ibrahim. Nu mi-ai spune: „Ibrahim, nu îngropa heroina”? Sau: „Du-o la poliţie, Ibrahim”? „Dă-le-o mafioţilor înapoi înainte să te omoare”?

— Păi, sigur nu ţi-aş zice s-o duci la poliţie, recunoaşte Ron.

— Bravo, îl laudă Pauline.

— Dar înţeleg ce zici, continuă Ron. De ce ar face-o, Lizzie? De ce s-ar încurca cu droguri? Nu-i în firea lui Stephen.

— Poate din prietenie, Ron, poate din nesăbuinţă, răspunde Elizabeth. Însă cel mai probabil nu a înţeles pe de-a-ntregul ce i se cerea să facă.

Remarca are darul să-i reducă o vreme la tăcere, iar singurele sunete care se mai aud pe costişa întunecată a dealului sunt Bogdan care sapă şi Ron care-şi pune haina la loc.

Bogdan loveşte ceva solid.

— Aşa, zice el şi începe să îndepărteze pământul din jurul obiectului.

În cele din urmă se lasă în genunchi şi scoate din groapă o casetă mică, îndesată şi urâtă. O aşază pe jos.

— Stephen, afurisit bătrân ce eşti, exclamă Ron.

Capacul casetei are o ieşitură mică. Cu toţii se uită lung la ea.

Joyce hotărăşte că e prea frig ca să aştepte. Se lasă în genunchi lângă cutie şi priveşte spre ceilalţi.

— O deschid eu?

Văzându-i că încuviinţează, Joyce îşi vâră degetele sub buza casetei, iar capacul începe să se mişte. E convinsă că înăuntru va fi goală. N-ar putea spune de ce, dar e convinsă de asta. Trage de capac.

Caseta nu e goală. E plină cu un praf alb.

— Sigur e heroină? vrea să ştie Ron. Ar putea să fie detergent.

Pauline se apleacă deasupra casetei, îşi scoate cheile şi taie ambalajul de plastic. Îşi umezeşte vârful unui deget, îl moaie în praf şi apoi gustă.

— E heroină, zice ea.

— Mă bucur să te avem printre noi, Pauline, spune Elizabeth.

— Heroină de o sută de miare, remarcă Ron.

— Care deja a omorât mai mulţi oameni, adaugă Ibrahim, privind împrejur de parcă s-ar aştepta ca în copaci să fie lunetişti.

Joyce închide capacul şi ia caseta sub braţ.

— Pot să spun ceva care să se consemneze?

Ceilalţi îi fac semn că podiumul îi aparţine. Joyce nu ştie exact cum să exprime ce vrea să spună, dar îşi ia inima în dinţi.

— E genul de moment în care în mod normal Elizabeth ar prelua conducerea. Dar nu permit să se întâmple asta. Elizabeth are lucruri mai importante pe cap. Aşa că voi prelua eu conducerea din nou, iartă-mă, Elizabeth, şi iată care e perspectiva mea… Bogdan, *te rog* pune o geacă pe tine… Acum avem lucrul pe care-l caută cu toţii şi pentru care au fost ucişi

cu toţii. Cutiuţa asta. Kuldesh, Dominic Holt, Samantha Barnes, Dumnezeu mai ştie cine altcineva. Şi nimeni nu ştie că e la noi, ceea ce ne conferă o poziţie de forţă.

— E foarte bine, comentează Ibrahim. Foarte în stilul lui Elizabeth.

— Mulţumesc, zice Joyce. Aşadar propun următoarele… Elizabeth, tu faci cât de multe sau cât de puţine vrei, suntem aici pentru tine. Cât despre noi, ceilalţi: aceia dintre noi care pot să doarmă, să doarmă. Iar în scurtă vreme vom da de ştire că am descoperit heroina. Nu unde am descoperit-o, nu unde se află, ci doar că se afle în posesia noastră. Iar după aceea aşteptăm.

— Îi aşteptăm să ne cureţe şi pe noi? întreabă Ron. Chiar gândeşti ca Elizabeth!

— Întocmai, răspunde Joyce. Aşteptăm şi vedem cine vine să ne omoare. Folosim heroina ca pe o momeală şi vedem dacă ne va duce la oricine l-a ucis pe Kuldesh. Nu se ştie niciodată, nu-i aşa? Trebuie să faci lucrurile să se întâmple.

Le aruncă tuturor cea mai severă privire de care e în stare. Nu e dispusă să accepte împotriviri.

— Ăsta e cadoul nostru pentru Stephen. E bine, Elizabeth?

Elizabeth dă din cap spre prietena ei.

— Corect ar fi *„la cine”* l-a ucis pe Kuldesh dar, în afară de asta, da.

69

Nu a mai organizat niciodată un dineu. Oare chiar e un dineu? Curry de legume duminica la prânz?

— Dă focul mai încet, îi spune Patrice lui Chris înainte să-i toarne un pahar de vin lui Joyce.

Chris bănuieşte că e, într-adevăr, un dineu. Oarecum. Donna şi Bogdan. Joyce şi Ibrahim. Chris şi Patrice. Heroina a fost găsită, bineînţeles – oare de ce se îndoise Chris vreodată? –, iar acum nu trebuie decât să o folosească pentru a prinde criminalul. Simplu.

— Am creat un grup de WhatsApp numit „Cine l-a ucis pe Kuldesh?”, anunţă Ibrahim. Fireşte, cu toţii sunteţi incluşi în grup. Vă trimit un document Excel, am renunţat la hârtie.

— Ştii că pentru a produce telefoanele astea se extrage cobalt? întreabă Patrice.

— Te rog, o domoleşte Ibrahim. Fiecare bătălie la timpul ei.

Mai multe telefoane piuie pe mai multe tonalităţi.

— Ron şi Elizabeth sunt şi ei în grup, spune Ibrahim. Dar în clipa de faţă nu cred că ar trebui să ne aşteptăm la prea multe din partea lui Elizabeth. Nu-i aşa, Bogdan?

— Aşa cred, răspunde Bogdan. Da.

— Iar Ron refuză cu încăpăţânare să înveţe cum funcţionează WhatsApp, adaugă Ibrahim.

Donna a deschis documentul pe telefonul ei şi citeşte.

— „Cine e mort?” Iată un început curajos.

— Mulţumesc, zice Ibrahim. Cine e mort? Kuldesh e mort. Dominic Holt e mort. Samantha Barnes e moartă. Din câte spune Donna, şi bărbatul pe nume Lenny e mort.

— Lucra pentru Mitch, explică Donna. A fost omorât în Amsterdam. Am auzit ieri, lângă aparatul de cafea. Cineva din echipa de la NCA încerca să se dea mare ca să mă impresioneze.

— Zi-mi cum îl cheamă, spune Bogdan.

— Era o ea, răspunde Donna. Nu mai fi aşa de binar.

— Daţi-mi voie să-l adaug, zice Ibrahim. Curry-ul miroase delicios, Chris.

— Eşti sigur că nu pot să te ajut cu ceva? se interesează Joyce.

— Totul e tăiat, curăţat sau clocoteşte deja, răspunde Chris de lângă aragaz. Voi doar beţi vin şi vorbiţi despre crime asociate drogurilor şi despre cum s-a dat cineva la Donna.

— Bun, l-am adăugat pe Lenny la lista „Cine e mort?”, anunţă Ibrahim.

— Aşadar, cine mai e în viaţă? citeşte Bogdan de pe ecranul lui.

— Mitch Maxwell mai e în viaţă, răspunde Ibrahim. Luca Buttaci şi, probabil, Garth, cu toate că el n-a mai fost văzut după ce soţia lui a fost ucisă. M-aş aventura să sugerez că unul dintre numele de pe lista „Cine e în viaţă?” se va dovedi a fi asasinul a cel puţin una dintre persoanele de pe lista cu „Cine e mort?” Trebuie să-i adăugăm şi pe Nina Mishra şi Jonjo Mellor pe lista „Cine e în viaţă?”, pentru că au fost implicaţi încă de la început. Joyce, de ce nu te uiţi la telefon?

— N-am putut să deschid documentul, răspunde Joyce. Dar îţi promit că vă urmăresc. Nina Mishra ar fi o criminală foarte sofisticată. Jonjo Mellor s-ar putea să fie cam moale. Mai e voie să spui că cineva e „moale”?

— O putem adăuga pe femeia între două vârste care tot vine în vizită la Connie Johnson la închisoare? propune Donna.

— Haleala-i gata, anunţă Chris aducând o cratiţă aburindă cu curry la masă.

Aceeaşi masă care de atâţia ani a rămas neiubită, acoperită cu meniuri de la localuri fast food, ziare vechi şi, ocazional, poze de la scenele unor crime. Iar acum uitaţi-vă la ea, înconjurată de oameni care folosesc furculiţe şi cuţite şi îşi pun orez cu polonicul în farfurii. Cât de mult a evoluat Chris! Observă, însă, că exact lângă okra e o poză mare cu cadavrul Samanthei Barnes, prin urmare unele lucruri chiar nu se schimbă.

— E foarte bun, pentru ceva făcut din legume, zice Donna.

— Chiar este, întăreşte Joyce. Lui Ron nu i-ar plăcea deloc.

— Unde e? întreabă Patrice.

— A mers la aromaterapie cu Pauline, răspunde Ibrahim.

— Deci sunt din nou împreună? întreabă Patrice. Ăştia doi parcă sunt din *Insula iubirii.*

— În Polonia *Insula iubirii* se cheamă *Muntele iubirii,* zice Bogdan. Iar o dată cineva a murit îngheţat.

— Mai luaţi, îi îndeamnă Chris.

Mereu şi-a dorit să spună ceva de genul ăsta. Conversaţia curge, iar mâncarea chiar nu e rea deloc. Donna are dreptate, nu s-ar zice că mănâncă vinete.

— Cum merge cu furturile de cai? întreabă Joyce.

— E cel mai greu caz de până acum, răspunde Donna. Am umblat peste tot. Nici urmă de cai.

— De curiozitate, unde e heroina acum? vrea să ştie Chris.

— Undeva în siguranţă, zice Joyce.

— Asta de obicei înseamnă în ceainicul tău, Joyce, observă Donna.

— Era prea multă ca să încapă în ceainic, replică Joyce. Aşa că e în cuptorul meu cu microunde.

— Sper că nu în caseta aia, intervine Bogdan. Era jegoasă.

— Nu, am curăţat bine casta şi e perfectă pentru toate mărunţişurile pe care le ţin sub chiuvetă.

— Cine nu face risipă nu duce lipsă de nimic, cugetă Ibrahim. Chris, ştiai că vinetele sunt de fapt fructe şi că americanii le numesc *eggplant* pentru că primele soiuri erau de culoare albă şi formă ovală?

— Nu ştiam, nu, recunoaşte Chris.

— O să-ţi trimit un articol, continuă Ibrahim. Donna, trebuie să te pun la curent şi cu planul nostru cu Tatiana. Cred că tocmai am făcut un pas important.

Din nou, mai multe telefoane piuie. Un mesaj pe grup. Chris aruncă o privire. E de la Ron şi este, fără vreun motiv evident, un urs panda care poartă pălărie. Cu toţii îl văd pe Ibrahim compunând un răspuns, care intră cu un piuit. *Mulţumim, Ron.*

— Cum o să le daţi de ştire tuturor că heroina e la voi? Cum întindeţi capcana? întreabă Patrice.

Cu toţii par să se înţeleagă, îşi spune Chris, acum conversaţia chiar curge. Poate fi masa descrisă drept un succes? Lui i se pare că da.

— E foarte simplu, răspunde Ibrahim. Mâine merg din nou în vizită la Connie Johnson. Îi voi spune că am găsit drogurile şi o voi ruga să nu mai spună nimănui.

— Apoi aşteptăm ca ea să le zică tuturor, continuă Joyce. N-aş mai refuza încă un strop de vin, Patrice. Noi aşteptăm şi vedem dacă încearcă cineva să ne ucidă.

70

De astă dată Ibrahim a fost un pic mai profesionist. A încheiat ora cu Connie, a fost o şedinţă care a meritat toţi banii. Au vorbit despre durere şi felul cum ne contorsionăm când ne străduim să o evităm.

La plecare, Ibrahim aruncă bomba.

— Pur şi simplu aţi dezgropat-o? întreabă Connie. Heroină de o sută de miare?

— Mi s-a spus că valorează o sută de mii, da, confirmă Ibrahim. Nu sunt la curent cu preţurile pieţei pe cât ar trebui să fiu.

— Cât cântărea? întreabă Connie.

— 1,2 kilograme, răspunde Ibrahim. Asta conform cântarului de bucătărie al lui Joyce.

— 1,2 kile direct din Afganistan, zice Connie şi face un calcul în minte. Vreo o sută zece mii de lire. E pură?

— Nu ştiu, răspunde Ibrahim. Aş putea să o întreb pe Pauline.

— Cât de albă e? vrea Connie să ştie.

— Foarte albă, zice Ibrahim.

— Atunci probabil că e pură, trage Connie concluzia. S-ar putea să valoreze patru sute de miare când termină s-o prelucreze.

— Credeam că te pricepi doar la cocaină, spune Ibrahim.

— Pescarul trebuie să ştie preţul cartofilor prăjiţi, cugetă Connie. Ce-o să faceţi cu ea?

— Nu ştim, răspunde Ibrahim. Tu ce ai face?

— Aş vinde-o, Ibrahim, zice Connie. Sunt traficantă de droguri.

— Bun, da, îi dă dreptate Ibrahim. Dar dacă ai fi în locul nostru, ce ai face?

— Ibrahim, cel mai simplu ar fi să o duceţi la poliţie, spune Connie. Dar când aţi făcut voi vreodată ce e mai simplu?

Ibrahim încuviinţează dând din cap.

— Da, cred că dacă am considera că ne-ar ajuta să descoperim cine l-a ucis pe Kuldesh am duce-o la autorităţi. Dar cred că Joyce şi Elizabeth nu au prea mare încredere în anchetatoarea-şefă Regan şi sunt de părere că noi am fi mai în măsură să descoperim acest lucru.

— Şi v-aţi apropiat cumva de vreo concluzie? întreabă Connie.

— Ei bine, Mitch Maxwell şi Luca Buttaci încă mai caută heroina,

răspunde Ibrahim. Par foarte dornici s-o găsească.

— Ăsta-i efectul heroinei, observă Connie.

— În plus, şi Samantha Barnes a fost ucisă. Însă Garth, soţul ei, încă se află în libertate. Sau poate că e mort. Cu toate că nu pare genul care să moară, aşa că probabil se află în libertate.

— Au aflat că acum heroina e la voi?

— Nu am spus nimănui, răspunde Ibrahim. Ne punem la cale următoarea mişcare.

— Păi, de la mine n-o să audă nimic, zice Connie.

— Pe asta mă şi bazez, Connie, spune Ibrahim. Cred că putem avea încredere unul în celălalt.

— Totuşi, aş putea să fac o observaţie? întreabă Connie. Din postura de profesionist.

— Te rog, o îndeamnă Ibrahim. Ştii că încurajez un schimb deschis de perspective.

— 1,2 kilograme nu înseamnă extraordinar de multă heroină, în imaginea de ansamblu, spune Connie.

— Pare foarte multă când o vezi în cuptorul cu microunde al lui Joyce, spune Ibrahim.

— Doar te informez, continuă Connie. Mitch şi Luca nu ar ucide pe nimeni pentru 1,2 kile de heroină.

— Şi totuşi, mor foarte mulţi oameni, replică Ibrahim.

— Prea mulţi, zice Connie. Toată lumea aleargă după fantome, iar acum a venit încoace unul dintre afgani. Aici e vorba de ceva mai mare. Sau de cineva mai mare. Ascultă la mine.

— Însă nimic din toate astea nu răspunde la întrebarea cine l-a ucis pe Kuldesh.

— Păi, asta-i treaba voastră să aflaţi, nu a mea. Eu sunt destul de ocupată, să ştii, spune Connie. Dar Kuldesh a furat de la doi dintre cei mai mari traficanţi de droguri din sudul Angliei. O zi mai târziu e împuşcat. Nu e tocmai inginerie spaţială.

— Prin urmare, tu crezi că fie Mitch, fie Luca l-au ucis pe Kuldesh? L-au ademenit pe drumul acela de ţară şi l-au împuşcat?

— Eu asta aş fi făcut, zice Connie. Cu tot respectul pentru prietenul tău.

— Dar care dintre ei? se întreabă Ibrahim.

Connie se apropie de uşă şi o deschide pentru Ibrahim.

— Aş zice că probabil ultimul care va muri. Tu ce părere ai?

— Amândoi sunt încă în viaţă, Connie, îi aminteşte Ibrahim.

— Ei, hai să vedem cât mai durează, bine?

— Ieşi cu mine? întreabă Ibrahim.

— Rămân aici, răspunde Connie. Mai am o întâlnire.

La plecare, Connie îl atinge pe braţ. Nu a mai făcut asta niciodată. E un gest foarte intim, foarte necaracteristic pentru Connie. Ce înseamnă oare? Am încredere în tine? Îmi fac griji pentru tine? Te preţuiesc? Oricare dintre variante ar fi un progres în sine.

Ibrahim iese în lumea liberă; se va gândi la subiectul ăsta în drum spre casă.

Când urcă în maşină zăreşte cum o femeie între două vârste intră în închisoare.

71

Priveliştea de la ultimul etaj al parcării e mortală. Canalul Mânecii se întinde la nesfârşit. Ai putea transforma locul ăsta într-un complex de apartamente, se gândeşte Mitch în timp ce priveşte maşinile din faţa lui. Dezvoltări imobiliare, ăsta da joc în care să intri! Mituieşti câţiva consilieri locali, nu încearcă nimeni să-ţi ia gâtul şi poţi să alegi schema de culori. Poate o să se gândească la acest subiect când se termină povestea asta. Dacă va supravieţui.

Mitch îşi parchează Range Rover-ul negru lângă Range Rover-ul negru al lui Luca. Lângă maşina lui Luca e un Fiat Uno mic şi galben din care în acest moment se extrage Garth. Arată de parcă n-a dormit prea bine în ultima vreme.

— Ce-i, amice, n-ai dormit bine în ultima vreme? întreabă Mitch.

— Da, răspunde Garth întinzând ambele braţe deasupra capului. Vă mulţumesc amândurora că aţi venit.

— Mi-ai dat un mesaj cu adresa mea şi mi-ai zis că dai cu bombe incendiare după familia mea dacă nu vin, răspunde Mitch curăţându-şi nişte firmituri de rulou cu cârnat de pe sacou.

— Iar mie mi-ai aruncat o cărămidă prin fereastra din faţă, zice şi Luca.

— Mă rog, sunteţi aici, spune Garth. Asta contează.

Vântul e cumplit de rece la înălţimea asta faţă de străzile din Fairhaven. Ce vrea Garth de la Mitch şi Luca? Oare are aceleaşi informaţii ca şi ei?

— Îmi pare rău pentru soţia ta, zice Luca.

Care-i faza cu soţia lui Garth? Şi Garth pare nedumerit.

— Poftim? întreabă el.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, repetă Luca.

— Ce-a păţit soţia lui? întreabă Mitch.

— A omorât-o cineva, răspunde Garth.

— Iisuse, exclamă Mitch.

Câţi oameni o să mai moară? Speră că nimeni. Sau speră ca măcar el să scape.

— Îmi pare rău, amice.

— Tu ai omorât-o? îl întreabă Garth.

— Nu, răspunde Mitch.

— Atunci de ce-ţi pare rău? Am auzit că heroina e în satul bătrânilor. Ai

auzit şi tu?

— Dap, confirmă Luca.

Mitch aprobă dând din cap. A aflat aseară de la cineva din gaşca lui Connie Johnson.

— Şi cum punem mâna pe ea fără să-i omorâm? întreabă Garth.

— Am putea s-o cerem politicos? sugerează Luca.

— Sau să le propunem un târg, zice Mitch.

Imaginaţi-vă cum ar fi să apară la întâlnirea cu Hanif având drogurile în mână. Sau, fie, într-o pungă, dar imaginaţi-vă! Dacă e nevoie să plătească patru pensionari, atunci aşa să fie. Ar prefera să rămână fără bani în buzunar decât să fie mort. Să-i dea lui Hanif drogurile, să-i strângă mâna, să-şi ceară scuze şi să iasă definitiv din branşă. Să se apuce direct de dezvoltări imobiliare. Sau de vinuri spumante.

— Eu nu fac târguri, zice Luca.

— Şi ţi-a mers bine pân-acum? întreabă Garth. Uite ce propun eu. Voi doi strângeţi două sute de miare. Mergem din nou la Coopers Chase, echipaţi cu pistoale şi o servietă cu bani. Ei ne dau heroina, voi le daţi o sută de miare şi am plecat.

— Şi cealaltă sută? întreabă Luca.

— Pe aia mi-o daţi mie, răspunde Garth. Pentru ajutor şi pentru suferinţa mea emoţională.

— Îţi zic eu cum facem, spune Luca. Ce-ar fi să mergem io cu Mitch pân-acolo, agităm niţel pistoalele şi plecăm cu heroina? Nu le dăm nimic lor, nu-ţi dăm nimic nici ţie. Cum ţi se pare?

— Nu v-aş sfătui, spune Garth.

Luca râde.

— Garth, suntem traficanţi de droguri. Tu eşti un soi de anticar depăşit de situaţie. Aşa că fugi acasă, îngroapă-ţi nevasta şi mai vinde nişte ceasuri.

Mitch nu e deloc sigur. Garth pare că ar putea fi multe lucruri, dar nu un simplu anticar. Iar Mitch a mai avut de-a face cu bătrânii din sat şi nu par nici speriaţi, nici proşti.

— Garth, începe Mitch. Îţi dăm ţie cincizeci de mii, le dăm lor cincizeci de mii. Fără pistoale.

Luca scutură din cap.

— Haide, Mitch. Hai să-l omorâm şi să plecăm.

— Gata cu omorurile, spune Mitch. Te rog.

De pe străzile aflate departe, jos, aud o sirenă. Toţi trei rămân nemişcaţi

ca nişte suricate până când sunetul se estompează, apoi îşi reiau conversaţia.

— E ultimul, îţi promit, zice Luca apucând un pistol pe care-l ţinea la spatele pantalonilor şi îndreptându-l spre Garth.

A fost un jucător de rugby, Jonah Lomu, maori din Noua Zeelandă, care a rescris regulile jocului din pricina dimensiunilor şi vitezei lui. Nimeni nu mai văzuse aşa ceva. O namilă, un tanc supradimensionat care se mişca pe teren cu asemenea eleganţă şi viteză. La Jonah Lomu se gândeşte Mitch când Garth se repede la Luca, îl înşfacă de mijloc şi îl aruncă peste parapetul parcării. Urmează o tăcere prelungă, uluită, urmată de un trosnet puternic, îndepărtat, apoi de vaietul unei alarme de maşină. Mitch se holbează năuc la Garth. Garth se piaptănă.

— De unde a ştiut că soţia mea a murit? întreabă Garth.

— Hă? face Mitch.

Intenţionase să spună mai multe, dar altceva nu a ieşit.

— De unde a ştiut că soţia mea a murit? repetă Garth. Numai gaborii şi ucigaşul ar fi ştiut.

— Deci el… începe Mitch.

— El a omorât-o, iar eu o iubeam, zice Garth. Ştiu că nu par sensibil, dar sunt.

— Văd asta, spune Mitch încercând să-şi recapete puţin cumpătul. Şi-acum?

— Cred că avem vreo şapte minute să dispărem de-aici, răspunde Garth. Hai să luăm maşina ta.

— Unde mergem? întreabă Mitch.

— La Coopers Chase. Să vedem dacă-ţi putem lua heroina înapoi.

— Nu omorâm pe nimeni, zice Mitch. Vorbesc serios. E destul.

— Nu promit nimic, spune Garth. Dar, dacă sunt cooperanţi, n-o să păţească nimic.

Mitch aude ţipetele trecătorilor de jos şi se simte îngreţoşat în adâncul fiinţei. De ce moare toată lumea? Ce anume îi scapă?

Se roagă să se încheie toată povestea în curând. Şi se roagă să scape cu viaţă.

72

Ibrahim ştie că acum nu au ce face decât să aştepte. Cineva va veni cu siguranţă la Coopers Chase căutând heroina. Fiecare maşină nouă care intră pe poartă ar putea aduce moartea.

Aşa că, măcar astăzi, e plăcut să aibă ceva care să le distragă atenţia.

„Jeremmy”, prietenul Tatianei, vine diseară să ia banii. Sau cel puţin aşa crede el. Adevărul este că s-ar putea să aibă parte de un şoc major. După cum îi stă tot mai des în obicei, Joyce a pregătit ceva pentru el.

Se întâlnesc cu toţii în apartamentul lui Joyce, la şase seara. Donna e acum acolo şi se bucură de ospitalitatea lui Joyce. Aşa că, dacă astăzi va încerca cineva să fure heroina, măcar vor avea avantajul numeric necesar ca să-i poată pune pe fugă.

Ibrahim l-a invitat pe Bob ceva mai devreme decât ar fi fost necesar, nu ştie prea clar de ce. De fapt, poate că ştie. Rămâne de văzut.

— Ce părere ţi-ai format despre noi, Bob? întreabă Ibrahim, turnând două ceşti de ceai de mentă.

— N-am considerat niciodată că e treaba mea să-mi formez vreo părere despre cineva, răspunde Bob. Nu m-am priceput niciodată la oameni. Aproape toată lumea e un mister pentru mine.

— Sufletele autentice sunt imposibil de cunoscut, zice Ibrahim.

— Cine-a spus asta? întreabă Bob.

— Eu, Freud, Jung şi alţii, răspunde Ibrahim. De asta îmi place meseria mea. Nu poţi şti niciodată totul. Rămânem de neatins unii faţă de alţii.

— Cu siguranţă, îi dă dreptate Bob.

— Cunosc o femeie, începe Ibrahim. E traficantă de cocaină, poate ucide oameni numai pocnind din degete. Şi totuşi, luni, mi-a pus o mână pe braţ ca o amantă.

— Nu cred că asta compensează pentru faptul că ucide oameni, îşi dă Bob cu părerea. Doar dacă nu cumva mă înşel.

— Nu, Doamne, nu, spune Ibrahim. Iar astăzi mi-a trimis un buchet de flori superb. Sunt în chiuvetă.

— Îmi plac florile, zice Bob. Dar nu-mi vine niciodată să cumpăr pentru mine. M-ar face să mă simt caraghios. Am cumpărat odată nişte orhidee, acum câţiva ani, iar când am plătit am spus că sunt pentru soţia mea. Nu ştiu de ce. Oricum, le-am lăsat în tren.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine în ultimele câteva săptămâni, Bob, spune Ibrahim.

— Nu cred că am fost de prea mare ajutor, după etapele iniţiale, răspunde Bob.

— Dar sper că te-ai distrat.

— Ştii ceva? Chiar da, zice Bob şi soarbe pentru prima oară din ceai. Deseori nu fac decât să rezolv teste de cultură generală online, să citesc despre tot felul de lucruri sau să aştept prânzul, dar povestea asta mi-a dat şi altceva de făcut. Cred că petrec prea mult timp de unul singur.

Ibrahim încuviinţează dând din cap.

— E plăcut să ai opţiuni, nu-i aşa?

— …Şi să mă uit la snooker, adaugă Bob. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut şi să-i răspund lui Joyce la întrebări.

Să fie ăsta un moment potrivit? Oare? Ibrahim bănuieşte că nu va exista niciodată un moment potrivit.

— Bob, ştiai că la douăzeci de ani eram student la medicină?

— Nu ştiam, răspunde Bob. Eu eram inginer la fabrica unde lucra tata.

— A, înţeleg, zice Ibrahim. Mai spune-mi câte ceva.

— Nu, nu, replică Bob. Mai spune-mi tu, Ibrahim.

— Eşti sigur?

— Avem vreo jumătate de oră, zice Bob.

— Aşa este, spune şi se aşază înapoi confortabil în fotoliu.

Alege să se nu se uite direct la Bob. În schimb îşi îndreaptă privirea spre tabloul cu barca, tabloul pe care l-a purtat cu sine, dintr-un birou în altul, vreme de mulţi ani.

— Locuiam în Earls Court, ştii unde e?

— Da, e în Londra, răspunde Bob.

— Exact, confirmă Ibrahim. Aveam foarte puţini bani, dar beneficiam de o bursă care m-a ajutat să mă descurc cu lucrurile cu adevărat presante. Învăţam toată ziua, apoi mă întorceam noaptea acasă în garsoniera minusculă. Era prin 1963, cam aşa.

— Beatles, spune Bob.

— Beatles, îi dă dreptate Ibrahim. Vorbeam bine engleza, învăţasem la şcoală. Mă înţelegeam bine cu colegii, îmi plăcea să mănânc la cafenele, iar uneori mă duceam să ascult jazz. Dacă era gratis.

— Pare plăcut, comentează Bob. Pot să iau un fursec?

— Te rog, face Ibrahim semn spre farfurie. Într-o seară am cunoscut un

tip pe nume Marius.

— Înţeleg, zice Bob ronţăind un biscuit digestiv cu ciocolată.

— Îi plăcea jazzul. Nu la fel de mult cât de mult îmi plăcea mie, dar suficient. Ne-am întâlnit într-un pub, pe Cromwell Road. Se numea The Cherries.

— Mhm, face Bob.

— Nu mai există, spune Ibrahim. Acum l-au transformat în Tesco Metro.

— Nu aşa se întâmplă cu toate cele? cugetă Bob.

— Stăteam întotdeauna de unul singur, continuă Ibrahim. Luam ziarul cu mine, deşi îl citisem deja, numai ca să mă simt mai puţin stingher stând de unul singur. Iar Marius se aşeza la masa de alături, la rândul lui cu ziarul. Crezi că ar trebui să ne gândim să pornim spre Joyce?

Bob se uită la ceas.

— Mai avem timp berechet.

Ibrahim încuviinţează.

— Da, bănuiesc că da, Bob. Am descoperit că Marius era german. Nu ţi-ai fi dat seama dacă te uitai la el. Părea finlandez, eventual, şi mi-a spus – primele cuvinte pe care mi le-a adresat – „Cred că ai mai citit ziarul acela”, iar primele mele cuvinte către el au fost „Mă tem că nu-mi amintesc”. Dar mi-a făcut cinste cu ceva de băut. Pe atunci nu prea beam, dar am cerut o bere, pentru că e plăcut să te integrezi, nu-i aşa?

— Chiar este, confirmă Bob. Oamenilor le place când te integrezi.

— Mi-a luat mult să termin băutura, continuă Ibrahim. El a băut foarte repede. Sau normal de repede, bănuiesc, doar că, ştii tu…

— Prin comparaţie, îl ajută Bob.

— Da, spune Ibrahim. Şi am vorbit. Mi-a spus că studiază chimia la Imperial College, care e tot la Londra.

— Îl ştiu, zice Bob întinzându-se după încă un biscuit. E imposibil să iei unul singur, nu-i aşa?

— E din pricina combinaţiei de zahăr şi grăsimi, spune Ibrahim. Ne face s-o luăm razna. După aceea, formaţia de jazz a început să cânte, era un cvartet, cântau foarte molcom, dar ştiau ce fac, aşa că am început să ascult, Marius a început să asculte şi el şi, cât ai zice peşte, ne-am pomenit că ascultam împreună.

— Sună plăcut, zice Bob.

— Chiar a fost foarte plăcut, spune Ibrahim. Ăsta-i cuvântul. Nu cred că până atunci făcusem vreodată ceva împreună cu cineva. Când Marius s-a

dus la toaletă, eu am continuat să trudesc la a-mi goli paharul şi, până să se întoarcă el, mai comandasem un rând. El mi-a mulţumit şi m-a întrebat dacă am mâncat vreodată la restaurantul italienesc de lângă staţia de metrou Earls Court. Nu mâncasem, dar i-am spus că da, pentru că nu ştiam care era răspunsul corect. A propus să luăm cina după ce termina cvartetul de cântat. Eu am spus că am alte planuri, iar el mi-a zis să le contramandez.

— Chiar aveai alte planuri?

— Pe atunci nu aveam niciodată alte planuri, răspunde Ibrahim. Aşa că am comandat spaghetti vongole, iar Marius a spus că-şi ia la fel.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întreabă Boba.

— E o întrebare foarte bună, observă Ibrahim. Fiecare poveste trebuie să aibă un „ce s-a întâmplat pe urmă”. M-a condus acasă, mi-a urat noapte bună şi mi-a spus că, în cazul în care aş fi interesat, se va afla în acelaşi pub la aceeaşi oră săptămâna următoare.

— Şi? Ai fost interesat?

— Am fost, confirmă Ibrahim. Aşa că m-am dus din nou, tot cu ziarul, înţelegi, pentru orice eventualitate.

Bob încuviinţează dând din cap.

— Mhm.

— De data asta am cerut un pahar de vin, spune Ibrahim. Pentru că am simţit că pot fi sincer. A cântat acelaşi cvartet, am fost la acelaşi restaurant, am vorbit despre Germania, am vorbit despre Egipt, am vorbit despre de ce ne aflăm aşa departe de casă, eu am vorbit puţin despre tata, lucru pe care nu-l mai făcusem şi nu l-am mai făcut de atunci şi, pe sub masă, mâna lui a găsit mâna mea. Pe atunci trebuia să fii atent, fireşte.

— Fireşte, spune Bob.

— Ne-am mutat împreună după vreo lună, într-un apartament cu trei camere. În Hammersmith. Ştii unde e?

— Ştiu, confirmă Bob.

— Marius s-a angajat curier pe bicicletă la un ziar, iar eu am găsit de lucru la un magazin care vindea umbrele, numai ca să ne permitem locuinţa. Eu mi-am continuat studiile, el şi le-a continuat pe ale lui. Pe el îl aştepta o slujbă la Bayer; era o companie de substanţe chimice, poate încă mai este. Era foarte puternic şi foarte vulnerabil, iar eu am devenit eu însumi, lucru pe care nu-l crezusem posibil. Uneori spun multe aiureli despre iubire, Bob, dar noi ne iubeam. Nu cred că am spus asta vreodată cu voce tare.

— Nu, zice Bob. N-ai spus.

— Cursurile lui se apropiau de final, continuă Ibrahim privind lung barca de pe perete, iar slujba urma să-l ducă la Manchester. Aşa că trebuia luată o hotărâre. Eram într-un punct de răscruce. Eu nu vedeam foarte clar ce ne putea rezerva viitorul. Nu era ca în ziua de azi. Nu mă plâng; te naşti când te naşti. Am încercat să-mi schimb cursul, să mă mut la o universitate din nord, şi mi s-a spus că nu e vreo problemă. Avem note bune. Aşa că m-am gândit, ştii?

— Te-ai gândit să încerci, spune Bob. La naiba cu consecinţele.

— La naiba cu consecinţele, îi dă dreptate Ibrahim. Mai înainte acţionasem mereu din teamă. Dar am făcut saltul şi am hotărât să acţionez din iubire. Există un prim moment pentru orice.

— Da, zice Bob.

— Şi apoi am auzit o bătaie la uşă, continuă Ibrahim. Cred că era cam nouă şi jumătate. Era în luna mai, începea să se întunece. Aveam pe foc o friptură de vită în vin roşu. La uşă era un poliţist care m-a informat că colegul meu de apartament fusese dat jos de pe bicicletă şi ucis, chiar lângă Strand, şi m-a întrebat dacă am cumva datele de contact ale părinţilor lui.

— Te urmăresc, zice Bob.

— Nu aveam datele lor de contact, nu vorbeau niciodată cu Marius, dar i-am spus că îi voi suna eu. S-a văzut limpede că poliţistul era bucuros să-i ia cineva povara de pe umeri. Aşa că am reuşit să fac aranjamentele – sub pretextul că acţionez în numele lor – şi am organizat o slujbă de incinerare în St. Pancras, apoi m-am oferit să preiau eu cenuşa.

— Unde e? întreabă Bob.

— Într-un seif, zice Ibrahim, în spatele tabloului cu barca.

Bob ridică privirea spre tablou.

— Ai ales să nu-l expui pe Marius?

— Bănuiesc că de vechile deprinderi te dezbari greu, spune Ibrahim. Îmi ţin iubirea ferecată. Iar de atunci, nimeni nu s-a mai întins pe sub masă după mâna mea.

Bob încuviinţează dând din cap.

— Cred că ni s-a terminat timpul, spune Ibrahim. Ai fost foarte amabil că m-ai ascultat.

Bob se uită la ceas.

— Da, ar trebui să ne mişcăm.

Cei doi se ridică împreună.

— Mulţumesc, Bob, spune Ibrahim.

— Nicio grijă, zice Bob. Abia aştept să ascult restul poveştii.
— Deja ai auzit-o pe toată, răspunde Ibrahim.
— Da, zice Bob. Doar că… pe urmă ce s-a mai întâmplat?

73

Garth conduce la fel cum trăieşte: cu o certitudine absolută, calmă, că regulile nu i se aplică lui.

Asta nu înseamnă că ar fi nechibzuit, nici pe departe. Da, trece pe roşu, dar se uită stânga-dreapta înainte să o facă. Da, va intra pe spaţiul verde sau pe trotuar ca să evite o coadă, dar dacă pe trotuar e cineva, Garth va coborî geamul şi îşi va cere scuze pentru disconfortul creat. Pe o femeie care aştepta autobuzul în staţie, şi pe care a evitat-o la mustaţă, a dus-o chiar până într-un sat din apropiere.

E beznă, dar nu foloseşte farurile decât atunci când e absolut necesar.

— E prea multă poluare luminoasă în ţara asta, Mitch, zice el. În Canada încă vezi stelele.

În clipa de faţă, Mitch şi-ar descrie sentimentele ca fiind contradictorii. Tocmai a văzut cum unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui a fost aruncat de la etajul al cincilea al unei parcări. Dar e în drum să-şi recupereze heroina şi să-şi salveze viaţa. Ce schimbătoare şi şerpuită e viaţa unui om de afaceri!

— Eşti convins că e acolo? îl întreabă din nou pe Garth.

— Heroina? Absolut, zice Garth. Nu-ţi mai face griji.

— Să nu-mi fac griji? repetă Mitch. Pricepi că eu săptămâna asta am să mor dacă n-o recuperez?

— Crezi? întreabă Garth.

— Dacă cred asta? Ştiu sigur, răspunde Mitch.

— Nu ţi se pare că-i ciudat? zice Garth, intrând acum pe contrasens fără vreun motiv de care Mitch să-şi dea seama.

— Mi se pare că totul e ciudat, spune Mitch. De ce mergi pe contrasens?

— Când nu vine nimic, conduc pe unde-mi place, răspunde Garth. Dar nu ţi se pare ciudată agitaţia asta, pentru doar o sută de miare?

— În branşa asta am văzut de toate, răspunde Mitch.

— Crezi că eşti un tip inteligent, Mitch? întreabă Garth.

O întrebare cinstită. Cândva Mitch se credea inteligent. Înainte de toate astea. Înainte ca transporturile să înceapă să fie oprite şi lumea să fie omorâtă. Dar dacă, de fapt, era doar norocos? Dacă eşti nemilos şi ai noroc ajungi departe. Mitch îşi dă seama că şi-a pierdut puţin din încrederea în sine. Socrul lui i-a spus odată că primele trei lucruri care ţi se duc sunt

genunchii, vederea şi încrederea. Mitch se uită din nou la Garth, muntele de om căruia pare să-i pese şi să nu-i pese în aceeaşi măsură enormă.

— Chiar îmi pare foarte rău pentru soţia ta, zice Mitch.

— Mersi, prietene, spune Garth. Nu mă oftic din prea multe chestii, da' din chestia asta da.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu, răspunde Garth. Cel puţin, nu cu tine.

— Chiar crezi că Luca a omorât-o? întreabă Mitch. Mi se pare că poate…

— Am zis că nu cu tine, spune Garth retezând conversaţia.

În timp ce se apropie de Coopers Chase, Mitch e conştient că Garth e la conducere. Heroina poate că e a lui Mitch, dar soţia lui Garth tocmai a fost asasinată, el tocmai l-a aruncat pe Luca Buttaci de la ultimul etaj al unei parcări şi probabil că are un pistol mult mai mare. Aşa că Mitch va juca bucuros rolul asociatului, deocamdată. Dar presupune că amândoi sunt conştienţi că, odată ce pun mâna pe heroină, nimic nu rămâne bătut în cuie.

74

Acum, în apartamentul lui Joyce sunt cinci persoane. Joyce, Elizabeth, Ron şi Ibrahim sunt prezenţi la datorie, la fel şi noul lor prieten, Computer Bob. Ibrahim îşi dă seama că Bob se simte ca un al cincilea Beatle. Ibrahim e bucuros că-l vede fericit şi că, în sfârşit, a povestit cuiva despre Marius.

Până acum o clipă au fost şase persoane, dar Joyce a trimis-o pe Donna afară să se ascundă după un tufiş.

Joyce a planificat totul, încă din clipa în care au dezgropat heroina. Ibrahim e foarte mândru că o cunoaşte.

Laptopul e pregătit, ceaiul a fost turnat şi scaune suplimentare au fost aduse de la masa din sufrageria lui Joyce, când soneria se aude pentru ceea ce ei ştiu că va fi ultima oară în seara aceea. Până acum, Alan a stat nemişcat la trei sonerii şi debordează de veselie.

Joyce îi deschide uşa unui tânăr care e limpede că nu se aştepta la un asemenea comitet de primire.

— Intră, îl invită Joyce. Tu trebuie să fii Jeremmy.

— Unde-s banii? întreabă Jeremmy.

„Jeremmy”, chipurile „emisarul” trimis de „Tatiana”. Din păcate, nu e pe cât de deştept pare. Bob a descoperit că „Tatiana” şi „Jeremmy” trimit amândoi mesaje de la exact acelaşi IP.

Aşadar Jeremmy nu lucrează pentru vreo escroacă sentimentală, nu îi face o favoare unei escroace sentimentale, ci *chiar este* escroaca sentimentală. Bărbatul care a furat cinci mii de la Mervyn e aici ca să fure alte cinci mii.

Însă e posibil ca norocul să i se fi terminat.

— Vai, dar nu e nicio grabă, dragă, spune Joyce şi nu-i dă de ales decât s-o urmeze în apartamentul ei.

Jeremmy se uită împrejur.

— Cine-i Mervyn?

— N-a putut ajunge, răspunde Ibrahim. Stai jos o clipă, avem o propunere pentru tine.

— Tre’ să mă întorc, zice Jeremmy.

— Vrăjeală, spune Ron. Noaptea-i tânără. Stai jos şi ascultă.

— Va trebui să te descurci cu un scaun din sufragerie, zice Joyce. A fost pe principiul primul venit, primul servit.

Jeremmy se aşază, privindu-i pe toţi în acelaşi timp şi ţinându-şi geanta sport în braţe.

— Mai întâi de toate, începe Ibrahim, n-o să primeşti niciun ban, mă tem.

Jeremmy clatină încet din cap.

— Cinci mii, spune el. În geantă. Sau împuşc pe cineva.

Ibrahim se uită din obişnuinţă la Elizabeth.

— Nu te uita la mine, spune Elizabeth. E spectacolul lui Joyce.

— Pistolu’ e-n geantă, aşa-i? întreabă Ron.

Jeremmy încuviinţează dând din cap.

— Ai venit încoace cu trenul ca să faci un serviciu unei prietene, ca să te vezi cu un bătrân, şi ai luat cu tine un pistol?

— Aşa-s io, prevăzător, răspunde Jeremmy.

— Nu pun botu’, da’ ok, zice Ron. Ok, ok. Hai să jucăm „să ridice mâna cine are un pistol în geantă”.

Bărbatul ridică o mână, apoi o vede pe Elizabeth făcând acelaşi lucru. Ron pare plăcut surprins.

— Nu eram sigur c-o să-l iei azi, Lizzie.

— Sunt în doliu, Ron, n-am murit, răspunde Elizabeth.

Ron încuviinţează dând din cap şi se întoarce spre bărbat.

— Deci chiar dacă ai pistol, dar nu ai, avem şi noi unu’, aşa că ciocu’ mic şi ascultă şi o să te scoatem de-aici cât mai repede.

Ibrahim o vede pe Joyce dând din cap fericită.

75

Chris a comandat cartofi dulci prăjiţi. Se convinge singur că sunt la fel de buni ca aceia obişnuiţi, dar bineînţeles că nu sunt. Însă trebuie să ne convingem singuri de multe lucruri ca să trecem prin fiecare zi, nu-i aşa? Patrice îl priveşte cum se joacă cu mâncarea în farfurie.

— Ştiu, iubire, zice ea. Eu am luat peşte făcut la abur, îţi înţeleg durerea.

Le Pont Noir e aglomerat, deloc rău pentru o seară de miercuri. Chris l-a arestat cândva pe unul dintre coproprietarii localului. Conducea beat pe A272. Un Porsche frumos, din câte-şi aminteşte, deci e limpede că feniculul de mare şi chorizoul aduc bani.

Chris o zăreşte pe anchetatoare-şefă Jill Regan imediat ce păşeşte înăuntru. Jill scanează încăperea, căutând pe cineva.

— Prefă-te că stăm de vorbă, îi spune el lui Patrice.

— Credeam că chiar stăm de vorbă, zice Patrice.

— Tocmai a intrat Jill Regan, o lămureşte Chris. Prefă-te că am zis ceva amuzant.

Patrice bate în masă de trei ori şi se preface că se şterge la ochi.

— Mă referam doar să râzi, spune Chris.

Spre groaza lui, vede că zgomotul i-a atras atenţia lui Regan. Spre groaza lui şi mai mare, ea îl zăreşte şi apoi, ca lovitură de graţie, devine limpede că exact pe Chris îl căuta şi porneşte spre el.

— Vine-ncoace, zice Chris. Nu uita, furturile de cai.

Jill trage un scaun de la o masă învecinată şi se pune între Chris şi Patrice. Îi zâmbeşte lui Patrice.

— Tu trebuie să fii Patrice. Eu sunt Jill Regan.

Îşi strâng mâna.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spune Jill. Am nevoie de puţin ajutor şi cred că toată lumea cu care lucrez mă urăşte.

— Eşti conştientă că lucrăm în aceeaşi clădire, nu? întreabă Chris. Nu-i nevoie să vii după mine la restaurant.

Jill face semn cu mâna că nu contează.

— Ce ai aflat filându-i pe Mitch Maxwell şi Luca Buttaci?

— Nu i-am filat, răspunde Chris înfigând furculiţa într-un cartof dulce. Am investigat furturile de cai.

— Chris, chiar n-am timp, zice Jill. Luca Buttaci e mort.

— Păcat, spune Chris.

— Chiar e păcat, confirmă Jill. Pentru că lucra pentru noi.

— Parcă era traficant de heroină, spune Patrice. Ştiu că NCA face tot soiul de lucruri, însă chiar şi aşa.

— Era traficant de heroină, zice Jill. Până l-am prins la Claridges cu o pungă de cocaină, două prostituate şi soţia surorii lui. Iar de atunci a lucrat pentru mine.

— Cine l-a omorât? întreabă Chris.

— Şi cum? adaugă Patrice. Te rog, ia nişte broccoli.

— Chris, cunoşti un tip pe nume Garth?

— Nu, răspunde Chris.

— N-ai dat de el în timp ce căutai caii ăia?

Chris clatină din cap.

— Serios acum, intervine Patrice, cum l-a omorât?

— L-a aruncat de la ultimul etaj al unei parcări, răspunde Jill.

— Ah, face Patrice şi dă respectuos din cap. Care dintre ele?

— Să dăm cărţile pe faţă, spune Chris. Să zicem că ştiu despre cine vorbeşti. De ce te afli aici?

O femeie s-a aşezat la pian şi începe să cânte „Tiny Dancer” în surdină, într-un colţ al restaurantului.

— „Tiny Dancer”, remarcă Patrice.

— Am încurcat-o, explică Jill. Şi toată lumea de la NCA e încântată.

— Nu eşti populară printre colegi? întreabă Chris.

— Haide, doar m-ai cunoscut, răspunde Jill.

Chris zâmbeşte şi dă din cap.

— Mie mi se pare că eşti în regulă. Nu mi-a plăcut să fiu dat afară din birou, însă pari un poliţist ca lumea.

— Iisuse, de ce n-o iei şi de nevastă? reacţionează Patrice.

— Vezi tu, eu îl conduceam pe Luca Buttaci, zice Jill. Era al meu. Toată operaţiunea era a mea. Heroina.

— O înscenare? întreabă Chris.

Jill dă din cap.

— Îi punem beţe în roate lui Mitch Maxwell de câteva luni. Am confiscat multă heroină, am arestat câţiva trepăduşi, i-am testat loialitatea lui Luca şi i-am verificat informaţiile.

— Iar asta era captura cea mare?

Jill dă iarăşi din cap.

— Pot să-ţi iau un cartof prăjit?

— Sunt cartofi dulci, mă tem, zice Chris.

— Ah, lasă atunci, spune Jill. Primisem undă verde să lăsăm transportul ăsta să treacă prin vamă şi să-l urmărim pas cu pas.

— Să-l prindeţi pe Maxwell în flagrant? întreabă Chris.

— Exact, răspunde Jill. Să urmărim fiecare mişcare – fotografii, înregistrări, tot tacâmul –, iar când heroina ajungea în siguranţă în mâinile lui Luca, şi prin urmare în mâinile mele, trebuia să dăm năvală şi să-l arestăm pe Maxwell.

— Doar că n-a mai ajuns în mâinile lui Luca. Şi nici în ale tale.

— Cel mai crunt coşmar al meu, confirmă Jill. Intermediarul, Sharma.

— Kuldesh, spune Chris.

— A plecat în toiul nopţii, a fost omorât, iar heroina a dispărut.

— Heroină în valoare de o sută de mii de lire la liber pe străzi şi tu n-ai nicio dovadă că a existat vreodată?

— În caseta aia putea la fel de bine să fi fost detergent, spune Jill. Asta până n-o testam ca să dovedim că era heroina noastră.

— Deci te-au adus taman de la Londra ca să investighezi crima, când de fapt eşti aici ca să afli unde e heroina? întreabă Chris.

— Păi, le-aş fi putut face pe ambele, spune Jill. Dar… da. Luca a crezut că i-a prins urma. Avea informaţii noi şi urma să mi le confirme azi.

— Dar a fost aruncat din parcare, zice Patrice.

Apoi atenţia îi e distrasă de pianistă.

— „Careless Whisper”!

— Aşa că mă paşte un dezastru, şi o anchetă, spune Jill. Lucrez într-o sală plină cu oameni în care n-am încredere, care ştiu cu toţii că deasupra capului meu e securea şi că postul meu o să devină în curând disponibil.

— Ce mizerie, constată Chris.

— Ce mizerie, îi dă dreptate Jill. Şi e numai a mea. Aşa că de asta te rog, de la poliţist la poliţist: poţi să mă ajuţi? Ai aceleaşi informaţii pe care le avea Luca?

Chris se gândeşte.

— Să spunem că eu şi Donna ne-am interesat de subiect.

— Chris, ştiu că v-aţi interesat, spune Jill. V-am lăsat pe amândoi în pace să o faceţi.

Chris ridică din sprâncene.

— Parcă NCA nu avea încredere în noi.

— Nu are, confirmă Jill. Dar eu nu am încredere în NCA, aşa că mi-am asumat riscul.

— Şi dacă te ajut? întreabă Chris.

— Atunci, ah, nu ştiu… răspunde Jill. Atunci – aşa, ce-mi vine în minte acum, pe loc – nu mai arăt nimănui înregistrările în care intri prin efracţie în hangar în ziua în care Dom Holt a fost omorât.

Chris coboară privirea la cartofii dulci prăjiţi, încuviinţează uşor dând din cap, apoi se uită din nou la Jill.

— Ştiai că am intrat prin efracţie?

— Ştiam că ai intrat prin efracţie şi ştiam că Donna s-a dus la meciul de fotbal.

Jill începe să numere pe degete.

— Ştiu că un bărbat pe nume Ibrahim Arif o vizitează pe Connie Johnson la închisoare o dată pe săptămână. Ştiu şi că a fost la o femeie pe nume Samantha Barnes, împreună cu o femeie pe nume Joyce care, ca să vezi coincidenţă, se afla în dreptul hangarului atunci când tu ai găsit cadavrul lui Dom Holt. Ştiu că a pozat documentele în timp ce el zăcea mort acolo. Ştiu şi că a fost ajutată de un bărbat pe nume Ron Ritchie, tatăl lui Jason Ritchie, la care aţi fost acum două săptămâni.

— Ok, spune Chris, dar Jill încă nu a terminat.

— Ştiu că Samantha Barnes, Luca Buttaci şi Mitch Maxwell au fost în urmă cu zece zile într-un sat pentru pensionari şi că acum doi dintre ei sunt morţi. Ştiu că Donna a găsit telefonul lui Kuldesh Sharma, dar nu am cum să dovedesc asta, aşa că sper să-l folosiţi cum trebuie. Însă, mai mult decât orice, ştiam că, cu cât mă uraţi mai tare, cu atât urma să anchetaţi mai intens, doar ca să-mi faceţi în ciudă. Şi am ştiut că tu, Donna şi acest grup cu care vă petreceţi timpul eraţi cea mai bună şansă a mea să-mi salvez slujba.

— Ei, poftim, zice Chris. Doar am zis că eşti o poliţistă bună.

— Deci aţi găsit-o? întreabă Jill.

— Heroina? Da, am găsit-o.

— Crezi că aţi putea să mi-o daţi? continuă Jill.

— Depinde. Crezi că ai putea să ne ajuţi să descoperim cine l-a ucis pe Kuldesh? întreabă Chris.

— Hm, face Jill Regan. Ei bine, pot să-ţi spun câteva persoane care cu siguranţă *nu* l-au omorât. Ar fi de ajutor?

— Cu siguranţă ar fi un început, răspunde Chris.

76

Jeremmy trebuie să se asigure că l-a auzit bine pe Ibrahim.

— Heroină? întreabă el.

— Vezi tu, noi nu ştim ce să facem cu ea, spune Joyce. Dar ne-am gândit aşa: ce noroc, tu pari să fii un infractor şi oricum vii la noi în vizită.

— De unde-aţi luat-o? se interesează Jeremmy.

— Îţi vine sau nu să crezi, am dezgropat-o de lângă lotul nostru de pământ, răspunde Elizabeth. Dumnezeu ştie ce căuta acolo.

— Aşa că ne-am zis, preia Ibrahim, că decât să o predăm poliţiei…

— Multă muncă administrativă, intervine Joyce.

— …Poate ne-am putea extinde domeniul de activitate ca să mai obţinem nişte bani, continuă Ibrahim.

— Pensionarii n-au prea mult caşcaval, bătrâne, îl lămureşte Ron.

— Deci, ce spui? întreabă Elizabeth. Îţi dăm ţie punga asta de heroină, o vinzi şi împărţim profitul?

Lui Jeremmy i s-a acordat un răgaz ca să gândească. Însă nu e convins.

— Nu-mi place, nu vă cunosc. Doar daţi-mi cinci mii şi-mi văd de drum.

— Joacă dur, remarcă Joyce. Aşa e mereu la *Vânătorii de chilipiruri.* Bine, Jeremmy, am intrat pe Google şi am căutat cât costă heroina; şi costă *mult.*

Elizabeth îi întinde heroina lui Jeremmy, care îşi umezeşte un deget şi atinge praful.

— Nu suntem nătărăi, chiar dacă poate părem, continuă Joyce. Am calculat că avem în pungă heroină în valoare de vreo douăzeci şi cinci de mii de lire.

Ibrahim îl vede pe Jeremmy cum tresare. El ştie că în pungă e heroină valorând mult peste douăzeci şi cinci de mii de lire. Lăcomia triumfă de fiecare dată.

— Face maxim cinşpe mii, spune Jeremmy.

— Tocmai ţi-am zis că nu suntem nătărăi, spune Joyce.

— Ce zici, puştiule? întreabă Ron. Ajuţi şi tu o gaşcă de moşi să trăiască niţel?

— Ce-ar fi să ne dai tu cinci mii şi poţi păstra restul de douăzeci? sugerează Ibrahim.

Jeremmy, acest infractor desăvârşit, se mai uită o dată la fiecare pe rând.

— Cinci mii pentru punga asta cu heroină?

— Dacă eşti de acord, răspunde Ibrahim.

Jeremmy este de acord. Ibrahim nu e surprins. A venit aici pentru cinci mii şi o să plece cu un profit de nouăzeci şi cinci de mii.

— Şi, nu că n-am avea încredere în tine, dragă, dar ne-ai putea transfera cele cinci mii de lire înainte să pleci? Doar ca să fim siguri, spune Joyce.

Jeremmy îndeasă heroina de o sută de mii de lire în geantă, vădit încântat că i-a reuşit păcăleala secolului. Bob îi întinde un număr de cont, iar Jeremmy îşi deschide aplicaţia bancară.

Joyce îl ajută şi închide fermoarul genţii.

— Vrei nişte chec pentru în tren? Bufetul de la gară nu e deschis mereu.

— Nu, mulţumesc, răspunde Jeremmy şi finalizează tranzacţia.

— Tu pierzi.

Joyce se uită la Bob, care se uită la ecranul computerului.

Ibrahim trebuie să-i recunoască meritele lui Joyce. Îi ceruse permisiunea Donnei, bineînţeles. Dacă heroina tot era în apartamentul ei, de ce să n-o pună la treabă? „Ştiu că până la urmă o să vrei s-o predau”, spusese Joyce, „dar te-ar deranja foarte tare dacă am lua-o un pic cu împrumut?”

— Totul e aici, confirmă Bob şi închide laptopul.

Ceea ce înseamnă că Jeremmy tocmai a transferat cinci mii de lire, fiecare bănuţ pe care l-a furat de la Mervyn, înapoi în contul lui Mervyn.

— Hai, fugi, zice Ron.

Jeremmy nu are nevoie să fie rugat de două ori şi ţâşneşte pe uşă cu o cantitate uriaşă de heroină.

Joyce ia telefonul şi o sună pe Donna.

— E pe drum. Da, e toată în geanta lui. Sper că nu-ţi e prea frig în tufişul ăla.

77

— Ai o casă foarte frumoasă, îi spune Garth lui Joyce aţintind pistolul drept spre ea.

A mai fost aici, bineînţeles.

Ar fi trebuit să ajungă mult mai devreme, dar la sosire s-au certat îndelung cu o femeie care spunea că e de la Comitetul pentru parcări de la Coopers Chase, iar Garth, dându-şi seama că şi-a găsit naşul, a trebuit să parcheze pe drumul principal.

— Mulţumesc, spune Joyce. Chem pe cineva pentru curăţenie în fiecare marţi dimineaţa, două ore. Am amânat atâta vre…

— Unde e? întreabă Mitch Maxwell, cu pistolul îndreptat tot spre Joyce.

— Ar putea unul dintre voi să îndrepte pistolul spre altcineva? întreabă Joyce. Nu spre Elizabeth, ea tocmai şi-a pierdut soţul. Poate spre Ron?

— Eu tocmai mi-am pierdut soţia, îi zice Garth lui Elizabeth. Condoleanţe.

Joyce se întoarce spre Mitch.

— Mă tem că aţi ajuns puţin cam târziu, domnule Maxwell. Acum jumătate de oră era aici.

— Ce?

Mitch începe să tremure vizibil.

— La cine e?

— Sper să nu te superi, dar nu arăţi deloc bine, spune Ibrahim.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucneşte Mitch. Doar spuneţi-mi unde e!

— La poliţie, zice Ron. Confiscată ca probă.

Mitch lasă jos pistolul.

— Aţi dat-o poliţiştilor? Heroina mea?

— Mă tem că da, spune Ibrahim.

— Sunt mort, înţelegeţi? întreabă Mitch. Tocmai m-aţi omorât.

Garth izbucneşte în râs. E un hohot contagios, iar în scurtă vreme Joyce râde împreună cu el, deşi pistolul lui încă e îndreptat spre ea. El se linişteşte şi se întoarce spre Mitch, care e furios.

— Tot nu te-ai prins, Mitch? După atâta timp tot nu pricepi ce se petrece aici?

78

Tânărul pe care tocmai l-au interogat se numeşte Thomas Murdoch. A răspuns „nu comentez” la aproape fiecare întrebare, mai puţin atunci când Jill a vrut să ştie cine i-a vândut heroina şi el a răspuns „cinci pensionari”, însă până şi avocatul lui a părut circumspect.

Thomas Murdoch poate să „nu comenteze” oricât pofteşte. Are un cazier consistent, o geantă plină cu heroină şi va înfunda închisoarea multă vreme.

Cât despre cei cinci pensionari, Jill nu-şi imaginează că Thomas Murdoch va mai oferi această informaţie la tribunal.

Din datorie profesională, Jill a întrebat-o pe Donna care era povestea reală, iar Donna i-a povestit că Thomas Murdoch pusese la cale o schemă de fraudă amoroasă şi fura banii bătrânilor singuratici, un răspuns îndeajuns de bun încât să fie sigură că Jill n-o să mai pună alte întrebări.

Şi-a recuperat heroina, şi-a salvat slujba. Iar acum poartă palton şi mănuşi, pentru că împarte o sticlă de vin cu Chris şi Donna în containerul în care te congelezi.

— N-au fost nici Mitch Maxwell, nici Dom Holt, spune ea. Amândoi au fost ţinuţi sub urmărire pe tot parcursul operaţiunii. Inclusiv în noaptea în care a fost omorât Kuldesh.

— Luca Buttaci? întreabă Donna.

— N-a fost Luca Buttaci, răspunde Jill şi dă peste cap paharul cu vin.

— Eşti sigură?

— Absolut convinsă, răspunde Jill. Era la mine acasă.

— Iisuse, exclamă Donna.

— Iisuse, repetă Jill.

— Cumva, aş putea să văd întâmplându-se una ca asta, spune Donna, iar Jill reuşeşte să schiţeze un zâmbet.

— Aşadar, voi aţi intrat prin efracţie într-un depozit, spune Jill, gesticulând cu paharul de vin în mâna înmănuşată. Aţi ajutat şi încurajat manipularea unei scene a crimei şi aţi tăinuit probe într-o investigaţie criminală, iar eu mi-am tras-o cu un martor-cheie, ceea ce ne face să fim destul de chit, aş spune.

— Cum te simţi ştiind că a fost aruncat de pe o parcare? întreabă Donna.

— Bănuiesc că o să trec peste, răspunde Jill. Vă mulţumesc amândurora că mi-aţi salvat slujba.

— Doamnă, zice Donna şi salută abia perceptibil.

— Şi… zici că ne ajuţi? întreabă Chris.

— Cred că aşa e corect, spune Jill.

— Sigur ai cercetat şi alţi traficanţi, concurenţi, zice Chris. Cineva care ar vrea să pună mâna pe droguri.

— Mitch şi Luca nu aveau concurenţă aici, replică Jill. În orice caz nu în materie de heroină.

— Să fie cineva nou care încearcă să-şi facă loc pe piaţă? întreabă Chris.

— Efectiv nu-mi dau seama cine altcineva ar fi putut şti despre transport, răspunde Jill.

— Iar afganii au intrat şi ei în vânătoare? vrea să ştie Donna.

— Sincer, nu ştiu de ce, spune Jill. Poate s-au îngrijorat că poliţia le-a luat urma?

— Povestea asta s-a soldat cu mulţi morţi, zice Chris. Kuldesh, Dom Holt. Luca, aruncat din parcare, Samantha Barnes, împinsă pe scări… Cineva i-a omorât pe toţi. Şi totul pentru punguţa aia de heroină. E ridicol.

79

E corect să spunem că Garth a captat atenţia tuturor celor din cameră. Îşi lasă pistolul jos şi ia un loc pe scaun.

— Stai jos, Mitch, spune el. Daţi-mi voie să vă pun tuturor o întrebare.

Mitch se aşază.

— L-am întrebat pe Mitch mai devreme dacă nu i se pare nimănui că e ciudat că toată lumea se agită pentru heroina asta, zice Garth.

— Lumea nu se agită pentru heroină în general? întreabă Joyce.

— Vorbim de o sută de mii, spune Garth. Merită tot efortul ăsta, toate morţile astea?

— Eu aveam nevoie… începe Mitch.

— Ştiu de ce aveai *tu* nevoie s-o găseşti, îl întrerupe Garth. Toată afacerea se năruia şi un afgan urmează să te omoare. Bineînţeles că voiai s-o recuperezi. Dar eu? Eu de ce aş vrea atât de tare s-o am? Dar soţia mea? Dar afganul pe care încerci să-l eviţi? De ce alergăm cu toţii după o sută de mii, cu atâta disperare? Doar suntem bogaţi.

— Credeam că doar… din lăcomie? Nu ştiu, răspunde Mitch. Nu m-am gândit serios la asta.

— Bun, tu de ce alergi după ea? vrea Ron să ştie. Sunteţi ca nişte găini fără cap cu toţii.

— Poate cineva să ghicească? întreabă Garth privind împrejur prin cameră.

Elizabeth ridică privirea.

— Eu pot.

— Spune, o îndeamnă Garth.

— A fost un lucru major pe care, sincer, nu l-am putut înţelege, zice Elizabeth. De ce naiba a fost Stephen de acord să-l ajute pe Kuldesh? Ca să vândă heroina? Kuldesh nu l-ar fi rugat, iar Stephen n-ar fi fost de acord. De când a hotărât Kuldesh brusc că ştie să organizeze un schimb de droguri? Ăsta a fost alt lucru care nu-mi dădea pace.

— Cred şi eu, zice Garth.

— Cutiuţa aia cu heroină a intrat în ţară, continuă Elizabeth, şi a distrus orice şi pe oricine i-a stat în cale. Lumea se agita atât de tare să pună mâna pe ea şi Kuldesh voia cu atâta disperare s-o ascundă, iar pentru asta nu găsesc decât un singur motiv. Nu avea nicio legătură cu heroina.

Garth încuviinţează dând din cap şi îi dă voie să încheie.

— Are legătură cu caseta.

— Măi să fie, cred că s-a prins, spune Garth.

— Caseta? exclamă Ron.

— Sigur ai văzut-o la prânzul nostru, Garth, spune Elizabeth. Pe telefonul lui Mitch.

— Era cât pe ce să nu venim la prânz, zice Garth, dar Samantha a simţit ceva la voi şi era destul de interesată de heroină. Însă în clipa când am văzut caseta am uitat complet de heroină. E cel mai frumos obiect pe care l-am văzut vreodată. Mă bucur că a apucat şi Samantha să o vadă înainte să moară. E veche de şase mii de ani, vă vine să credeţi? Făcută din os, nu argilă. Şi are cioplit în ea ochiul diavolului.

— Adevărul e că am observat nişte încrustaţii, acum că pomeneşti de ele, zice Joyce.

— Lasă vrăjeala, Joyce, bombăne Ron.

— Obiectele astea au fost jefuite, spune Garth. Acum sute de ani. Din Egipt…

— Ooo! exclamă Ibrahim.

— …Irak, Iran, Siria. Se furau din temple, unii dintre hoţi erau arheologi, cu toţii erau nişte jefuitori. Le scoteau pe ascuns din ţară. Am mai văzut din când în când să răsară obiecte din astea, obiecte care n-ar fi trebuit să apară la vânzare, obiecte pentru care ai lua ani grei de închisoare. Însă n-am văzut niciodată aşa ceva… măiculiţă, niciodată! Deştepţii ăia de afgani au băgat în ţară o casetă în valoare de zeci de milioane de lire, Mitch, şi nici măcar nu ţi-au spus. De asta se omoară toată lumea între ei. Nimănui nu-i pasă de suta ta de mii.

Acum Mitch îndreaptă pistolul spre Joyce.

— Dă-mi caseta. Acum!

Garth îndreaptă pistolul spre Mitch.

— Ba nu, Joyce. Dă-mi mie caseta acum.

— Nu e nevoie să mai fie rănit cineva, spune Mitch. E caseta mea, ce-i drept e drept. O iau eu, i-o duc înapoi lui Hanif, gata cu pistoalele, gata cu belelele.

— Frate, soţia mea a murit, protestează Garth cu pistolul încă pregătit. Eu iau caseta.

Mitch se răsuceşte şi îndreaptă pistolul spre Garth.

— Poate că mai urmează o moarte?

— Poate că da, răspunde Garth.

Mitch ridică piedica pistolului. Garth ridică şi el piedica pistolului.

— Băieţi, intervine Joyce. Nu vreau să vă stric distracţia, dar nu mai am caseta.

— Nu, nu! se vaită Mitch. Nu când sunt aşa de aproape…

— A stat la mine sub chiuvetă câteva zile, dar a început să pută cam tare a mucegai. Lui Alan nu-i plăcea deloc, aşa că le-am dat-o ieri celor care vin să strângă gunoiul, explică Joyce. De-acum e la groapa de gunoi din Tunbridge Wells.

80
Joyce

Ce zi am avut! Eu şi Alan suntem storşi amândoi. El stă pe covor, pe burtă, cu limba scoasă, iar eu vreau doar să pun totul pe hârtie înainte să mă culc. O să o fac sub formă de listă, în ordinea de azi, pentru că îmi e foarte somn.

1. La magazin au lapte de migdale de o bucată de vreme, dar nu am fost niciodată atentă până la cearta cu Joanna. Mai devreme m-am prefăcut că arunc o privire şi am văzut două persoane luând o cutie şi punând-o apoi la loc. Dar se simte că va prinde. I-am trimis Joannei o poză cu mine lângă cutia de lapte, cu degetul mare ridicat, însă deocamdată n-am primit răspuns. Cred că e în Danemarca într-o delegaţie, deci poate că mesajul n-a ajuns la ea.

2. Alan a fost fugărit de o veveriţă. Pe cuvânt, mi-aş dori să se mai apere şi el uneori. A ajuns să se ascundă în spatele picioarelor mele, iar veveriţa s-a oprit la vreo cinci metri în faţa mea şi s-a uitat lung la el.

3. Pe ITV se difuzează o nouă emisiune de cultură de generală numită *Dar care-i întrebarea?,* pe care n-am înţeles-o deloc, dar ghiciţi cine o prezintă? Mike Waghorn! Este că s-a descurcat bine? O femeie din Aberdeen a câştigat o trusă pentru grătar. O să mă uit din nou mâine.

4. Bărbatul care-şi spune Jeremmy a venit în vizită de la Londra, având cu el o geantă sport mare, sperând că o să-i dea cineva cinci mii de lire. Aşa cum se întâmplă deseori cu cei care au impresia că pot obţine lucruri de la noi, a plecat cu buza umflată. Ceai, fursecuri şi o bârfă bună? Da, asta putem să oferim. Bani, heroină, diamante? Nu. Oricum, am folosit heroina pe care am dezgropat-o zilele trecute şi, ca să nu mai lungesc vorba, Mervyn a primit banii înapoi, iar Jeremmy se duce la închisoare.

5. Ibrahim avea ceva diferit azi. Nu mă întrebaţi ce anume, dar voi afla atunci când nu vor mai fi atâtea distrageri.

6. Mitch Maxwell şi Garth (îmi pare rău, îmi dau seama că nu-i ştiu numele de familie!) au venit cu pistoalele ca să pună mâna (credeam noi) pe heroină. Le-am spus că e la poliţie şi s-a văzut clar că Mitch era devastat (nu cred că-i place prea tare meseria lui), dar Garth a râs, iar în scurtă vreme am aflat şi de ce.

7. Nu heroina era problema, ci caseta. E veche de şase mii de ani şi te

protejează de rele sau ceva de genul ăsta. Cu toate că aş spune că nu prea îi iese. Elizabeth a spus că îşi dăduse deja seama de asta dar, sinceră să fiu, cred că şi-a dat seama numai în clipa aceea, pentru că până atunci nu ne spusese nimic. Însă a fost frumos s-o văd din nou cu dreptul în faţă, aşa că n-am spus nimic din toate astea, ci doar „Bravo!”

8. Le-am zis că dusesem caseta la gunoi, iar Mitch Maxwell s-a făcut alb ca o stafie – puteai să vezi prin el, nu alta. A rupt-o la fugă. Ca să scape cu viaţă, bănuiesc. Garth a încasat-o pe poziţii şi a spus „Aia e!”, care mi se pare o expresie amuzantă, după care am băut cu toţii un ceai. Ne-a spus că i se pare că am gestionat foarte bine totul şi că dacă avem vreodată nevoie de o slujbă să venim să discutăm cu el. Apoi a vorbit o vreme cu Elizabeth şi i-am lăsat în pace.

9. La plecare, Garth a zărit desenul „de Picasso” pe care îl luaserăm din depozitul lui Kuldesh. În timp ce se uita la el i-am spus că ştiu că e un fals, dar că-mi place oricum, iar el a clătinat din cap şi mi-a spus că e autentic. Se pare că soţia lui producea majoritatea falsurilor din Marea Britanie. „Ăsta e Picasso, nu soţia mea”, exact aşa s-a exprimat. Prin urmare, deţin un Picasso. I-am scris şi asta Joannei dar, din nou, poate că internetul merge prost în Danemarca. Cu siguranţă au internet, însă; am verificat pe Google.

10. Şi încă un lucru, înainte de culcare. Elizabeth m-a felicitat după aceea pentru faptul că am gândit rapid, iar asta m-a făcut să zâmbesc larg. Cred că, de când mi-am asumat ceva mai multă responsabilitate, după moartea lui Stephen, m-am surprins pe mine însămi de ce sunt capabilă să fac. Elizabeth mă influenţează într-un mod foarte pozitiv. Sper că o influenţez şi eu într-un mod pozitiv. Oricum, a fost foarte impresionată. „O reacţie foarte calmă, într-o situaţie de mare presiune, dacă-mi permiţi să-mi dau cu părerea.” I-am spus că-i permit oricât doreşte. Pentru că atunci când Garth ne-a dezvăluit secretul casetei – faptul că acea casetă pe care o ţinusem sub chiuvetă era extrem de ilegală şi valora multe milioane de lire – e drept că m-am hotărât repede să le spun că le-am dat-o celor care strâng gunoiul.

Pentru că, vedeţi voi, nu am dus-o la gunoi. Caseta încă se află sub chiuveta mea, deşi e drept că am scos din ea sticla cu substanţă pentru desfundat ţevile.

Elizabeth spune că acum şi-a format o idee destul de limpede despre cine l-a ucis pe Kuldesh, iar caseta ne va ajuta să dovedim lucrul ăsta. Şi mai are încă un plan cu ea.

81

— Mă întreb dacă n-ar putea fi din Mesopotamia, spune Elizabeth în timp ce Jonjo examinează caseta de pe masa lui de lucru.

Biroul lui Jonjo Mellor este exact ce-ţi doreşti. Doi pereţi ticsiţi de sus până jos cu cărţi, un perete cu bifore care dau spre campusul Universităţii Kent şi toate suprafeţele acoperite cu vaze, cranii, pipe şi o cană cu „Cel mai tare unchi din lume”.

Ca să facă loc pentru a inspecta caseta a eliberat cât a putut de mult din masă. Acum, pe scaune şi pe podea sunt două grămezi de hârtii. Computerul se află pe pervaz, lângă o vacă de bronz.

— Dacă e o bănuială, e una bună, zice Jonjo.

Dă deoparte firicele de pământ de pe casetă cu o pensulă fină.

— Aş spune că ai nimerit-o la fix.

— Stephen a vorbit despre un muzeu din Bagdad, zice Elizabeth. Rareori făcea risipă de cuvinte, chiar şi când îi veneau uşor. Probabil că el şi Kuldesh au identificat-o.

— E o descoperire extraordinară. Va trebui să o raportez, spune Jonjo. Dar te deranjează dacă stăm cu ea o oră-două? Nu am mai văzut niciodată un asemenea obiect.

— Stephen a vorbit despre obiecte pe care poţi vedea amprente şi zgârieturi, zice Elizabeth.

— Ei bine, la asta se referea, spune Jonjo. Cât se poate de corect. Şi spui că a fost adusă în ţară de nişte traficanţi de heroină?

— Fără să vrea, cred, răspunde Elizabeth. Au crezut că importă doar heroina, prin urmare trebuie să fi venit din Afganistan.

— Are sens, comentează Jonjo. Oriunde există tulburări, oamenii încearcă să-şi protejeze bunurile. Sau să le vândă.

— Era un obiect religios? întreabă Elizabeth.

— Pe vremea aia totul era religios, spune Jonjo. Toţi zeii şi diavolii erau liberi. Aş spune că asta era o casetă a păcatelor. Probabil stătea în dreptul unui mormânt important, ca să alunge duhurile. Trebuie că a fost furată cu mulţi ani în urmă. Irakienii ştiu sigur.

— Şi care-i următorul pas? se interesează Elizabeth.

— Anunţ Ministerul de Externe, spune Jonjo. Ei vin şi iau caseta, o autentifică, intermediază cu irakienii şi în mai puţin de un an o să ajungă în

Bagdad. Însă i-am putea întreba dacă ne lasă să o expunem o vreme.

— Nu vreau să aştept un an, zice Elizabeth.

— Poftim? întreabă Jonjo.

— N-am să aştept atât, repetă Elizabeth. Trebuie să fiu sincer cu tine, Jonjo. Am o propunere, şi nu accept un refuz.

— O, Doamne, face Jonjo.

— Vreau ca această casetă să ajungă în Bagdad, spune Elizabeth. Şi vreau ca în ea să fie cenuşa lui Stephen.

— Cenuşa lui?

— E ca şi cum m-ar fi rugat, explică Elizabeth. Acum îmi dau seama. Aşa că, după ce terminăm aici, iau caseta cu mine şi o voi păstra până când se fac aranjamentele convenabile pentru ambele părţi.

— Nu cred că ar fi bine să iei c…

— Nu prea mă interesează ce crezi, spune Elizabeth. Şi sper că ştii că nu din lipsă de respect. Însă aşa se vor face lucrurile. Crezi că reuşeşti să organizezi asta?

— Bănuiesc că pot încerca, răspunde Jonjo fără să pară prea convins.

— Excelent, spune Elizabeth. Asta e tot ce-ţi cer. Să încerci. Singurul motiv pentru care avem caseta asta e acela că Stephen şi Kuldesh au ales să o protejeze. Şi, nu uita, Kuldesh şi-a pierdut viaţa încercând s-o protejeze.

— Tot n-aţi reuşit să vă daţi seama cum a murit? întreabă Jonjo.

— Sper să mai aibă caseta o ultimă poveste de spus, zice Elizabeth. Un ultim duh rău în bătaia puştii.

— Foarte criptic, remarcă Jonjo.

— Oare există vreun canal neoficial pe care să-l putem explora pentru a trimite caseta mai devreme în Bagdad? întreabă Elizabeth.

— Ei bine… n-ar fi procedura corectă… se fâstâceşte Jonjo.

— Ceea ce e corect să faci rareori implică o procedură corectă, spune Elizabeth.

— Dar sunt convins că există metode, continuă Jonjo. Ai fi de acord să laşi chestiunea pe mâinile mele câteva zile? Şi la fel şi caseta?

— Bineînţeles, răspunde Elizabeth. Ştiu că e pe mâini sig…

Ţiuitul insistent şi ascuţit al unei alarme de incendiu umple aerul.

— Fir-ar să fie! exclamă Jonjo. Câteodată se opreşte după câteva secunde.

Aşteaptă câteva secunde, dar alarma nu se opreşte. Jonjo se uită la casetă, apoi priveşte afară.

— Haide, zice el. Caseta va fi în siguranţă aici. Dacă într-adevăr e un incendiu, ne grăbim înapoi să o salvăm.

Jonjo atinge uşor caseta. Elizabeth mai aruncă o ultimă privire pe geam. O vede pe Joyce ieşind în linişte din campus. Elizabeth atinge şi ea uşor caseta şi îl urmează pe Jonjo afară din cameră.

— Coboară în curte, spune Jonjo. Mă duc să verific ce şi cum.

— Cum doreşti, spune Elizabeth şi coboară o scară în spirală, din piatră.

Scara dă în curtea întinsă, cu gazon, în clipa de faţă dominată de studenţi încântaţi de agitaţia şi momentul scurt de libertate oferit de alarma de incendiu.

Cât de tineri sunt cu toţii, deşi mulţi dintre ei cu siguranţă se simt bătrâni. Cât de frumoşi sunt cu toţii, deşi unii dintre ei cu siguranţă se simt urâţi. Elizabeth îşi aminteşte cum stătea întinsă pe iarbă într-o astfel de curte, în urmă cu aproape şaizeci de ani. Deşi, bineînţeles, nu acum şaizeci de ani, pentru că încă e acolo, poate simţi mirosul ierbii şi al ţigărilor şi braţele aspre, de tweed, care se ating de ale ei. Simte gustul vinului şi al sărutărilor, care încă nu îi plac. Aude strigătele băieţilor care caută atenţie. Inspiră aerul acela. Cât de tânără şi frumoasă era, şi cât de bătrână şi urâtă se simţea! Acum se simte tânără şi frumoasă; s-a îngrijit Stephen de asta. S-a îngrijit ca ea să înţeleagă cine e cu adevărat. Indiferent dacă azi sau în urmă cu şaizeci de ani, Stephen a avut dreptate, aşa cum avea deseori: amintirile noastre nu sunt mai puţin reale decât momentul în care trăim. Ceasul mare din partea stângă a curţii are o misiune, bineînţeles. Însă nu spune toată povestea.

În stânga ei se sărută două fete. Pentru una dintre ele sărutul e ceva nou, iar momentul acesta va trăi veşnic. Lucrurile care se petrec nu se pot dez-petrece. Moartea lui Stephen nu se va dez-petrece. Copilăria lui Elizabeth nu se va dez-petrece, însă nici vinul, sărutările, iubirea şi râsetele de nestăpânit nu se vor dez-petrece. Privirile aruncate la dineuri, ultima definiţie de la jocul de cuvinte încrucişate, muzica, apusurile, plimbările… Nimic din toate astea nu se va dez-petrece.

Nimic nu se va dez-petrece până când totul se va dez-petrece.

Iar Joyce, Ron şi Ibrahim? Ei nu se vor dez-petrece prea curând. Elizabeth ştie că a rămas singură, dar ştie şi că nu este. E de părere că va rămâne în această stare o bună bucată de vreme. Fata care are experienţă se sprijină într-un cot, în timp ce fata lipsită de experienţă priveşte cerul şi se întreabă dacă acum asta e viaţa ei.

Elizabeth se întinde pe spate şi priveşte şi ea cerul. Norii. Stephen nu este acolo, dar undeva este, şi e un loc la fel de bun ca oricare altul în care să-l poată găsi oricând. Un loc unde să-i găsească zâmbetul, braţele, prietenia şi curajul. Elizabeth începe să plângă şi, printre lacrimi, zâmbeşte pentru prima oară din ziua aceea cumplită.

Alarma de incendiu se opreşte, iar studenţii încep să se întoarcă fără tragere de inimă în sălile de curs şi în biblioteci. Elizabeth se ridică şi îşi curăţă iarba şi pământul de pe fustă.

În timp ce se îndreaptă spre scara lui Jonjo se întâlneşte chiar cu el, exact când acesta iese de pe o uşă din apropiere.

— Alarmă falsă, anunţă Jonjo. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

— Deloc, răspunde Elizabeth. M-am simţit grozav.

Ajung pe palierul lui Jonjo, el deschide uşa, iar ea îl urmează înăuntru.

Doi pereţi ticsiţi de cărţi. Un perete care dă spre curte. Mese acoperite de vaze, cranii şi pipe, precum şi o cană pe care scrie „Cel mai tare unchi din lume”.

Însă caseta a dispărut.

După cum Elizabeth ştia că o să se întâmple.

Deoarece caseta încă mai are o poveste de spus.

Are un ultim diavol de prins.

82

Restaurantul din parcarea de pe autostradă, în ploaia cenuşie de ianuarie. Un loc unde nimeni nu ar alege să se afle de bunăvoie. Ceea ce îl face perfect.

Iar de această dată există lucruri care să compenseze.

Caseta are… cât? şase mii de ani? Doar stă acolo în portbagaj. Bineînţeles, valorează milioane de lire, dacă ajunge la persoana potrivită; şi există destule persoane potrivite, dacă ştii ce faci. Una dintre ele trebuie să apară dintr-un moment în altul. Bea o cafea rapidă, predă obiectul şi apoi? Să fugă din ţară, cu siguranţă. Poate în Liban?

Şase mii de ani vechime. Şi oamenii încă mai consideră că ei sunt importanţi.

Se uită împrejur. Un bărbat cu servietă şi un chip posac joacă ceva la un aparat. O mamă tânără, cu ochii injectaţi, mişcă un cărucior înainte şi înapoi, încercând să-şi omoare timpul. Unei adolescente nu-i vine să creadă ce i se spune la telefon, iar un bătrân îmbrăcat cu un pardesiu se apleacă deasupra unei mese de plastic, având în dreptul lui un pahar de cafea neatins.

Te face să te gândeşti.

Cu toţii suntem clipe nesemnificative în istorie, într-o lume căreia puţin îi pasă dacă trăim sau murim. Crezi că persoanei care a făcut caseta asta acum şase mii de ani îi pasă dacă facem Pilates sau bifăm cele cinci legume recomandate pe zi? Ne plângem neîncetat şi cu atâta amărăciune de viaţă, şi totuşi ne agăţăm de ea cu atâta ardoare. E limpede că n-are niciun sens, nu?

Există o pasarelă acoperită care traversează carosabilul. În anii ’60 trebuie să fi fost luxoasă, elegantă şi futuristă. Trebuie să fi arătat aşa cum era imaginat viitorul. Ei bine, ia ghici! Viitorul e aici şi e la fel de cenuşiu şi obosit ca trecutul. Indiferent ce sperau să realizeze cu pasarela lor, indiferent cât de grandioasă le-a fost viziunea, au dat greş. Totul dă greş, toată lumea dă greş.

În clipa aceea, în ferestrele pasarelei apare silueta masivă, inconfundabilă, a lui Garth. Iată-l că vine. El e încă unul dintre cei care înţeleg.

Fluturii din stomac încep să freamete din plin.

Omenirii i se pare foarte greu de digerat zădărnicia. Oamenii găsesc tot

felul de lucruri care să confere un sens vieţii lor scurte: religie, fotbal, astrologie, social media. Eforturi vitejeşti, dar toată lumea ştie, în adâncul fiinţei, că viaţa este deopotrivă o întâmplare aleatorie şi o bătălie pierdută. Nimeni nu-şi va aminti de vreunul dintre noi. Zilele acestea vor fi acoperite, în timp, de nisipuri. Până şi cele cinci milioane de lire pe care o să i le plătească Garth pentru casetă vor fi ţărână. Bucură-te cât poţi.

Nu sunt gânduri originale, fireşte, dar sunt liniştitoare. Pentru că, odată ce accepţi cu adevărat că totul e gol pe dinăuntru, e mult mai simplu să omori pe cineva.

Să-l omori pe Kuldesh.

83

Ron se aventurează rareori în nord, dar se simte bine ori de câte ori o face. Cum mai ieşea el seara cu minerii din Yorkshire în 1984! Sau cu muncitorii de la fabrica de oţel din County Durham! Îi puneau pe toţi cockney sub masă. Trei poliţişti i-au rupt o dată coastele la o secţie din Notthingham. Fiecare câte una. Nottingham se socoteşte a fi în nord? În opinia lui Ron, da. În clipa de faţă se îndreaptă spre un popas de pe autostradă de lângă Warwick, care şi el se pune ca făcând parte din nord. Ca măsură de precauţie poartă un pulover gros peste tricoul cu West Ham. Pauline a început de curând să-i cumpere haine, pentru că, după cum spune chiar ea, „Trebuie să fiu văzută alături de tine, dragule, nu-i aşa?”

— Nu te poţi baza pe mâncare, spune Joyce despachetând o caserolă de negrese cu ciocolată şi alune.

Ea, Elizabeth şi Ibrahim sunt înghesuiţi pe bancheta din spate. Bogdan conduce. Deocamdată cu o viteză constantă de 150 la oră.

Oare Elizabeth doarme? Are ochii închişi, dar Ron se îndoieşte.

Donna şi Chris vin încoace separat. Împreună cu anchetatoarea-şefă Regan. Se pare că acum sunt cu toţii prieteni. Cu poliţiştii ăştia nu se ştie niciodată. Numai ei au habar ce fac.

Elizabeth le-a spus poliţiştilor să fie acolo la trei după-amiaza. Însă târgul va avea loc la două, iar Elizabeth va accepta consecinţele atunci când poliţiştii îşi vor da seama că i-a minţit.

Ron începe să-şi spună în sinea lui că „Pentru Elizabeth nu par să existe vreodată consecinţe”, dar apoi îşi revine. Durerea îl sperie, mai ales durerea lui Elizabeth. Îl sperie să o vadă aşa doborâtă. Să vadă că s-a găsit până la urmă un aisberg care s-o scufunde. Cu iubirea trebuie să ai mare grijă, asta e opinia lui Ron. Acum îţi cumpără pulovere şi fumează iarbă cu tine pe terenul pentru jocul cu bile, o clipă mai târziu începe să-ţi pese şi inima nu-ţi mai aparţine. Priveşte în jos la puloverul lui şi zâmbeşte. El nu l-ar fi ales nici într-o mie de ani, dar ce să-i faci?

— O negresă, Ron? întreabă Joyce de pe bancheta din spate.

— Nu, răspunde Ron.

Se păstrează pentru un mic dejun englezesc complet la popas. Sper să aibă timp.

— E adevărat că Pauline pune marijuana în negrese? întreabă Joyce.

— Da, zice Ron. Marijuana şi nucă de cocos.

— Mă întreb dacă să încerc marijuana, spune Joyce.

— Te-ar face foarte vorbăreaţă, spune Ibrahim.

— Ah, atunci poate ar fi mai bine să nu, trage Joyce concluzia. Voi şi aşa abia dacă apucaţi să spuneţi ceva.

Mai în faţă, Ron zăreşte pasarela acoperită care se întinde peste autostradă. Geamuri murdare şi dungi demult decolorate. Bogdan iese de pe banda de viteză pentru prima oară în 140 de kilometri şi îndreaptă maşina spre parcare.

— Am ajuns! exclamă Joyce.

Elizabeth deschide ochii.

— Cât e ceasul? întreabă ea.

— 13:52, răspunde Bogdan. Cum ţi-am spus că ajungem.

Bogdan înaintează către un loc de parcare care se află îndeajuns de departe de ieşire încât să fie discret şi de unde se poate vedea pasarela. Ron miroase deja micul dejun englezesc. E conştient că sunt acolo din alte motive, însă e permis să ai „ceva pe lângă”, cum spune Pauline. Acel „ceva pe lângă” al lui Pauline este să vândă beţe de tobă Iron Maiden la mâna a doua pe eBay. Le cumpără în cutii de câte cincizeci de la magazinul de muzică din Fairhaven.

Între timp, că tot veni vorba de cutii, silueta inconfundabilă a lui Garth se întrezăreşte în geamurile murdare ale pasarelei.

— Începem, zice Ron.

— Succes tuturor, spune Bogdan.

84

Garth simte cum pasarela se zguduie sub paşii lui. E ruginită şi neîngrijită. Îi place. Deja a apăsat pe butonul de înregistrare al telefonului. Ştie care-i târgul.

De când l-a aruncat pe Luca Buttaci de pe acoperişul parcării, poliţia l-a tot căutat. Garth le înţelege punctul de vedere. N-o să-l prindă, nu în viaţa asta, dar ar însemna să nu-şi facă treaba dacă nici măcar nu ar încerca. Ajunge la treptele de la capătul pasarelei. Simte miros de mâncare ieftină, prăjită, şi de urină. Dezavantajul faptului de a nu te plânge niciodată de nimic este că englezii chiar tolerează multe. Închipuiţi-vă aşa ceva în Canada. Sau în Italia.

Poate că în Italia o să plece Garth după asta. E un loc bun unde să-ţi lingi rănile, iar Garth e rănit, pentru prima oară din copilărie încoace. Aseară era gata de plecare, înainte ca Elizabeth să-l găsească în casa aflată în adâncul pădurii.

Cum naiba îl găsise? Garth nu are nici cea mai vagă idee, însă e bucuros că l-a găsit. I-a spus ce ştie şi i-a spus ce vrea. I-a spus cine i-a omorât soţia şi i-a spus cum se poate răzbuna.

Garth trece pe lângă toalete, pe lângă un bărbat cu chip posac şi servietă care joacă un joc electronic, pe lângă o femeie roşcată care împinge un cărucior. Îi pune o mână pe umăr şi spune: — Devine mai uşor cu timpul, te descurci de minune.

Şi trece mai departe. Un bătrân stă cocoşat deasupra unui pahar de carton cu cafea. Garth vâră mâna în buzunar şi îi oferă bărbatului o bancnotă de zece lire.

— Ia-ţi ceva de mâncare, tataie, spune el.

Lui Garth bunătatea i se pare interesantă. Nu e neapărat pasiunea lui, dar Samantha ar fi vorbit cu mama de mai devreme şi i-ar fi dat bătrânului bani pentru mâncare, aşa că de acum încolo astea sunt genul de lucruri pe care le va face el.

Iar apoi Garth vede persoana care i-a ucis soţia. Se aşază în faţa ei.

— Bună, Nina, zice el.

— Garth, răspunde Nina. Mulţumesc că ai venit să ne întâlnim.

— Ai ceva ce vreau, spune Garth. Hai să rezolvăm chestia asta repede. Trebuie să fug din ţară şi bănuiesc că la fel şi tu.

— Eu nu trebuie să plec nicăieri, zice Nina. Nimeni nu ştie că la mine e caseta, numai tu. Nimeni nu m-a văzut furând-o. Iar tu nu pari genul care să ciripească. Aşa că sunt în siguranţă.

Elizabeth i-a povestit lui Garth despre furt. Imediat ce aflase despre casetă avusese pe listă numai doi suspecţi: pe Nina şi pe şeful ei, un profesor. O prietenă de-a lui Elizabeth declanşase o alarmă de incendiu, iar un alt prieten, unul care se pricepe la calculatoare, montase o cameră video mică. Nina călcase direct în capcană. De atunci, un tip de la KGB o filează neîncetat pe Nina. Ei ştiau că la ea e caseta, însă nu aveau nicio dovadă că ea l-a omorât pe Kuldesh ca să o obţină. De aceea se află Garth aici.

A sunat-o pe Nina azi-noapte, i-a spus că nu poate da de casetă nici în ruptul capului dar că, dacă s-ar întâmpla ca ea să o găsească, el ar avea un client care ar plăti regeşte. Ceea ce e adevărat, însă Garth ştie că nu va primi caseta. O vrea Elizabeth, iar când i-a spus de ce, el a acceptat bucuros. Răsplata lui Garth este să o vadă pe cea care i-a ucis soţia mergând la închisoare. La modul ideal i-ar plăcea s-o omoare, însă Elizabeth e puţin prea vicleană ca să-l lase să scape basma curată. E nevoie să ştii când îţi găseşti naşul.

— O ai? întreabă Garth.

Nina desface o plasă IKEA albastru-deschis de la picioarele ei. În plasă se află caseta.

— Pot s-o ating? întreabă Garth.

— Sigur, zice Nina. Dar dacă încerci ceva, pleacă odată cu mine.

Garth nu se poate abţine şi râde. Atinge caseta. Simte ca un fel de curent electric. Ştie că Samanthei i-ar fi plăcut la nebunie. Sunt nebuni cu toţii: Samantha, Nina, Kuldesh… Copilăroşi, se entuziasmează aşa de tare pentru o casetă. Sigur, Garth s-a entuziasmat şi el de cât valorează caseta, dar nu de casetă în sine. Bun, ce dacă a făcut-o cineva cu mult timp în urmă? Veniţi-vă în fire! Şi ce dacă are ochiul diavolului pe ea? Garth ştie că aşa ceva nu există. Diavolii umblă printre noi.

Însă Kuldesh şi-a dat viaţa pentru ea, iar Nina a omorât oameni. Samantha probabil că ar fi ucis şi ea, Garth trebuie să accepte lucrul ăsta, însă Nina i-a venit de hac mai întâi. Imediat ce şi-a dat seama că Garth ştie ce reprezintă caseta, Nina i-a semnat pe loc condamnarea la moarte Samanthei. Iar între timp, el plecase să mănânce un burger.

Deşi, dacă se gândeşte mai bine, *cum* şi-a dat Nina seama de asta? Garth e îngrijorat că poate are ceva ce l-a dat de gol. Ar fi foarte necaracteristic să

aibă o slăbiciune. Şi, în plus, dacă nu Nina a ucis-o pe Samantha, atunci cine?

Bănuieşte că Nina l-ar fi ucis şi pe el dacă ar fi putut, însă Garth nu e uşor de ucis. Mulţi au încercat.

— Ai deschis firma, aşa cum ţi-am spus? întreabă Garth scoţându-şi telefonul.

Nina încuviinţează dând din cap.

— Atunci o să fii anunţată imediat ce îţi ajung cele cinci milioane în cont, spune Garth. Pe urmă, mingea e la tine. N-o să-ţi găsească niciodată contul ăla, însă cum îţi transferi banii în conturi obişnuite e problema ta. Poţi căuta online.

— Altceva nici n-am prea făcut, zice Nina.

— De ce a trebuit să-l omori? întreabă Garth. Asta e singura chestie pe care eu n-aş fi făcut-o.

— N-am omorât pe nimeni, răspunde Nina.

— Nina, spune Garth. Nu-mi plac alţi oameni, înţelegi asta?

— Înţeleg.

— Atunci nu mă minţi. N-ai de ce. Respect ce ai făcut. Ai văzut o oportunitate, ai făcut cinci milioane, toată lumea se învârte în jurul cozii.

— Mulţumesc, spune Nina.

— Dar tot nu înţeleg de ce l-ai omorât. De ce n-a fost de-ajuns doar să-l sperii şi să iei caseta?

— Avea optzeci de ani, Garth, spune Nina.

— Ok, zice Garth.

— Caseta asta are şase mii de ani, continuă Nina. Poţi începe măcar să înţelegi asta? Niciunul dintre noi nu contează, Garth. Ne prefacem că da, avem un scop, dar planeta asta a existat milioane de ani fără noi şi va exista încă multe milioane de ani fără noi. Fiecare respiraţie a noastră e respiraţia unor muribunzi. Viaţa omenească nu e sfântă.

— Pentru tine e foarte convenabil, observă Garth. Măcar spune direct că ai fost lacomă şi te-a durut în cot. Ai fi putut pur şi simplu s-o furi.

— Îmi cerea să o duc la un muzeu. A avut încredere în mine, zice Nina. A avut încredere că o s-o duc la persoanele care trebuie. Mă cunoştea din copilărie, îi cunoştea pe ai mei. Crezi şi-ar fi ţinut gura când aş fi vândut-o?

— Dacă-i aruncai un milion? întreabă Garth. Poate i-ai fi cumpărat tăcerea.

— Ar fi refuzat, spune Nina. Dar priveşte lucrurile altfel. Era bătrân, a

dus o viaţă lungă şi distractivă, indiferent ce o însemna asta. M-a sunat, a avut încredere în mine, mi-a spus ce are. Eu i-am spus să nu se sperie, că putem găsi o cale să ieşim din asta, că o să-l ajut. Am fost calmă, iar asta l-a liniştit şi pe el. Am stabilim să ne vedem…

— În pădure? o întrerupe Garth.

— Cât mai departe de orice ochi iscoditori, răspunde Nina. Când am terminat de vorbit mi-am dat seama că până şi el începea să fie uşor entuziasmat.

— Chiar e destul de entuziasmant, spune Garth.

— A venit în Kent, a intrat cu maşina pe cărare ca să se întâlnească cu cineva în care avea încredere. Am apărut eu, am tras un singur glonţ. N-a văzut, n-a simţit, nu s-a temut nicio clipă. Viaţa lui s-a încheiat rapid, iar mai mult de-atât nu poţi să-ţi doreşti, nu? O viaţă lungă şi o moarte rapidă, ăsta-i visul oricui. I-am făcut un serviciu.

— Pentru el o moarte lipsită de dureri, iar pentru tine cinci milioane?

— Aşa câştigă toată lumea, răspunde Nina. E exact ceea ce ai mei n-ar fi făcut niciodată. Nu am de gând să mai fiu vreodată săracă.

— Tragi bine, spune Garth. E greu să ucizi pe cineva printr-un geam, cu un singur glonţ. Crede-mă, ştiu cum e.

— Clipuri pe YouTube, zice Nina. Învăţ repede. Am vrut să fie fără dureri, aşa că m-am uitat la clipuri cu veterinari care ucid cai.

— Doamne, exclamă Garth. Şi eu, care mă consideram psihopat…

— Nu sunt psihopată, îl contrazice Nina. Nu aveam bani, am datorii, am o slujbă pe care o urăsc. Ai mei nu mai sunt. Dintr-odată mi-a căzut din cer şansa să nu mai lucrez niciodată.

— Caseta asta nu vine din cer, observă Garth. Vine direct din iad.

— E doar o casetă, zice Nina.

Garth clatină din cap.

— …Aşa că am făcut ce era raţional, încheie Nina. Asta-i tot ce am făcut.

Garth se gândeşte la ce a spus ea. Găseşte că filosofia ei e interesantă. Însă, oricum ar da-o, nu poate fi de acord. Sigur, n-ai decât să omori oameni, dacă au făcut ceva greşit. Dacă o merită. Dar pentru profit? Nu. Şi-a dat seama de asta numai când Elizabeth i-a explicat că nu Luca Buttaci a ucis-o pe Samantha. Luca ştia că e moartă, pentru că lucra pentru poliţişti. Ceea ce e aproape la fel de rău.

Însă Luca ucisese mulţi alţi oameni. Iar dacă ucizi îndeajuns de mulţi,

trebuie să te aştepţi ca într-o bună zi să te arunce cineva dintr-o parcare. Într-o bună zi, cineva îl va arunca şi pe Garth dintr-o parcare, sau va da peste el cu camionul, iar Garth nu se va plânge. Însă Kuldesh nu merita să moară.

— Ai fi putut să nu-l omori, zice Garth. Ai fi putut să-ţi vezi de slujbă, ştii? Să-ţi vezi mai departe de viaţă, să-ţi plăteşti datoriile şi să-ţi asumi răspunderea pentru problemele tale.

Nina dă din cap.

— Bănuiesc că da, însă aşa a fost mult mai simplu.

— Ai o atitudine nepotrivită, spune Garth.

— Toată viaţa am avut o atitudine potrivită şi am fost săracă, îl contrează Nina. Acum că am o atitudine nepotrivită, brusc sunt bogată.

— Şi s-o omori pe soţia mea a fost varianta raţională?

— Pe soţia ta? întreabă Nina. Pe Samantha? Nu eu am omorât-o.

— Nu mă minţi, zice Garth.

— L-am omorât pe Kuldesh, spune Nina. Iar el nu a simţit nimic. Nu eu am omorât-o pe soţia ta. De ce mi-ai da cinci milioane de lire, dacă ai crede că am ucis-o?

— Ba ai omorât-o, zice Garth. Cele cinci milioane nu există, înţelegerea a fost să te fac să mărturiseşti, după care îmi dau voie să dispar.

— Cine să-ţi dea voie să dispari? întreabă Nina.

— Cine crezi? întreabă Joyce în timp ce ea, Elizabeth şi Bogdan se aşază la masă.

— Nu, asta e… Ce fa…?

Nina nu reuşeşte să mai scoată cuvintele pe gură.

— Vino cu noi, te rog, spune Elizabeth. Fără să te zbaţi, fără să te dai în spectacol. Garth, ai douăzeci de minute să dispari.

— Rămân recunoscător, zice Garth şi îi întinde lui Elizabeth telefonul. Ai totul acolo.

— Nu puteţi face asta, se plânge Nina.

— Şi totuşi, iată-ne aici, draga mea, răspunde Elizabeth.

Se răsuceşte spre Garth.

— Unde o să pleci?

— În Spania, răspunde Garth. Îmi plac la nebunie *tapas*. Să ai grijă cu durerea. Acordă-i timp.

— Aşa o să fac, spune Elizabeth. Iar tu să nu mai omori oameni.

— Doar oameni răi, doamnă, promit, zice Garth.

Se întoarce şi îl privesc cum pleacă, urmat de umbra lui masivă.

— Îl lăsaţi pur şi simplu să scape? întreabă Nina, mânată acum spre maşină de Bogdan, în timp ce Elisabeth şi Joyce vin în spatele lor.

— Asta a fost înţelegerea, da, zice Elizabeth.

— Am putea face şi noi o înţelegere, sugerează Nina.

— Nu, draga mea, spune Joyce.

Nina se uită împrejur.

— Dacă încep să ţip?

— Atunci o să încep şi eu să ţip, răspunde Elizabeth. Şi, crede-mă, s-ar putea să nu mă opresc niciodată.

85

Sunt undeva sub zero grade, ploaia cade ca o perdea, iar Mitch Maxwell se caţără pe o grămadă uriaşă de gunoi în groapa de la Tunbridge Wells, un munte de metal şi mâzgă, iar mirosul i se agaţă de corp în timp ce el reuşeşte cu chiu cu vai să-l escaladeze, alunecând la tot pasul. Nu poate să-şi şteargă sudoarea de pe frunte din pricina petelor de nedescris de pe mănuşi. În tot acest timp caută, cufundându-se în adâncuri, caseta care-i va salva viaţa. În clipa de faţă este ca un animal înfricoşat care caută printre resturi ca să supravieţuiască. Se gândeşte la iahtul lui, ancorat în Poole Harbor. O dată l-a avut invitat la bord la un grătar pe fotbalistul Jamie Redknapp. Se gândeşte la grajdurile de acasă, la calul fiicei lui, la excursia la schi pe care au planificat-o pentru vacanţa intersemestrială. Se gândeşte la televizoarele cu ecran *touch* şi la puloverele de caşmir, la vodca premium în sticle aurite şi la locurile în primul rând de la meciurile de box. Se gândeşte la zboruri la clasa întâi cu British Airways, la cina la Scott’s, la cum i se iau măsuri pentru costume la Oliver Brown de pe Sloane Street. La castele, heliporturi şi un pahar de băutură înainte de culcare. Se gândeşte la uşurinţă, confort şi un lux calm şi costisitor.

Se gândeşte la copiii lui, la şcolile lor şi la prietenii lor care au piscine. O aşchie de metal îi spintecă sacoul şi îl taie pe braţ, înjură, alunecă şi cade. Sângele începe să i se îmbibe în haine în timp ce el se caţără la loc pe grămada de gunoaie care reprezintă amalgamul împuţit al vieţii tuturor celorlalţi. Undeva în grămada asta se află caseta. Undeva în grămada asta zace salvarea lui.

Se întâlneşte cu Hanif la ora două, la un hotel de lângă aeroportul Gatwick. Hanif l-a rugat să aducă şi caseta şi a spus că dacă Mitch nu e acolo o să-l găsească şi o să-l ucidă.

Însă Mitch nu va muri azi. Nu azi, după toate prin câte a trecut. Nu acum, după viaţa pe care şi-a construit-o pentru sine, nu după ce a ajuns de la casa în care a crescut el la casa de care se bucură copiii lui. Şi-ar dori ca nu heroina să-i fi adus un asemenea succes, însă nu provine dintr-un loc care să-i fi acordat prea multe posibilităţi de a alege. Cu asta a crescut, la asta se pricepe.

Însă după asta, dacă va găsi caseta – *când* va găsi caseta –, gata. Luca e mort, iar afganii nu mai au încredere în el. E momentul să schimbe

domeniul. A tot discutat cu cei de la firma de vin spumant englezesc. În Sussex, în Ditchling, există un teren, pe panta dinspre sud a unui deal cu sol calcaros şi toate cele. Mitch o să-l cumpere, ei o să-l gestioneze: o afacere adevărată, legitimă.

Iar dacă nu găseşte caseta? În cazul acela, schimbare de planuri. Va merge la Gatwick, dar în loc să intre în barul cu pian de la Radisson se va duce direct la check-in şi va urca în zborul de la ora 15 spre Paraguay, fără nicio ezitare. Are cunoştinţe acolo.

Soţia şi copiii lui au plecat de dimineaţă. Kellie a fost cu el de suficientă vreme încât să ştie că dacă Mitch îi spune să-şi facă un bagaj şi să-i scoată pe copii din ţară, înseamnă că are un motiv întemeiat. I-a dat un mesaj chiar înainte să decoleze. Afganii n-o să-l prindă în Paraguay, asta e clar. Ar trebui să treacă de columbieni şi n-o să aibă tupeul ăsta.

Mitch se caţără în continuare pe movila de gunoaie, braţul îi sângerează, hainele îi sunt leoarcă, picioarele îi sunt lovite şi îl dor. A venit direct la groapă după ce a plecat din apartamentul lui Joyce, dar nu te lasă nimeni să te caţeri de capul tău pe grămezi de gunoaie. Aşa că nişte telefoane şi o cunoştinţă de la consiliul local al Comitatului Kent i-au oferit astăzi nouăzeci de minute în care să caute. Un grup de bărbaţi cu geci reflectorizante se adăpostesc într-un container cu geamurile aburite de ceai, întrebându-se ce pune la cale individul din Liverpool îmbrăcat cu un sacou căptuşit. Unul dintre ei, mai întreprinzător, s-a oferit chiar să-l ajute, dar Mitch vrea să facă asta de unul singur. Niciunul dintre ei nu-şi aminteşte să fi văzut o cutiuţă de argilă venită cu o maşină de gunoi din Kent.

Mitch calcă pe o păpuşă care spune „Iubeşte-mă!” cu vocea gravă şi tărăgănată a unei jucării cu bateriile pe cale să se descarce. Vântul îi suflă în faţă o cutie de KFC. O loveşte ca s-o dea la o parte şi continuă să urce. Aproape a ajuns în vârf, vântul urlă peste tot în jurul lui, purtând mirosurile tuturor lucrurilor abandonate, al tuturor lucrurilor la care s-a renunţat. În continuare, nici urmă de casetă. Mitch ştie acum că nu o va găsi. Ştie că va trebui să fugă, să-şi smulgă soţia de la serviciul ei şi copiii de lângă prietenii lor, şi să o ia de la capăt, într-un loc necunoscut. Inspiră duhoarea, ba chiar o primeşte cu braţele deschise. Preţ de o clipă, inima îi stă-n loc atunci când vede o casetă. Sapă printre pamperşi şi prăjitoare de pâine, eliberând un fel de coridor. Preţ de o clipă strălucitoare îşi imaginează un moment de glorie, însă, după ce dă deoparte nişte umeraşe încurcate ca nişte spaghete, vede cum caseta asta nu e decât o lădiţă pentru portocale. Bineînţeles. Mitch

izbucneşte în râs.

Urcă tot mai sus, deja nu mai caută cu adevărat, e doar nerăbdător să ajungă în vârf. De ce? Cine ştie? Cu toţii vrem să ajungem în vârf, nu-i aşa?

Mitch se târăşte peste o combină frigorifică acoperită de o mâzgă verde. Gata. A ajuns chiar în vârf, nu are unde să mai urce. Se ridică cu grijă în picioare. Un bărbat zdrobit, sângerând, ud leoarcă, aflat în vârful lumii. Se uită la privelişte. Nimic. Nori cenuşii, ploaie cenuşie, ceaţă cenuşie.

În Paraguay sigur e mai mult soare şi îşi va găsi ceva de lucru. Va construi o afacere. Ceva sănătos. Cu fructe sau aşa ceva. Dacă vreunul dintre columbieni va trece să-l salute, foarte bine. O să le spună că a ieşit din branşă. N-au decât să-şi păstreze cocaina, el o să-şi păstreze bananele. Asta dacă în Paraguay cresc banane, desigur.

Mitch îşi şterge o pată maronie de pe ceasul Rolex. E ora treisprezece. E momentul să pornească spre Gatwick. Îşi odihneşte o clipă palmele pe genunchi, revenindu-şi după efortul urcuşului şi pregătindu-se de coborâre. Dacă traficul e decent, poate să…

Un junghi de durere îi străbate braţul stâng. Mitch Maxwell şi-l strânge cu mâna cealaltă. Simte ploaia cum îi curge pe faţă, înainte să-şi dea seama că nu mai plouă. Mitch cade moale în genunchi, apoi genunchii îi alunecă de sub el pe mâzga de pe combina frigorifică. Mitch Maxwell zace acolo câteva clipe, în vârful grămezii, cu inima ca un foc, gâfâind de durere, înconjurat de mizerie şi cenuşiul acela, apoi închide ochii pentru ultima oară.

86

Ibrahim se sprijină cu cotul de capota maşinii de poliţie şi ascultă zgomotul ca de tunet al traficului din depărtare.

Chris şi Donna au sosit, împreună cu anchetatoarea-şefă Jill Regan, cam la cincisprezece minute după ce au plecat Joyce şi Elizabeth. Ron a reuşit la limită să-şi termine micul dejun englezesc, iar Ibrahim l-a văzut numai rareori aşa de fericit. În clipa de faţă stă de partea cealaltă a maşinii, bătându-se mulţumit pe burtă prin pulovărul lui nou, a cărui culoare îi vine, de fapt, minunat.

— Cum se numeşte nuanţa asta? Cireşiu? întreabă Ibrahim.

— Roşu, răspunde Ron.

Cei trei poliţişti ascultă înregistrarea pe bancheta maşinii. Ies de acolo pe rând. Jill ridică telefonul.

— A cui e cealaltă voce de pe înregistrare? întreabă ea. E Garth?

— E inconfundabil, spune Ibrahim.

— Unde e? vrea să ştie Chris.

— A scăpat, răspunde Ron. N-am avut ce-i face, e ditamai vlăjganu'.

— Ne-aţi zis să fim aici la ora trei, spune Jill. Iar înregistrarea asta începe cu puţin înainte de ora două.

— Nu este domeniul meu, se scuză Ibrahim. Va trebui să vorbeşti cu Elizabeth.

— Şi unde, mai exact, e Elizabeth? întreabă Chris.

— Înapoi la Coopers Chase, spune Ibrahim. Cel puţin, din câte ştiu eu. În perioada aceasta încercăm să-i oferim puţin spaţiu.

În clipa de faţă Elizabeth şi Joyce sunt în maşina lui Mark de la Robertsbridge Taxis. I s-a explicat lui Mark că drumul e o chestiune destul de delicată din punct de vedere al timpului şi că nu i se va putea alătura lui Ron la un mic dejun englezesc. Mark se arătase profund descumpănit, dar în sinea lui e un profesionist.

— Să înţeleg că tu şi Ron aţi organizat chestia asta de unii singuri? întreabă Chris.

— Suntem bărbaţi capabili, răspunde Ibrahim, în vreme ce Ron râgâie uşor, apoi îşi cere scuze.

— Ca să fie limpede, începe Jill. Ne-aţi spus să fim aici la ora trei şi că o să ni-i daţi pe Nina Mishra, Garth şi caseta. Pe Mishra o văd, dar nu-l văd

nici pe Garth, nici caseta. Parcă aţi zis să avem încredere în voi.

— Aş dori să spun următorul lucru, în apărarea noastră, replică Ibrahim. V-am predat deja heroina, iar acum vă predăm criminalul care i-a ucis pe Kuldesh Sharma şi Samantha Barnes.

— „Criminala”, intervine Ron.

— În ziua de azi se spune doar „criminal”, Ron, îl atenţionează Ibrahim.

— Dar bărbatul care probabil că l-a omorât pe Luca Buttaci a dispărut în chip misterios. Poate că tot el l-a omorât şi pe Dom Holt, spune Jill. Şi caseta? Unde e?

Ron ridică din umeri.

— Doamnă, vă promit că e mai rapid dacă pur şi simplu acceptaţi situaţia, zice Donna. La modul sincer, câştigaţi o mulţime de timp.

— Caseta va ieşi la suprafaţă, sunt convins, spune Ibrahim. Cât despre Garth, justiţia îl va prinde din urmă într-o bună zi. Însă bănuiesc că superiorii tăi vor fi încântaţi să afle că două crime au fost elucidate şi că heroina a fost recuperată. Presupun că până acum aţi testat-o.

— Complet pură, zice Chris.

— Prin urmare îl veţi putea aresta şi pe Mitch Maxwell, spune Ibrahim.

— Io zic că-i un rezultat bun, comentează Ron.

Face un semn spre Daihatsu, de unde apare Bogdan, aducând-o pe Nina.

Jill îi întâlneşte la jumătatea drumului, îi citeşte Ninei drepturile, îi pune cătuşe şi o conduce la maşina de poliţie.

Chris se uită la Bogdan.

— Că ei ne mint, înţeleg. Dar tu sigur ştiai că trebuie să fiţi aici la două.

— 13:52, răspunde Bogdan.

— Dar ne-ai minţit oricum? continuă Chris. Ai minţit-o pe Donna?

Bogdan se uită la Donna.

— Nu m-a minţit, spune ea. Şi eu ştiam. Garth era singurul căruia Nina i-ar fi mărturisit. Iar fără o mărturisire n-am fi avut nimic. Aş fi făcut orice ca să punem mâna pe ea. Kuldesh a fost prima persoană care a ştiut că Bogdan mă iubeşte.

— I-am mai zis şi unui tip de la sală, spune Bogdan.

— Nu strica momentul, iubire, îl sfătuieşte Donna.

Chris se uită la gaşca pestriţă din faţa lui. Ron şi Ibrahim, Donna şi Bogdan. Clatină din cap.

— Şi caseta? Unde e? întreabă el.

— Elizabeth are nevoie de ea, răspunde Ibrahim. Sper că e destul ca să

ne ierţi.

87

Hanif se uită la ceas şi îşi termină cafeaua. Mitch Maxwell nu mai vine. Nu o să intre dintr-odată în hotelul Radisson de la Gatwick ţinând caseta în mână.

Aşa să fie. Hanif a inventat toată schema. Sayed a primit o ofertă pentru casetă, de la un suedez care locuieşte în Staffordshire şi pe care-l deranjau zece milioane în buzunar. În loc să se chinuie să găsească un traseu nou şi elaborat prin care să o aducă în ţară, de ce să n-o trimită pur şi simplu pe calea obişnuită? Dacă le-ar fi spus lui Mitch şi Luca despre ce era vorba, ei ar fi pretins o parte din câştig. Adevărul e că ar fi trebuit să le dea şi lor o parte – privind retrospectiv, poate ar fi avut mai multă grijă. Cu toate astea, Hanif a auzit că în ultima vreme au tot avut probleme cu transporturile, aşa că, de fapt, n-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în ei.

Un văr mai mic de-al lui Hanif a primit sarcina să stea neîncetat pe urmele casetei şi să o recupereze de la Luca Buttaci. Hanif chiar i-a cumpărat vărului său o motocicletă pentru efort. Dar apoi caseta a dispărut, iar vărul lui a ajuns să umble după fantome.

Hanif a făcut-o lată, ce mai încolo şi-ncoace. A crezut că e deştept, dar nu şi-a făcut temele. Toată lumea a pierdut bani, toată lumea a murit, iar asta numai din vina lui.

Totuşi, nu te poţi apuca să-ţi ceri scuze pentru fiecare greşeală măruntă, nu-i aşa? O iei razna. Haosul care vine în urma ta nu e responsabilitatea ta.

Dacă s-ar întoarce în Afganistan ar fi omorât şi el, aşa că, dacă se gândeşte mai bine, Hanif va rămâne la Londra, unde Sayed nu-l poate ajunge. Traficul de heroină a fost greu de învăţat – ca să nu mai spunem că e foarte lucrativ –, dar poate că e momentul să ia ce a învăţat şi să facă altceva. Un început nou, curat, fără regrete.

Un prieten din facultate i-a oferit o slujbă la un fond de investiţii, iar o persoană întâlnită la o petrecere i-a sugerat să intre în politică şi s-a oferit să-l prezinte unor persoane.

E plăcut să ai opţiuni.

88

Caroline ucide pentru Connie, a făcut-o dintotdeauna. Dacă ai nevoie de ea, suni la numărul unei spălătorii din Southwick şi ceri o spălare completă. E rapidă şi de încredere, o gură de aer proaspăt într-o industrie în mod tradiţional dominată de bărbaţi.

Connie îi scrie un e-mail în care îi dă o veste bună. Altcineva l-a ucis pe Luca Buttaci în locul lor. E-mailurile lui Connie sunt criptate printr-un software extrem de sofisticat, ilegal în toate ţările lumii cu excepţia Venezuelei. Bineînţeles, Caroline va păstra taxa de angajare de cincizeci la sută, potrivit înţelegerii lor obişnuite.

În ultima vreme, Connie şi Caroline chiar au fost ocupate.

Trebuie să profiţi de o oportunitate atunci când îţi cade în poale. Aşa a ajuns Connie unde se află azi; nu la închisoare, partea asta e mai puţin fericită. Aşa a ajuns să fie cel mai important traficant de cocaină de pe coasta de sud a Angliei.

Iar acum, când citeşte încă un mail de la Sayed din Afganistan, tocmai a devenit şi cel mai important traficant de heroină.

Dar Connie se simte vinovată. Nu-şi dă seama de ce. Se simte vinovată şi înţelege că, pentru ea, e o emoţie nouă. Nu-i place deloc, dar, pentru prima oară, nu se va feri de ea. Va face ceea ce îi tot spune Ibrahim: îşi va accepta emoţiile ca atare. La va suporta, chiar dacă pe moment sunt dureroase. Iar pentru ea, vinovăţia chiar e dureroasă.

Totul a început când Ibrahim i-a povestit despre Kuldesh.

Connie e foarte bucuroasă că au prins-o pe femeia care l-a omorât pe Kuldesh, chiar da. El nu era din branşă, nu? Dacă eşti din branşă, te aştepţi ca la un moment dat să te împuşte cineva. E riscul meseriei. Dar Kuldesh pur şi simplu s-a încurcat în ceva în care n-ar fi trebuit să se bage. Connie se mândreşte cu faptul că ştie tot, însă nici măcar ea nu ştia cine l-a împuşcat pe Kuldesh. Nimeni din lumea drogurilor nu părea să aibă vreo idee, iar acum înţelege de ce. N-a fost ceva care să aibă legătură cu drogurile.

Însă, din clipa când Ibrahim i-a povestit despre Kuldesh, ea a început să facă planuri. Mitch şi Dom aveau deja probleme, lucru care i-a dezechilibrat şi mai mult. Connie le-a simţit slăbiciunea, a mirosit ocazia de a le prelua afacerea şi a trecut la atac. A hotărât să-l ucidă pe Dom Holt în clipa în care Ibrahim i-a spus povestea. Două ore după aceea dădea telefon spălătoriei

din Southwick.

Îşi aminteşte că ea şi Ibrahim au purtat o discuţie despre dacă a ucide pe cineva şi a plăti pe cineva să ucidă sunt acelaşi lucru. Au căzut de acord să nu fie de acord unul cu celălalt, dar poate că Ibrahim avea dreptate.

Caroline l-a omorât pe Dom Holt pentru ea, a subcontractat asasinarea lui Lenny Bright, al treilea ca importanţă din afacerea lui Maxwell, iar următorul pe listă era Luca Buttaci.

Samantha Barnes a venit să o viziteze, având aceeaşi idee ca şi Connie. I-a sugerat să încheie un parteneriat. Connie a ascultat-o, a recunoscut câteva dintre beneficiile pe care le-ar fi adus Samantha şi Garth şi i-a promis Samanthei că se va gândi. Şi-au strâns mâinile, iar câteva minute mai târziu Connie a dat iar telefon la spălătorie. Umblă vorba că poliţiştii cred că tot Nina Mishra a ucis-o şi pe Samantha. Biata Nina. Cu toate că, din propria experienţă, Connie ştie că odată ce începi să ucizi oameni, ajungi inevitabil să fii catalogat într-un anume fel. E riscul meseriei.

Când a ucis-o pe Samantha, Caroline intenţiona să-i facă felul şi lui Garth, dar el nu se întorsese încă acasă. Probabil l-a alertat ceva. Cinstit, de altfel, canadianul are în mod limpede un instinct de supravieţuitor. Acum a plecat din ţară, deci va rămâne un fir neînnodat care va trebui pus în ordine într-o bună zi.

Dar de ce se simte vinovată?

Toţi cei pe care i-a omorât Caroline erau din branşă, deci nu de asta se simte vinovată Connie. Cu toţii ar fi ucis-o pe ea, dacă lucrurile ar fi stat invers.

Contractele cu Sayed sunt semnate şi de-acum a devenit o mare importatoare de heroină, însă nici de asta nu se simte vinovată. Cineva tot o să importe heroină. De ce să nu fie ea persoana respectivă?

De fapt, ştie de ce. Bineînţeles că ştie. L-a minţit pe Ibrahim. Mai rău, l-a folosit. A vrut să-şi ceară scuze acum câteva zile, dar încă nu a găsit cuvintele necesare. Connie nu e convinsă că şi-a cerut vreodată scuze în mod sincer. Florăreasa ei a pregătit un buchet de flori pentru el, însă nici asta nu înseamnă să-ţi ceri scuze.

Connie închide ochii. Încearcă să se gândească la Garth, care e în libertate. La un moment dat tot va afla că ea, Connie, a comandat moartea soţiei lui, iar atunci va veni să o caute. E-n regulă; lui Connie îi place să se gândească la asta. Garth contra Connie, o bătălie care va merita urmărită.

Însă imaginile cu Garth sunt înlocuite întruna de imagini cu Ibrahim, cu

ochii lui blânzi şi sufletul bun. Cu credinţa lui în ea. Încearcă să se concentreze la pistoale, droguri şi haos, dar bunătatea lui Ibrahim e mai puternică.

Într-o bună zi, Connie va găsi o cale să-şi ceară scuze.

89
Joyce

Caseta, cutiuţa aceea simplă, care a ţinut cândva în ea duhurile diavolilor, apoi o pungă mare cu heroină, apoi soluţia mea pentru desfundat ţevi, crema universală şi sacii de gunoi, conţine acum cenuşa lui Stephen. Jonjo a dus-o cu avionul până în Irak. Am văzut poze pe contul lui de Instagram. Nu ştiam că profesorilor li se dă voie să aibă Instagram.

Se află la locul ei de drept, în Bagdad, şi am primit o invitaţie deschisă să mergem să o vizităm dacă ne aflăm vreodată în zonă. La un moment dat s-a implicat Ministerul de Externe, dar Elizabeth a dat un telefon şi s-a rezolvat.

Elizabeth va merge acolo cu avionul luna viitoare. I-a promis lui Stephen că o să meargă împreună într-o bună zi. În curând pleacă la Dubai cu Viktor, ca să urmărească nişte piste în cazul Bethany Waites. Se pare că zborul din Dubai spre Bagdad nu e prea obositor.

Nu ştie nimeni ce o să ne facem cu ea când se va întoarce. Bogdan o să-i renoveze prin casă cât e plecată. Dar nu prea mult. Nu e cazul să acoperi chiar totul cu var.

Coopers Chase e plin de văduve şi văduvi. Se duc la culcare împreună cu nişte fantome şi se trezesc singuri. Trebuie să înduri şi să mergi mai departe, iar Elizabeth va face asta. Sigur, nu toţi cei de aici au asistat la moartea partenerului sau partenerei, dar, fie vorba între noi, sunt mai mulţi decât aţi crede. Iubirea are propriile ei legi.

Ni s-a spus că Mitch Maxwell a murit căutând caseta în groapa de gunoi. Cine scoate sabia, de sabie va pieri. Pe Ron încă îl supără şoldul.

Aţi crede că, pe măsură ce te apropii de moarte, cu atât mai importantă ar trebui să devină, însă eu descopăr exact opusul: nu mi-e teamă de ea. Mi-e teamă de durere, dar nu de moarte. Bănuiesc că asta e alegerea în faţa căreia a fost pus Stephen.

Ce să vă mai spun? Joanna mi-a cumpărat un airfryer. Deocamdată doar experimentez cu el – spaghetti bolognese şi rulouri cu cârnaţi –, însă până acum e bine. Îmi dau seama că de curând am avut un ceainic plin cu diamante şi un cuptor cu microunde plin cu heroină, aşa că nu se ştie niciodată la ce o să-mi prindă bine într-o bună zi.

Mervyn a fost încântat să-şi primească înapoi cele cinci mii de lire, dar are inima frântă. Aş vrea să pot spune că măcar a învăţat ceva, dar ultima

oară am auzit că Mervyn avea de gând să investească tot ce posedă împreună cu un broker care îi dăduse din senin un e-mail despre „un fond secret despre care specialiştii nu vor să afli”. Donna a trebuit să dea o fugă pe la el şi să schimbe două vorbe.

Ron şi Pauline tocmai s-au întors din weekendul petrecut la Copenhaga. L-am întrebat pe Ron cum a fost şi mi-a spus că la fel ca peste tot în străinătate. Când Ron o să moară, nu cred că o să-i ducem cenuşa în Bagdad.

De asemenea, şi vă jur că ăsta e adevărul, purta un tricou polo liliachiu. Chiar îi scotea în evidenţă ochii.

Ibrahim a fost tăcut. Cred că i se pare foarte dificil să se afle în preajma tristeţii. Cred că ia totul foarte personal, ia povara şi o pune pe umeri. Şi eu mă întristez când alţii sunt trişti, sigur, dar viaţa îţi oferă şi aşa destulă tristeţe numai a ta, deci trebuie să ai grijă. Uneori mai trebuie să dai jos cojocul, nu?

Am văzut că sâmbătă a luat prânzul cu Computer Bob. Asta m-a bucurat. Câteodată Ibrahim se bazează prea mult pe Ron să-i ţină de urât şi cred că el şi Bob au multe în comun.

Narcisele au ieşit foarte devreme anul ăsta. Le văd înflorind deja de opt ani şi încă mi se par o minune. Să fiu acolo, să văd florile pe care atâţia alţii n-o să le vadă… În fiecare an îşi iţesc capetele ca să privească cine mai e pe-acolo să se bucure de spectacol. Deşi anul ăsta au ieşit *foarte* devreme, ceea ce ştiu că probabil e din cauza încălzirii globale şi că toată lumea va ajunge să moară. Încă mai e voie să te bucuri de o floare, nu? Îţi dă speranţă, în ciuda apocalipsei.

Alan a fost la veterinar după ce o pisică l-a zgâriat pe nas. Ron a fost foarte răutăcios, a zis că nu poate să creadă că Alan a pierdut lupta cu o pisică, dar Alan ştie să iubească, nu să lupte. Veterinarul a spus că e în formă şi că e limpede că am grijă de el. I-am spus că Alan are şi el grijă de mine.

Cred că acum meritătm şi noi o perioadă de linişte şi pace, nu-i aşa? Câteva luni fără crime şi cadavre, fără diamante şi spioni, fără pistoale, droguri şi persoane care să ne ameninţe cu moartea. Un răgaz pentru ca Elizabeth să se poată aduna.

Să vă spun ce mi-ar plăcea mie, în schimb. Câteva nunţi. Nu mă interesează ale cui. Donna şi Bogdan, Chris şi Patrice, Ron şi Pauline, poate Joanna şi preşedintele clubului de fotbal. Asta se întâmplă când

îmbătrâneşti: prea multe înmormântări, nu destule nunţi. Iar mie-mi plac nunţile. Să vină. Să vină iubirea.

Am uitat să vă spun ceva. Mai ţineţi minte că acum câteva săptămâni, înainte de toată nebunia asta, v-am vorbit despre un bărbat pe nume Edwin Mayhem? Noul locatar care urma să se mute aici?

M-am entuziasmat atunci din pricina numelui şi mi-am închipuit multe lucruri minunate despre el. Credeam că a fost cascador cu motocicleta sau wrestler.

Ei bine, se dovedeşte că a fost doar o greşeală de tastare şi adevăratul lui nume este Edwin Mayhew, ceea ce are infinit mai mult sens. Când am fost la el în vizită purta doar un pulovăr şi o pereche de pantaloni reiaţi vechi. E din Carshalton şi a fost diriginte de şantier. Soţia lui a murit acum vreo patru ani – un interval destul de decent, mi se pare –, iar fiica lui, care e de vârsta Joannei şi locuieşte şi ea la Londra, l-a convins să se mute aici. L-am întrebat dacă fiica lui încă mai bea lapte normal, iar el mi-a răspuns că nu. A spus că săptămâna trecută ea îi făcuse un latte cu turmeric şi că nu-i căzuse bine.

Oricum, fiica lui Edwin, Emma – un nume minunat, mi-ar fi plăcut să mă cheme Emma – s-a gândit că la Coopers Chase el şi-ar putea regăsi pofta de viaţă. Ştiu că aşa va fi, însă e limpede că el are dubiile lui. Fără supărare, mi-a spus, dar mi-e teamă că ritmul vieţii de aici ar putea fi cam lent pentru mine. De parcă Carshalton o fi vreun Las Vegas!

Dar a fost foarte recunoscător pentru tarta cu lămâie pe care i-am pregătit-o şi mi-a spus că dacă am vreodată nevoie să repar ceva, el la asta se pricepe. Robineţi, rafturi… orice. I-am spus că am un tablou de Picasso pe care vreau să-l atârn şi el a izbucnit în râs.

A făcut un ceai pentru amândoi, apoi a intrat în cameră ţinând ceainicul pe cap şi prefăcându-se că nu-l găseşte. Alan nu mai putea de bucurie. I-am promis că-i arăt împrejurimile şi că o să îi fac cunoştinţă cu câteva persoane. O să se potrivească de minune, se vede cu ochiul liber. Într-o zi o să-i spun că am crezut că-l cheamă Edwin Mayhem. Nu azi, dar într-o bună zi…

Asta e chestia la Coopers Chase. Ai crede că e un loc liniştit, anesteziat, ca un iaz rural într-o zi de vară. Însă adevărul e că nu încetează niciodată să se mişte, e întotdeauna în freamăt. Iar mişcarea asta înseamnă îmbătrânire, moarte, iubire, suferinţă, clipe de pe urmă furate şi ocazii de care te-ai agăţat. Sentimentul de urgenţă pe care ţi-l dă bătrâneţea. Nimic nu te face să

te simţi mai în viaţă decât certitudinea morţii. Apropo…

Gerry, ştiu că n-o să citeşti asta niciodată. Sau poate că da. Poate că îmi citeşti peste umăr chiar acum. Dacă da, atunci să ştii că sosiera aceea argintie pe care ai cumpărat-o de la târgul de vechituri e foarte la modă acum. Deci tu ai avut dreptate şi eu am greşit. De asemenea, dacă citeşti asta, să ştii că te iubesc.

Nu vreau să par morbidă, să ştiţi, mă simt doar obosită, de parcă aş avea nevoie de o vacanţă, o mică escapadă undeva. Joanna îşi cumpără o casă la ţară în Cotswolds, deci poate că s-ar potrivi locul acela. Chiar sunt foarte mândră de tot ce a realizat. Până la urmă, mi-a răspuns la mesajul despre laptele de migdale şi mi-a spus că acum sunt oficial hipsteriţă. I-am spus lui Ron, iar el a zis că are de gând să devină hipster artificial într-o bună zi.

Mai târziu o să fac o prăjitură pavlova. Dar cu mango. Pun pariu că vă miră combinaţia. I-am văzut cum o prepară la emisiunea *Saturday Kitchen.* O să fie destulă pentru Ibrahim, Ron şi Elizabeth. Şi poate – doar poate – va mai rămâne ceva şi pentru Edwin Mayhew.

Apropo, când am fost la el, Edwyn m-a întrebat dacă fac parte din vreun club de la Coopers Chase.

Dacă fac parte din vreun club de la Coopers Chase?

Cred că e o discuţie pentru altă dată, nu vi se pare?

A venit momentul să mă bag în pat. Ştiu că pare caraghios, dar mă simt mai puţin singură când scriu. Aşa că vă mulţumesc că mi-aţi fost alături, oricine aţi fi.

MULŢUMIRI

Sunt foarte mulţi cei cărora trebuie să le mulţumesc pentru rolul pe care l-au jucat în *Ultimul diavol care trebuie să moară,* dar aş vrea să încep cu tine, cititorul. Aş vrea doar să reiau ultimele cuvinte ale lui Joyce din carte. Îţi mulţumesc că-mi eşti alături. Relaţia pe care o avem mă face foarte fericit. Sper să continue mulţi ani de acum încolo.

Acesta a fost al patrulea volum al seriei Clubul Crimelor de Joi şi îţi promit că nu va fi ultimul. Însă am să te fac să mai aştepţi o vreme, pentru că acum scriu ceva nou, despre o echipă de anchetatori socru/noră. Îţi promit că îţi vor plăcea, dar, aşa cum am spus, fii sigur că Joyce, Elizabeth, Ibrahim şi Ron vor rămâne prin preajmă încă multă vreme.

Urmează mulţumirile şi, după cum ştie oricine s-a zbătut ca o carte să vadă lumina tiparului, le spun din toată inima.

Îi mulţumesc agentei mele minunate, Juliet Mushens. Bine ai venit pe lume Seth Patrick-Mushens! Seth, eşti un norocos: ai o mamă incredibilă.

Echipa lui Juliet este extraordinară. Cu toţii au avut grijă de mine cu pricepere, eleganţă şi mult umor. Vă mulţumesc, Liza DeBlock, Rachel Neely, Kiya Evans, Catriona Fida şi întregii echipe de la Mushens Entertainment, e o mare plăcere să lucrez cu voi. Mii de mulţumiri şi agentei mele din Statele Unite, Jenny Bent.

Îi mulţumesc lui Harriett Burton, minunata mea editoare din Marea Britanie, pentru că, printre altele, m-a convins că *Micuţa casetă a morţii* nu e un titlu potrivit pentru o carte. Îi mulţumesc şi incredibilei echipe Clubul Crimelor de Joi de la Viking: Amy Davies, Georgia Taylor, Olivia Mead, Rosie Safaty şi Lydia Fried. Le mulţumesc metodicei Sam Fanaken şi echipei ei de vânzări senzaţionale din Marea Britanie, dar şi Lindei Viberg şi echipei de vânzări internaţionale. Mulţumiri enorme grozavei echipe audio de la Penguin, care tratează de fiecare dată audiobook-ul cu asemenea grijă. Donna Poppy şi-a făcut exemplar, ca de obicei, munca de redactor, este cea mai tare din branşă, iar Natalie Wall şi Annie Underwood s-au îngrijit ca romanul să treacă fără probleme prin etapa de producţie. Richard Bravery a produs o nouă copertă genială (cu Snowy, în caz că n-aţi observat detaliile urechiuşelor!). Îi mulţumesc lui Karen Harrison-Dening pentru atenţia şi profunzimea ei. Îi mulţumesc şi lui Tom Weldon pentru sprijinul neîncetat şi înţelepciunea lui.

Echipa mea din Statele Unite e la fel strălucită, iar datorită diferenţei de fus orar le puteţi scrie un mail chiar mai târziu, în fiecare zi. Îi mulţumesc legendarei editoare Pamela Dorman şi în curând legendarului Jeramie Orton, secundul ei de nădejde. (Mă întreb dacă nu cumva am introdus în carte un Jeremmy scris neobişnuit în cinstea ta.) Le mulţumesc şi indispensabililor Brian Tart, Kate Stark, Marie Michaels, Kristina Fazzalaro, Mary Stone, Alex Cruz-Jimenez şi restului echipei de la Pamela Dorman Books şi Viking Penguin. Apropo, „Viking Penguin" e un titlu grozav pentru o carte pentru de copii. Haideţi să discutăm despre cifre.

Trei menţiuni speciale pentru această carte în mod deosebit, în primul rând vreau să-i mulţumesc lui Raj Bisram pentru îndrumările sale înţelepte prin lumea obiectelor de anticariat şi a falsurilor. Raj cu siguranţă are nişte poveşti nemaipomenite (deşi, trebuie să precizez, niciuna nu implică vreo crimă). Îi mulţumesc adevăratului Luca Buttaci pentru că mi-a dat permisiunea să-i folosesc numele şi îmi cer scuze faţă de mama ta, Kay, pentru că te-am făcut un tip aşa de rău. Ea m-a asigurat că e în regulă. În sfârşit, personajul Computer Bob este în totalitate fictiv, însă aş vrea să-i transmit admiraţia mea lui John, care locuieşte în satul pentru pensionari unde stă mama şi care chiar şi-a pregătit calculatoarele astfel încât să răsfeţe pe toată lumea cu un Revelion cu trei ore în avans. Nu veţi fi surprinşi să aflaţi că John e prea modest ca să accepte să-i fie pomenit numele întreg.

Familiei mele, mulţumiri veşnice. Copiilor mei Ruby şi Sonny, care continuă să mă smerească şi să mă încânte. Mamei mele, Brenda, şi curiozităţii ei neştirbite faţă de lume. Fratelui meu Matt şi soţiei lui extraordinare, Anissa, şi mătuşii Jan, care a avut un an greu şi l-a înfruntat cu mult curaj.

Mulţumiri datorez şi noii mele familii prin alianţă. Sunt extrem de norocos că am fost primit în lumea lui Richard, Salome, Jo, Matt şi Nicola şi, mai ales, a noilor mei nepoţi, Mika, Leo şi Neni.

Bineînţeles, motivul din spatele acestei noi familii prin alianţă este frumoasa mea soţie Ingrid. Ingrid, îţi mulţumesc pentru un an minunat. Îţi mulţumesc pentru iubirea şi înţelepciunea ta, dar şi pentru că ştii mereu să îmbunătăţeşti cartea. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai adus în viaţa mea, nu în ultimul rând pe pisica Liesl. Vă iubesc pe amândouă.

O mare tristeţe este că nu am reuşit să-l cunosc pe Wilfried, tatăl lui Ingrid, aşa că i-am oferit un rol episodic în această carte, ca o modalitate de a face cunoştinţă cu el şi de a-i mulţumi. Sper că are o părere bună despre

mine.

În cele din urmă, aş vrea ca prin această carte să le transmit un gând deosebit tuturor celor care au pierdut persoane dragi din pricina demenţei, sau care trăiesc alături de persoane dragi care suferă de demenţă. Cartea le este dedicată dragilor mei bunici Fred şi Jessie Wright, a căror minte ascuţită, curajoasă şi amuzantă s-a scufundat, în moduri diferite, spre finalul vieţii. Ei erau în gândurile mele în timp ce scriam despre Stephen, la fel şi multe alte persoane, mai ales Hazel Buck, mama minunatei Lucy Buck, care mi-a zâmbit pe tot parcursul prânzului de la Sussex în timp ce scriam la *Ultimul diavol care trebuie să moară.* Lui Fred, Jessie, Hazel, Lucy şi Didi şi altor milioane asemenea, indiferent de cum simţiţi şi cum treceţi prin asta, vă urez iubire şi putere.

„O carte inteligentă, plină de compasiune, caldă, emoționantă și FOARTE amuzantă."
MARIAN KEYES

„Un roman palpitant, emoționant, la care râzi în hohote."
MARK BILLINGHAM

„Plin de umor și suflet."
HARLAN COBEN

PATRU PRIETENI IMPROBABILI.
O CRIMĂ APROAPE DE CASĂ...

BINE AȚI VENIT LA

Clubul CRIMELOR de joi

SERIA BESTSELLER CARE A STABILIT NOI RECORDURI

„O adevărată bucurie."
KATE ATKINSON

„Caldă, înțeleaptă și isteață.""
VAL MCDERMID

„O carte plină de șarmul, profunzimea și inteligența caracteristice lui Osman."
LEE CHILD

CRIME SCENE PRESS

virtual project

{1} Preparat tipic englezesc, un fel de gogoaşă dintr-un aluat asemănător celui de clătite, gătită la cuptor *(n. trad.).*

{2} - Cel mai mare site imobiliar din Marea Britanie *(n. red.).*

{3} Combinație de ketamină şi marijuana *(n. trad.).*

{4} AA, Automobile Association, înființată în 1905, oferă servicii de asigurare a vehiculelor, lecții de condus, asistență tractare, împrumuturi etc. *(n. trad.).*

{5} Decorație militară acordată de Armata Statelor Unite soldaților care s-au distins pe câmpul de luptă prin fapte excepționale *(n. trad.).*

{6} Aluzie la romanul cu acelaşi nume al lui Roald Dahl *(n. trad.).*

{7} Magazin de rochii elegante *(n.red.).*